

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bilinmeyen bir düşman, kontrol edilemeyen bir kaos
Türkiye tarihinin en büyük tehdidi altında

KIRIK KIRIK HEYKEL

bir istihbarat romanı

ALİ ÇİMEN

i y i k i k i t a p l a r v a r . . .

TİMAŞ YAYINLARI

İstanbul 2013

timas.com.tr

KIRIK HEYKEL

Ali Çimen

TİMAŞ YAYINLARI | 3060

Edebiyat Kitaplığı
Macera Roman

EDİTÖR

Neval Akbıyık - Seval Akbıyık - Cüneyt Dalgakıran
İhsan Sönmez - Adem Koçal

KAPAK TASARIMI

Zahid Yıldırım

1. BASKI

Mart 2013, İstanbul

ISBN

ISBN 978-605-08-0847-6

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24 Faks: (0212) 512 40 00
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

facebook.com/timasyayingrubu

twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

KIRIK HEYKEL

ALİ ÇİMEN

ALİ ÇİMEN

1971 yılında İstanbul/Üsküdar'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra yüksek öğrenimine bir süre Karadeniz Teknik Üniversitesi Turizm ve Otel İşletmeciliği Bölümü'nde devam etti. Ardından 1991'de İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümündeki eğitimiyle eşzamanlı olarak *ZAMAN* gazetesinde gazetecilik serüvenine başladı. Uzun yıllar gazetenin İstanbul'daki merkezinde Dış Haberler, Haber Merkezi ve Magazin servislerinde çevirmen, muhabir, redaktör ve editör olarak görev yaptı. Aynı gazetenin Frankfurt, Amsterdam ve Londra merkezlerinde de uzun süre çalışan yazar, gazetecilik kariyerini halen Fransa'da, uluslararası haber kanalı *EURONEWS*'te sürdürüyor. Uluslararası basın kartı sahibi olan Ali Çimen, İngilizce, Almanca, Fransızca ve Hollandaca bilmektedir.

alicimen@gmail.com

www.facebook.com/alicimen

www.facebook.com/kirikheykel

www.alicimen.org

www.twitter.com/alicimen

www.twitter.com/kirikheykel

Yayınlanmış Eserleri

Echelon

İpler Kimin Elinde (Hakan Yılmaz ile birlikte)

İnsanoğlunun Uzun Macerası

Tarihi Değiştiren Konuşmalar

Tarihi Değiştiren Savaşlar (Göknur Gögebakan ile birlikte)

Tarihi Değiştiren Kadınlar

Tarihi Değiştiren Askerler

Tarihi Değiştiren Bilginler

Tarihi Değiştiren Olaylar

Tarihi Değiştiren İmparatorluklar

Tarihi Değiştiren Diktatörler

Tarihi Değiştiren Günler

Tarihi Değiştiren Gizli Servisler

Tarihi Değiştiren Liderler

TEŞEKKÜR

“Değerli editörlerim Neval Akbıyık, Seval Akbıyık, İhsan Sönmez, Cüneyt Dalgakıran ve Adem Koçal’a, bu romanın ete kemiğe bürünmesi sürecinde en ince ayrıntıya kadar gösterdikleri titizliklerinden ve öykünün kurgusuna yaptıkları eşsiz katkılarından dolayı minnettarım. Ayrıca isimlerini yazamayacağım ama bana verdikleri özel bilgilerle bu hikâyenin ayaklarının yere daha sağlam basmasını sağlayan kıymetli dostlarıma da teşekkürü borç bilirim. Bu kıymetli beyinlerin katkısı olmasa şüphesiz ki bu roman ortaya çıkmazdı.”

Yaşamak en iyi intikamdır.
George Herbert

1979

Mehdi

“Türkiye’nin tarihi, 20. yüzyılı anlamının anahtarıdır. Ama daha da önemlisi, Türkiye’nin geleceğinin, 21. yüzyılın şekillenmesi açısından da hayati olacağına inanıyorum.”

Bill Clinton - ABD Başkanı

15 Kasım 1999 TBMM/Ankara

20 Kasım 1979

Mekke – Mescid-i Haram / 05.00

Zaman durdu.

Tavaf eden on binlerce ayak hareketsiz kaldı.

Birkaç saniye öncesine dek insanın yüzünü okşayan ılık sabah rüzgârıyla tatlı tatlı dalgalanan Kâbe Örtüsü taş kesildi. Bir anlık sessizlik, bir patlama sesiyle yırtıldı. İmam Subayil'in gözbebekleri bir anda kocaman oldu. Nabzı, Kâbe'yi tavafetmeye hazırlananların çıkardığı uhrevi uğultuyu bastıracak kadar hızlı atıyordu. Dudakları kurumuş, elleri terlemeye başlamıştı. Azrail, elinde kendisine çevrili makineli tüfek tutan bir mümin kılığında, tam da burada, karşısına dikilmişti işte. Subayil, gözlerini kapadı.

Subayil! Allah'ın zavallı kulu Subayil, ölüm geldi. İşte şimdi, hem de burada! Allah'ın Evi'nde! Kelime-i şahadet getir Subayil, hadi!

Önce dizlerinden yukarıya doğru yayılan tatlı bir sızı hissetti. Ardından bendinden taşmış bir sel gibi süratle tüm vücuduna yayılmaya başlayan bir şok dalgası imamı sendeletti. İkinci patlama sesiyle sıcacık demir bilyenin, kırmızıya kesmiş beyaz cübbesini parçalayıp midesinden içeri süzüldüğünü hissetti.

İmam Subayil sabah namazı için toplanan elli bin mümine imamlık etmiş, daha selamlar verilmeden Kâbe'nin mikrofonlarından ortalığa

yayılmaya başlayan dehşetengiz sloganlar, sıradışı bir şeyler yaşandığının habercisi olmuştu. İmam son nefesini verirken *Allahuekber* nidalarıyla cemaatin arasından fırlayan bir grup, ihramlarının altına gizledikleri otomatik silahlarla Kâbe’de ölüm kusmaya başladı. Müslümanların kiblesi mermi ve el bombası patlamalarının gölgesinde bir anda savaş alanına döndü. Beytullah daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Zemzem Kuyusu ve Makam-ı İbrahim’in etrafı, ilk yaylım ateşe yakalanan Kâbe ziyaretçilerinin cesetleriyle kaplanmış, Mültezem mermi izleriyle delik deşik olmuş, Hicr-i İsmail’de kocaman bir el bombası çukuru açılmış ve patlamalarla bir kısmı yıkılan Hatim duvarının üzeri kızıla boyanmıştı. Mermiler önce Hz. İbrahim’den bu yana Kâbe’yi kucaklamış huzuru, ardından da olan bitenlere anlam veremeyen masumların bedenini hedef almıştı. Cemaat, nereye kaçacağını bilemeden birbirini çiğnerken, baskının lideri olduğu sonradan anlaşılacak olan Cuheyman el Uteybi’nin sesi dört bir yandaki hoparlörlerden dalga dalga yayılıyordu:

– Ey Müslümanlar! Suud hanedanlığı kâfirdir! Din dışıdır! Ama bu kâfir düzen artık sona ermiştir! Müjdeler olsun size ki Mehdi geldi! Mehdi burada! Aramızda!

Yüzyıllardır İslam âleminin en seçkin imamlarının muhteşem seslerinin süslediği Harem-i Şerif’in duvarlarında, Cuheyman’ın isyan dolu haykırışı yankılanmaya devam etti:

– Ey kardeşlerim! Yanımda bulunan kayınbiraderim Muhammed el-Kahtani, Mehdi’nin ta kendisidir! Mehdi’ye biat edin, kurtuluş O’ndadır!

Baskından tam dokuz dakika elli iki saniye sonra olan biteni ne yapacağını bilemez haldeki yaverinden haber alan Kral Halid bin Abdülaziz, öfkeden dudakları titrer bir halde, daha ne olduğunu bile doğru dürüst anlamayan kurmaylarına emirler yağdırıyordu:

– Bana o mürtetlerin kellesini getirin!

Aynı dakikalarda Washington’da, Beyaz Saray’ın Güney Yatak Odası’nda henüz yatmış olan Başkan Jimmy Carter, dört bir tarafı kalın kadife cibinliklerle çevrili yatağında huzursuzca sağa sola dönüyordu. Başucundaki telefon, huzursuzluğunu arttırmak için yırtınırcasına çalmaya başladı. Ahizenin diğer ucundaki metalik sesli deniz subayı, Mekke’nin orta yerindeki Mescid-i Haram’da bombalar patladığını, sanki her gün yaşanan bir olaymış gibi, soğuk bir dille Başkan’a haber verdi. Carter, hiçbir şey söylemeden telefonu kapayıp yatağında doğruldu. Karısı bir an gözlerini açar gibi olsa da uykusunu bölmedi. Carter oturduğu yerde birkaç saniye kıpırdamadan durduktan sonra yine ışığı açmadan, odayı boydan boya kaplayan açık kahverengi halıyı usulca adımlayarak pence-renin önüne geldi. Laciverte çalan sonbahar bulutları Washington semalarını örtmüş, saldırgan yağmur damlaları camları dövüyordu. Çakan şimşek, şaşkın gözlerle dışarıyı seyreden Başkan’ın yüzünü bir an için aydınlattı. Birkaç adım arkasındaki yatakta her şeyden habersiz uyumakta olan First Lady Rosalynn uyanık olsa, dünyanın bu en güçlü adamının renginin attığına şahitlik edebilirdi. Carter kendi kendine mırıldandı:

Yoksa heykel devriliyor mu?

21 Kasım**Mekke -Riyad / 06.00**

Sabahın ilk saatleriyle birlikte gecenin örtüsü üzerlerinden sıyrılan militanlar, sis bombalarını tekrar yaktılar. Görünmez olmaya kararlıydılar. Kâbe'nin üzerinden uçup görüntü almaya çalışan birkaç helikopter, açılan taciz ateşinden güç bela kurtuldu. İsyancıların ne dışarı çıkmaya niyeti vardı, ne de dışarıdaki askerleri içeri sokmaya. – Efendim, Kâbe'nin denetimini tamamen ele geçirmiş durumdalar, dedi Veliaht Prens Fahd.

Prens, kalp hastası olduğu bilinen Kral'ı daha fazla öfkeliendirmek istemiyordu ama bu gelişmeyi çekinerek de olsa haber vermek zorunda kalmıştı.

Kral Halid, bir avuç hapı ağzına yuvarladı. Etrafındaki doktor ve hemşireler boş yere adamı sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Öfkeli sesi altın varaklı duvarlarda yankılandı:

– Hiç kimse bana Kâbe'de üç beş silahlı baldırı çıplağın dolaştığını, bizim de elimizin kolumuzun bağlı olduğunu söylemesin! Sakın! Allah'a and olsun ki bu son sözleri olur!

İslam dünyasının kalbinde patlayan fırtına kısa sürede Suudi petrolüne bağımlı başkentlere ulaşmış, karşısına çıkan her şeyi yutan bir anafora dönüşmüştü. Suud hanedanlığının başkentteki sarayın-

da toplantı üzerine toplantı yapan endişeli yüzlerin dudaklarından dökülen soru hep aynıydı: *Daha birkaç ay önce İran'da İmam Humeyni'nin Şah'ı devirmesiyle Ortadoğu'daki tüm dengeler altüst olmuşken bu Kâbe Baskını da neyin nesiydi?*

– Enver Sedat'ın başını çektiği gruba kalırsa baskının ardında İran varmış, dedi Prens Fahd.

– Olabilir de olmayabilir de, dedi Prens Türkî bin Faysal. Şah'ı alaşağı ettiğinden beri Humeyni, 'Şii devrimini' tüm bölgeye yaymaya çalışıyor.

– Kahrolası Mollalar, diye söylendi Kral Halid. Ortadoğu'nun yüreğine hançer gibi saplandı adamlar!

Ardından söylenerek salondan çıktı.

Veliaht Prens Fahd, meraklı gözlerle kendisine bakan Prens Abdullah'a döndü:

– Cin lambadan çıkarsa, bu toprakların, belki de dünyanın tarihi yeniden yazılmak zorunda kalabilir...

25 Kasım

Riyad / 09.45

Baskının üzerinden beş gün geçmişti. Kâbe halen Cuheyman ve adamlarının elindeydi. Kral Halid ve kurmayları, Riyad'daki sarayın bahçesinde, ılık sabah melteminin hafif hafif okşadığı palmyelerin altındaki devasa çadırda durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Bu baskın, dört yıl önce yeğenlerinden biri tarafından öldürülen Kral Faysal'ın yerine geçen Halid'i fazlasıyla huzursuz etmişti. Müttefikleri İran'ı işaret ediyordu. Halid'se, işin içine hanedanlık mensuplarının da karışmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Güvenlik bürokratları bir köşede sürekli Kâbe'deki durumla ilgili telefon konuşmaları yaparken Kral öfkeyle patladı:

– Humeyni işgalin arkasında Amerika'nın olduğunu söylüyor! Amerikalıları buralardan çıkarmak için Müslümanları cihada çağırıyor, gafil!

– Pakistan basını da, sizin “Baskında *hariciler*’in* parmağı var” şeklindeki açıklamanızı Amerikalılar ve İsraililer olarak yorumlamış, dedi Prens Abdullah.

* Hariciler: Hz. Ali döneminde, Sıffin Savaşı'ndan sonra ortaya çıkmış; aşırılığıyla bilinen siyasi ve itikadi bir mezhep.

Kral'ın işgalciler için kullandığı ve aslında İslam topraklarının en katı mezhebini kastettiği bu terim, bazı kafalarda dış güçleri çağrıştırmıştı.

- Onlar daha da şaşırmış! Komplolarla zehirlenmişler. Bu vesveselerle Humeyni'nin elini güçlendiriyorlar, diye inledi Kral Halid.
- Haklısınız ekselansları, dedi Prens Abdullah itaatkâr bir sesle, Fas'tan Malezya'ya kadar her yerde Amerika ve İsrail aleyhinde gösteriler var. Aldığımız duyumlara göre Türkiye'deki bazı çevreler de işgalin arkasında İsrail'in olduğu propagandasını yapıyormuş...
- Türkler, dedi Kral gözlerini kısarak, başlarındaki onca belaya rağmen sürekli gözleri burada. Geçmişte yaşamaktan bir türlü kurtulamadılar.

26 Kasım

Riyad / 09.15

Suudi ulemasının saygın lideri Abdülaziz bin Baz, krizin başından bu yana kendisini sıkıştıran Saray'a, İslam'ın Kâbe'de şiddeti yasakladığını bıkmaksızın hatırlatarak işgalcilere karşı güç kullanılmasına ayak diriyordu ama nafile, sesini duyan yoktu. Yine Saray'ın kabul odalarından birinde neredeyse yarım saattir Kral'ın huzuruna çıkmayı bekliyordu. Ama buna gerek kalmadı. Öfkeden rengi atmış Halid, hışımına din adamının bulunduğu salona girdi. Selam faslını geçti. Öfkesini gizlemeye gerek duymadan,

– Tereddütlerinizi anlıyorum. Ama siz de meselenin aciliyetini anlayın. Washington'ın baskısı büyük. İran, Pakistan mevzuyu sürekli kaşıyor, dedi.

– Farkındayım, gayet iyi anlıyorum, dedi Abdullah bin Baz. Ama efendim, sizin de bildiğiniz gibi yüce dinimiz...

– Yüce dinimizin buyruklarını da aklınızdan geçenleri de biliyorum, dedi Kral sesini yükselterek. Hatta birazdan “Sulh yoluyla Kâbe'yi kurtaramaz mıyız?” diye sormaya hazırlandığınızı da biliyorum.

İhtiyar din adamı sessizce başını sallamakla yetindi. Kafası önde, yerdeki halının kenarındaki işlemeleri süzerken bir sonraki cümlesini toparlamaya çalışıyordu.

Halid bu kez kükredi:

– Bu fetvayı vermezseniz, ortada ne ben ne siz ne de tereddütleriniz kalacak. Hatta... Ne de Kâbe...

Hızla yerinden kalkan Kral, seri adımlarla odadan çıkıp etrafını saran telaşlı kalabalığın eşliğinde gözden kayboldu. Halen oturduğu yerde kenar süslerine bakan Bin Baz'ın son duyduğu, Kral'ın koridorda yankılanan emriydi:

– Her kimseler onları derhal ve ne pahasına olursa olsun oradan çıkarın. Hem de hemen!

Bu emrin ardından İçişleri Bakanlığı'nın palmyelerle çevrili geniş avlusunda homurtuyla motorlarını çalıştıran iki SH-3 Sea King, özel timleri alır almaz havalanıp birkaç dakika içinde gözden kayboldu.

Aynı gün

09.30

Özel timler, elleri tetikte, Mescid-i Haram'ın üç ana girişinin ağzında mevzilenmişti. Kâbe'nin doğudaki eteğinde kalan Safâ ile Merve tepelerinin bulunduğu Ebû Kubeys, güneybatısında yer alan Sevr, kuzeydoğusundaki Hira ve Sebîr ve batısında yer alan Kuaykiân dağları üzerinde uçan helikopterler, roketatar ihtimaline karşılık uzaktan gözlem yapmakla yetiniyor, elleri dürbünlü gözcüler içeride ne olup bittiğine dair bir şeyler yakalamaya çalışıyorlardı. Tek gördükleri, Mescid'i çevreleyen minarelerin diplerinden ve geniş avlunun dört bir yanından yükselen farklı renkli dumanlardı. Mescid-i Haram'ın hemen dışındaki kriz merkezinden olan biteni izleyen Prens Türkî bin Faysal'ın alnındaki damarlar çatlayacak gibiydi. Askerlerin Kâbe'de silahlı bir çatışmaya girmek istememesi adamı öfkeliyordu. Yanında saraydan karga tulumba getirilen İmam bin Baz vardı. Prens, imamın yanında olduğunu anons ederek telsizi din adamına uzattı. Derin bir iç çeken ihtiyar gönülsüzce de olsa telsizin mandalına bastı:

“Vaktulûhum haysu sekıftumûhum ve ahricûhum min haysu ahracûkum vel fitnetu eşeddu minel katli ve lâ tukâtilûhum indel mescidil harâmi hattâ yukâtilûkum fih, fe in kâtelûkum faktulûhum kezâlike cezâul kâfirîn.”*

* “Onları nerede yakalarsanız öldürün. Sizi çıkardıkları yerden (Mekke'den) siz de

Bin Baz daha ayetin sonunu getirmeden timler, Mescid-i Haram'ın kaplarına yerleştirilen patlayıcıların infilak etmesiyle ileriye atıldı. İçeri giren ilk asker, daha ne olup bittiğini anlamadan kafasına yediği mermiyle yere yığıldı. Duman tabakası zemine çöktüğü için etrafı göremeyen timler, minarelerin tepesine mevzilenmiş keskin nişançılara kolay hedef oluyordu. Makineli tüfek sesleri dört bir yanda yankılanırken Osmanlı revakları üzerinde siper almış militanlar aşağıya rastgele el bombaları fırlatmaya başladı. Ağır silahların da kullanıldığı ilk çatışma, düşürülme riskini göze alarak operasyona dâhil olan helikopterlerin de katılımıyla üç saat sürdü. Sonuç Riyad açısından tam bir fiyaskoydu.

Ambulanslar Mekke'nin boş sokaklarını son sürat geçerek yaralı askerleri hastaneye yetiştirmeye çalışırken Kral Halid başkentte burnundan soluyordu:

– Üniversiteleri ve medreseleri kapatın! Yabancıları sınır dışı edin! Mekke, Medine ve Taif'te sokağa çıkma yasağı ilan edin. Mescid-i Haram'a kimse yaklaşmayacak, üzerinde kuş bile uçmayacak! Gazetecilere de göz açtırmayın!

27 Kasım

Suudi güvenlik güçlerinin gece boyunca tekrarladığı operasyonlar her seferinde geri tepti. Sahte Mehdi ve adamları adeta yerlerine çakılmıştı. Her saldırıya aynı şiddette karşılık veriyorlardı. Mekke'nin dünyayla bağlantısı bir haftadır kesikti. Suudi yönetimi haber sızmaması için olağanüstü bir karartma uyguluyordu. Halid ve kurmaylarının tek bir hedefi vardı: İslam dünyası ne olup bittiğini anlamadan bu işi halledecek ve unutulmaya terk edeceklerdi. Ulusal güvenlik muhafızları, her saldırıyla birlikte kullandıkları güç miktarını arttırsalar da Kâbe'yi işgal edenlerin direncini kıramamışlardı.

İsyancıların pes etmeye niyeti yoktu.

Çanlar Krallık için çalışıyordu.

onları çıkarın. Zulüm ve baskı adam öldürmekten daha ağırdır. Yalnız, Mescid-i Haram yanında, onlar sizinle savaşmadıkça, siz de onlarla savaşmayın. Sizinle savaşılırsa (siz de onlarla savaşın) onları öldürün. Kâfirlerin cezası böyledir." (el-Bakara, 2/191)

30 Kasım

Riyad / 02.30

Prens Türkî saatin geç olmasına aldırmadan Kral'ı aradı. Dört gündür Mescid-i Haram'ın dibinde kurulan operasyon merkezinde bir an bile gözlerini kırpmamış adamın çaresizliği titreyen sesine yansyordu. Kelimeleri dikkatle seçti:

– Majesteleri, dedi, söylemeye utanıyorum ama bu iş bizim uzmanlığımızı aşıyor. Böyle devam edersek Mescid-i Haram büyük zarar görecektir. Askerler çok huzursuz.

Kral Halid, hiçbir şey söylemeden telefonu kapadı. Yüzünde artık öfke değil, çaresizlikle karışık bir teslimiyet okunuyordu. Kurmaylarının şaşkın bakışları arasında kefiyesini çıkardı ve terli saçlarını parmaklarıyla geriye doğru taradı. Başını ellerinin arasına alıp ceylan derisi koltuğuna gömüldü.

Biz beceremiyorsak? Onlar...

Evet, onlar yapabilir...

Ama kutsal mekânlar?

Çağırmayacaksam ne diye o anlaşılmayı yaptık ki?

Allah'ım... Bu nasıl büyük bir imtihan?

– Efendim, Washington'dan yeni bir mesaj var.

Terlemiş alnı, endişeli gözleri ve ince kemikli kavruk yüzüyle karşısında dikilen özel kaleminin uyarısıyla düşüncelerinden sıyrıldı Halid. Devam et dercesine elini salladı.

– Başkan Carter... Büyükelçimizi Beyaz Saray’a çağırıp herkesin içinde paylamış.

– Ne demiş?

– Elçimize, “Riyad’daki o beceriksizler bu işi çözmek için neyi bekliyor? Hepimizin gırtlığımızı kadar pislğe batmasını mı?” demiş...

– ...

– Ve “Sizin yerinizde olsam bir sonraki uyarımı beklemezdim” diye eklemiş.

Odada buz gibi bir hava esti. Suud hanedanlığından hiç kimse o ana dek Washington’dan bu kadar pervasız bir mesaj geldiğine şahit olmamıştı. Fısıldaşmalar homurdanmaya dönüştü. Yorgun parmaklarıyla yanı başındaki yuvarlak mermer sehpa üzerinde bulunan cam küreyi farkında olmaksızın çevirip duran Halid’in emri, odadaki tüm sesleri bastırdı.

– Çağırın onları!

4 Aralık

Mekke / 06.30

Mescid-i Haram'ın üzerini kaplayan duman bulutuna aldırmayan helikopterler tozu dumana katarak geniş avluya indi. Aynı anda zırhlı araçlar yağmur gibi yağın mermilere rağmen Mescid'in devasa avlusuna açılan kapılardan içeri daldı. Özel timler, şiddetli bir saldırıyı elleri tetikte bekleyen işgalcileri şaşırtan bir süratle üzerlerine açılan ateşe aynı şiddetle karşılık veriyordu. Saat gibi işleyen bir operasyonla işgalcilerin direnişi kısa sürede kırıldı.

Prens Türkî, operasyonun bu kadar kısa sürede tamamlanmasını hiç ama hiç beklemiyordu. Çatışma görüntülerini şaşkınlıkla kendisine bakan Prens Türkî'ye teslim eden özel tim komutanı, sert ve aksanlı bir Fransızca rapor verdi:

*"Nous avons terminé la mission avec succès, votre altesse."**

Mekke'yi işgalcilerden temizleyen Fransız özel timleri, geldikleri gibi hızla ve kimselere görünmeden Suudi Arabistan'dan ayrıldı.

Baskıncıların büyük bir kısmı çarpışmalarda ölmüştü. Sözde Mehdi El Uteybi ve canlı ele geçirilen altmış yedi isyancı, birkaç gün içinde

* "Görev başarıyla tamamlandı majesteleri."

gizlice yargılandıktan sonra ülkenin farklı kentlerinde, halka açık meydanlarda infaz edilecekti.

Saraydaki çalışma odasında operasyonun görüntülerini izleyen Kral Halid, kaseti zarfa yerleştirip üzerini mühürledikten sonra koltuğunun arkasındaki özel yapım kasaya koydu ve rahatlamış şekilde koltuğuna çöktü.

Kriz yatışmış, Ortadoğu petrollerine bağımlı Batı rahat bir nefes almıştı. Krallık'ta hayat normale dönüyordu. Ancak İslam ülkelerinde sokaklara dökülmüş öfkeli kalabalıklar, baskının arkasında olduğuna inandıkları Batı'ya nefret kusmaya devam ediyordu. Duygusuz gözlerle önündeki televizyondan İslam başkentlerindeki protesto gösterilerini izleyen Halid, “Gafiller...” diye mırıldandı.

Kral haklıydı. Gösteri yapan kalabalıklar Kâbe'deki isyancıların kanını dökenlerin Fransız timleri olduğunu ve bu timi taşıyan uçağın, Mekke'den havalandıktan sonra rotasını İsrail'e çevirdiğini bilseler, öfkeleri şüpheşiz daha da artardı.

2010 Ortadoğu'nun Yetimi

9 Haziran

İstanbul / 07.00

*Fuck, they got me,** diye söylendi Jack Rice. Avcıyken bir anda av olmuştu. İki gündür izlediği Rusların süratle arayı kapattığını dikiz aynasından görebiliyordu. Bu oyunu daha fazla sürdürmeye niyeti yoktu. Adamların kendisini öldürmek istediklerini aynadan bile görebiliyordu. Arkasındaki Mercedes 600 Sel’le arasında en fazla üç yüz metre vardı.

İşte bir kez daha başlıyoruz, diye mırıldanıp Kurtuluş Deresi Caddesi üzerinde trafiğin bir an tenhalaşmasından yararlanarak el frenine asıldı. Altındaki siyah Grand Cherokee, lastiklerini yakarak kulak tırmalayan bir gıcırtyla yarım tur dönerken, koltuğunun altındaki susturuculu P99’a sarıldı. Arabanın olduğu yerde çakılmış gibi bir anda durmasıyla araçtan atlayıp kapıyı kendine siper etmesi yalnızca üç saniye sürdü. Cipun burnu şimdi ters istikamete, hızla üzerine doğru seyreden takipçisine dönüktü. Mercedes’in direksiyonundaki Rus, Jack’in ne yapmak istediğini anlayıp frene bastı. *İlk hata,* diye geçirdi içinden Jack. Yol kenarında şaşkın bakışlarla kendisini izleyen simitçiye aldırmadan sol eliyle silahın kabzasını sabitlediği

* “Hass...! Beni fark ettiler!”

sağ yumruğunu kavrayıp nişan aldı. Acı bir frenle kayıp üzerine doğru gelen arabanın yan camından tahmin ettiği gibi önce silahlı bir kol, ardından da gövde uzandı.

İkinci hata... Önce sen gel bakalım!

Susturucudan çıkan tok vızıltı arabanın ön camını patlattı. Camdan çıkmaya çalışan silahlı gövde geriye devrildi. Arkadaşının vurulduğunu gören şoför bir kez daha gazı kökledi ama çok geçti. P99 bir kez daha vızıldadı. Dağılmış ön cam bir kez daha kıızıla boyanırken, kontrolden çıkan araba yan yatıp taklalar atarak diğer şeride yuvarlandı. Jack, alnında biriken teri sildi. Camlara üşüşen birkaç meraklı mahalle sakinini, simitçiyi ve caddenin başından son sürat gelmekte olan trafik polisi devriyesini saymazsa ortalık bomboştı. *Bir siz eksiktiniz!* Keskin siren sesleri giderek yaklaşırken, hurdaya dönmüş arabaya yaklaşıp şoför mahalline eğildi.

Biri gitmiş, güzel. Ağzı burnu kan içinde kalmış iri kıyım Rus kendisine yalvaran gözlerle baksa da aldırmadı. P99 bir kez daha patladı. Sirenler resmen kulağının içinde ötüyordu. Alt üst olmuş arabanın içine aceleyle göz attı. İki cesedin arasında, ters dönmüş arabanın tavanında duran kana bulanmış deri çantayı kavradığı sırada polis arabasının tam arkasında durduğunu fark etti. Hiçbir şey olmamış gibi bir elinde çanta, diğerinde silahla doğruldu ve tam olarak kendisine söylendiği gibi elleri havada yüzünü döndü. Söyleneni yaparak elindeki silahı yere attı.

Evet beyler, beni şaşırtmadınız. Yorgun ve şaşkınsınız. Kafası zehir gibi işliyordu. Sabahın köründe Dolapdere'de hiç beklemedikleri bir olaya şahit olan uykulu trafik polislerinden biri, elindeki silahı Jack'e doğrultmuştu. Diğer polis, boylarını aşan bu işe müdahale etmeleri için destek çağırıyordu.

Jack süratle ihtimalleri tarttı.

Trafik polisi bu, kolay kolay tetiği çekemez.

– Beyler, Türk misafirperverliğinden istifade etmek isterdim ama acelem var!

Eli silahlı polisin şaşkın bakışları arasında seri bir hareketle beline uzanıp çektiği modifiye edilmiş yedek silahı Colt Gold Cup'la gözlerinden tereddüt okunan polisi dizinden vurdu. Yardım isteyen diğeri, koca göbeğinden beklenmeyen bir çeviklikle silahını ateşledi. Karnına gelen mermiyle iki büküm olan Jack, son bir gayretle onu

da dizinden vurdu. Karnını tutarak yan sokaklardan birine daldı. Gözleri çapaklı bir çocuğun çıktığı apartman kapısından içeri süzül-
dü. Küfkokan apartman boşluğunda ezberlenmiş hareketlerle deri
eldivenlerini, ceketini ve bor alüminyum karışımı bir malzemeden
yapılmış tüy kadar hafif çelik yeleğini çıkardı. Yeleğe saplanıp ya-
mulmuş çekirdeği söküp cebine attı. Postu bu sefer de deldirmemişti
işte. Peruğunu ve lenslerini cebinden çıkardığı siyah çöp poşetine
soktu. Seri hareketlerle sık kravatını ve gözlüğünü taktı. Sokaktan
geçen ilk taksiye binmeden torbayı köşedeki çöp birikintisine attı.
Mahalle aralarında eli silahlı birini arayan motosikletli polisler iki
sokak ileride, bindiği taksiyi durdurdu. Jack içten bir gülümsemeyle
diplomatik pasaportunu gösterdi. Vurulan arkadaşlarından dolayı
burnundan soluyan polislere nazik bir şekilde iyi görevler diledi.
Ağır yolcusunu tartıp sigara yakıp yakmamakta tereddüt eden
şoföre döndü:

– Çırağan!

İstanbul

Çırağan Sarayı / 14.00

Ne saçma bir kalabalık, diye mırıldandı Jack. Duygusuz gözlerle
etrafı süzüyordu. Neredeyse üç saattir “Asya’da İşbirliği ve Güven
Artırıcı Önlemler Konferansı” için Çırağan Sarayı’ndaydı. Devlet
adamı, bürokrat, akademisyen ve strateji uzmanlarından oluşan
resmi kalabalık, konferansın yapıldığı salonu hınca hınç doldurmuş,
katılımcılar saldırgan sorularıyla onu canından bezdirmişlerdi.

Üç günlük zirvenin son gününde yaptığı bu ikinci sunumun ko-
nusu da Ortadoğu’ydu. Onlara, Başkan Obama’nın Yeni Ortadoğu
Politikası’nı anlatmış, kendi aralarında kullandıkları tabirle “ağız-
larına bir parmak bal” çalmıştı. Gözlerini kısarak denizden gelen
ılık esintinin doldurduğu salondaki kalabalığı bir kez daha taradı.
İçinden geçenleri yüzündeki halkla ilişkiler gülümsemesiyle gizli-
liyordu. *Yeni Ortadoğu’ymuş, Pöh!*

Başkan Obama’nın Ortadoğu Danışmanı Jack Rice alkışlar eşliğİN-
de kürsüden indi. Birkaç dakika içinde Çırağan’dan çıkıp aceleyle
Tarabya’daki Amerikan konsoloslughuna geçti. Uçağa yetişecekti.
Casusların cirit attığı Ankara’da kendisini bekleyen biri vardı.

11 Haziran

Ankara

– Neden ona Civa diyorsunuz, diye sordu kadın.

Otuz beşindeydi ama buğday teni, yeşil gözleri ve düzgün hatlarıyla çok daha genç ve diri görünüyordu Sibel Ulutürk. Güzelliğinin kendisinden bir adım önde yürümesi hoşuna gitmese de bununla yaşamaya alışmıştı. Omuzlarına dökülen parlak siyah saçlarını kurulumuyordu. Jack'in koyu yeşil gözleriyle aynadan kendisini süzdüğünü fark etti. Heyecanla ürperdi.

Sheraton Oteli'nin kalın camlarına vuran yağmur, odayı tatlı bir pıtırıyla dolduruyor, Sibel'se sorusunun cevabı duymak için can atıyordu.

– Sibel tatlım, sen ne mezunuydun sahi, dedi Jack kirli sakallarını kaşıyarak. Ruhunu okur gibi, kadının gözlerinin içine bakıyordu.

– İsviçre'de ekonomi okumuştum, kaç kere söyledim, dedi Sibel cilveli bir kızgınlıkla.

– Belli, dedi Jack, alaycı bir tonlamayla. Kimyadan anlayan bir tane bile ekonomiste rastlamadım bugüne dek! Tek anladıkları para!

Jack, konuşmayı istediği gibi yönlendirerek eğleniyordu:

– Seni teşkilata nasıl almışlar, hayret!

İşte yine damarına basmıştı Sibel'in. Kadının gözlerinde coşkulu bir kıvılcım belirdi. Göz kamaştıran eğitimi, yabancı dillere hâkimiyeti, çok sayıda diplomat, subay ve yetmezmiş gibi bir de cumhurbaşkanı çıkarmış ailesi sayesinde Teşkilatın kapıları ona ardına kadar açılmıştı. Zekâsını hafife alan insanlar onu deli ederdi. Özellikle de bunu yapan sevdiği erkekse. Bu konuda çok yaralıydı. Gerçek kimliğini gizlemek uğruna hayatındaki erkeklere sürekli aptal kadını oynamaktan bıkmıştı. Keşke onlara da gerçekte kim olduğunu ve yapabildiklerini anlatabilseydi!

Ama Jack farklıydı. Aynı dili konuşuyorlardı. Artık rol yoktu.

– Zekâm sayesinde cicim! Zekâmı asla küçümseme!

– Ciccim, dedi Jack, üzerine basarak.

– *Honey** gibi bir şey işte, dedi Sibel. İnce kemerli burnuna krem sürüyordu. Bakıyorum yanıma gelince Türkçen de tekliyor!

– Güzelliğinin hiç mi payı olmadı yani, diye sataşmayı sürdürdü Jack.

– Yapma şunu Jack, dedi Sibel gözlerini kısıp vahşice bakarak. Sizin oralarda böyle oluyorsa bilmem, burası Türkiye.

– CIA'de mi? Güldürme beni. Keşke öyle olsa, o güzelleri biz de ancak sizin gibi filmlerde görüyoruz!

Kadın elindeki kremi hışımla fırlattı:

– Nefret ediyorum senden!

Jackiçten bir kakhaha attı. Sibel'i kızdırmaktan keyif aldığı belliydi.

Bu kadar oyun yeter. Jack, birden ciddileşti. Sabah Ruslardan aldığı deri çantanın içinden çıkardığı zarfı Sibel'in eline tutuşturdu:

– Kimyadan hiç anlamadığın belli ama en azından bunların ne kadar önemli olduğunu anlayacak kadar istihbarat bilgin olduğunu biliyorum.

Sibel abartılı bir jestle karşılık vererek zarftaki fotoğrafları çıkardı. Gülümsemesi yüzünde dondu kaldı. Gözbebekleri bir anda büyüdü. Gizlice çekildiği belli olan fotoğraflardaki tesisi tanıması zor olmamıştı.

– TUSAŞ burası, dedi tedirginliğini gizlemeden.

* "Tatlım"

Türk havacılık sanayinin gözbebeği tesislerde uzun süredir insansız hava araçları ve saldırı helikopterleri üzerine çalışmalar yapıldığını biliyordu.

– Evet, dedi Jack. Görünüşe bakılırsa Ruslar sizin oyuncaklara bayağı merak salmışlar.

– Allah kahretsin! Adamlar durmuyor.

Bu Jack’in kendisine verdiği üçüncü büyük hediye idi. Adamın önceki tüyoları sayesinde biri yine Ankara’da, diğeryse İncirlik yakınlarında iki ayrı gezici Rus keşiftimini etkisiz hale getirmişlerdi. Sibel, istihbaratının kaynağını hiç kimseye açıklamamıştı. Jack ve Sibel arasındaki ilişki mutlak gizlilik gerektiriyordu. Bir MİT mensubunun bir yabancıyla ilişki kurması kesinlikle yasaktı. Hele bunun Jack konumunda biri olmasının sonuçlarını aklına bile getirmek istemiyordu.

– İki polisiniz bir süre yürüyemeyecek ama sanırım buna değdi, dedi Jack böbürlendiğini gizlemeden.

– Anlamadım, ne yaptın?

– Endişelenme canım, sadece plastik mermi. Çoktan ayaklanmışlardır.

– Bir an korkuttun beni, dedi Sibel adamın boynuna sarılarak.

– Birbirinden bağımsız çalışan iki tim bunlar. Birini ben hallettim. Diğeryle ilgili bilgiler zarfta. Benden bu kadar!

– Onları da bana bırak, hiç şüphen olmasın, dedi Sibel. Gözlerine o her zamanki kararlı ifade oturmuştu.

– İyi edersiniz, dedi Jack. Amerika’nın güvenliği bu bölgede başlıyor biliyorsun. Ruslar sizden çaldıklarını İran’a verebilir. Bu da bizim işimize gelmez. Güç dengesinin bozulmasına izin veremeyiz.

– Bilmez miyim! Meşhur *Obama Doktrini*, dedi Sibel alaycı bir ses tonuyla.

– Ben olsam bu kadar hafife almazdım, dedi Jack.

Gözlerine buz gibi bir ifade oturmuştu. Sibel bu bakışı artık tanıyordu. Adamın gözlerinde hem endişe hem de kararlılık vardı.

– Sibel, birileri Ortadoğu’yu hiç olmadığı kadar karıştırmak istiyor. Güç dengelerinin değişmesi kimsenin işine gelmez.

– Bu işte yanıdayım, biliyorsun Jack, dedi Sibel.

Böyle bir şey söylediğine kendisi de inanamıyordu. *Allah'ım, yoksa yine mi? Hayır, hayır asla...* Bir daha kimseyi kendini kaybedecek kadar sevmeyeceğine söz vermişti. Kabul etmek istemese de bu sözü Jack için bozmaya çoktan hazır olduğunu içten içe hissediyordu. Adam tanıştıkları günden beri güvenini sarsacak en ufak bir şey yapmamıştı. Jack'in kendisine yardım etmek pahasına kariyerini ve hayatını kaç kez tehlikeye attığını unutmuştu. Yatağın ucuna ilişti. Müzedeki eşsiz bir parçaya bakar gibi dikkatli gözlerle adamı inceliyordu. Şakaklarına aklar düşmüştü. Ama atletik vücudu ve esmer teniyle fazlasıyla sağlıklı görünüyordu. Koyu yeşil gözleri, kemikli yüzünü tamamlıyordu. Ellisine merdiven dayamasına rağmen, üstten bir üçgen gibi alnına uzanan kestane rengi saçları, düzgün burnu ve kızıla çalan kirli sakalıyla katalogdan fırlamış gibiydi. Beyaz gömleğinin düğmelerini ilikleyen Jack, üzerindeki bakışları hissedip durdu. İki çift yeşil göz durmaksızın konuşuyor, ama odada çıt çıkmıyordu. Camlara vuran yağmur ve belli belirsiz bir vızıltıyla çalışan mini barın sesi birbirine karışıyordu. Sibel derin bir iç çekerek düşüncelere daldı.

Ne zaman açılacaksın bana... Beni sevdiğinden bile emin olamıyorum... Allah'ım... Galiba seviyorum ben bu adamı...

Jack birkaç adım atıp kadının yanına oturdu.

– Tatlım...

– Evet?

Jack cümlelerin devamını getirmedi. Uzaklara dalıp gitmişti. Sibel adamın kendisine şefkatle baktığını fark etti.

– Kimsin sen Jack, diye sordu Sibel.

Adamın ellerini kavramış, ince kaşlarının çerçevelediği hafif çekik gözlerini Jack'in gözlerine dikmişti.

– Ben, dedi Jack tebessüm ederek. Ben, Ortadoğu'nun yetimiyim.

– Ortadoğu'nun yetimisin, diye tekrarladı Sibel.

Jack ayağa kalkıp pencereye gitti. Camdan süzülen yağmur damlalarının arasından Kuşulu Park'a baktı.

– Aslında hepimiz Ortadoğu'nun yetimiyiz. Bir gecede düşmanları ile dost, dostları ile düşman olabilen yetimler. Bok dolu bir çukurda debelenip duruyoruz.

– Bak sen, aynı biz Türkler gibi konuşmaya başladın, dedi Sibel. Ama haklısın. Ne yazık ki haklısın Jack.

Adam pencerenin önünden ayrılıp avucunun içine aldığı bir parça jöleyi saçlarına yedirmeye başladı. Biçimli dudakları tekrar kıpırdadı:

– Beni boşver. Ona *Civa* diyoruz... Çünkü zehirli ve her kalıba kolaylıkla girebiliyor. Uzun zamandır sizinkilere bilgi sızdırdığını tahmin ediyoruz. Hatta bunun için ona küçük çaplı bir servet ödediğinize dair istihbaratımız bile var.

– Bunca yıldır teşkilattayım, hiç bununla ilgili bir şey duymadım. Bu biraz tuhaf değil mi?

– Değil, çünkü biz bile varlığını yeni öğrendik. Üç adamım yıllardır dağınık parçalar üzerinde çalışıyordu. Sonunda ipuçlarını birleştirmeyi başardık. Civa, gizlilik takıntılı bir manyak... İş tuttuğu ülkelerin bir numarasıyla muhatap oluyor her zaman. Bu da demek oluyor ki sadece sizin bir numaralarla görüşüyor.

– Müsteşarla mı?

– Evet, ne kadar az kişi bilirse o kadar güvenli, dedi Jack.

Sibel yorum yapmadı. Akli başka bir detaya takılmıştı.

– Bunca zamandır birlikteyiz, birçok şey atlattık, risk aldık.

– Evet?

– Ama ilk kez bir soruma net olarak ve hiç düşünmeden cevap verdin.

– Önce bir şeyi düzeltelim, dedi Jack gülerek. Benim için değil, ülken için kendini riske atıyorsun. Duygularınızı işe karıştırmamayı öğretmiyorlar mı sizinkiler yoksa!

Elindeki parfüm şişesiyle oynayan Sibel cevap vermedi. Kızarmıştı. *Bu adamın açık sözlülüğüne bayılıyorum!*

Jack bir iki adım attı, parmaklarını kadının saçlarının arasında gezdirip yanağını kavradı.

– Bana güvenmiyor musun?

Jack'e güveniyordu Sibel, hem de çok... Ama duygularını açık etmemeyi acı bir şekilde öğrenmişti.

– Söylediklerimi geçiştirme, dedi Sibel yalandan kızarak. İlk kez cevapladın, dedim!

– Evet, ilk kez, dedi adam, soğuk bir ses tonuyla. Çünkü Civa’yı yakalamak için yardımına ihtiyacım var.

Sibel şaşırmişti. Jack ilk kez kendisinden yardım istiyordu. Genelde hep tersi olurdu.

– Neden peki?

– Çünkü bu kez öncekilerden çok daha farklı bir dolap dönüyor Sibel. Civa büyük, çok büyük bir şey satmaya çalışıyor ya da çalışacak... Tehlikeli ve hepimizin canını yakacak kadar büyük.

– Ve?

– Ve bunun için sizinkilerin kapısını çalacak. Eğer bize gelen bilgileri yanlış yorumlamıyorsak tabii.

– Biraz daha detay vermen lazım, nasıl bir şey?

– Bilmiyorum. Ama sezgilerim ses getirecek bir şey olacağını söylüyor. Hepimizin canını yakacak kadar büyük bir bomba!

Jack bunu söylerken iki eliyle havaya hayali bir patlama bulutu çizdi.

– Tüm bunların az önce bahsettiğin büyük senaryoyla bir ilgisi var mı?

– Evet, dedi Jack, biraz durakladıktan sonra fısıldadı:

– Üstelik Civa... Bu oyunda yalnız değil.

– Ne demek yalnız değil, diye sordu Sibel.

Tam o sırada dışarısı bir anlığına aydınlandı, ardından müthiş bir gök gürlemesi odanın camlarını titretti.

– CIA’de veya Dışişleri’nde İran ve İsrail adına çalışan başkaları olduğundan şüpheleniyorum. Hatta Beyaz Saray’da bile olabilir. Durum bu kadar kritikken bu kadar çok sızıntıyı kaldıramayız, dedi Jack.

– Peki elinde somut bir şeyler var mı?

– Sadece hislerim... Birkaç bilgi kırıntısı, isimsiz ihbarlar, bilirsin işte. Yakında daha somut şeyler bulmayı umuyorum, o zaman söylerim. Emin olduğum tek şey, bilinçli ya da bilinçsiz aynı hedefe yürüdükleri.

– Çatışma?

– Evet, hatta savaş...

Sibel bir an sustu. Minibardan bir şişe su alıp hararetle içti. Ardından,

– Bana güvendiğini görmek güzel ama neden bunları benimle paylaşıyorsun? Önceleri pek bir ağzı sıkıydın, dedi.

– Seni korumak için. Ortalıkta bu kadar köstebek cirit atarken, kendi aklımdan geçenleri bile şifreleyebilirim, inan bana!

– Üzgünüm, bu işler beni paranoyak yaptı. *Erkeklerle ne zaman güveneceksin kızım! Adam kaç kez kışını kurtardı, önünü açtı. Sana belki de gerçekten ilk kez değer veren bir adamı...*

– İtirazım yok, ben de öyleyim, dedi Jack içten bir gülümsemeyle. Ayrıca CIA ajanı bir sevgilim olsa ben de paranoyak olurum sanırım, diye ekledi.

İkisi de güldü. Sibel adamın burnuna küçük bir öpücük kondurdu.

– Gerçekten özür dilerim Jack.

– Boşver şimdi özrü. Dinle, sana bunları anlatıyorum, çünkü bu bulmacayı çözmek için sana ihtiyacım var.

Sibel sessiz kaldı ama gururu okşanmıştı.

Beni anlayan bir adam!

– Sizde, bizde, İran'da, İsrail'de bir sürü maceraperest var... Bir hata hepimizi ateşe atabilir! Mavi Marmara'da nasıl bir felaketin eşliğinden döndüğümüzü biliyorsun.

– Bilmez miyim, dedi Sibel kederle. Hiç unutmuyoruz ki! Bizimkilerin aklı o gecede kaldı.

Sibel, devletin üst kademesinde İsrail'e duyulan öfkeyi ve olası misilleme seçeneklerinin sürekli olarak masada tutulduğunu hatırladı.

– İşte nihayet benim gibi düşünen biri, dedi Jack.

– Ve yanlış anlamıyorsam, bizim tarafta işlerin kontrolden çıkması için yardıma ihtiyacın var?

– Kesinlikle dedi Jack, rahatladığını belli ederek. Görüyorsun zekânı hiç de küçümsemiyorum!

– Bunu duymak çok hoş... İyi de koskoca Şirket* elinizin altında. İşiniz bana kaldıysa?

– İşimiz değil, işim, diye düzeltti Jack.

– Anlamadım?

– Bizimkiler İsrail'le ya da Türkiye'yle ilgili hiçbir şey duymak istemiyorlar. Başkan'ın Ortadoğu'ya bulaşmaya niyeti yok. En azından seçimlere dek... Şirket'tekiler benim paranoya yaptığımı düşünüyor. Özellikle İsrail konusunda...

– İsrail?

– Evet, İsrail'in sizinkileri bataklığa çektiğini düşünüyorum. Civa'nın yapmaya çalıştığı her neyse Ortadoğu'yu daha da alevlendirebilir. Üstelik kaynaklarım da artık daha kısıtlı. Elemanlarımı istediğim

* Amerikalı istihbaratçıların dilinde CIA'ye verilen ad.

gibi kullanamıyorum. Kudüs'ten doğru dürüst bir istihbarat bile alamıyorum.

– Senin konumundaki biri bunları söylüyorsa endişelenmeye başlasak fena olmayacak, dedi Sibel. Gariptir, bizde de benzer bir durum var Jack. Bizimkiler de İran'la ilgili her şeye sağırılar.

Sibel adamın endişelerini sezmeye başlamıştı.

– Dünyayı Üçüncü Dünya Savaşı'ndan kurtarmaya soyunan bir Superman oldun demekkoca adam, dedi yeşil gözlerini Jack'e dikerek.

– En azından sevgilisinin yardımına ihtiyacı olan bir Superman diyebilirsin...

Jack kadına doğru birkaç adım atıp şefkatle Sibel'in yanaklarını kavradı. Gözlerinin içine bakarak,

– Bak, bu Civa denen pislği geç olmadan bulmam lazım, dedi. Erdoğan'ı tanırıysam Mavi Marmara'yı kolay unutmayacaktır.

– Haklısın, dedi Sibel. Bu olay bizimkileri fena bilebilir. Ne yapabiliriz? Söylemiştim, yanındayım.

– Unutma, meseleyi didiklediğine dair en ufak bir işaret seni tehlikeye sokar. Ve dolayısıyla beni ve ilişkimizi de... Sadece.

– Sadece ne?

– Sadece gözlerini aç ve en ufak bir şey bile olsa, bilmemi sağla. Bir not, ima, telefon... Sadece dinle ve neler olup bittiğini anlamaya çalış. En önemsiz görünen bir şey bile işime yarayabilir. Gerisini ben hallederim.

– Tamam tatlım, dedi kadın, sevgilisinin yanağını okşayarak.

Jack tekrar pencerenin önüne gitti. Bir puro yakıp başını yağmur damlalarının süzöldüğü cama dayadı. Dışarıyı izliyordu. Sibel, hayran bakışlarla adamı süzerken maziye daldı.

Üç yıl önce Amerikan Büyökelçiliği'ndeki bir davette tanışmışlardı. Ara ara yazışıp telefonlaşıyorlardı. Jack'in geçen yıl Başkan Obama'nın heyetiyle birlikte bir kez daha Ankara'ya gelmesiyle başlayan yakınlaşma, kısa zamanda tutkulu bir ilişkiye dönmüştü. Tutkulu ve sürekli gözlerden uzak yaşamak zorunda kaldıkları bir ilişkiye. İlişkilerinin en cazip tarafı da buydu. Seyrek, heyecan verici buluşmalar, paylaşılan küçük ama üst düzey sırlar, eğlenceli

saatler. Jack ayaklı bulmaca gibiydi. Üstelik adamın kendisinin ulaşamayacağı bir iktidar halkasına dâhil olması, itiraf etmese de, Sibel'i heyecanlandırıyordu.

– Aklıma gelmişken, dün İstanbul'daki konuşman çok samimiydi, dedi Sibel. Senin pozisyonundaki biri için özellikle. Bir kez daha hayran oldum sana hayatım!

– Başkan'ın işleri işte, dedi Jack dudak bükerek. Şeffaflık politikasıyla Ortadoğu'yu yönetebileceğini sanıyor. Bize de işin gösteri kısmı kalıyor! Neyse ki o konuşmayı paravan kimliğimle yaptım, yoksa kopacak fırtınayı bir düşünsene!

– Seni oracıkta linç ederlerdi emin ol!

– Sahi, sen ne dediğimi nereden biliyorsun ki?

– Komik olma Jack, dedi Sibel, ukala bir edayla. Ülkemizde yapılan bazı toplantılar basına kapalı olabilir ama bize olamaz!

– İyi öyleyse, madem izledin, görmüşsün işte. Ajanlık artık bir nevi halkla ilişkiler işine döndü... Zavallı dünya!

Gülüştüler...

– Neden bırakmıyorsun o halde?

– Misyonumu tamamlamadan olmaz, dedi Jack. Gözleri parlıyordu.

– Bak sen! Her neyse. Bir yerlere gitsek? Köşe bucak saklanmaktan sıkıldım!

– Harika olurdu ama yarın Kudüs'e gidiyorum... Mavi Marmara... *Tansiyonu düşürün* meselesi işte... Adamları biraz hırpalayacağız. Tınmayacaklar, o ayrı!

– Peki... Beni aramayı unutma!

– O güzel gözlerini özleyeceğim, dedi Jack ve usulca kapıdan süzülerek odadan çıktı.

Yağmur halen camları dövüyordu. Sibel, adamın anlattıklarını düşündü. Bir an korktu, hem Jack hem de kendisi için. Onu da kaybetmeyi göze alamazdı.

Eski ilişkilerinde yaşadığı onca hayal kırıklığını işine dört elle sarılarak atlatmayı başarmıştı. Herkes soyadı sayesinde yükseldiğini sansa da gerçeği bilmesi gerekenler biliyordu. Zekiydi. Hırslıydı. Detaylar konusunda hastalık derecesinde takıntılıydı. Birbiri ardına çözdüğü vakalarla yabancı gizli servislerin Türkiye'deki birçok operasyonunu boşa çıkarmıştı. İş, bir nevi sığınağı olmuştu. Geçmişindeki başa-

rısız ilişkilerin ruhunda yarattığı tahribatı tamir ettiği güvenli bir liman. Jack tam zamanında girmişti bu limana. Bir erkekte aradığı her şeyi onda bulmuştu. Doğru, işinde yükselmesinde Jack'in de payı vardı ama istihbarat dünyası tam olarak böyle bir şey değil miydi? Bu dünyanın yazılı olmayan kurallarına göre aşk, hiçbir zaman sadece aşk değildi. Evet, onu seviyordu. Ama Sibel her şeyden önce bir ajandı. Onu boşu boşuna Milli İstihbarat Teşkilatı'nın Karşı Casusluk Masası'na şef yapmamışlardı.

Camın kenarına ilişip Ankara sokaklarını kuşatan siyah şemsiyeli insanlara baktı yukarıdan.

– Civa... ya da her kimsen. Çıkar bakalım kafanı zehirli adam, diye mırıldandı.

Jack, seri adımlarla Noktalı Sokak'ı geçip Arjantin Caddesi'ne çıktı. Yağmur dinmişti. Kimbilir kaç kez geldiği bu şehri sokak sokak biliyordu. Bu toprakları seviyordu ve bunun için fazlasıyla gerekçesi vardı. Ayak seslerini dinleyerek ıslak kaldırımları adımlarken geçmişe uzandı. Harvard'ın Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü dereceyle bitirince CIA'in yetenek avcılarının dikkatini çekmesi zor olmamıştı. 1988'de girdiği teşkilatta kısa zamanda yetenekleri ve zengin geçmişiyle sıvrilmeyi başarmıştı. Belki Sibel'den de bu yüzden etkilenmişti. O da kendisi gibi işine âşıktı. Üstelik aklını karıştıracak kadar güzeldi. Birçok açıdan birbirlerine çok benziyorlardı. İtiraf etmese de Sibel üzerinden Türkiye'yi ve Erdoğan hükümetinin siyasi hedeflerini okuyabiliyordu. Ama bundan rahatsızlık duymuyordu. Kendi kafasında her şeyi belli bir mantık çerçevesine oturtmuştu. Onun pozisyonundaki biri için bilgi güç demekti. Beyaz Saray, Türkiye'nin tehlikeli sulara yüzmesini istemiyordu, onun görevi de bunu sağlamaktı. Kaynağı hayatındaki kadın bile olsa hiçbir bilgiyi kullanmaktan çekinmezdi. Bu işteki herkes bunu bilirdi. Üstelik bu tek taraflı bir alışveriş de değildi. Sibel'i, gerektiğinde yetkilerini de aşarak işine yarayacak bilgi ve belgelerle besliyordu Jack. Bunun için genellikle elinin altından geçen bazı belgeleri kopyalaması yeterli olurken, bazen de bu sabah olduğu gibi riskli işlere soyunuyordu. Sibel'in onu sevdiği kesindi. Peki ya o? Bir kez daha ölesiye âşık olabilir miydi? Çok istiyordu. Ama şu an kafasını meşgul eden

tek şey, Ortadoğu sokaklarında daha sık işitilmeye başlayan savaş tamtamlarıydı.

Obama'nın Ortadoğu Danışmanı olarak tanınan Jack Rice, aslında CIA'in Ortadoğu Masası Şefi'ydi. Onun gerçekte kim olduğunu sadece bilmesi gerekenler biliyordu. Sibel tek istisnaydı.

Çankaya'nın ara sokaklarından birine sapıp gözden kaybolana dek sürekli hep aynı cümleyi tekrarlayıp durdu:

– *Well, Mr. Mercury, let's see if you can con Mr. Erdogan!**

* "Pekala Bay Civa, bakalım Bay Erdoğan'ı kandırabilecek misin!"

13 Haziran

Kudüs / 16.00

– Bir gün gelecek, Kudüs başkent olacak ve biz Müslümanlar orada namaz kılacağız!

Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun bu sözleri Çırağan Sarayı'nın duvarlarında çınladı. Salon alkıştan yıkılıyordu.

– İşte, Araplar Son Osmanlı'yı selamlıyor beyler... Sen ne diyorsun, dedi İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu.

Ekrandaki görüntüyü durdurmuş, Menora'ya* bakıyordu. İsrail'e olan üstün hizmetlerinden dolayı adama bu ismi vermişlerdi. Adamın Amerikan istihbaratının kalbindeki bir numaralı İsrail köstebeği olduğu dikkate alındığında, Menora'nın isabetli bir isimlendirme olduğu su götürmezdi. Ekranı kaplamış Davutoğlu'na duygusuz gözlerle baktı adam.

– Türklerinki boş kabadayılık, dedi küçümser bir tavırla. Kendilerine çok güveniyorlardı. İki hafta önce, Mavi Marmara'da gördük sıkletlerini. Altı boş bir güven. Arap sokağında kaybettikleri prestiji toplama çabası... Üstelik ordudaki tüm o soruşturma fırtınalarına rağmen bürokrasi direniyor.

* İbranice *Işık*. Yahudilerin, yaşam ağacını sembolize ettiğine inandıkları yedi kollu şamdana verdikleri isim.

– Salondakiler gayet memnun görünüyor, dedi Netanyahu. Elindeki kumandayı düşünceli bir şekilde parmakları arasında çeviriyordu. Kudüs'teki Cumhurbaşkanlığı konutundaydılar. Mini zirvenin en kıdemli ismi Cumhurbaşkanı Şimon Perez'di:

- Araplar alkışlamayı sever. Nasır'ı, Saddam'ı, Kaddafi'yi de alkışladılar zamanında... Hem de çılgınca. Bunun bir önemi yok.
- Anlaşılan bir süre de Erdoğan'la kendilerini tatmin edecekler, dedi Menora. Alaycı tebessümü yine dudaklarındaydı.
- Yine de bu aşırı söylemleri tehlikeli. Böyle gitmez... İçerden bir şeyler yapabilir miyiz yine?

Soruyu soran Perez'di. *Yine*'yi özellikle vurgulamıştı. Netanyahu dudak büktü. Bir an o eski günleri hatırladı. 28 Şubat döneminde üst düzey Türk subaylarını markaja almışlar, İslami hükümetleri günahları kadar sevmeyen ama vatansever subayları hükümete karşı başarıyla manipüle etmişlerdi. Şimdi odada bulunan herkes çarkın nasıl döndüğünü gayet iyi hatırlıyordu. Askeri işbirliği görüşmelerinde ve teknik işbirliği anlaşmalarında laik Türkiye'ye verilen destek cömertçe sergileniyor, sırtlar sıvazlanıyordu. Ama artık devir değişmişti. *Güzel günlerdi*, diye geçirdi içinden. Aklından geçeni söyledi Netanyahu:

- Erdoğan hükümetini ülkenin kendi iç dinamikleriyle istikrarsızlaştırma şansımız nerdeyse sıfır.

Perez adeta içinde kaybolduğu deri koltuğundan kalkıp salonun ortasına kadar yürüdü.

- O halde, zamanı geldiğinde gerekeni dışarıdan yaparız. İfadesiz gözlerle Menora ve Netanyahu'yu süzüyordu. Özellikle Menora'nın gözlerinin içine bakarak,

- Zira artık bu sabah olduğu gibi sizinkilerin gelip yarı azarlar tonda Türkiye hakkında nutuk çekmesini istemiyorum, dedi.

Jack'in de bir parçası olduğu Clinton ziyareti canını fazlasıyla sıkı-mıştı.

- Ukala dümbekleri, dedi belli belirsiz.
- Efendim, bir planımız var, dedi Netanyahu.

Sonra Operasyon Planlama Merkezi Direktörü İlad Gaşin'e bakarak,

- Arkadaşlar üzerinde çalışıyor, diye ekledi!

Endişeli görünen Menora'ya döndü. Adamdaki durgunluğu fark etmişti.

- Sabah da böyleydin. Güvende olduğuna eminsin, değil mi?
- Fazlasıyla, dedi aynadan kendini izleyen Menora. Beyaz gür saçları ve kırlarmış sakallarını tamamlayan kömür karası gözleriyle kusursuz görünüyordu. Hafif topallayarak birkaç adım attı.
- Adamlara sürekli yem atıyorum. Beni düşünemeyecek kadar meşguller, dedi. Bir de şu ayağımdaki zimbirtı olmasa.
- Biliyorsun, ben de bir zamanlar çoban kılığında gezmişim dağlarda, dedi İsrail Başbakanı gülerek.

Elini adamın omzuna koydu:

- Ne bulabilirsen istiyoruz. Attıkları her adımı, yedikleri, içtikleri, ne varsa! Bizimkiler o kadar derinlere inemiyor, biliyorsun... *Heykelin* ne zaman kırılacağı belli olmaz.
- Elimden geleni yapıyorum.

Hiç endişeniz olmasın, tüm hesapları kapatacağım.

Menora, anne ve babasını hatırladı. Daha çocuk yaşta ülkelerinden sürülmüşlerdi. Köklerinden, topraklarından kopmuş, bilmedikleri bir dünyada hayata yeniden soyunmuşlardı. Buna sebep olanlara karşı kin doluydu Menora. Her doğan güneşle birlikte tazelenen bir kin. Kaderin cilvesi, bu sürükleniş sayesinde bulmuştu o ilk büyük aşkını. *Ah Talin!* O güzel yüzü gelmişti yine gözünün önüne. Kahverengi gözleri, Akdeniz rüzgârıyla savrulan o ipeksi uzun saçları ve hatırladıkça içini ısıtan o kadifemsi buğday teni. *Talin, öylesine özledim ki seni!* Kızın ailesi de yıllar önce aynı sistemin kurbanı olmuş, kader bu mağdurları Lübnan'da buluşturmuştu.

Gözlerindeki öfkeyi gizleyerek odadakileri süzdü. İşte yine başı zonkluyordu. Tüm hayallerini öldüren bombanın patladığı o uğursuz günden beri bu illet yakasını bırakmamıştı. Uykularını bölen kâbuslar ve bitmek bilmeyen lanet olası baş ağrıları. Menora yine acılı geçmişinde kaybolmuştu.

Direktör Gaşın, elindeki dosyayı Perez'in masasının üzerine bıraktı. Yakın gözlüklerini takan Perez, dosyanın kapağındaki isme göz attı: DAVUD'UN HANÇERİ.

12 Temmuz

Dolapdere - İstanbul / 18.00

– Güzel ablam *kuru** lazım mı?

Bakır dişlerini cömertte sergilemiş, yılışık bir şekilde sırtıyordu. Asırlık pardösüsü, beyaz kunduruları ve yağlı kıvrıcık saçlarıyla günlük hayatta pek sık karşılaşmadığı türden biri olan adamdan gelen ucuz şarap kokusunu metreler ötesinden almıştı Sibel. Meraklı yerli turisti oynadığı son birkaç gündür buna benzer kaç sahne yaşadığını hatırlamıyordu bile. Ama ilk kez içlerinden biri burnunun dibine dek girip kolundan tutmuştu. Adam, içi kanlanmış kömür karası gözleriyle Sibel'e bakıyor, kadının koluna geçirdiği parmaklarını belli belirsiz sıkıyordu. Burnunun dibindeki adama gayet sevecen bir şekilde bakarak, “Sağolun, ilgilenmiyorum” dedi Sibel yumuşak bir ses tonuyla. Olay çıkarmaya niyeti yoktu.

– Hadi be abla, diye ısrar etti sarı pardösülü, bizim de çorbamız kaynayacak işte. Yap bir güzellik!

Adamın yapışkanlığı üzerine birkaç metre ötede tezgâh açmış midyeci birden hareketlense de, Sibel'in belli belirsiz oynattığı kaşıyla tezgâhına dönüp tekrar midyelerini parlatmaya koyuldu.

* Argoda sigara haricindeki sarılabilir uyuşturucu maddeler için kullanılan tabir.

Adam bir cümle daha kursa, ağzından çıkan alkol buharı Sibel'i sarhoş edebilirdi. Kadın kolunu adamın kemikli ve kirli parmaklarından nazikçe kurtarıp ince yağmurluğunun önünü açtı. Gözleriyle belli belirsiz belindeki Glock 23'ü işaret edip neredeyse tıslayarak "Sağolun, ilgilenmiyorum" dedi bir kez daha. Silahın kabzasını gören pardösülü adeta hazır ola geçti. Pislikten taş kesmiş pardösüsünün çoktan kopmuş düğmelerini ezberlenmiş bir hareketle düğmeler gibi yapıp bel kırdı.

– Ne demek güzel ablacım, sen emret, itin olsun Tarlabası, dedi geriye doğru birkaç adım atarak.

– Uza lan teres! Bi rahat bırakın milleti be, diye bağırdı arkadan biri. Sibel refleksiyle döndü. Birkaç adım uzaktaki Tekel büfesinin sahibini tanımıştı. Tezgâhından fırlayan adam sıkı sıkıya kavradığı kocaman bir sopayı pardösülüye doğru sallıyordu.

– Zaten semtin adı çıkmış dokuza inmez sekize! Bak hâlâ duruyor, diye bağırdı çoktan tırsmış adama doğru birkaç adım atarak.

Torbacı ikiletmedi. Karşıdan karşıya gerilmiş iplerden sallanan rengârenk çamaşırlarla dolu caddeye açılan sokaklardan birine daldı. Gözden kaybolmadan önce,

– Yorma sen kafanı Tekel, abla zaten sağlamcı, diye bağıırıyordu. Mahallesinin imajını kurtarmış olmaktan mahcup bir memnuniyet duyan adam saygıyla lafa girdi:

– Ablacım, kusura bakmayın, bunlar yüzünden millet buralara gelmeye çekinir oldu zaten.

– Sağ olun, dedi Sibel nazikçe. Son birkaç gündür adamı sık sık gördüğü için yüzüne aşınaydı. Adamın dün de gelen geçene neredeyse tacizle karışık bir şekilde taklit saat satmaya çalışan birkaç gence karşı aynı cengâverliği sergilediğini hatırladı.

– Fotoğraf makinenize dikkat edin, buralar Hüseyin Bolt dolu, dedi adam.

Sibel zekice yapılmış bu uyarıya gülerek karşılık verdi. Adama hayırlı işler diledi. Tekelci büfesine, o işine döndü. Son bir haftadır, tarihi dokusu ve renkli insan malzemesiyle amatör fotoğrafçılar ve sosyologlar için neredeyse bir açık hava laboratuvarına dönüşen İstanbul'un bu sıradışı semtini mesken tutmuştu. Bir Ankaralı olarak, burası hakkında o kadar çok şey işitmiş olmasına rağmen

İstanbul içinde bir başka ülke keşfetmenin şaşkınlığını yaşıyordu. Zamanın farklı aktığı bu sokakları saatlerce adımlamış, yabancılara kapalı birbirlerine had safhada açık mahalle sakinleriyle sohbet etmiş, eğri büğrü kaldırımlarda dinlenmiş, burnu sümüklü ayağı çıplak çocukların ayaklarından kaçan toplara vurmuş, geceleri uyumayan semtin kendine has sıcak ama bir o kadar da insanı tedirgin eden melodisine kulak kabartmıştı. Zor ama aynı zamanda göz açıcı olan bu deneyimin sebebi, Jack'in kendisine hediye ettiği iki Rus ajanının operasyon merkezi olarak Tarlabası'ndaki izbe bir apartmanı seçmiş olmalarıydı. Gündüz vakti bile çoğu kişinin girmeye çekindiği bu sokakların karanlık niyetliler için ideal bir liman olduğunu bilmeyen yoktu. Sibel ve dört adamı, Pakistanlı göçmenlerin, Afrikalıların, Doğu'daki savaştan kaçmış kalabalık bir Kürt ailenin ve Romanların mesken tuttuğu dört katlı bir apartmanı ablukaya almıştı. Bir aydır Ankara'da son birkaç gündür de İstanbul'da izledikleri Rusların İstanbul içindeki görüşme trafiği, Jack'in verdiği dosyadaki delilleri doğruluyordu. Adamlar sadece başkenttekilerle değil, İstanbul'da, özellikle Boğaz'ın iki yakasındaki askeri tesislerle de fazlasıyla ilgileniyorlardı. Ruslar, bir saat kadar önce binaya girmişlerdi. Sibel objektifini bir kez daha doğrulttu. Üçüncü kattaki dairenin açık camlarından müzik sesi geliyor, kapalı perdelerin arasından kalitesiz bir ampulün zayıf ışığı sızıyordu.

– Bu kadar yeter, dedi yaka mikrofonuna, kuşları kafesleyelim!

Sırt çantasını ve fotoğraf makinesini sokağın başındaki arabanın arkasına attı. Saçlarını ezberlenmiş bir hareketle atkuyruğu yaptı. Çelik yeleğini giymesi birkaç saniye bile sürmedi. Tekelci, az önceki nazik, kırılğan ve güzel kadının şimdi elinde silah, üzerinde çelik yelekle koşarak büfenin önünden geçişini şaşkınlıkla izledi. Midyeci, üzerindeki önlüğü fırlatınca altından çelik yelekli bir MİT'çi çıktı. Tezgâhın altından çıkardığı 45'lik Colt'uyla hemen karşısındaki apartmandan içeri daldı. Sibel çevik adımlarla onu izledi. Sokağın iki başını ekibin diğer iki adamı tutmuştu. Apartmanın küf ve sidik kokan dar koridorunu sessiz adımlarla geçip gıcırdayan ahşap merdivenlerden yukarı süzöldüler. Boyaları dökülmüş ve yer yer kabarmış duvara sırtını veren iki MİT'çi, ilk kata çıktıklarında burunlarına yoğun bir koku çarptı. Dairelerden birinde esrar çekiliyordu ama Sibel'in narkotiğin işine karışmak gibi bir niyeti yoktu. Etrafı kollayarak ikinci kata çıktılar. Kat lambaları kırık olduğu için apartmanın içini üstü açık apartman boşluğundan aşağı inen akşam güneşinin soluk ışınları aydınlatıyordu. İki turuncu gölge, ikinci katı

üçüncüye bağlayan holün iki başına gelmişlerdi ki katta kıyamet koptu. Yere fırlatılan tabak çanakların şangırtısını bir küfür yağmuru izledi. Tahta kapılardan biri sertçe açıldı. Sibel, salya sümük ağlayan bir kadının uçarcasına fırlayarak karşı duvara çarptığını gördü. İki küçük çocuk koşup kadına sarıldı. Çocuklar ciyak ciyak ağlıyorlardı. Kel kafalı iri yarı bir adam, don gömlek peşlerinden koridora çıktı. Diğer kapılardan meraklı birkaç kafa uzandı. Sonra, umursamaz bakışlarla birkaç saniye olan biteni izleyip tekrar kayboldular. Kel kafa, kadını saçlarından tutup yerlerde sürüklemeye başlamıştı ki midyeci kafasına sert bir şaplak patlattı.

– Bırak lan kadını!

Adam küfrederek birden arkasını dönünce MİT’çinin namlusu burun deliklerinden birine girdi. Midyeci eliyle sus işareti yaptı.

– Ne bağıryorsun lan düdük! İçine s...caksın operasyonun. Gir içeri! Kel kös kös daireye girdi. Kadın hâlâ ağlıyordu. Koridorun başında pozisyonunu koruyan Sibel, bir yandan üst katı kolaçan ederken, koridordaki aile dramını duygusuz gözlerle izledi. Midyeci, feryat figan ağlayan kadına ses çıkarmadan orda beklemesini tembihleyip ayaklarının ucuna basarak Sibel’in yanına koştu.

– Birazdan ilgilenirim ben o dümbükle amirim, dedi.

Kontrollü adımlarla üst kata çıkıp dairelerden birinin kapısının iki yanında pozisyon aldılar. Sibel’in işaretiyle midyeci kapıya bir tekme attı. Ancak beklediği gibi kapı açılmamış, MİT’çinin ayağı neredeyse çürümüş kapının ortasını kırarak dairenin içine girmişti! Bir ayağı içerde diğeri dışarıda öylece kalan adam sıkı bir küfür savurdu. İçeriden bir kadınla adamın küfürlü sesleri geliyordu. Midyeci ayağını çekip kapıya bir omuz attı. Menteşeleri sökülen kapıyla birlikte içerideki yarı çıplak kadının üzerine devrildi. Adam da yarı çıplak vaziyetteydi; “Ko...mun ahlakçıları, basıldık gız!” diye bağırdı.

– Yanlış daire, diye bağırdı Sibel.

O esnada yan dairenin kapısı açıldı.

Neredeyse yüzünü ezberlediği Ruslardan biri elindeki çantayla fırlayıp uçarcasına merdivenlere hamle etti. Sibel de peşinden. Elinde bir silahla çıkmaya yeltenen ikinci Rus, midyecinin, böğrüne attığı tekmeyle gerisin geri devrildi.

– Amirim, bunu hallettim ben!

Sibel uçarak bir alt kata inen ilkinin peşinden kendini merdivenlerden aşağı bıraktığında, Rus’un ayağı ahşap zeminde bir yarığa

girmişti. Dengesini kaybeden adam ikinci kat koridoruna doğru yuvarlandı. Az önceki ağlayan kadın ve iki çocuk şaşkınlıkla olan biteni seyrediyordu. Çocuklardan biri korkup yeniden ağlamaya başladı. Çıkışa giden merdivenlerden uzaklaşan Rus, cüssesinden beklenmeyen bir çeviklikle doğruldu. Doğrulurken, ağlayan ufaklığı kapıp başına silahı dayaması iki saniye bile sürmedi. Şimdi koridorda, çocuğu rehin alan Rus'la Sibel, aralarında dört beş metre mesafe olduğu halde karşılıklı dikiliyorlardı. İkisinin arasında kalan kadın diğer çocuğuna sarılarak feryat figan ağlamaya başladı. Sibel, Glock'uyla, kucağındaki ufaklığın kafasına silahı dayamış Rus'a nişan almaya çalışıyordu. Adam aksanlı Türkçesiyle sürekli "Geri bas! Geri bas!" derken, çocuğu sağa sola çekerek Sibel'i şaşırtıyordu.

– Bi sus be kadın, diye bağırdı Sibel. Loş koridorda kazara çocuğu vurmaktan çekiniyordu. Tam o sırada az önceki kapı açıldı. Don gömlek vaziyetteki kel, elinde bıçakla "Ne oluyo la avradığı s..." diye bağırarak koridora fırladı. Bir anda şaşıran Rus, silahı adama doğrulttuğu sırada, açılan kapıdan içeri sızan ışık Sibel'e istediğini verdi. Rus'un hayalarına bir el ateş etti. Çocuğu elinden düşüren adam iki büküm yere kapaklandı.

On dakika sonra apartmanın önü polis kaynıyordu. Yaralı Rus hastaneye, diğeri sorguya götürülürken Sibel, Yunuslardan birine, "İkinci kattaki keli bir alın, bakın derdi neymiş" dedi. Saygıyla selam veren genç komiser koşarak üst kata çıktı.

Sibel polislerle ağız dalaşı yapan travestilerin, birkaç tinercinin ve gürültücü semt kadınlarının oluşturduğu meraklı kalabalığın arasından sıyrılarak, fırsattan istifade hemen yanı başında bir tavuk-pilavcının konuşlandığı MİT'in ofis-minibüsüne girdi. Rusların dairesinde ve kaçırmaya çalıştıkları çantada ele geçirilen ganimet önündeki masaya serilmişti. İncelemeye başladı.

Evet, neler varmış? Boğaz Köprüleri Uçaksavar Tabur Komutanlığı'na ait fotoğraflar, nizamiye girişleri, tabur planı... Başka? Füze bataryalarının fotoğrafları. Bazı subayların muhtemelen Rus kadınlarla çekilmiş fotoğrafları... Bunlar? Çanakkale... Boğaz Komutanlığı... Ankara... F-16'lar...? Akıncılar Üssü olmalı. Ve TUSAŞ...

Derin bir oh çekti Sibel. Elindekilere bakılırsa Ruslar TUSAŞ'ın kalbine dek sızamamışlardı. Tam zamanında davranmışlardı. Arkasına yaslandı. Jack'i düşündü. Mutlukla iç geçirdi.

– Harikasın koca adam, seni seviyorum...

16 Temmuz

Washington DC

– Adam yine aptallığın doruğunda. Buna benzer birkaç saf demeç daha verirse Beyaz Saray’daki de pes edecek. Ha gayret, dedi Roberto Steven. Dünyanın en büyük silah üreticilerinden Lockheed Martin’in başkan yardımcılığını yapan adam, ketçaba bulanmış iri parmağını önündeki gazetenin manşetinden masadakileri süzen İran Cumhurbaşkanı Ahmedinecad’ın yüzüne bastırmişti.

– Vakit varken kendinize yeni bir iş bulun dostum, dedi Jack gülerek. O beklediğiniz savaşı çıkartmayacağız!

Masadakiler keyifle güldüler. Sık sık yaptıkları gibi 22. Caddédeki Brickskeller’in Meksika usulü bol soğanlı hamburgerlerine yumulmuşlardı. Mark Raymon ses çıkarmadan karşısındaki silah tüccarının ağzını şapırdatarak hamburgeri yutuşunu izledi. Daha kırkına bile merdiven dayamamıştı. O da Jack gibi Harvardlıydı. Traşlı yüzü, geniş alnı, düzgün burnu ve bunu tamamlayan ince çenesi, yeşile çalan ela gözleri ve yapılı vücuduyla Beyaz Saray’daki stajyer kızların başını döndürüyordu. Ama adamın gözü işten başka bir şey görmüyordu. Bir süre akademisyenlik yapmış, Washington’daki birçok düşünce kuruluşunda irili ufaklı çalışmalarda yer almıştı. Hırslıydı. Hem de çok. Bunu zekâsıyla tamamlamayı da beceriyordu. Başkan

Obama'nın favori düşünce merkezi *Center for American Progress*'te yaptığı çarpıcı siyasi analizler, kısa zamanda Beyaz Saray'dakilerin dikkatini çekmişti. Obama'nın onu ulusal güvenlik danışmanlığına getirmesi kimseyi şaşırtmamıştı. Şimdi savaşın söylentisinin dahi bu adamları ne kadar heyecanlandırıldığını görebiliyordu. Birasından ölçülü bir yudum aldı.

– Başkan yine de sonuna dek diplomasi taraftarı. Üstelik Neoconlara olan öfkesi pek dincecek gibi görünmüyor.

– Ama gidişatı onlardan pek de farklı değil, dedi Bary Miller.

Sertlik yanlısı yayınlarıyla muhafazakâr Amerikalıların ağızlarının suyunu akıtan *FOX* kanalının kurucu ortaklarından Miller. Kanal, 11 Eylül saldırılarından sonra izlediği yayın politikasıyla reytingleri altüst etmiş, Obama iktidarına dek adeta para basmıştı. Birasından koca bir yudum alan adam enerji saçan gözlerini genç danışmana dikti:

– Bush ekonomiyi batırdığı için gitti. Obama'ysa düzeltemediği için gidecek.

– Size kalsa tüm dünyayla savaşmalıyız değil mi, diye sordu Mark. Medya patronu bu iğnelemeye tınmadı bile. Çoktan garson kızları kesmeye başlamıştı.

– Sevgili dostum Mark, dedi Jack gülerek. Ulusal güvenlik kavramını sadece birtakım teorilerden ibaret sanıyorsun. Ama unutma Beyaz Saray iyi bir öğretmendir!

Oysa konuşulanları doğru dürüst dinlemiyordu bile. Kendine bile itiraf etmese de bu adamlardan ve temsil ettikleri değerlerden tiksiniyordu. *Silah, para, iktidar! Yüksek Amerikan değerleri! Hepinizin canı cehenneme!* Yine de onların dostluğuna ihtiyacı vardı. Adamlar Amerika'daki alternatif iktidarı temsil ediyorlardı. Başkanların yolcu, silah tüccarları ve medya patronlarının hancı olduğu bu Washington gezegeninde ayaklarını yere sağlam basmalıydı. Güvenlerini kazanması kolay olmamıştı. *Ama buna değecek*, derdi hep kendi kendine. Masadakiler de bu üst düzey bürokratlarla takılmaktan memnundu. Kendilerince iktidarın nabzını tutuyorlardı. Hepsini bildikleri ama dillendirmedikleri bir kazan-kazan durumu olduğunun farkındaydı. Kendisi gibi bürokrat olan Mark'tan başka masadaki hiç kimse Jack'in gerçek kimliğini bilmiyordu. Onların gözünde sadece Başkan'ın kıdemli danışmanıydı. *Ne tuhaf*, diye geçirdi içinden Jack,

bu adamlar yeni bir savaşın çıkmasını dört gözle bekliyorlar. Bizse engellemek için kendimizi paralıyoruz. Mark'a baktı. İlk tanıştıkları an çocuktaki cevheri fark etmişti. *Tam bir Washington fırlaması!* Mark'ın coşkulu idealizmi ve hırsında bir parça kendisini görüyordu. O da bir zamanlar böyle değil miydi? Ama şu an bunların hiçbirinin önemi yoktu. Tek düşündüğü Sibel'di. Acaba ne yapıyordu? Onu özlemiş miydi? Civa ile ilgili bir şeyler bulabilmiş miydi?

– Evlat, bu ülke savaşla kuruldu, savaşla büyüdü. Siz yeniyetme Washington yuppileri tüm dünyayı iphone'larla, tablet PC'lerle değiştirebileceğinizi sanıyorsunuz. Ama o zımbırtılar Steve Jobs'u zengin ediyor, Amerikalıları değil!

Hepsi medya patronunun attığı bu türden nutuklara alışkındılar. Adam söylediklerine onay arıyor gibiydi. Pası yerini buldu.

– Doğru, çok doğru... Silikon Vadisi'nin parlak çocukları doyur-muyor orta sınıfların karnını evlat, dedi Steven, *evlat*'ın üzerine basarak. Mark bu ağdalı girişin ardından her zamanki gibi bir savaş güzellemesi geleceğini sezmişti.

– Bak evlat, dedi silah tüccarı. Sadece geçen yılki ciromuz otuz beş milyar dolara yakın. Bu ne demek biliyor musun? Orta sınıf Amerikalıların yüzündeki huzur demek! Ah bu Harvardlılar. İflah olmaz romantikler. Kennedy de öyleydi!

Adam yine hamburgerine yumuldu. Jack iflah olmaz bir romantik olup olmadığını düşündü. *Hayır, beyler kesinlikle değilim.*

– Sen ne dersin Jeff? Benden iyi bir romantik olur mu, diye sordu gülerek.

Jack bulaşmasa Sikorsky'nin patronu Jeffrey Pino'nun ağzını açmaya niyeti yoktu. Dünyanın dört bir yanına helikopter satarak devasa bir servet yapan adam kafasını elindeki ipad'den kaldırmadı bile.

– Jack, inan tanıdığım en berbat romantiksin!

Zengin ve güçlülere özgü kendine güven dolu kahkahalarla çınladı ortalık. Mark'ı bu seçkin gruba davet eden de Pino olmuştu. Washington'daki bir ev partisinde Jack'in aracılığıyla tanışmışlar, Mark kısa zamanda bu güçlü adamın dikkatini çekmişti. Pino, “Bu çocukta iş var Jack!” derdi sık sık.

Mark masadaki coşkudan kopmuştu. Uzaklardaydı. Hayatının bir iki yıl içinde ne kadar değiştiğine bazen kendisi de şaşıyordu. *Sınıf*

arkadaşlarımın çoğu o parlak derecelerine rağmen işsizlikten kırılıyor... Bense... Washington standartlarına göre henüz genç sayılırdı. Beyaz Saray'da çalışıyordu. Ve her biri neredeyse Başkan'dan daha güçlü adamlarla ahbaplık ediyordu. Daha ne isterdi ki? Ama hayır, bunlarla yetinmeyecekti o. Önü açıktı. Mutlulukla sohbete katıldı.

– Beyler, Beyaz Saray'da çalışmıyor olsam, şu savaş güzellmelerinizi duyduktan sonra çok sıkı bir komplo teorisyeni olurdum!

– Dünyayı bizim gibilerin yönettiğini iddia eden aptallar gibi mi, dedi Pino gülerek. Sakın ha! Zaten yeterince kalabalıklar.

Dışarıda hafif bir yaz yağmuru başlamıştı. Işıklandırılmış Washington Anıtı, yağmur bulutlarının arasından kafasını çıkarmaya çalışıyordu. Yağmuru severdi Jack. Maziye daldı. O güzel yüzleri hatırladı. Sonra kendini toparlayıp birden aklına bir şey gelmiş gibi masadakilere doğru eğildi:

– Roberto İran konusunda haklı beyler, ortalık fena karışacak, dedi. Hatta bana kalsa çoktan karışırdı ama...

Az önce hamburgerlerine yumulup havadan sudan konuşur gibi yapan adamlar, laf arasında ağzından çıkacak birkaç bilgi kırıntısı ile kendilerine borsada milyonlarca dolar kazandırabilecek Jack'e döndüler:

– Ortadoğu'nun anahtarı Ankara'nın cebinde. Ve işin kötüsü, akıllarından neler geçiyor, ben bile bilmiyorum...

1 Ağustos

Ankara

– Hay ben böyle işe!

Öfkeliydi Sibel. Günlerdir doğru dürüst uyumamıştı. Yüzüne biraz renk vermek için hafif bir makyaj yaptı. Sert bir kahveyle ayılmaya çalışıyordu. Sıkıntıyla içini çekti. Sanki bir hayalet arıyordu. Aradan onca zaman geçmiş, Civa hakkında bilgisi olabilecek birkaç kişinin ağzını aramasına rağmen bir arpa boyu yolcat edememişti. Kimdi bu adam? Neredeydi? Ve hepsinden önemlisi bu sefer ne yapacaktı? Jack’le ilişkisini gizli tutmaya çalışırken bu kadar hassas bir meselede ağız arayarak sonuca gitmeye çalışması riskliydi. Ortadoğu Masası Şefi Özer’i şüphelendirmiş miydi acaba? Ama hayır, imkânsızdı. Sonuçta kimi aradığını söylemeden birini aradığını ima etmişti. Gerçi Özer de, kendisi gibi hükümetin iddialı dış politikasının başlarına çorap örebileceğini düşünüyordu ama yine de dikkatli olmalıydı. “MİT’te kimse kimsenin dostu değildir” demişti arşivin demirbaşı Ercüment Kartal. Ercüment Baba... Yaşlı adam babasının en yakın dostuydu. Her şeyden çok sevdiği babası öldüğünde en büyük desteği Ercüment Amcasından görmüştü Sibel. Zamanla diyalogları bir baba kız ilişkisine dönmüştü. Teşkilatta ondan başka kimseye sonuna kadar güvenemezdi. Yetmişlerin kulağı kesik

efsane polis muhabiriydi Ercüment Kartal. Kıvrak zekâsı ve hiç bitmeyen enerjisiyle cinayetleri polislerden önce çözerek haklı bir şöhrete kavuşmuştu. Dönemin flaş gazetesi *Günaydın*'ın yıldızıydı. MİT onu bünyesine katmak için çok uğraşmıştı. Adam teşkilatın teklifini ancak 80 darbesinden sonra kabul etmişti. “Devir değişti, benim gibi gerçek gazetecilere iş yok artık” demişti. Eski enerjisi kalmamıştı ama zekâsı ve iş bitiriciliğiyle halen göz kamaştırıyordu. Onlarca olayı birlikte çözmüşlerdi. İçi bir kez daha minnetle doldu. Ercüment Baba onu hayal kırıklığına uğratmayan tek erkekti. Baba yarısı. Yine de onu bu işe karıştırmaya niyeti yoktu. Ona bile Jack'ten bahsedemezdi. Herkesi koruması lazımdı. Birilerinin müsteşara bir şeyler fısıldaması her şeyi berbat edebilirdi. Mademki bir hayalet arıyordu, o da hayalet olacaktı.

Jack ne yapıyordu acaba? Çok özlemişti onu. Adamı zekâsıyla etkilemek istiyordu. Civa'yı bulacaktı! Diğerleri neler yapabildiğini görememişti ama Jack görecekti. Heyecanlandığını hissetti. Çalan cep telefonuyla kendine geldi.

Bu da kim sabahın köründe şimdi?

- Evet?
- Tatlım günaydın.
- Jaaack! Ben de şimdi seni düşünüyordum. Günaydın ya da belki, iyi geceler de olabilir!
- Washington'dayım. Dinle şimdi, yalnız mısın?
- Evet, hazırlanıyorum. Acelem var da. Toplantıya bekliyorlar.
- Telefon?
- Hat güvenli, sorun yok.
- Ne toplantısı bu? Ulusal çıkarlarınıza aykırı değilse tabii!
- Başlama sabah sabah lütfen! Bizimkiler Rum Kesimi'nin çıkar-mayı kafaya koyduğu petrolle ilgili istihbarat çalışmaları yapıyor da. Biliyorsun adamlar İsrail'le cilveleşmeye başladı. Böyle bir dönemde hem de.
- Ah, evet, sizin şu bitmeyen Kıbrıs meseleniz!
- Kızdırma beni! Geç kalacağım, çıkmam lazım. Acil bir şey var mı?
- Bu gece Ankara'da olacağım. Gelişmeler var. Önemli.
- Acilmiş gerçekten, olur tabii ki, nerede?

– Bizim güvenli evlerden birinde. Sen yine Çankaya taraflarında ol, buluşmadan beş dakika önce bildiririm hangisi olduğunu.

– Tamam canım! Görüşürüz.

Makyajını tamamladı. Koşar adım evden çıktı. Babadan kalma Mercedes 450 SLC'nin kontağını çevireceği sırada durdu. *Güvenli ev? İlk kez güvenli evde buluşacağız, gerçekten önemli olmalı.*

CIA başta olmak üzere önde gelen istihbarat servisi ajanlarının, dost ve düşman ülkelerde, olası bir operasyon sırasında saklanabilecekleri ya da operasyonu yürütebilecekleri yüzlerce güvenli ev vardı. Sibel'in aklı bu geceki buluşmadaydı. Jack yine damarlarındaki kanı hızlandırmıştı! Kızılay trafiğine karıştığında kalbi yerinden çıkacak gibiydi...

Aynı gün

Ankara / 22.00

Bu adamın her gelişinde Ankara'da yağmur yağıyor, diye söylendi Sibel. Arabasını Çankaya'daki Hüseyin Rahmi Sokak'a park etti. Yazın ortasında patlak veren şiddetli yağmura aldırmadan yürüdü. Mahmut Yesari Sokak'a çıktığında sıırıslıklaı olmuştı. MİT mensupları, basit güvenlik protokolleri gereğı şemsiye taşımazdı. Zira boşdakiiki el her zaman daha iyi bir savunma aracıydı. Avrupa Birliğı Araştırma Merkezi'nin yakınlarında bir apartmana girip merdivenleri çıktı. İkinci katın boşluğunda kapı ağızı uğurlaması yapan iki ailenin meraklı bakışlarını, ıslak saçlarını yüzüne indirerek savuşturdu. İçinden küfürler ederek nefes nefese son kata çıktı. Daha zili çalmadan kapı açıldı. Jack, yüzünde kocaman bir gülümseme ile Sibel'e bakıyordu. İşaret parmağını dudaklarına götürerek *sus* işareti yapıp kadını içeri aldı, ardından kapıyı sessizce kapadı...

– Seni çok özledim Jack! Bu arada Allah'ın cezası hükümetinizde para yok mu? CIA'in asansörsüz bir eve fit olacağını düşünmezdim! Pis cimriler!

– Sen bir de Pakistan'dakileri görsen! Buradakilerin en azından merdiveni var, dedi Jack.

– Aman ne komik! CIA iyi ki eleman alırken mizah anlayışınızı test etmiyor!

Sevgilisini daha fazla konuşturmaya niyeti olmayan adam, kadına tutkuyla sarıldı.

– Ağır ol bakalım koca adam! Yavaş, dedi Sibel. Adamın güçlü kollarından kurtuldu. Eline geçirdiği bir havluyla saçlarını kurulamaya başladı.

– Cumhurbaşkanımızın burnunun dibinde bir güvenli eviniz olduğunu bilmiyordum!

– Çok mu garip, dedi Jack hınzırca gülerek. 1973’e dek sizinkilerin maaşlarını bile CIA ödedi. Bilmiyor muydun?

– Evet, ama o eskidendi canım, dedi Sibel dağınık saçlarını toplamaya çalışırken. Kışınızı bu ekonomik krizden kurtaramazsanız, bu gidişle biz sizin maaşlarınızı ödeyeceğiz!

– Parlayan ekonominiz üzerine nutuk atmaya niyetin yoktur umarım! Hem unutma, Amerika batarsa herkes batır.

Kuruyunca kabaran saçlarını düzeltirken söze girdi Sibel:

– Jack, geldiğine memnun olmadığımdan değil ama seni böylesine acil bir şekilde buraya getiren ne?

– Tatlım, dedi adam Sibel’in ellerini tutarak. Bu kez durum biraz daha farklı. Daha öncekiler gibi ufak tefek belge işleri, küçük bakiyeler, uyarılar değil.

– Evet?

– Ve... Riskli.

– Dinliyorum Jack! *Don’t beat around the bush!**

– Ooo, İngilizce konuşmayı özledin demek, dedi adam gülerek.

Jack ilişkilerinin ilk üç ayında tek kelime Türkçe konuşmamış, ardından olmadık bir zamanda bülbül gibi şakıdığına Sibel dilini yutacak gibi olmuştu.

– Özlemedim! Hem o konudaki kızgınlığım halen geçmedi, bilesin!

– Konuya dönelim... Sana verdiğim son dosyayı hatırlıyor musun?

– Hatırlamak ne demek, adamları paketledik bile! Sevgilin bir takdirname daha kazandı! Gurur duyabilirsin.

– Erken sevinme, dedi adam.

* “Lafı ağzında geveleme!”

Yüzündeki endişe Sibel'i germiştir.

– Ne oldu?

Hiç duymak istemeyeceği bir şeyi duyacağına neredeyse emindi.

– Sibel... Korkarım İranlılar sizin görünmez kuşa sızmıştır.

– Daha neler! Bu imkânsız! İranlılar? ANKA'ya* mı?

Midesinin bulandığını hissetti. Sanki biri karnına burgulu bıçak sokmuş, sağa sola çeviriyordu. ANKA hava kuvvetlerinin en iddialı projesiydi. İnsansız hava araçlarında Türkiye'nin dışarıya, özellikle de İsrail'e bağımlılığına son verecekti. Ya da şimdiye kadar öyleydi. Projenin varlığından haberdar olanların sayısı bir elin parmakları kadardı. Oysa şimdi Jack, karşısına geçmiş, her şeyin mahvolduğunu söylüyordu. Hem de bizzat kendisinin sorumluluğu altındaki bir konuda. Sibel soğuk terler dökmeye başlamıştı. Toparlanmaya çalıştı.

– İstihbaratınız güvenilir mi Jack, emin misin?

– Sağlam tatlım. Mossad'daki köstebeğimizden. İranlılara çalışan biri, bir şekilde sizin kuşla ilgili verileri Tahran'dakilere uçurmuş. Adamın kod adı *Şahap*. Kim olduğuna dair net bir bilgi yok.

– Başka, diye sordu Sibel çekinerek.

– Ne yazık ki İsfendiyar da doğruladı.

İsfendiyar, CIA'in İran Cumhurbaşkanlığı Sarayı'ndaki adamının kod adıydı. Jack, herkesten gizledikleri bu çok gizli kaynağın varlığını nedense Sibel'den gizlememiştir.

– Allah'ım, nerden çıktı şimdi bu! Ankara'ya gelmenin sebebi bu mu yoksa, diye sordu Sibel. Cevaptan emindi oysaki.

– Ne yazık ki öyle, dedi Jack, sizinkileri uyarmam lazım.

– Allah kahretsin! Bu iş doğrudan beni yakar Jack, anlıyor musun? Karşı Casusluk Masası'nı devraldığından bu yana hiçbir ajana göz açtırmamıştı. Ama şimdi sevdiği adam dünyanın sonunun geldiğini ilan eden bir kâhin gibi hayatının en büyük fiyaskosuna imza attığını söylüyordu.

* Türk Havacılık ve Uzay Sanayi A.Ş.'nin (TUSAŞ) geliştirdiği yerli yapım insansız hava aracı. 2013'te Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından kullanılmaya başlanacak.

– Görünüşe bakılırsa biz Ruslarla uğraşırken İranlılar işi bitirmiş! Ve ben bunu engelleyemedim!

– Kendini suçlama, dedi Jack yumuşak bir sesle. Sibel'in elini sevgiyle kavradı ve devam etti:

– Sibel, bu durumda benim intihar etmem lazım. Baksana CIA bile köstebek kaynıyor!

Sibel titreyen ellerini gizlemeye çalışarak, *şu ana kadar kokusu çıkmadığına göre bizimkiler de bilmiyor olmalı*, diye fısıldadı.

– Muhtemelen, dedi Jack. Ama söylemek zorunda olduğumu biliyorsun. Ne MİT ne de CIA bu kadar büyük bir güvenlik riskini kaldırabilir. Hele böyle bir dönemde.

– Haklısın, diyebildi Sibel sadece. Adamın aklından geçen senaryoyu tahmin edebiliyordu. İran ANKA'yı geliştirir. Türkiye'ye karşı kullanır. Ama asıl önemlisi İsrail'e karşı kullanır. Kriz çıkar. İsrail, Türkiye'yi İran'la işbirliğiyle suçlar, her şey kontrolden çıkar. Ve güm! Düşündükçe her şey daha da içinden çıkılmaz hale geliyordu. Jack'i durduramazdı. Üstelik ilişkilerinde her zaman profesyonelliği ön planda tutacaklarına dair birbirlerine söz vermişlerdi. İlk kez yenilgiyi bütün hücrelerinde hissetti. Çırlıçplak kalmış gibiydi. Jack geldiği için kelebekler uçuşan midesinde şimdi bombalar patlıyordu. *İşimi kaybedemem, kaybetmemeliyim. Teşkilat, hayatım, ideallerim, heyecanım, tutkularım... Bir hiç olurum.*

– Jack, söylersen ne değişecek ki sence, dedi Sibel.

– Bilmiyorum aslına bakarsan ama olmamış gibi davranamam. Ne yapılacağına ancak sizinkiler karar verebilir.

– Ne yani! Erdoğan'ın gidip Ahmedinecad'a, uçağımızın planlarını bir zahmet geri verin demesini mi bekliyorsun?

– Kulağa çok aptalca geldiğini biliyorum. Ama bütün geri tepme ihtimaline karşı yine de sizinkileri uyarmak zorundayız.

– Geri tepme, diye tekrarladı Sibel.

– *Yes, it may blow back.** Sizinkilerin Tahran'la arasından su sızıyor. İran'dan böylesi cüretkâr bir hamle beklemezler. İkincisi, Mavi Marmara İsrail'le ilişkilerinizi mahvetti. Erdoğan, oradan gelebilecek

* "Evet, geri tepebilir."

her istihbaratı gözü kapalı reddeder. Delil isteyecektir. İsfendiyar'dan bahsedemeyiz. Deşifre olabilir. İran'daki operasyonlarımız çöker.

– Neresinden bakarsan bak, bombok bir durum, diye tamamladı Sibel.

– Öyle görünüyor.

– Senden başka kim biliyor bunu?

– Mossad'daki köstebeğimiz, ben ve bir de İsfendiyar. Rapor bende. Henüz Direktör'e iletmedim... Galiba en iyisi bu pis işi ona bırakmak. Bir an durakladı Jack. Gözleri buğulandı. Derin bir nefes aldı:

– Kendi ellerimle seni ateşe atmak istemiyorum.

Bu adam beni seviyor.

– Peki ya hiçbir şey yapmasan?

– Anlamadım, dedi Jack. Tereddütlü gözlerle Sibel'e bakıyordu.

– Dediğin gibi, bizimkileri uyarsanız bile Erdoğan bunu Tahran'la aramızı bozmaya yönelik bir komplo olarak değerlendirecektir.

– Hiç şüphem yok, dedi Jack. Erdoğan'ı ve reflekslerini gayet iyi biliyoruz.

– O yüzden bu işi daha sessiz bir şekilde halletmenin yolunu bulmalıyız!

– Delirmişsin sen Sibel! Bana ne önerdiğinin farkında mısın?

– Anla beni, işimi kaybedebilirim. Ve bu beni öldürür! Biliyorsun! Başka bir yolu olmalı!

– Hayatım, bugüne dek sana çok yardım ettim. Kendi kariyerimi riske atma pahasına olsa bile. Benim için çok değerlisin. Ama bu... Bu ikimizi de ezip geçer.

– Biliyorum Jack, dedi Sibel adamın ellerini tutarak. Bunun için sana minnettarım. Ama başka bir yolu olmalı.

– Nasıl?

– Bilmiyorum. Ama bana zaman ver. Bir yolunu bulacağım.

– *Well, done is done,** dedi Jack, raporu elimden geldiği kadar bekleteceğim.

– Seni seviyorum Jack, dedi Sibel. Mide bulantısının az da olsa geçtiğini hissetti. Pes etmeyecekti. Jack'e güveniyordu. Bir çare bulup tahribatı ortadan kaldıracaklardı.

* Pekâlâ, zaten iş işten geçmiş.

– Umarım ikimizi de mahvetmeden bu pislikten sıyrılabiliriz, dedi Jack.

Gözlerinden çaresizlik akıyordu. Sibel daha önce onu hiç böyle görmediğini hatırladı.

– Pekâlâ, dedi adam, şimdi başımıza bu belaları açanları görmek ister misin?

– Deli misin sen! Hem de nasıl!

Hızla yerinden kalktı. Gözlerinde öfke kıvılcımları çakıyordu.

Jack, perdeleri kapadı. Işığı açtı. O ana dek karanlıkta oturuyorlardı. Halojen lambanın insanı kucaklayan yumuşak sarı ışığı odayı doldururken çantasından bir zarf çıkardı. Sibel sabırsızlıkla zarfı açtı. Teleobjektifle çekildiği anlaşılan fotoğraflarda iki adamın çok da net olmayan ve farklı açılardan çekilmiş pozları vardı. Jack Sibel'in fotoğraflara öfkeyle baktığını fark etti.

– Hayatım, sakın ol, dedi. İntikam peşinde değiliz, soğukkanlı olmazsak her şey berbat olabilir.

Sibel oralı olmadı.

– Hangisi Şahap?

– Bu, dedi Jack, oldukça sıradan görüntüsü olan bir adamı gösterek. Fotoğraf bir iki ay öncesine ait. İstanbul'daki muhbirlerimizden biri çekmiş. Bizim çocuklar çok uğraşsalar da bir şey çıkaramadılar fotoğraftan.

Sibel yorum yapmadı. Fotoğrafın içine düşmüştü.

Düz bir duvar. Yüksekçe. Belirli aralıklarla dizili kalın gövdeli ağaçlar... Duvar da galiba bir reklam panosu...

Burası her yer olabilir!

– Sizin çocuklar haklıymış, dedi dudaklarını ısırarak. Gayet sıradan, hiçbir şey anlatmıyor.

Gözlerini ikinci fotoğrafa dikti. Detaylar tanıdık gelmişti.

– Ankara'da Atatürk Orman Çiftliği'nde çekilmiş bu fotoğraf, dedi birkaç saniye sonra bilgiç bir tavırla. Peki, bu adam kim?

– Bizimkiler bunun Civa olduğunu düşünüyor, dedi Jack.

– Düşünüyorlar mı, yoksa eminler mi?

– Kuvvetle muhtemel, diye düzeltti Jack.

Sibel dikkatle adamı inceledi. Siyah bere ve siyah bir pilot gözlüğü takıyordu. En fazla ellilerindeydi. Kırışmış saçları berenin kenarlarından dışarı taşmıştı. Atletik bir duruşu vardı.

– Yüzü bile doğru dürüst belli değil, dedi. Yanındakiler kim, bilginiz var mı?

– Araştırıyoruz ama ne yazık ki elle tutulur bir şey yok henüz. Madem Ankara’da çekilmiş, belki senin yardımın dokunur diye düşündüm.

– CIA’i fazla mı gözümüzde büyütüyoruz yoksa? Hani o bilgisayarlar, uydular falan? Sibel zoraki bir şekilde güldü. Akli halen ANKA’daydı.

– Galiba öyle, dedi Jack. Çeyrek yüzyıldır Şirket’teyim, bir kere bile kafeteryada Tom Cruise’a rastlamadım!

İki sevgili, bir anlığına her şey unutarak güldü.

– Seni böyle gülerken görmek çok güzel, dedi Jack. Şefkatle bakıyordu.

– Ama işimize dönmemiz lazım... Şimdi eğlenceyi bırak ve fotoğraflara iyi bak. Tanıdık gelen bir şey var mı? Ufak bir çağrışım?

– Hayır, daha önce hiç bu kadar kim olduğu belli olmayan birilerine rastlamadım, dedi Sibel alaycı ama ciddi bir ses tonuyla. Bunlar bende kalabilir mi?

– Her zamanki kuralımıza uyacaksan evet, dedi Jack. *For your eyes only**. Ve unutma, sadece gözlerini açacaksın, ağzını değil. Asla kendini riske edecek bir şey yapma... Sen gidersen, ben de giderim, biliyorsun.

– Özellikle gözlerimi Şahap’tan ayırmayacağıma emin olabilirsin, dedi Sibel soğuk bir sesle.

– Neyse, en azından adamların *neye benzemediğini* az da olsa biliyoruz.

– Sahi Jack, muhbiriniz bu fotoğrafları nerede çektiğini söylemedi mi size?

– Ölüler konuşamaz, dedi Jack kederle. Fotoğrafların dijitallerini evinde bulduk. Bize yollamaya fırsat bulamadan adamı temizlemişler...

* “Sadece sen görebilirsin, çok gizli” manasında. Ayrıca 12. James Bond filminin adı.

– Anlıyorum, diyebildi Sibel sadece.

Bu tür hikâyeler, işlerinin ayrılmaz bir parçasıydı. Biliyordu. Fotoğraflardan kafasını kaldırarak,

– Peki şimdi ne yapacaksın, diye sordu.

– Tahran'ı kurcalayacağım biraz.

– Tahran'ı? İran'a mı gidiyorsun yani?

– Evet, Mollalar önemli bir toplantı yapacaktı. İsfendiyar'ı görmem lazım. Halen oralardaysa Şahap'la ilgili bir şeyler de bulabilirim belki, dedi Jack.

Kadının yüzü asıldı.

– Senden ayrılmak fikri sinir bozucu... CIA Ortadoğu Masası Şefi Tahran'da! Romanlarda ya da filmlerde olur böyle!

– Filmleri neye dayanarak çekiyorlar sanıyorsun tatlım? Sadece bu zavallı sevgilini değil de Daniel Craig'i oynatıyorlar işte!

Zoraki de olsa güldü iki sevgili.

– İranlılar koskoca CIA'nın Ortadoğu Masası Şefi'ni tanımıyorlar mı yani?

– Daha neler. Herkesi tanıyor sakallılar. Ama tanıdıkları beni göremeyecekler tatlım, endişe etme.

Sibel'in soruları bitecek gibi değildi.

– Senin gibi birinin daha çok masa başında olması gerekmiyor mu Jack? Oysa sen James Bond gibisin!

– Normal koşullarda olsak haklısın, dedi adam, ama olağanüstü bir döneme girdik ve benim Washington'ın bürokratik bataklığında boğulmaya hiç mi hiç niyetim yok. Adamlarım dört bir yanda savasır, hatta ölürken, masada oturup evrak imzalayarak yaşayamam.

– Anlıyorum, dedi Sibel, peki ne kadar kalacaksın İran'da? Acil bir şey olduğunda, ya da seni çok çok çok özlediğimde, nasıl ulaşacağım sana?

– Telefonu unut. Zaten lanet ülkede sürekli kapsama dışı kalıyor-sun... İnternet desen Pasdarancıların* sıkı denetiminde. Kısacası biraz birbirimizi özleyeceğiz. Bana şans dile.

– Dikkatli ol... Lütfen, dedi Sibel, buğulu bir sesle.

* İslami Devrim Muhafızları Ordusu (Sepâh-e Pâsdârân-e Enghelâb-e Eslâmi) İran İslam Cumhuriyeti'nin silahlı kuvvetlerinin en büyük kolu.

– Söz... Seni bu kadar erken bırakmaya niyetim yok!

– Bir şey daha, dedi Sibel çekinerek, lütfen ANKA işinde bana yardım et, sana güveniyorum.

Jack belli belirsiz başını sallamakla yetindi.

– Seni seviyorum, biliyorsun.

Jack kadına tutkuyla sarıldı.

– Aklıma gelmişken, şampuanını değiştir... Saçların leş gibi kokuyor, dedi Sibel.

Yağmur yeniden camları dövmeye başladı. Jack, lambayı söndürdü. Gidip eski müzik setinin düğmesine bastı. İki sevgili *Dream*'i söyleyen Frank Sinatra'nın karanlığı dolduran içli sesi eşliğinde birbirine sarıldı. İkisi de Sinatra'yı çok severdi.

Hiç konuşmadan şarkıyı dinlediler.

– İlk âşık olduğun kadının adı neydi Jack, dedi Sibel kedi gibi mırıldanarak.

– Bu da nerden çıktı şimdi?

– Evet, geçmişî kurcalamayacaktık, anlaşılmamızı biliyorum ama ben de bir kadını... Bilirsin.

Jack sustu bir süre.

– Veronica, dedi kederli bir sesle. Daha fazla soru yok, uyuyalım hadi, yarın sabah erkenden Elçilik'te olmam lazım.

– Umarım bir gün benim adımlı hatırlarken de böyle zorlanmazsın! İki sevgili gecenin koynuna sığındı. Yakınlarda park etmiş bir arabada sigarasını tütüren bir adam, Sibel'in evden çıkmasını bekliyordu.

5 Ağustos

Tahran / 13.00

– Niye yapmayacakmısz? Tabii ki yapacağız! Kore'deki manyak yapıyor da biz niye yapmayacakmısz? Hele ki İsrail ağzına kadar nükleer silah doluyken. Washington'dakilerin anladığı tek dil bu. Ne kadar yüksekte rest çekersek o kadar iyi!

İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad adeta burnundan soluyordu. Saatlerdir süren hararetili toplantıya rağmen salonun en dinç ismiydi. Tahran'ın kuzeyinde, şehrin lüks banliyölerinden Şemiranad'da bulunan Sadabad Sarayı devletin zirvesini ağırlıyordu. Saray kompleksinde bulunan Yeşil Ev'in zemin katında toplanan Mollalar, bir zamanlar İran Şahı'nın ofis olarak kullandığı bu bölümü, hem zemin kat hem de penceresiz olması nedeniyle tercih etmişti. Civarda hiç yüksek bina yoktu. Uzaktan lazerle teknik ortam dinlemesi yapmak imkânsızdı. Dini lider Ali Hamaney her zamanki soğukkanlı tavırlarıyla toplantının sınırlarını çiziyordu. Hamaney'in kurmayları, İslam Devrimi'nden iki yıl önce son Şah Muhammed Rıza Pehlevi'yle Başkan Carter'ın kadeh tokuşturduğu masanın etrafına sıralanmıştı. Bu kez kadehlerde şarap değil şerbet vardı. Bazıları çay içiyordu. Brüksel gezisinden henüz dönmüş olan nükleer baş müzakereci Ali Larjani bir hayli karamsardı.

– Ne yaparsak yapalım, adamlar nükleer bomba peşinde olduğumuza ikna olmuşlar. Kapalı kapılar ardında beni açıkça tehdit etmekten bile çekinmediler!

– Onlar her zamanki gibi başkalarının sesiyle konuşuyor, kendi fikirleri hiçbir zaman olmadı, dedi Cumhurbaşkanı Yardımcısı Muhammed Rıza Rahimi.

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Antika klima homurdanarak çalışıyordu. Kelimeleri dikkatli seçmesiyle tanınan Hamaney tane tane konuştu:

– Burada önemli olan, Amerikalılar... Avrupalılar konusunda çok endişe etmeye gerek yok. Onlar Washington'ın ağzına içine bakıyor. Hiç inanmadıkları bir dava uğruna Afganistan dağlarında çocuklarını telef ediyorlar. Neden? Çünkü Bush ve Obama öyle istedi... Hem Avrupâda mühür kimin elinde, o da belli değil. Ama bunlar tali meseleler. Dinimiz nükleer silah haram, diyor. Sayın Cumhurbaşkanı'yla bu konuda farklı düşünüyoruz.

– Sayın Rehberimiz, İran'ın düşmanları hadiselerle sizin perspektifinizden bakmıyor ne yazık ki, dedi Ahmedinecad ölçülü bir ses tonuyla. İslam eşittir terör, diyorlar. İslam'ın nükleer silahlara bakışı umurlarında bile değil.

– Diyelim ki biz radikaliz. Ya laik Saddam? Tarafsız raporları bile dikkate almadılar. Irak'ı işgal ettiler. Adamı önce dünyaya rezil ettiler, sonra da öldürdüler.

İran istihbaratının patronu Haydar Muhlisi'nin bu tespitine hararetle katıldı salondakiler.

– Nükleer silah bu coğrafyada şart, diye tekrarladı Ahmedinecad. Bakın Erdoğan bir yıldır İsrail'in nükleer silahlarını gündeme getiriyor. Adamın zinayla ilgili görüşlerine bile yorum yapan Batılılar, bu konuda tek laf etmiyor, duymazlıktan geliyor!

Ağır ağır başını sallamakla yetindi Hamaney. Ardından herkesin aklından geçeni seslendirdi:

– Batı'nın ikircikli dili beni de rahatsız ediyor... Sanki dünyayı uyar-mıyorlar da bir şeylere hazırlıyorlar.

Kimse konuşmadı. Odadakiler neredeyse bir Tebriz minyatüründeki karakterler kadar hareketsizdi. Sessizliği bozan, hayatı Ortadoğu'ya özgü casusluk oyunları ile geçen Muhlisi oldu:

– Ya bize saldıracaklar ya da birilerine, daha doğrusu bize saldırması için İsrail'e yeşil ışık yakıyorlar. Sayın Rehberimizin işaret ettiği gibi, kamuoyunu ısıtıyorlar.

– İsrail mesele değil... Amerika bize saldırabilir mi, asıl mesele bu, dedi gözlüğünün üzerinden masadakileri süzen Hamaney.

– Eğer iktidarda Bush olsa tereddütsüz evet derdim, dedi Muhlisi. Zaten tekrar seçilebilse saldıracaktı. Kaynağımız uyarmıştı.

– Kaynak Şahap mıydı, diye sordu Ahmedinecad.

Muhlisi başıyla sessizce onayladı. Hemen yanında oturan Cumhurbaşkanı'nın kulağına eğilip,

– Adam buralarda, yine görüşeceğiz. Bize verecekleri varmış, dedikten sonra devam etti:

– Obama renk vermiyor. Sopayı göstermekle yetiniyor. Ama bizim İsfahan'da bir laf vardır. Sopayı gösterenden değil, göstermeyenden kork, derler.

Ekonomi Bakanı Şemseddin Hüseyini, Rehber'in sorusunu havada bırakmaya niyetli değildi:

– Amerika, Irak ve Afganistan'da dört buçuk trilyon dolar harcadı. Şu an bitik durumdalar. Obama bu listeye bir de İran'ı eklemek istiyorsa, dokunduğu her şeyi altına çeviren bir asası olmalı.

– Yani?

Araya giren Hamaney'di.

– Dünyanın herhangi bir yerinde ne sebeple olursa olsun bir kara harekâtına girişemezler, dedi Hüseyini. Hem kaynak hem de siyaset açısından bunu göze alamazlar... Seçimler yaklaşıyor.

Hamaney düşünceli bir şekilde başını salladı.

– Alsalar bile her İranlının kanının son damlasına kadar savaşaacağını biliyorlar, dedi Devrim Muhafızları'nın cephede pişmiş komutanı Caferi. Adam Amerika ve İsrail'in, İran'a blöf yaptığını savunanların başında geliyordu.

Ali Larjani, salon diplomatlarına özgü yumuşak ses tonuyla,

– Bundan hiç kimsenin şüphesi yok Sayın Caferi, dedi. Beni endişelendiren de bu zaten.

Bakışlar adama odaklandı.

– İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru Japonlar da aynı şeyi söylemişti, öyle de yaptılar. Ama Amerika'nın kanlarının son dam-

lasına dek savaşıyan Japonları nasıl yola getirdiğini hepimiz gayet iyi biliyoruz.

Larjani'nin imasıyla yüzler ekşidi. Çayından bir yudum alan Rehber'in sesi duyuldu:

– Peki ya Türkiye?

– Uranyum anlaşması iyi olmuştu, dedi Ahmedinecad. Bize bayağı zaman kazandırabilirdi. Ama gördük işte. Adamların dinlemeye ya da anlamaya niyeti yok.

Cumhurbaşkanı, birkaç ay önce Türkiye ve Brezilya'nın aracı olmasıyla imzaladıkları nükleer anlaşmayı ima ediyordu. Batı, "İran'a zaman kazandırıyorsunuz!" diyerek Erdoğan ve Da Silva'ya ateş püskürmüştü.

– İyi oldu iyi, Ankara'dakiler de bir şekilde güçlerini görmüş oldu, dedi Muhlisi. Epeydir küresel bir oyuncu olduklarını vehmediyorlardı.

– Her halükârda bu mesele bizi Türklerle daha da yakınlaştırdı, dedi Hamaney. Batı bu bölgenin sorunlarına şaşı bakıyor. Bu kafayla hiçbir şey yapamazlar. Erdoğan da bunun gayet iyi farkında.

– Batı'ya karşı Türkiye'yi yanımızda tutmak akılcı olacak, dedi Larjani. Bu aralar safları sık tutmamızda fayda var. Bize daha çok baskı yapacaklar, belli.

– O yüzden atom silahı elzem diyorum ya, diye tekrarladı Ahmedinecad. Irak'a yaptıklarını bize de yapabilirler.

Son noktayı İstihbarat Bakanı Muhlisi koydu:

– Ankara'dakilerin İsrail'le husumetleri ne kadar uzun sürerse bizim için o kadar iyi. Şahap'ın dediğine göre yakında İsrail'i kızdıracak bir şeyler daha yapacaklarmış.

Rehber dua edip ayağa kalktı. Toplantı bitmişti. Önündeki dosyaları toplarken gevrek gevrek gülen Muhlisi doğru söylemişti. Ankara'dakiler İsrail'in canını sıkacak bir adım atmak üzereydi.

1 Eylül

İstanbul

– Evet, büyük buluşma geldi çattı, diye mırıldandı adam makam aracından inmeden önce. Güneş gözlüklerini takıp pardösüsünün yakasını kaldırdı. Boynuna doladığı siyah atkıyla kimsenin onu tanımayacağından emindi. Zaten ilk bakışta tanınacak kadar ortalarda olan biri değildi. Olmaması da gerekiyordu. Bugün rutinin dışına çıkacaktı. Tek başınaydı. *Korumasız gezme yi özlemiştim, iyi oldu bu*, diye geçirdi içinden. Kararlı adımlarla yolun karşısına geçip Şehir Hatları Vapur İskelesi'ne yöneldi. Büyükada'ya bir bilet aldı. Günün bu saatinde tek tük yolcusu olan vapurun kış kısmına oturdu. Tarihi yarımada'nın silüetini görebiliyordu. Yanı başlarında bir motor dalgalara bata çıka ilerliyor, daha da ilerde Şehir Hatları'nın emektar vapurlarından biri beyaz köpükler saçta saçta Kadıköy'e doğru süzülüyordu. Yeşilden maviye dönen, ara ara beyaza çalan dalgalara bakarak düşüncelere daldı.

Hayatı kısa zamanda baştan aşağı değişmişti. On yıl öncesine kadar ülkedeki on binlerce astsubaydan biriydi. İstifa ettiği o günü hatırladı. Bir kez bile pişman olmamıştı. O zamanlar emir komuta zincirinin bir parçasıydı. Oysa şimdi bölgesinde liderliğe soyunan bir ülkenin kilit adamlarından biriydi. Ama bunu hak ettiğini düşünüyordu. Çok çalışmış ve kendini yeniden inşa etmişti. Bu göreve

getirilişı gündeme oturmuştu, hatta İsraililer açık açık tepkilerini belirtmişlerdi. Kimilerine göre Erdoğan, böylelikle dış politikada ne kadar iddialı olduğunu dosta düşmana göstermişti. Ama şimdi geçmişe dalmanın sırası değildi. Birazdan yapacağı görüşme hayati öneme sahipti.

Aklına yatmayan bir şeyler vardı. Soruların içinde kaybolmuştu. *Benden öncekilerle hiç görüşmemiş, hem de hiç... Peki neden şimdi? Ve neden benimle?*

Kırk beş dakika kadar sonra vapurun sertçe iskeleye çarpmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Seri adımlarla indi. Adanın ılık havası yüzünü yaladı. İskeleyden çıktı. Fazla dikkat çekmemeye çalışarak Gülistan Caddesi'ni adımladı. Lonca ve Şehbal sokaklarından geçerken yolun her iki yanına serpiştirilmiş eski ama gösterişli Rum evlerine imrenerek baktı. Birkaç dakika sonra Ascot Otel'in özenle döşenmiş lobisinde demli çayını yudumluyordu. Tam zamanında randevu yerine gelmiş, en sakın köşeye yerleşmişti.

Birazdan yapacağı görüşmeden tek bir kişinin haberi vardı ve o kişi Başbakan Erdoğan'dan başkası değildi. Son yudumu aldığı sırada beklediği sesi duydu:

– Bir istihbarat teşkilatının başkanı için fazlasıyla yalnızsınız dostum!

MİT Müsteşarı Hakan Fidan arkasını döndü.

Civa kendisine gülümsüyordu.

Bak sen, demek meşhur Civa bu! CIA'yı atlatabilecek birine benzemiyor oysa... Ona güvenmeli miyim? Söylediği ve verdiği her şey sağlam çıkmış... Falsosu yok... İyi de neden ilk kez yüz yüze görüşmek istedi?

Civa ile karşı karşıya gelmek Fidan'ı beklemediği şekilde şaşırtmış, bir anda aklına yüzlerce düşünce üşüşmüştü. Kendini hızla topladı. Ayağa kalkıp ölçülü bir şekilde Civa'nın elini sıktı.

– Hani korumalarınız nerede, diye yineledi Civa gülerek. Bir istihbaratçı için fazla cesursunuz doğrusu.

Fidan belli belirsiz gülümsedi.

– Kalabalığa gerek duymadım. Umarım burayı beğenmişsinizdir. Yılın bu mevsiminde çok güzel ve sakindir ada.

– Evet, çok sakın, diye tekrarladı Civa. Bizim gibiler için biçilmiş kaftan.

MİT'in patronu birbirlerini tarttıklarının farkındaydı.

– Siz gelmeden önce biraz faytonla dolaştım. Eğer bir gün emekli olabilecek kadar hayatta kalırsam, burada yaşamak isterim, dedi Civa aksanlı Türkçesiyle.

Her ikisi de bu ince ama yerinde tespite samimiyetle güldü.

– Bu meslekte emeklilik yoktur diye biliyordum, dedi Fidan. Gülen sadece dudaklarıydı. Gözleri karşısındaki yabancıyı incelemeye devam ediyordu. *Ortamı test etmiş, uyanık.*

Lobide ikisinden başka kimse yoktu. Civa duvarları süsleyen siyah beyaz fotoğraflara şöyle bir göz attıktan sonra Fidan'a dönerek,

– Oldukça etkileyici bir geçmişiniz var, dedi. Astsubaylık, akademisyenlik, NATO, büyükelçiliklerde danışmanlık, Atom Enerjisi Kurumu ve şimdi de MİT Müsteşarlığı. Kim Philby ya da Marcus Wolf gibi efsane casuslar yaşıyor olsa eminim kıskançlıklarından ölürlerdi!

Fidan, konuğunun övgülerini nezaketle savuşturdu. Bu faslı daha fazla uzatmak niyetinde değildi.

– Bir tane almaz mıydınız, diyerek ceketinin cebinden çıkardığı Monte Cristo Edmundo kutusunu misafirine uzattı. Civa, parlak ve muntazam dişlerini göstererek yeniden gülümsedi.

– Bravo, dersinizi iyi çalışmışsınız! Buna bayılıyorum işte. Lezzetli, içimi hafif ve kokusu tatlıdır.

– Hakkınızda bildiğimiz sınırlı şeylerden biri, diye kestirip attı Fidan. Teşkilatın hediye olarak Civa'ya sık sık en pahalı purolardan yolladığını biliyordu. Alexandre Dumas'ın ünlü romanının kahramanından esinlenerek isimlendirilen bu özel üretim puroyu parmaklarının arasında bozuk para gibi gezdiren yabancıyı ifadesiz gözlerle izliyordu. Karşılıklı sustular.

– Aklınızdan geçenleri galiba biliyorum, dedi Civa.

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı puroyu büyük bir keyifle kokladı.

– Sizi şüphelerinizden kurtaramam dostum, dedi Fidan'a. İlk kez ilkelerimi çiğnedim ve bütün riskine rağmen sizinle buluşmak istedim.

– Bunun bu seferki alışverişimizle ilgili olduğunu düşünüyorum... Öncekilerden çok daha büyük ve önemli bir şey olmalı. Ve bunun için kiminle dans ettiğinizi bizzat görmek istediniz.

– Hakkınızda söylenenler doğruymuş, dedi Civa. İyi analiz.

– Ben de sizin şartlarınızı kabul ettim, dedi Fidan. Kayıt yok, koruma yok. Burada olduğumuzu kimse bilmiyor.

– Bundan kesinlikle eminim, dedi Civa imalı bir şekilde. Bu konuda size *güveniyorum*... Her ne kadar güven kavramı benim için bir şey ifade etmese de.

– Sadece işimi yaparım diyorsunuz yani?

– Kesinlikle, dedi Civa buz gibi bakışlarla. İranlıların dediği gibi, ben cenazeyi yıkarım, cennete mi yoksa cehenneme mi gidecek, beni ilgilendirmez.

– Pekâlâ öyleyse, dedi Fidan, ne var elinizde?

Civa, Fidan'a doğru eğildi. Gözlerini müsteşarın gözlerine dikti.

– *Çikolata Fabrikası*'na ne dersiniz?

Birkaç saniyelik bir sessizlik yaşandı. İstihbarat dünyasındaki herkes *Çikolata Fabrikası*'nın ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

– Siz delirmişsiniz! Beni bunun için mi buraya çağırdınız?

– Kesinlikle.

– Bugüne kadar bunu tek bir kişi yapabildi. Onun da akıbetini biliyorsunuz.

Civa başıyla onayladı. Neredeyse fısıltıyla sordu:

– Sayın Erdoğan madem ayıyı dürtmeye kararlı, elinde sağlam bir çubuk olmasını isteriz, değil mi?

– Dediğiniz gibi, siz cenazeyi yıkayın, gerisine karışmayın, dedi Fidan.

– Bunu teklifimle ilgilendiğiniz şeklinde yorumluyorum.

– Teklifinizi değerlendireceğiz diyelim, diye düzeltti Fidan. Peki, karşılığında ne istiyorsunuz?

Civa, ceketinin cebinden bir zarf çıkardı.

– Her iki tarafı ilgilendiren her detay burada Bay Fidan.

MİT Müsteşarı zarfı açmadan cebine koydu.

Güneş batmıştı. Ufuktaki kı kıllık laciverte dönüşürken, İstanbul kıyıları lunaparkı andırır bir ışık cümbüşüne bürünmüştü.

Fidan ani bir hareketle yerinden kalktı. Bir iki adım atmıştı ki Civa arkasından seslendi.

– Bay Fidan... Cenazeyi çok bekletmeyelim, kokar.

Hakan Fidan yüzünde soğuk bir tebessümle geldiği gibi hızla gözden kayboldu.

Civa, elindeki puroyu yakmadan cebine attı. Sipariş ettiği bir fincan kahveyi tadını çıkararak içti. Yalnız olduğundan emin olunca cep telefonunu çıkarıp kısa bir mesaj yazdı:

“Sanırım siparişi aldım patron... Bu adamlar gerçekten çıldırmış.”

10 Eylül

Tahran / 07.00

Dışarıdan gelen seslerle uyanmıştı Şahap. Yanık sesli bir adam hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin için dua ediyordu. Kederli sesin otelin yanı başındaki mescitten geldiğini tahmin etti. Yataktan kalktı. Zemindeki kabarık tüylü halının yumuşaklığını hissetti. Duvardaki klima bir alçalıp bir yükselen temposuyla homurdanarak çalışıyordu. İşlemeli tuvalet masasının aynasından yüzüne baktı. Fena görünmüyordu. Odaya göz gezdirdi. Kahverengi-turuncu renklerin ağır bastığı ahşap mobilyası, kenarı kabartma alçılarla süslü duvarı, artık çalışmayan radyolu komodin seti ve kocaman tüplü televizyonu gayet lüks bile sayılabilirdi. Taleqani Bulvarı üzerindeki İnkılâp, Tahran'ın en şaşıla otellerindendi. Şah zamanında zenginlerin ve Batılı konukların gözdesi olan otelin şimdilerde demode kalmış kliması dudaklarını kurutmuştu. Bir bardak suyu hararetle içti. Camı açıp üzeri egzoz bulutuyla kaplı on altı milyonluk beton cehennemine umarsızca göz attı. Her geldiğinde kaldığı on ikinci kattaki odadan şehrin büyük bir bölümünü görebiliyordu. Otelin önünden geçen ana cadde henüz boştu. O korkunç Cuma trafiği daha yüzünü göstermemişti. Tek tük geçen döküntü taksilere, yeşil renkli yorgun belediye otobüslerine, çocuğunu okula götüren

çarşafli ev kadınlarına, renkli pardösüleriyle durakta bekleyen genç kızlara, turuncu tulumlarıyla yol kenarlarını süpürür gibi yapan belediye işçilerine ve otelin havuzuna boş gözlerle baktı. Yarisına kadar kirli suyla dolu havuzun mavi mozaikleri solmuştu. Yüzeyde sarı yapraklar yüzüyordu. Eski günleri hatırladı. Şimdi kaderine terk edilmiş bu havuzun başında Amerikan Büyükelçiliği'nde çalışan kadınlar ve İran sosyetesinin efsane güzelleri, dönemin yakışıklı seslerinin şarkıları eşliğinde bronzlaşıp dedikodu yapardı. *Ah benim canım Reyhanım!* İlk kez ondan duymuştu bu oteli. Gözlerini kapadı. Onu aşağıda güneşlenirken hayal etti. Tahran'ın sıcak rüzgârı saçlarını okşarken, o güzel gözlerini kapamış, her zamanki gibi çok sevdiği Ebi'yi dinliyordu. Ne de güzel görünüyordu. Reyhanî birden gözlerini açtı. Gözbebekleri yoktu! Yüzü kanlar içindeydi. Uzaktan, çok uzaklardan kulağına fısıldadı:

İntikamımı al sevgilim, intikamımı al!

Gözlerini korkuyla açtı Şahap. Kalbi yine küt küt atıyordu. Gözlerindeki yaş sildi. Hızlı bir duş aldı. Aynaya baktı. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Siyah saçlarını son bir kez düzeltti. Kalın camlı gözlüklerini takıp çok sevdiği kasketini başına geçirdi. Zırhını kuşanmıştı. Lobiye indi. Dikkatle etrafı süzdü. Gri takım elbiseli bürokratlar, briyantınli saçları ve parlak ve illa ki birkaçı altın dişleriyle Pakistanlı işadamları, sempatik Japon turistler, koşturan çocuklarını kovalayan bir anne, hoşgörülen sınırın ötesine kaymaması için dikkatli bir şekilde başörtülerini sabit tutmaya çalışan gözü sürmeli genç kızlar...

Güzel, yeterince kalabalık.

Kahvaltı salonuna geçti. İran'a özgü zolbiye bemyenin* eşlik ettiği ikinci fincan çayın ortasına gelmişti ki karşısındaki sandalyeye aniden birisi oturdu. Adamın yüzünde her zamanki gibi yüksek bürokratlara özgü suni bir gülümseme vardı.

– Ağzının tadını biliyorsun, dedi İran istihbaratının patronu Haydar Muhlisi, düzgün beyaz dişlerini sergileyerek.

– Ne demişler? Roma'dayken Romalı gibi yaşayacaksın, dedi Şahap kırık Farsçasıyla.

* Nişasta, un, yağ ve gülsuyunun karışımı ile yapılan bir tür tatlı. Özellikle Ramazan ayında çok tüketilir.

İranlı karşısındaki adamı dikkatlice inceliyordu. Her jestini, her mimiğini, fincan tutuşunu bile hafızasına kaydediyor gibiydi. Fincandaki son yudumu kafasına diken Şahap, masadaki kırmızı peçetelerden biriyle nazikçe ağzını silip arkasına yaslandı.

– CIA'dekiler peşimde.

– Hiç şaşırmadım, dedi İranlı. Yaptığın bunca şeyden sonra geç bile kalmışlardı.

– Bir iki ay önce, İstanbul'daydı sanırım, biri fotoğrafımı çekti.

– Nasıl yani, göstere göstere mi?

– Tabii ki hayır, klasik numara işte, bilirsin. Arkadaşını çekiyordu güya, ama birden o tarafa döndüğümü görünce panikledi... Bir ustayla dans ediyorsan, ayağına basmayacaksın.

– İki ay... Uzun zaman... Halen ayakta olduğuna göre vehim yapmışsın diyelim, dedi İranlı, gözucuyla diğer masaları süzüp gülerek.

– Belki de... İnsan sürekli namlunun ucunda yaşayınca... Ama Ortadoğu Masası'ndakiler uyanabilir. Patron sızıntıdan çekiniyor, geçenlerde bir hayli sıkıştırdı. Bir süre ortadan kaybolabilirim.

– Kanalların bir süreliğine kapanması, hepten kapanmasından iyidir. Şu an seni kaybetmeyi göze alamayız, dedi Muhlisi.

Çaylar tazelendi. İki adam bir süre susup çaylarını yudumladılar.

– Peki, seni Türkler izliyor olamaz mı? CIA'nın MİT'te uzantısı çoktur bilirsin.

– Sanmam, dedi Şahap dudak bükerek. CIA bile benimle baş edemezken onların çıraqları? Düşüncesi bile komik.

– Türkleri hafife alma derim. Özellikle bu aralar. Ne yapacakları belli olmuyor.

– Tam olarak sizin gibi yani, dedi Şahap sırtarak.

İranlı keyifle güldü. Şahap adama doğru eğildi. Kısık bir sesle:

– Sadede gelelim. Türklerin uçan oyuncağı üzerinde çalışıyorum.

– ANKA?

– Evet... Adamlarım bir şeyler elde etti.

– Adamların? Yalnız çalıştığını sanıyordum?

– Bu mevzuda değil. Hem Superman olsam tarifem bu kadar ucuz olmazdı, emin ol.

Muhlisi keyifle sırttı.

– Süre verebiliyor musun?

– Hayır, vakit alabilir. Amerikalılar da yakın takipte. Özellikle teknolojinin sizin elinize geçmesini istemiyorlar. Çok rahat hareket edemiyorum.

– Biliyorsun, bu elimizi çok güçlendirir.

– Sizi hiç hayal kırıklığına uğrattım mı? Bu arada, bu kez de elim boş gelmedim.

– Nihayet güzel bir haber. Ne var sepette?

– Suudi Arabistandaki gizli Amerikan füze üsleri. Sadece birkaçı, hepsi değil.

– Buna da şükür, dedi İranlı gülerek. Biz konuşurken adamlarım paranı odana bırakıyor, umarım odayı çok dağıtmamışsındır.

– Bu haber daha güzelmış. Ve merak etme, odada benimle ilgili bir şey bulamaz seninkiler...

– Hesabına yatırmak isterdik ama biliyorsun bankalarımız ambargo kapsamında, dedi Muhlisi gevrek gevrek gülerek.

Şahap sadece siyah gözlerini kırıştırdı. Gözünden bir damla yaş geldi.

– Bu kadar komik olduğumu bilmiyordum.

– Lensler, dedi Şahap. Artık rahatsız ediyor.

– Olsun olsun, böyle de iyisin, dedi Muhlisi kocaman bir sırıtışla. Ama itiraf etmeliyim ki intikam peşinde koşan biri için tarifen bir hayli yüksek.

– CIA, Mossad, MİT... Bunları aynı anda idare etmek kolay mı sanıyorsun. Bir sürü beslenecek çakal var. Hem unutma ki intikam peşinde koşanların da karmı acıkıyor.

Muhlisi gülerek geçiştirdi.

– Aklıma gelmişken, atomlarla dansınız ne durumda?

– İyi maşallah, bir yandan Batılı şarlatanlar, bir yandan onların buralarda cirir atan işbirlikçi tetikçileri... Ama iyi gidiyor Allah'ın izniyle.

– Güzel, peki Pakistanlı'yla bağlantıya geçtiniz mi?

– Evet, yakında bizzat gelip çalışmalarına eşlik edecek inşallah.

– Beni gezdirdiğiniz yerde mi?

– Evet, Buşehr’de.

– Adama ulaşana kadar İslamabad’da para yedirmediğim kimse kalmadı. Az kalsın postu deldiriyordum. Kıymetini bilin, dedi Şahap. Muhlisi şükran dolu gözlerle karşısındaki bu gizemli adama bakıyordu. İki bin kilometre menzilli Şahap füzelerini onun Amerikalılardan sızdırdığı bilgiler sayesinde geliştirebilmişlerdi. Gizlilik gibi bir kaygıları olmasa, adamın heykelini Azadi Meydanı’na dikebilirlerdi.

– Sizinkiler bombadan vazgeçmeyecek değil mi?

– Vazgeçmek? Hele ki böyle bir dönemde? Delirmiş gibi konuşma. Sonumuz Irak gibi mi olsun?

– Irak’ı işgal etmeseler Amerika’yla ciddi bir sorununuz yoktu yani? Karşısındakini sıkıştırmayı seviyordun Şahap.

– Siyaset dostum, siyaset, dedi İranlı. Bizde bir atasözü vardır. Yılan derisini değiştirebilir ama mizacını asla... Amerika, Amerika’dır... Bizden iyi biliyorsun sen.

Bilmem mi? Çok iyi bilirim. Sevdiğim kadına bir mezarı bile çok gördüler.

– Atasözleriniz kadar bombanız olursa dünyanın işi zor!

Şahap’ın bu tespitiyle keyifle güldüler.

– Bir şey daha var, dedi Şahap birden gülmeyi bırakıp ciddi bir yüz ifadesi takınarak. İsraillilerin bir adamı buralarda turluyor. Sizin fizikçilerin peşinde. Adamlarınızı iyi koruyun.

Muhlisi başını sallamakla yetindi. Şahap’ın peçeteyle örttüğü flaş diski ustaca bir hareketle cebine atıp lobide kendisini bekleyen koruma kalabalığının arasında hızla kayboldu.

Şahap açık büfeden taze bir hurma attı ağzına. Keyifle gülümsedi. Tahran’da daha yapacak çok işi vardı.

11 Eylül

Ankara

– Açıktan buluşmamız sakıncalıydı hani, dedi yeşil gözlerini kocaman açan Sibel.

– Tatlım, unutma. Şu an seninle danışman kimliğimle konuşuyorum, dedi Jack gülümseyerek. Bir danışman herkesle konuşur. Hele ki Başkan'ın danışmanıysa!

– Bir MİT ajanıyla da mı?

– Özellikle de senin kadar güzelse!

– Serseri! Özledim seni.

– Ben de seni. Neyse, sorun yok değil mi?

– Hayır yok, dedi Sibel.

Sheraton'ın lobisinde hüznü bir parça tıngırdatan piyanisti dinleyen birkaç yorgun işadamı vardı. Jack, içkisinden bir yudum aldı.

– Çok dikkatli olmalıyız. Gerekirse bizim çocuklardan birini peşine takabilirim.

– Ankara'da bir Amerikalı mı koruyacak beni? MİT'in Karşı İstihbarat Masası Şefi'ni? Komik olma!

– Haklısın, konu sen olunca pek mantıklı düşünemiyorum!

– Çok tatlısın... Bu arada Jack, berbat görünüyorsun ve kusura bakma ama, yine berbat kokuyorsun, ne oldu sana?

– Dünyanın dört bir yanında casus kovalayan biri için gayet iyi görünüyorum küçükhanım! Süper kahramanlar da terler.

– O halde sana aldığım parfümü çok seveceksin. Hadi yukarı çıkalım, Tahran'da neler oldu bilmek istiyorum.

– Oda? Biri beni özlemiş belli, dedi adam çapkınca gülerek.

– Saçmalama! Sadece burada konuşamayız diye düşündüm. – Piyano çaldığı sürece sorun yok. Dinleyemezler.

– Peki, anlat neler oluyor! Bulabildin mi bir şeyler?

– Bulamadım ama duydum. İsfendiyar'la görüştüm.

– Eee?

– Şahap'ın İranlılara bir teslimat yaptığını söylüyor.

– Neymiş? ANKA'yla ilgili olabilir mi?

– Bilmiyoruz, öğrenmeye çalışacak. Bekleyeceğiz.

– Peki, Şahap'ı görmemiş mi? En azından bana gösterdiğin fotoğraftaki adamın o olup olmadığını doğrulatabilirdik.

– Hayır, canım. Adamı Hamaney'den bile daha iyi koruyorlar.

– Jack, kendimi çok kötü hissediyorum. O projenin bizim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.

– Sakin ol, hasar büyümeden bir yolunu bulacağız, düşünüyorum.

– Sana güveniyorum hayatım... Bu arada Mollalar toplandı mı?

– Evet, sıradışı bir mekânda hem de. Adamlar kurnaz. Okyanusun ortasında bir ada düşün, öyle bir yerde. Sızamadık, dinleyemedik... Ama ne konuştuklarını tahmin etmek zor değil.

– Kötü olmuş, dedi Sibel.

Bir yandan da etrafı kolluyordu. Kendisine çapkınca bakışlar atan lobi zamparaları dışında kayda değer bir durum yoktu.

– Kötü oldu, evet. Daha kötüsü var ama...

– Nedir?

– İngilizlerin istihbaratına göre büyük oyuna biri daha dâhil olmuş... İsrail'e çalışan biri.

– Felaket tellalı gibisin Jack!

– Felaket nesi? O ne demek?

– *Doomsayer*, dedi Sibel gülerek. Hem buna hiç şaşırmadım, normal değil mi?

– Küçük taşeronlardan bahsetmiyorum. Adamın ses getirecek işler peşinde olduğunu düşünüyorlar. Ortalık biraz hareketlenecek.

- Bu yeni oyuncunun bir adı var mı peki, diye sordu Sibel.
- Deşifre edebildiğimiz Mossad mesajlarına bakılırsa varmış: Menora...
- Vay, çok iddialıymış. Bu adın hakkını vermek için ne yaptığını çok merak ettim doğrusu.
- Nükleer bir şeyler olabilir. İranlı fizikçiler mesela... Nükleer söz konusu olduğunda İsraililer kimseyi takmıyor biliyorsun. Kafaları bozulursa Başkan'ı bile harcamayı göze alabilirler. Ayrıca...
- Ayrıca ne?
- Bilmiyorum ama bu işin ucunun da bir şekilde bize dokunduğunu hissedebiliyorum.
- Yani?
- Bu adam da... Yani Menora... Civa gibi CIA ile bağlantılı olabilir. Ya da yine bize yakın bir yerlerden... Bilmiyorum, belki o kahrolası Şahap bile bizim taraftan olabilir! Kendimi lunaparklardaki oyuncak ördekler gibi hissediyorum Sibel... Sanki her an bu heriflerden biri beni vurup büyük ödülü kapacakmış gibi. ..
- Endişeleniyorum Jack. Bizimkiler de üst perdeden konuşuyorlar sürekli. Tansiyonu düşürmeye niyetleri yok. Erdoğan her sabah neredeyse daha yüzünü yıkamadan İsrail'e çatıyor...
- Başkan'la acilen görüşmem lazım. Endişelerimi bizzat aktaracağım. Bizim Direktör'ün tehlikeyi tüm hatlarıyla kavrayabildiğini sanmıyorum, önemsemiyor gibi... Elimiz kolumuz bağlandı. Herkes bir oyun peşinde... *Damn it!**
- Şşşş sakın ol, dedi Sibel, adamı usulca kolundan tutarak. Resmi görevi danışmanlık olan biri için şu an çok sinirli görünüyorsun, dikkat çekebilir.

Sonra adamın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan,

- Hadi sen odana çık, dedi. Ben arkandan gelirim. Detayları bilmek istiyorum.
- Ben ortalık karışacak diyorum, küçükhanım eğlence peşinde, dedi Jack keyifle gülererek.

Asansöre doğru yürürken, Sibel adamı arkasından süzüyordu. Gülerek kendi kendine mırıldandı:

Jack, biliyor musun, bazen bu Menora ya da diğerleri... Senin hayalinde yarattığın kötü adamlar mı diye düşünmeden edemiyorum.

* "Kahretsın!"

15 Eylül

Tahran

Batılılar Tahran'ı *Yeni Doğu Berlin* olarak isimlendirmekte yerden göğe kadar haklıydı. Rejimin her yeri kaplayan gölgesine rağmen şehirde casuslar cirit atıyordu. Şahap'ın molla yönetimine yeni teslimatı yaptığı günlerde Tahran sokaklarını arşınlayan biri daha vardı: Menora. Adam koşturmaktan kan ter içinde kalmıştı. Bu, kaçırmaması durumunda telafi edebileceği türden bir buluşma değildi. Ayağındaki zimbırta olmadığı için daha rahat hareket edebiliyordu. En azından Tahran'da topallamasına gerek yoktu. Şehit Mohafet İstasyonu'nda bindiği metrodan İmam Humeyni İstasyonu'nda indi. Duvarları İran-Irak Savaşı'nda ölen askerlerin fotoğraflarıyla kaplı, kasvetli ama bakımlı istasyonun merdivenlerinden koşar adım çıktı. Sıcak hava tokat gibi yüzüne çarptı. İnsan seline karıştı. Sürücülerin, trafik polislerinin kayıtsız bakışları arasında akla gelebilecek her kuralı çiğneyerek direksiyon salladığı İmam Humeyni Meydanı'nı, sivrisinek sürüsünü andırır motosikletlere yem olmamaya dikkat ederek boydan boya kat etti. Cin bakışlı döviz simsarlarının arasından kıvrak hareketlerle sıyrılarak Ferdusi Meydanı'nı kesen İnkılâp Caddesi üzerindeki meşhur Ferdusi Çay Evi'ne girdi. Türk malı tekstil ürünlerinin satıldığı mağazalar ve döviz bürolarıyla

dolu bir iş hanının bodrum katındaki bu çayhanede, ülkenin en iyi çayı demleniyordu. İçeri girer girmez çay, tütün ve yıllanmışlığın kokusu ciğerlerini doldurdu. İçerdekileri süzdü. Her zamanki gibi birkaç öğrenci nargile tüttürüyor, kalın camlı gözlükleriyle kendi halinde emekliler masalara bırakılmış eski gazeteleri okuyarak vakit öldürüyordu. Genellikle yaptığı gibi mavi çinileri bakımsızlıktan kararmış mekânın en kuytu köşesine, hırslayarak çalışan camlı buzdolabının yanına oturdu. Sanki doğduğundan beri orada çay dağıtıyormuş izlenimi veren çelimsiz ve yaşlı Azeri garson, bakır dişleriyle sırtarak siparişini aldı. İnce bir sis tabakası gibi mekânı dolduran nargile dumanının arasından, karşısındaki duvardan kendisini süzen Hz. Ali'yi ve on iki imamı fark etti. Poster sigara dumanından sararmıştı.

– Buyur beyim, dedi Azeri garson. Lekeli porselen demliği, kıtlama, toz ve saplı şekerler eşliğinde kararmış mermer masaya bıraktı. Menora, kırmızı beyaz demliğin üzerine resmedilmiş Kaçar Hanlarından Ağa Muhammed Han'ın kendisini süzdüğünü hissetti. Tam o sırada kapı açıldı.

Asker üniformalı adam selam verip masasına oturduğunda, Menora halen demliğin üzerindeki resmi inceliyordu.

– Ne tuhaf değil mi? Emrinde koca bir ülke, binlerce insan, yüzlerce cariyen varken ölüyorsun ve günün birinde demlik süsü olarak tekrar ortaya çıkıyorsun, dedi Menora.

– O yüzden biz bu hayatın faniliğine inanıyoruz ya, dedi üniformalı gülerek.

– Zaten işin kötüsü de o. Bu hayat fani, ama diğer taraf diye bir şey yok.

– Seni imansızlıktan kurtarmak gibi bir niyetim yok gardaş, benim derdim ülkemi yaklaşan büyük beladan kurtarmak. Ama umarım öte tarafta da karşılaşırız.

– Umarım. Ama ben yine de hesaplarımı bu dünyada kapatmayı tercih ederim, dedi Menora ve nargilesinden derin bir nefes çekti.

– Fazla oyalanmayalım, dedi İranlı. General'den bu yana bizimkiler iyice paranoyak oldu.

İranlı emekli General Ali Rıza Askeri 2007 Şubat'ında, Suriye üzerinden Türkiye'ye girmiş, ardından İstanbul'da sırra kadem basmıştı. Batılı istihbaratçılara göre, Devrim Muhafızları'nın bu eski komutanı İran'ın nükleer sırları konusunda tam bir madendi.

– Rahat ol, dedi Menora. Bunca zamandır iş yapıyoruz, bir şey oldu mu?

– Ben de ona şaşıyorum ya. Hem de İran gibi bir ülkede. Hayalet misin, nesin?

İkisi de profesyonelce, karınlarını titretmeden güldü.

– Bir şeyi bilmek istiyorum, diye fısıldadı Menora. Bizimkiler ilk verdiği listeden epeyce adam indirdi. Merak ediyorum, hiç vicdan azabı çekmiyor musun?

İranlı bir an daldı. Mossad tetikçileri tarafından öldürülen nükleer bilimci Ardeşir Hüseyinpur ve kuantum fiziği uzmanı Mesut Ali Muhammedi'yi içi acıyarak hatırladı. Kendisini başka çaresi olmadığına inandırmak istiyordu. Menora'ya baktı.

– Bakıyorum bugün filozof şapkanı takmışsın.

– Sadece merak diyelim.

– Soruna gelince, hayır, asla pişman değilim... Çok konuştuk bunları, biliyorsun... O zamanlar, yani genç bir subay olduğum devrimin o ilk günlerinde ümitliydik. Yeni bir dünya kuruyorduk... Bak, ben pek dindar sayılmam ama inanırım. Gerçi o zaman hepimiz; komünisti, milliyetçisi, aklına kim gelirse... Zalim Şah'ı devirdiğimiz için çok mutluyduk, halkımızla gurur duyuyorduk. Ama sonradan işler değişti.

– Yine de ticaretimizi tam olarak haklı çıkarmıyor bu, dedi Menora. Bakışları buz gibiydi.

– Ahlaki durumumdan ziyade elimdekilerle ilgilendiğini sanıyorum, dedi İranlı zoraki gülerek.

– İşt en başka bir şey konuşmayan mekanik ajanlar filmlerde olur albay, dedi Menora sırtarak.

– Bir zalimin devrilmesi bir yenisinin gelmesini önlemiyormuş, öğrendik, dedi İranlı. Gözleri dalmıştı. Neredeyse fısıltıyla konuştu:

– Yukarıdakiler nükleeri saplantı haline getirmişler, göz göre göre ülkeyi maceraya sürüklüyorlar, buna göz yumamayız... İsraililer deli, bizi gözlerini kırpmadan vururlar. Ama Mollalar blöf yaptıklarını sanıyorlar.

– Halk ayaklanması?

– Saçmalama. Sokaklara dökülen birkaç baldırı çıplak öğrencinin *youtube*'a yüklediği videolar kimseyi aldatmasın. Burada öyle örgütlü bir muhalefet falan yok.

– Ordu?

İranlı neredeyse ağzındaki çayı püskürtecekti.

– Galiba zekânı abartmışım, dedi gülerek. Bizim ordu, rejime bağlılıkta Sovyet Kızıl Ordusu'nu bile gölgede bırakır. O yol kapalı.

– Neyse... Rejimi konuşarak yıkamayacağımıza göre önceliklerimize odaklanalım, dedi Menora.

Nargileden başı bir hoş olmuştu. Tatlı bir uyuşukluğun ayak parmaklarından saç tellerine kadar yayıldığını keyifle fark etti. Sigara dumanıyla rengi atmış, kenarları sararmış ve nice mevsimi o asıldıkları yerde geride bırakmış poster ve ayetlerle kaplı köhne duvarların kendisini sarıp sarmaladığını hissetti. Bakır dişli garsonun, yanı başında homurdanan külüstür buzdolabının, kalın gözlüklü ihtiyarların ve kısık sesle utangaç sohbetler eden gençlerin arasında sonsuza dek kalabilirdi.

Ne güzel olurdu... Yalanlardan ve acıdan bu kadar uzak.

İranlı'nın sesiyle kendine geldi.

– Liste gazetenin arasında... Gerisi senin işin.

– Pekâlâ, anlaştığımız gibi senin ve ailenin kaçması için gereken düzenlemeleri yapacağız. Paranı her zamanki yerden alacaksın. Benden haber bekle.

– Sağol gardaş, dedi İranlı. Bir süre sustu.

Sonra:

– Aklıma gelmişken, General Askeri ne durumda?

Menora gevrek gevrek güldü.

– Merak etme, altın madenine iyi bakıyoruz, keyfi yerinde.

İranlı'dan yarım saat sonra çay evinden çıkan Menora, Ferdusi Caddesi'ni boydan boya kat edip Tahran'ın gizli bahçelerinden Şehir Parkı'na girdi. Girişteki büfeden aldığı çayı yudumlayarak uzaktan gelen korna seslerinin belli belirsiz duyulduğu parke taşlı yolu adımlarken, cebindeki listeden hangi isimleri sileceğini düşünüyordu. Keyifle mırıldandı:

– Herkesin ölmesine gerek yok değil mi?

29 Kasım

Ankara / MİT Müsteşarlığı

– Kızım, vatan kurtarmaktan yorulmadın mı sen?

Ercüment Kartal'ın otoriter ama sevecen sesini hemen tanıdı Sibel. Adam, her zamanki gibi koca göbeğini saklayan beyaz önlüğünü giymiş, iki bardak çayla kapıda dikiliyordu. Yanından ayırmadığı bulmacasını katlamış, önlüğünün cebine tıktırmıştı. Yetmişine merdiven dayamış biri için oldukça dinç sayılırdı. Sibel, koşar adım adamın yanına gitti. Elindeki bardakları masaya koyup çocukça yanaklarını sıktığı adamı sevgiyle kucakladı.

– Hayırsız, kapına gelmesek, Ercüment Amcan aklına gelmeyecek! Çürüdük yahu arşivde!

– Kızın seni hiç unuttur mu? Vallahi iş güç, anla işte, dedi Sibel mahcup bir sevecenlikle.

– Ah be kızım, bilmez miyiz biz de geçtik bu yollardan, dedi Ercüment Baba. Kalın camlı gözlüklerinin üzerinden sevgi dolu bakışlarla Sibel'i süzüyordu.

– Eee nedir durumlar, ne zaman elimi öpecek müstakbel damadımız, diye sordu keyifle çayını yudumlarken.

– Baba yok öyle biri!

Kızarmıştı Sibel.

Jack'ten bahsetsem mi? Off, deli olma be kızım!

– Biri olursa ilk senin elini öpecek, söz, dedi konuyu bir an önce kapamak için.

– Malum, bu aralar ortalık karışık baba. Bırak damat adayını, erkek sinek bile görececek halim yok.

– Bak kızım, biz de zamanında vatan kurtarıyorduk ama hayatı da hiçbir zaman ıskalamadık.

– Sizin kuşak bir başkaymış canım, dedi Sibel. Babam çok anlatırdı maceralarınızı.

Dışarda rüzgâr çıkmış, giderek şiddetini artırmıştı. Ankara soğuğu kendisini hissettiriyordu artık. İnce belli bardakta sıcak çay, ninniye andıran rüzgârın sesi, insanı mayıştıran kalorifer sıcağı ve Ercüment Baba. Uzun zamandır kendisini bu kadar huzurlu hissetmediğini üzümlere fark etti Sibel.

– Yetmişlerdeyiz. Senesini çıkaramadım şimdi, dedi Ercüment Baba. Yine maziye dalmıştı. Ellerini ensesinde birleştirdi.

– Rahmetli Ecevit Başbakan. O aralar çok hızlı bir savcı var. Marlon Kemal... Böyle çifte tabancayla gezen, gece hayatını seven delifişek bir adam. Yakışıklı da namussuz. Mafyaya falan göz açtırmıyor. Yeşilçam'ın efsane kadınları adama eriyip bitiyor, öyle biri.

Ah be baba, ne çok özlemişim seni dinlemeyi.

– Neyse, bir gün bu adamı vurdular. Ama iş o kadar büyük ki, kimse çözemiyor. Karaoğlan, ucu nereye uzanırsa uzansın bulun, demiş ama iş gayya kuyusu. Kimse cesaret edemiyor. Ben de o zamanlar zıpkın gibiyim tabii. İnat ettim bu cinayeti de çözeceğim! Uyku haram, sürekli koşturuyorum. Neyse efendime söyleyim, o zamanlar İstanbul Emniyeti'nde bir kadın komiser var, Necla. Elizabeth Taylor'ı çıkar onu koy, o derece. Bu bana nasıl âşık görsen!

Sibel'in telefonu titredii. *Tam da sırasıydı!* Mesaj gelmişti. Jack'ti:

CNN'i aç, öptüm.

– Babacım lafını balla kestim, biraz müsaade, dedi Sibel.

TV'yi açtı. Tahran bombalarla sarsılmıştı. Şehit Beheşti Üniversitesi Nükleer Mühendisliği Öğretim Görevlisi Mecid Şehriyari suikasta kurban gitmiş, eş zamanlı diğer saldırıdan, nükleer fizikçi Feridun Abbasi yaralı olarak kurtulmuştu.

– Vay anasını! Adam yine haklı çıktı iyi mi, dedi Sibel, ekrandan gözlerini ayırmadan.

– Hangi adam kızım?

Sibel cevap vermedi. Görüntülerde kaybolmuştu. Bildiği kadarıyla Abbasi, nükleer izotopların ayrıştırılması konusunda sayılı uzmanlardan biriydi. *CNNTürk*'e zıpladı. İki kanal ortak yayına geçmişti. Habere göre iki nükleer fizikçinin Tahran'ın nükleer programıyla doğrudan bağlantılı olup olmadığı bilinmiyordu. Tahran hükümetinin sözcüsü ekrandaydı. Sibel TV'nin sesini daha da açtı. Sözcü “Saldırı, nükleer programımızı sekteye uğratmak isteyen Batı'nın yürüttüğü gizli bir girişimin parçası. Şu ana dek kaybettiğimiz bilim adamları, iddiaların aksine kilit öneme sahip projelerde görev almıyordu” dedi.

– İlginç, dedi Sibel.

– Acemler palavrayı sever, dedi Ercüment Baba.

– Kilit öneme sahip değilmiş. Bak sen şu palavracılara, dedi aynı şekilde İsrail Başbakanı Netanyahu. Bin kilometre uzakta, Eski Kudüs'ün Yahudi Mahallesi'ndeki The Quarter Cafe'nin terasında, Kubbetü's-Sahra'nın altın kubbesine bakan bir masada hem Tahran'dan gelen görüntüleri izliyor hem de yemek yiyordu.

– Harika bir iş çıkardın dostum, dedi.

Hemen karşısında oturan Menora birasından keyifle bir yudum aldı. Yüzünde garip bir tebessüm vardı.

Ercüment Baba arşive inmişti. Sibel, boş gözlerle ekrandaki hurda olmuş otomobillere, sakallı polisler ve öfkeyle meydan okuyan İranlılara bakıyordu. Televizyonun sesini kıstı. Jack ne yapıyordu acaba? Nerdeyse iki aydır görüşmemişlerdi. Adam yerinde durmuyordu ki! Onlarıki nerdeyse telefonda yaşanan bir ilişkiydi. *Offf be Jack, özledim seni!* Yine telefona sarıldı. Üçüncü çalmada kalbini küt küt attıran sesi duydu.

– Haklı çıktın yine, dedi hemen.

– Bak sen, demek anlattıklarımın şüphe ediyordun, bunu bilmiyordum, dedi Jack yarı şaka yarı ciddi.

- Bırak dalgayı, çok özledim seni.
- Ben de seni canım, dedi adam gergin bir ses tonuyla.
- Jack, neredesin?
- Kudüs'teyim. Tahran'daki patlamalardan sonra Bağdat'tan buraya geçtim. Direktör'ün emri. Beyaz Saray burnundan soluyor. İranlıları daha da kışkırtıyor bu aptallar!
- Ne oldu peki?
- Bibi* ile konuştum. Resmi tepkimizi ilettim. Aynı saçmalıklar işte. Yeni bir şey yok. Adam neredeyse beni kapı dışarı edecekti! Perez randevu bile vermedi.
- Bağdat'ta ne yapıyordun ki?
- Iraklılar bizim adamlardan bazılarını gözaltına almış. Serbest bırakılmaları için Talabani'nin kışını yaladım, anlarsın işte...
- Tekrar Bağdat'a dönecek misin?
- Sanmam, buradaki delileri kontrol altına almak şu an daha öncelikli bizim için. Ama daha bu başlangıç. İşler daha da karışacak. Aklıma gelmişken Civa ile ilgili bir şeyler bulabildin mi?
- Jack bir dakika, dedi Sibel. Odasının kapısını kapamak için ayaklandı, koridordan geçen birkaç genç memurun selamını aldı. Kapıyı kapadı.
- Hayır, en ufak bir şey yok. Teşkilatta bilgisi olabilecek herkesin ağzını aradım, ama kimse böyle birinin varlığından haberdar değil gibi. Fazla da dikkat çekmek istemiyorum.
- Bravo, dedi öfkeyle Jack. Sizin patronun ağzı sıkıymış. İşini biliyor!
- Sence Civa ile görüştüler mi?
- İçimden bir ses evet diyor. Dilerim sizinkiler aptalca bir şey yapmazlar. Kudüs'tekiler patlamaya hazır bomba. Olay çıkarmak için bahane arıyorlar.
- Gözümü dört açtım, emin ol.
- Kulaklarını da açık tut. Bizim çocuklar da bir yandan ipucu aramaya devam ediyor.
- Soruşturuyorum, ama işimize yarayacak bir şey yok, üzgünüm.
- Sibel, çok ama çok dikkatli ol. Neyin peşinde olduğunu kimse bilmemeli.

* İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu'nun lakabı.

– Tamam, sen beni merak etme, başımın çaresine bakabilirim. Ne zaman görüşeceğiz? Çok özledim seni!

– Haftaya ordayım. Washington’a dönüyorum birazdan. Birkaç gün Şirket’te olacağım. Kudüs’te pis kokular aldım. Adamlar neye nasıl tepki vereceğimizi çok iyi biliyorlar.

– Yani?

– Korkarım bizdeki sızıntı sandığımdan daha büyük.

– Keşke daha çok yardımım dokunabilse Jack.

– Dikkatli ol yeter canım. Sen daha önemlisin.

– Seni seviyorum koca adam!

Jack bir şey demeden kapadı. Ben Gurion Uluslararası Havalimanı’nda kendisini başkente götürecek bir Gulfstream G550 bekliyordu.

Sibel elektronik posta kutusuna tıkladı. Tahran’daki MİT ajanı çoktan patlamalarla ilgili raporunu geçmişti. Doğrudan raporun son kısmına göz attı:

Suikastların İranlıları durdurması zor. Öldürülenler başroldeki uzmanlar değil.

Canı sıkılmıştı. Köstebekler kol geziyordu. ANKA’ya sızmalarını engelleyememişti. *Bu Civa denen herifkim? Fotoğraflardaki adamlar? Ne işler dönüyor? Birileri Türkiye’yi bataklığa mı sürüklüyor yoksa?* Hayır, buna izin vermeyecekti. İçinden bir ses Jack’in endişelerinde fena halde haklı olduğunu söylüyordu.

– Sadece gözünü dört açarak ya da ağız arayarak olmaz kızım bu işler, diye kendi kendine söylendi.

Bir tek kişi ona yardım edebilirdi. Arşivin numarasını çevirdi.

– Hayırdır, Marlon Kemal’i mi merak ettin, dedi Ercüment Baba gülerek.

– Aklımda, tamamını dinleyeceğim söz, dedi Sibel. Ama şimdi yardımına ihtiyacım var baba.

– Hayırdır kızım?

– Var olup olmadığından bile emin olmadığım birini bulmamız lazım.

– Varsa da buluruz yoksa da evelallah, benim adım Ercüment Kartal, dedi adam kahkahayla.

- Harikasin! Elimde birkaç iş var, yarın anlatırım detayları.
- Ercüment Baba'nın bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapadı. Zihninde isimler, olasılıklar, teoriler uçuşuyordu. Oldum olası çok bilinmeyenli denklemlere bayılırdı.
- Birden durgunlaştı. Nedense huzursuzluğu artmıştı. İçini kemi-rip duran merakı bir türlü yenemiyordu. Tekrar telefona sarıldı. Washington'dan bir numara çevirdi.
- Alev?
- Ooo fıstık, hangi dağda kurt öldü! Aramazdın sen, dedi telefonun diğer ucundaki neşeli ses.
- İşim düştü itiraf ediyorum, dedi Sibel.
- Merkezde sıkıldın, sana Amerikalı bir koca bulmamı istiyorsun? Doğru mu?
- Hayır canım, kapadım ben o defterleri biliyorsun.
- Eee yok mu merkezde yakışıklı birileri?
- Alev, dedikoduyu sonra yapalım şekerim. Yardımına ihtiyacım var.
- Evet?
- Bir dosya üzerinde çalışıyorum. Bir kızla ilgili bilgi lazım, kurcalasana biraz.
- Tabii şefim, ne demek, önce adını ver.
- Kızın adı... Talin.

30 Kasım

Ankara / MİT Müsteşarlığı

– Kimin peşindeyiz bu kez kızım?

Beyaz önlüğüyle arşivciden ziyade doktoru andıran Ercüment Baba, gözlüklerinin üzerinden yıllanmış kömür karası gözleriyle Sibel'e baktı. Sibel'in gözleri adamın arkasındaki duvara takılmıştı. Ercüment Kartal'ın şanlı geçmişi kendisini selamladı. Bakanlarla ve dönemin ünlü polis şefleriyle çekilen siyah beyaz fotoğraflar, ülkeyi sarsan cinayetlerin çözüldüğünü duyuran ama şimdi renkleri çoktan solup gitmiş manşet haberler ve irili ufaklı kupürler, 70'lerin siyah beyaz Yeşilçam güzelleriyle verilen samimi pozlar, adamın arşivde inşa ettiği kişisel müzesinin en nadide parçaları olarak yerini almıştı.

– İsim yok baba, dedi Sibel. Üstelik bir değil, iki kişi arıyoruz.

– Resmi mi gayriresmi mi, diye sordu adam çayından sesli bir yudum alarak.

– Gayriresmi, dedi Sibel.

Adam bunun ne manaya geldiğini gayet iyi biliyordu. Bir kez daha rutin dışına çıkacaklardı. Bunu her zaman olduğu gibi sadece Sibel için yapacaktı. Yorum yapmadan bilgisayarda fal açmaya devam

etti. Eski usullerin adamı olan Ercüment Baba bilgisayarı sadece bunun için kullanırdı.

– Yukarıdakilerin bilgisi dışında, ama sonuçları hepimiz için fazlasıyla can sıkıcı olabilecek bir operasyonun uzantısı, dedi Sibel fısıldayarak.

Şu an için Ercüment Baba'ya bile daha fazlasını anlatamayacağını biliyordu. Adam ekrandan gözlerini ayırmadan başını sallamakla yetindi. Kızın ses tonundan detayları sormaması gerektiğini sezmişti. Bu dünyanın racunu da buydu. Sibel'e güveni tamdı. Daha önce de resmi ya da gayriresmi yollardan onlarca davayı çözmüşlerdi. Sibel kimi bulmasını istediye bulmuştu. Bir kişi hariç. İranlı General Askeri. Adam buharlaşmıştı sanki.

Arşivcilik, Ercüment Baba'nın kâğıt üzerindeki işiydi. Teşkilat adamın son kırk yılda kurduğu bağlantılardan ve kendine has iş bitirme usullerinden yararlanıyordu. Modern tekniklerle sonuca gidilemediğinde sahneye Ercüment Kartal çıkardı. Halen işe yaradığını bilmek ve bunu her fırsatta sergilemek adamı ilerlemiş yaşına rağmen, hayata bağlıyordu. Kendi tabiriyle artık *Teşkilatın Demirbaşı* olmuştu.

– Malları görelim, dedi kendine özgü üslubuyla.

Sibel, Jack'in verdiği fotoğrafı çıkardı. Ercüment Baba gözlerini Şahap'a dikti. Öylece bakıyordu.

– Eeee, dedi Sibel.

– Ne eesi kızım, müneccim boku yemedim ya, dedi Ercüment Baba gülerek. Biraz tüyo ver ki bizim emektar kafa çalışsın!

Sibel güldü. Adam haklıydı. Sibel fotoğrafı gösterir, genel çerçeveyi çizer, adam oradan hareketle senaryolar geliştirdi. Gizlilik işini abarttığını düşündü.

– Baba, şu an için sana tek söyleyebileceğim bu adamın İran adına çalıştığı ve... Benim canımı fazlasıyla sıkıttığı, dedi.

Bakışlarıyla anlayış beklediğini hissettiriyordu.

– İran, diye tekrarladı adam gözlüklerinin üzerinden Sibel'i süzerek. Peki ya memleketi?

Gözlerini yine fotoğrafa devirmişti.

– Bilmiyoruz.

– Bir bakalım, düz bir duvar... Yüksekçe... Belirli aralıklarla dizili kalın gövdeli ağaçlar. Arkada bir reklam panosu, yok yok, siyah beyaz bir fotoğraf panosu görüyorum... Panodaki adamın yarısı görünüyor... Yüzü kadrage girmemiş... Frak gibi bir şey giymiş...

– Ankara’da böyle bir yer var mı, dedi Sibel, adamın termosundan kendine bir çay koyarken.

– Niye Ankara kızım?

Sibel cevap vermedi. ANKA meselesinden bahsedemezdi. Yaşlı kurdun cevaba ihtiyacı yoktu zaten.

– Bu fotoğraf Ankara’da çekilmemiş kızım. İstanbul’da, Çırağan Caddesi’nde çekilmiş... Beşiktaş’tan Ortaköy’e giden yolda.

Doğru ya! Hatırlamıştı. Her iki yanı asırlık ağaçlarla çevrili o uzun bulvar. Bulvar boyunca, Swiss Otel önünden Yıldız Korusu’na dek uzanan devasa istinat duvarına belirli aralıklarla yerleştirilmiş Atatürk temalı panolar geldi gözünün önüne.

– Formdasın yine baba, dedi Sibel gülen gözlerle ve ekledi:

– Yani Başbakan’ın çalışma ofisinin olduğu yerde.

Ercüment Baba’nın ahretlik çevirmeli telefonu çalmaya başladı.

– Canı sıkılmış eski dostlardan biridir, diyen Ercüment Baba çalan telefona cevap vermedi. Çayından bir yudum daha aldı. Hipnotize olmuş gibi fotoğraftaki Şahap’a bakıyordu.

– Kısa boy, esmer ten, siyah düz saçlar, kırklarında, gayet sıradan biri gibi görünüyor. Uzun, eski gri bir pardösü... Başka? Hah, dan-dik kunduralar.

– Seksenlerden fırlamış gibi, dedi Sibel, biçimli çenesini kaşıyarak.

– İranlı olabilir, dedi Ercüment Baba. Bizde bu tarz giyinen kimse kalmadı. Ya da Türkçe konuşan İran Azerilerinden. Yani ben olsam böyle birini görevlendirirdim Türkiye’de... Dikkat çekmeyecek kadar sıradan, dil sorunu olmayan... Tabii bu sadece bir varsayım.

– En azından nerede arayacağımızı biliyoruz, dedi Sibel.

Ercüment Baba tazelediği çayına limon sıkarken,

– Peki aradığımız diğer adam kim kızım, diye sordu.

Sibel, sıkıntılı bir yüz ifadesiyle adama doğru eğilerek fısıldadı:

– Hakan Fidan.

Daha önce Ercüment Baba'nın hiç bu kadar şaşırdığını görmemişti.

– Hangi Hakan Fidan, dedi adam etrafı kolaçan ederek.

– Kaç Hakan Fidan tanıyorsun ki baba, dedi Sibel.

Ağzından çıkanlara kendisi de inanamıyordu ama aklına daha iyi bir yöntem gelmemişi. Jack'in söyledikleri bir bir çıkıyordu. Bir şeyler yapmalıydı.

– Baba, bana güveniyorsun değil mi, diye sordu.

– Yirmi saniye öncesine dek gözlerim kapalı güveniyordum. Şimdi gözlerim açık güveniyorum, dedi. Zoraki gülümsedi.

– Aslında, aradığım tam olarak Hakan Fidan değil, dedi Sibel gizemli bir şekilde.

– Hem o, hem değil. Çıkar ağzından baklayı kızım.

– Müsteşarın görüştüğünü sandığım biri var. Adamı gizliyorlar. Benim bu adamı bulmam lazım baba... Çok geç olmadan.

La havle çekti Ercüment Baba:

– Genelde sana soru sormam biliyorsun. Ama dediklerin kulağıma riskli geliyor. Öncekilere benzemiyor. Can sıkıcı. Patron'dan bahsediyoruz. Ayrıca kim bu aradığın adam ve niye arıyorsun?

– Adamın kim olduğunu ben de bilmiyorum.

– Haydaaa! İyi misin sen kızım? Dalga geçme kırarım kalbini, dedi Ercüment Kartal ve kızın şaka yapmadığını gözlerinden anlayabilse de sormadan duramadı:

– Ne işin var Müsteşar'ın kuyruğunda, sen aklını mı kaçırdın kızım?

– Baba, nasılını sorma.

– Peki kaynağın kim? Nerden çıkardın bu görüşme masalını?

– Tahmin edemeyeceğin kadar yüksekte bir kaynağım var diyelim.

– İyi de kızım sen ülkeyi MİT'in patronundan daha mı çok düşünüyorsun?

– Babacım, haklısın, tamam ama güven bana... Şu an anlatamayacağım şeyler var.

– Ve?

– Ve bulmam gereken adam hepimizin canını yakacak bir şeyler yapabilir.

Ercüment Baba bir şey söylemedi. Koltuğuna daha da gömülerek bir süre gözlerini kapadı. Önemli bir şey söylemeden önce hep böyle yapardı. Sibel adamın şifrelerini çözmüştü.

– İyi, güzel, sen bizi kovdurmaya niyetlisin anladık. Amenna. Ne yapmamız gerekiyor onu söyle.

Sibel’in gözleri parladı.

– Şimdi, büyük ihtimalle Patron bu aralar biriyle baş başa görüştü. Adamın her görüşmesi gizli zaten ama bunun hem gizli hem de kayıt dışı olduğunu düşünüyorum.

– Öylece yani? Korumasız falan?

– Evet, tanık yok... Biliyorum, samanlıkta iğne aramak gibi.

– Öyle bir durumda en azından aradığının iğne olduğunu biliyorsun, dedi adam kel kafasını kaşıyarak.

– İyi de sen dememiş miydin var olsa da bulurum olmasa da bulurum diye!

– Demez olaydım yahu! Bundan sonra sana latife yaparken iki kez düşüneceğim, dedi Ercüment Baba.

Endişeli görünüyordu ama içten içe de heyecanlanmıştı. Severdi böyle alengirli işleri. Tekrar koltuğuna gömüldü.

– Bak kızım, dedi. Sene 1975. Aylardan Şubat. Pis bir kar yağıyor. Polis telsizi dinliyorum... Zeytinburnu’nda bir gecekondu da bir kadının cesedi bulunmuş dediler. Hurraaa koştuk tabii. Garibimi iki çocuğuyla birlikte kesmişler. DNA, kıl testi, tüy testi falan ner-dee? El yordamıyla gidiyor her şey. Neyse cinayetçiler dişe dokunur bir şey bulamadılar. Morga gittim. O ana dek polis sürekli anneye odaklanmış. Şartlanmışlar bir kez. Ben çocuklardan birinin tırnağının arasında küçük bir leke fark ettim. Kan pıhtısı zannettim önce. Baktım yumuşak bir şey. Çaktırmadan aldım. Doğru laboratuvara. Minik bir deri parçası. Demir tozuna bulanmış. Civardaki demircileri soruşturdum. Elimde uyduruk bir telsiz, polis ayağı çekiyorum heriflere. İçlerinden birinden huylandım. Neyse kızım, bir ay geceli gündüzlü herifi izledim. Ne yer ne içer. Bir punduna getirip adamı enselettim. Uzatmayım, ertesi gün de hemen haberi patlattım.

Sibel’in gözleri parladı.

– Yani bulurum diyorsun?

– Allah ömür verirse, inşallah kızım.

Üç gün sonra

Sibel'in ev telefonu acı acı çaldı. Arayan Ercüment Baba'ydı. Heyecanla açtı.

– Baba, ne olur güzel bir şeyler söyle.

– İnsan önce bir hal hatır sorar, hayırsız! Neyse ufak da olsa bir şey buldum. Patronun şoförüyle demlendik geçen gece.

– Eee?

– Herifi tatlı tatlı hipnotize ettim masada, farkında olmadan laf arasında bir şeyler yumurtladı. Ama telefonda konuşulmaz bunlar kızım. Ne olur ne olmaz.

– Tamam baba, geliyorum!

Telefonu kapadı. Hava kararmak üzereydi. Hızlı bir duş aldı. Kotunu ayağına çekti. Yarım saat sonra Ercüment Baba'nın Kızılay'daki evindeydi. Müzeyi andıran ev, yaşlı kurdun ofisinden çok da farklı değildi. Sibel duvarları eski gazete manşetleriyle kaplı salondaki yılanmış koltuğa yayıldığında yüzünde çocuksu bir sevinç vardı.

– Nedir durum baba?

– Şimdi kızım, bizimki 1 Eylül'de İstanbul'daymış. Şoför bunu konukevinden alıp Sirkeci'de bırakmış.

– Nasıl yani? Öylesine? Bir başına mıymış?

– Aynen, çok da kurcalayamadım tabii adam işkillenmesin diye, ama zaten kendisi söyledi. Koruma falan yokmuş. Bir o bir de Fidan. Nasıl? Garip değil mi? Öğleden sonra bırakmış. İki üç saat sonra da aynı yerden almış.

– Çok tuhaf, dedi Sibel, güvenlik protokollerine aykırı. Kesinlikle bir başına gezmez müsteşar dediğin.

Uzaklarda bir şeye bakıyormuşçasına gözlerini kısmıştı.

– Ne işi var ki Fidan'ın Sirkeci'de?

– Balık ekmek yemeye gitmiştir belki, dedi Ercüment Baba gevrek gevrek gülererek.

– İki, üç saat kadar oyalanmış anlaşılabilir... Gizli bir görüşme yapmak için yeterli, dedi Sibel.

Ercüment Baba iki bardak çay doldurdu. Kadının yüzüne bakmadan konuştu.

– Valla kızım, bir insanın Sirkeci’de gizli görüşme yapması için aklını üşütmüş olması lazım. Orası gündüz vakti Türkiye’nin en kalabalık yeri yahu!

– Haklısın baba ama ne yapalım, elimizde başka bir şey yok. Sen ne diyorsun bu işe?

– Bilemem kızım, her şey olabilir. Bizim gazetecilikte bir kural vardır. Masa başında yazılan haberi okuyucu anlar. Yağsız tuzsuz salata gibidir. Hayatımda bir kez masa başında haber yazdım, o da başıma patladı, yalanlandı! Çaylak olduğum zamanlardı... Gençlik heyecanı işte.

İkisi de güldü.

– E sonra ne oldu peki?

– Ne olacak, kızıma tekme yedim. Kovuldum, dedi adam kakhaha atarak. Ama işte *Günaydın* macerası ondan sonradır. Dersimi almıştım. Sonrasında masadan hep uzak durdum. Hep sahada oldum... Demem o ki kızım, paçan çamur görmeli...

– Anladım, uzaktan ahkâm kesme diyorsun yani, dedi Sibel gülerek.

– Ağzın bal yesin, dedi Ercüment Baba.

Ellerini kavuşturup Sibel’e doğru eğildi.

– Git kızım, gitmeden bilemezsin.

6 Aralık

Bender Abbas / İran

Basra Körfezi'ne özgü o yapışkan nem tabakası, şehri bir örtü gibi kaplamıştı. Bir zamanlar İngiliz ve Portekiz sömürge imparatorluklarının almak için çok kan döktüğü Bender Abbas, neredeyse bir asır Portekizlilere ev sahipliği yapmış, İran-Irak Savaşı sırasında stratejik önemi nedeniyle en önemli mücadele merkezlerinden biri olmuştu. Ama burayı asıl önemli kılan Bender Abbas Limanı'ndaki İmam Humeyni Uranyum Zenginleştirme Tesisleri'ydi.

Şehir ahalisi ılık bir kış gecesi uykusuna teslim olmuşken, limanın deniz altında kalan kısmına inşa edilmiş nükleer tesiste hummalı bir faaliyet göze çarpıyordu. Özel değirmenlerde uranyum öğütülüyor, uranyumu zenginleştiren gaz santrifüjleri tam kapasite çalışıyor, teknisyenler nükleer bombanın en önemli ayağı olan *sarı pastayı* üretmeye çalışıyorlardı. Her şey yolunda giderse sabaha doğru yüzler gülecekti. Sarı pasta atom silahlarının ham maddesi U-235 için elzemdi. Bir atom bombası için 60 kilo U-235 gerekiyordu. Batılı istihbarat servisleri ağız birliği etmişçesine "İran'ın atom bombası üretmek için beş on yıla daha ihtiyacı var" diyordu.

Birkaç saat sonra İran Atom Enerjisi Kurumu Başkanı Ali Ekber Salihi, Tahran'da kameraların karşısına geçti. Birilerinin uykusunu kaçıracağı için oldukça keyifliydi. Gururla konuştu:

– Sarı pastayı üreterek kendi kendimize yeter seviyeye geldik. Nükleer fizikçilerimizi öldürerek bizi durduramazsınız!

Adamın açıklaması Doğu'da ihtiyatla karşılandı. Batı'daysa fırtına kopmuştu. Ekranlara hücum eden uzmanlara kalırsa, Tahran her zamanki gibi blöf yapıyordu. Ancak Acem'de oyun bitmezdi. Ortadoğu'nun kadim siyaset okulundan mezun olan Salihi gerçeğin sadece bir kısmını açıklamıştı. Eğer Batılı başkentler, İran'ın 50 kilo U-235 ürettiğini bilseler, endişeleri dehşete dönüşürdü.

Atom bombasına çeyrek vardı.

2 Aralık

Eminönü / İstanbul

Yeni Cami önündeki uğultulu kalabalığın arasına karışıp bir süre yürüdü Sibel. Mısır Çarşısı'nın Keteciler Kapısı'ndan içeri daldı. Binbir çeşit baharatın kokusunu içine çekti. Turistler, yaşlı pinpon teyzeler, okulu kırmış öğrenciler. Mutlu yüzler, heyecanlı yüzler, kederli yüzler. Kahkaha atanlar, pazarlık yapanlar, malını beğendirmeye çalışanlar. Bu cümbüşün içinde bir saattir turluyordu. İpucu olabilir düşüncesiyle civardaki her yeri gözden geçirmişti. Esnaf lokantaları, hamburjeciler, işhanları, turistik cafeler, oteller. O kadar çok yer vardı ki. Yorulmuştu. Ümitsizliğe kapıldı. Ercüment Baba haklıydı. Samanlıkta bir şey arıyordu ama aradığı şeyin iğne olup olmadığından bile emin değildi. Fidan gizli görüşme yapmak için neden Sirkeci'ye gelsindi ki? Sirkeci'de ne vardı? İstanbul Valiliği? Saçma, kamu binası. Orada mutlaka Fidan'ı tanıyan birileri çıkardı. Sepetçiler Kasrı? Çok dikkat çekici. Topkapı Sarayı? Bunu düşünemediğine kendisi de güldü. Ya şimdi oturduğu Mısır Çarşısı? Olamaz mıydı? Fidan da kendisi gibi MİT'çi değil miydi? Ama hayır, çok ayakaltıydı. Kalabalık ve riskli. Hem burada biriyle buluşmuş olsa ne değişirdi ki? Tek tek baharatçılara, kuruyemişçilere, turistik eşya

satan dükkânlara mı soracaktı. *Bu beyin fırtınası işini abartıyorsun sen kızım*, diye mırıldandı. Acıkmıştı. Ercüment Baba'nın yaptığı espri geldi aklına. Madem buraya kadar gelmişti, en azından bir balık ekmek yiyebilirdi. Hızlı adımlarla çarşıdan çıktı. Alt geçitten karşıya geçti. Galata Köprüsü'nün yanında sıralanmış balıkçı kayıklarının önünde bekleyen iştahlı kalabalığın arasına karıştı. Balık ekmeğini dişlerken bir yandan da Jack'in anlattıklarını düşünüyordu. Gerçekten büyük bir savaşa mı sürükleniyordu Ortadoğu? Birileri Türkiye'nin canını mı yakmak istiyordu? Oysa Ankara'dan gördükleri manzara tamamen farklıydı. Hükümet kendinden çok emindi. İranlılar ANKA üzerinde çalışmaya başlamış mıydı acaba? Fidan'la bunu konuşsa mıydı? Hayır, bu intihar olurdu. Senin işin politikaları eleştirmek değil onları uygulamak, deyip anında emekli ederlerdi onu. Emindi buna. Canı sıkıldı. Gamsız bir turist gibi sadece yürümek istedi.

Kırk beş dakika sonra Galata Kulesi'nin tepesindeydi. Nefes kesici manzarayı izliyordu. İstanbul'u özlemişti. Denizden esen rüzgârı yüzünde hissetti. Saçları uçuşuyordu. Buradan her şey ne kadar da güzel ve huzur verici görünüyordu. Doyumsuz manzaranın her zerresini hafızasına kazımak ister gibi dikkatle etrafı süzmeye başladı. *Köprüler, camiler, bütün ihtişamıyla Topkapı Sarayı, sandallar, nazlı nazlı süzülen Şehir Hatları vapurları, uzakta bir başına adalar... Adalar... Adalar?*

Bir başına Adalar!

Kalbi küt küt atmaya başladı.

3 Aralık

MİT Müsteşarlığı / Ankara

– Adalar'a mı gitti diyorsun yani?

Ercüment Baba şaşkınlıkla Sibel'e bakıyordu. Kızın heyecanla anlattığı şeyleri kafasında ölçüp biçmeye çalıştı.

– Evet, Sirkeci görüşme yeri değil, görüşme mekânına gittiği yerd. Ve en iyi ihtimal Adalar. Aklıma daha iyi bir alternatif gelmiyor.

– Olabilir, diye mırıldandı adam, mantıklı. Ama hangisi? Kınalı, Heybeli, Büyük, Burgaz? Tam bir muamma.

– Bir yerden başlayalım baba, zaman daralıyor.

– Eğer haklıysan bir de Adalar’a neyle gittiği sorusu var tabii.

– Tekneyle gitmez, dikkat çeker, dedi Sibel bilgiç bilgiç. Sirkeci’den Adalar’a motor gitmiyor, tek seçenek vapur. Kalabalık ve olağan.

– Onlarca vapur, binlerce yolcu, dedi Ercüment Baba sıkıntıyla iç çekerek.

– Bir yolu var, baba. Uzun sürebilir ama işe yarayabilir.

– Neymiş?

– Mobese kameraları!

– Haaa, şu elektronik zımbırtılar...

Ercüment Baba’nın teknolojiyle pek arası yoktu. Kendini her şeyin alaylısı olarak gördüğü için teknolojiye burun kıvırırdı.

– Uzun sürebilir ama başka çaremiz yok.

– Ne yapacağız?

– Şoförün Fidan’ı Sirkeci’ye bıraktığı güne göre Adalar’daki bütün Mobese kayıtlarını tarayacağız. Yolcular arasındaysa teorimiz doğru demektir, dedi Sibel.

– Hangisinden başlayacağız?

– Büyüğün şanındandır, dedi Sibel gülererek, Büyükadadan başlayalım!

Ama birden yüz asıldı.

– Hadi Fidan’ı bulduk diyelim, bir de kiminle buluştuğunu tespit etmemiz gerekecek, ayıkla pirincin taşını!

– Neye benzediğini bilmediğimiz birini üstelik, diye tamamladı adam. Bir yandan da boş zamanlarında sıklıkla yaptığı gibi bulmaca çözüyordu.

– Sence saçmalıyor muyum baba?

– Mümkündür, dedi Ercüment Baba gülererek. Ama muhtemelen Kristof Kolomb da Amerika’yı keşfe çıkmadan önce saçmaladığını düşünmüştür.

– Âlemsin baba!

Ercüment Baba gözlüklerinin üzerinden ona bakıyordu.

Sibel tatlı bir telaşla parmaklarını şıklattı.

– Hadi şu kayıtlara bir göz atalım!

4 Aralık

İstanbul

– Çok özlemişim seni Jack! İstanbul’u da.

– Ben de seni tatlım. Ve İstanbul’u. Ama biliyorsun, sürekli uçaklardayım. Sanki sırtımda saatli bomba taşıyorum. Salihî’nin açıklamalarını duydun. Adamlar sanki inadına yapıyor. Şirket’tekiler çok endişeli.

Swiss Otel’in Boğaz’a bakan sıcak ve konforlu odalarından birindeydi iki sevgili. Jack, Bağdat’tan henüz gelmişti. Kar yüklü bulutlar Boğaz’ın üzerinde birbirini kovalıyor, akıntıya direnen yolcu motorları yan yan giderek Boğaz’ı aşmaya çalışıyordu. Bir süre konuşmadan denizi izlediler. Kar bastırmıştı. İri tanecikler cama çarpar çarpmaz eriyordu. Sibel yine dalıp gitmişti. Adamın derin yüz hatlarını, çok şey anlatan ama hiçbir şey söylemeyen yeşil gözlerini, kızıla çalan sakallarını inceliyor, parmaklarıyla saçlarını tarıyordu. Son birkaç aydır insanüstü bir tempoyla koşturan adam, olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

– Saçlarına kırlar düşmüş, boyatsak ya, dedi cilveli bir ses tonuyla.

– Saçmalama tatlım! Komplekslerim yok, böyle de iyiyim ben, dedi Jack gülerek.

– Sakin ol Jack! Sadece daha yakışıklı olmanı istedim.

Adamın yanağına masum bir öpücük kondurdu. Jack oralı değildi.

– Obama, Erdoğan’dan çok rahatsız, dedi birdenbire.

Sibel şaşırmıştı.

– Bu da nereden çıktı şimdi?

– Dinle... İsrail, Tahran’ı her an vurabilir. Zor zapt ediyoruz! Ama daha ne kadar dinlerler bizi emin değiliz.

– Onu biliyoruz. Erdoğan?

– Sizinkiler İran’la çok sıkı fıkı. İsraililer ortak cephe kurduğunuzu düşünüyor... Bazıları bunun İsrail’i caydırabileceğini düşünüyor olabilir ama...

– Ben de o gruptayım, dedi Sibel ciddileşerek.

– Saflar grubunda yani... Deli olmayın, kenara sıkışan kedi saldırır. Erdoğan’ın iyi niyetli olduğunu biliyoruz. Kendince adalet arıyor.

Haklı da. Ama Ortadoğu'da adalet geçerli bir değer olsa, şimdi bu kadar rezaletle boğuşuyor olmazdık.

– Ne yazık ki haklısın. Eee, ne olacak peki, ne yapacaksınız?

Jack, birkaç saniyelik suskunluktan sonra, gözlerini Sibel'in yeşil gözlerine kilitledi:

– Başkan, Erdoğan'la bizzat konuşmamı istedi... O yüzden geldim!

– Bizzat mı? Ne diyeceksin ki?

– Bir şey demeyeceğim... Tehdit edeceğim.

Sibel hiçbir şey söyleyemedi. Donup kalmıştı.

6 Aralık

Ankara

– Artık bu adamların hepsi bana aynı görünmeye başladı kızım, dedi Ercüment Baba.

– Hakkını helal et, çok iş açtım başına baba, biliyorum.

– Canın sağolsun, Allah'tan görüntüler çok net... Ben görmeyeli bu işler bayağı ilerlemiş yahu.

Kalın camlı gözlükleriyle Sibel'in bilgisayarına yapışmıştı adam.

– Şu mu baba?

– Yok, tipi andırıyor ama Patron öyle yürümez.

Akşam ezanı okunmaya başladı. Sibel'in gözleri kan çanağı olmuştu. Günlerdir görüntüleri tarıyorlardı.

– Ben bir çay demleyeyim, dedi Sibel.

Kamera kayıtlarını Emniyet Genel Müdürlüğü'nden ellerindeki *şüpheli yabancı* dosyalarından birini bahane ederek almıştı. Dikkat çekmemek için gerekli tüm formaliteleri tamamlamış, belgeleri eksiksiz doldurmuş ve inandırıcı bir senaryo uydurmuştu. Yaptıklarının Müsteşar'ın kulağına gitmesi her şeyi mahvedebilirdi. Bunun elindeki rutin işlerden biri olarak görünmesi için her şeyi düşünmüştü. Şu ana dek her şey yolundaydı. Tek eksik Fidan'dı. Adamı bir türlü göremiyorlardı.

– Baba, sence kılık değiştirmiş olabilir mi, diye seslendi mutfaktan.

– Kızım, film artisti değil ki bu adam herkes tanısn, çok çok gözlük takmıştır, dedi Ercüment Baba gülerek.

– Yorulduysan bırak, sonra devam ederiz.

– Yok yok, iyiyim ben böyle, dedi Ercüment Baba. Ağır hareketlerle tuşa basıyor, görüntüyü kare kare durduruyor, simaları dikkatle süzüyordu. Sibel, elinde tepsiyle salona girdi:

– Bak senin sevdiğin bisküvilerden, çaya batırmalık.

Konuşmadan bir on dakika daha görüntüleri taradılar. Ercüment Baba derin bir of çekti. Sibel bunun arkasından ne geleceğini biliyordu. Gülümsedi.

– Hiç unutmuyorum, 77 yılının Aralık ayı, dedi ihtiyar. Gazete bir milyona demir atmış. Demirel hükümetine çağıyoruz sağlı sollu... O biçim havalı olduğum günler... Neyse, *Günaydın*'ın patronu Haldun Simavi beni yemeğe çağırdı. Nasıl heyecanlandım, aklın durur. Bir takım elbise giymişim, jilet gibi. Bırak kendi başına yolda yürüsün yani, o derece.

– Eeee?

Sibel'in keyfi yerine gelmişti. Çay demlenmiştir, diyerek mutfağa gitti. Ercüment Baba maziye bir daldı mı, tatlı sohbetiyle elinden tutup kendisini eski İstanbul sokaklarında dolaştırıyormuş gibi hissederdi.

– Eeee sonra baba?

...

Baba?

Ercüment Baba cevap vermedi. Yoksa? Sibel telaşlanmıştı. Elindekileri bırakıp salona koştu.

Adam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

– Kızım, bir bardak daha getir, misafirimiz var.

Hakan Fidan ekrandaydı.

– Demiştin sana kızım, gitmeden bilemezsin. Ama inan ben de hiç beklemiyordum bunu, dedi Ercüment Baba keyifle gülerek.

– Nedense sevinemiyorum ben, dedi Sibel. Asıl iş kimle buluştuğunu bulmak.

Sibel Ercüment Baba'yı evine getirmişti. Adam salondaki zambakları suluyordu. Kafasını çiçeklerden kaldırmadan,

– Çok basit, dedi, bir kez işe yaradıysa bir kez daha yarayabilir. Tabii ki bana söylersen.

– Neyi, diye sordu Sibel.

– Fidan'ın görüştüğü adamın ecnebi olup olmadığını.

Doğru, bu kadarını söylemekten zarar çıkmazdı.

– Evet adam yabancı, dedi usulca.

– O halde tek yapacağımız, kayıtları bir daha tarayıp ecnebileri ya da ecnebiye benzeyenleri bulup çıkarmak. Muhtemelen görüştüğü kişi de aynı gün gelip hemen dönmüştür.

– Baba farkında mısın, resmen imkânsızın peşindeyiz, dedi Sibel.

– Ne yapalım kızım, kutuyu sen açtın. İyice karıştırmadan bırakmayacaksın o halde.

– Haklısın baba, dedi heyecanla.

Her zaman böyle olurdu. Bir şey ne kadar zorsa, onu o kadar saplantı haline getiriyordu. İçini bir heyecan dalgası kapladı. Tedirgin edici bir heyecandı bu. Ne kadar göz ardı etmeye çalışsa da bunu hissedebiliyordu.

– Evet, yabancı ve erkek. Bulalım onu baba!

– Harekât planın nedir kızım, söyle bakalım.

– Yine görüntüleri tarayacağız. Senin tabirinle ecnebi olduğunu düşündüklerimizi çıkaracağız. Görüntüler net. Ben tespit ettiğimiz adamların fotoğraflarını benim elemanlardan birine verip havalimanı kayıtlarından taratacağım. Kafamda bazı kriterler var.

– Ölme eşleşim ölme yani, dedi Ercüment Baba.

– Öyle, bayağı uzun sürecek, ama bir şey kaybetmeyiz. Denemek bedava.

– Babasının kızı, dedi adam gülerek.

– Civa... ya da her ne haltsan. Umarım yapacağın her neyse onu yapmadan önce seni bulabilirim, diye mırıldandı Sibel.

– Efendim kızım?

– Yok bir şey baba. Söyleniyor deli kızın her zamanki gibi işte.

Sibel'in aklı halen İstanbul'da Jack'le yaptığı konuşmadaydı.

Erdoğan'ı tehdit edeceğim derken neyi kastetmişti?

7 Aralık

Ankara / 18.00

– Sayın Rice, dedi Başbakan Erdoğan, sizin için Pakistan Başbakanı Sayın Gilani’yle olan toplantımı kısa kestim. Ama fazla vaktimiz yok, birazdan resmi yemeğimiz var. Bu kadar acil olan nedir?

Amerikan Büyükelçiliği, öğlen saatlerinde Başbakanlık’a acil koduyla bir mesaj yollamıştı. Mesaja göre, Başkan Obama’nın danışmanlarından Jack Rice, Erdoğan’ın Ermeni meselesinde destek istemek için Başkan’a yazdığı mektubu bizzat alacaktı. Bu pek alışıldık bir durum olmasa da istenen randevu verilmişti.

Vekâletler Caddesi’ndeki Başbakanlık binasına on dakika önce gelen Jack, şimdi büyük bir dikkatle Erdoğan’ı süzüyordu. Daha önce defalarca onunla aynı ortamda bulunmuştu ama ilk kez baş başa görüşüyorlardı. Elçiliğin özel taleplerinden biri de buydu. Jack’in çok iyi derecede Türkçe bildiği vurgulanmış ve görüşmenin baş başa olması rica edilmişti.

– Sayın Başbakan, Ermeni tasarısı konusunda içiniz rahat olsun. Başkan Obama yanınızda. Bunu bizzat söylememi istedi.

– Teşekkür ederiz, dedi Erdoğan. Haklı davamızda Sayın Obama’nın desteğini görmek takdir edersiniz ki bizi memnun ediyor... Ancak bu kadar yolu bunu söylemek için geldiğinizi sanmıyorum.

Zeki adam... Pekâlâ, madem dobralığı seviyorsun, öyle olsun.

– Sayın Başbakan... Samimiyetinize güvenerek, tam da sizin sevdiğiniz gibi, açık konuşacağım.

– Her zaman bunu tercih ederiz Sayın Rice, dedi Erdoğan.

– Başkan Obama, İsrail konusunda haklı olduğunuzu biliyor ama bu konuda soğukkanlı davranmanızı ve İran konusunda ağırdan almanızı istiyor... Bu hepimiz için daha iyi bir seçenek.

– Sizin için ya da İsrail için iyi olabilir, o malum da... Bizim için neden oluyor, bir açıklarsanız?

– Şöyle anlatayım: İsrail'dekiler, büyük ve temizleyici bir savaşa hazırlanıyor. Mavi Marmara'da ne kadar sınır tanımaz olduklarını gösterdiler, biliyorsunuz.

– Her halleriyle bunu belli ediyorlar, biliyoruz, dedi Erdoğan buz gibi bir sesle.

Jack, Erdoğan'ın mimiklerini okumaya çalışıyordu.

Tam tahmin ettiğim gibi, sinirlenmeye başlıyor.

– İran nükleer ısrarını sürdürürse ve bir şekilde bomba yaptıkları ispatlanırsa... Ve bölgedeki statükoyu sarsan gelişmeler olursa...

– Evet?

– İran'ı vuracaklar... Böyle bir şey olursa, Türkiye'nin de ateş altında olabileceği ihtimalini göz ardı etmiyorsunuz, değil mi?

– Bakın Sayın Rice, Sayın Obama'yı severiz... Ama şunu da bilmesini isteriz. Türkiye, kendini herkese... Bakın açık söylüyorum, herkese ve her şeye karşı koruyacak güçtedir, kimsenin şüphesi olmasın. Sayın Obama da müsterih olsun. Kaldı ki İran konusunda diplomasi'nin tüm kanallarını kullanıyoruz, komşumuzu masada tutmaya çalışıyoruz. Asıl biz bu konuda Sayın Obama'dan destek bekliyoruz.

– Sayın Başbakan... Dikkat ederseniz az önce her şeyi sıfırlayacak bir savaş ihtimalinden bahsettim.

– Yani, diye sordu Erdoğan sert bir ifadeyle.

– Savaş olursa, bu sadece İran'ın gücünü kırmak üzere olmayacak. Kudüs'tekiler, savaş olacaksa son kez olsun ve gerekirse Ortadoğu'nun tüm haritası değişsin, ama biz güvende olalım ve bu Filistin meselesi tamamen ortadan kalsın, diyor. Buna emin olabilirsiniz... Bunları bizzat Başkan'ın emriyle ve diplomatik teahhülleri de göz ardı ederek iletiyorum size.

– Nasıl yapacaklarmış bunu? Yani, nasıl çözeceklermiş Filistin meselesini?

Jack sanki çok doğal bir şey söylüyormuş gibi konuştu:

– İran'ı... Ya da o an için tehdit olarak gördükleri kim varsa... Vuracaklar. Ürdün'ü tamamen işgal edip İsrail'deki tüm Filistinlileri de oraya sürecekle. Biliyorum, size çok çılgınca gelebilir. Ama analizlerimiz ve gelişmeler bu yönde.

– Siz bayağı şakacı birine benziyorsunuz, dedi Erdoğan sinirli bir şekilde gülerek. Ama gülmesi, söyleyeceklerinin şiddetini azaltmıyordu:

– Bakın Sayın Rice... Görüyorum ki Türkçeniz çok iyi. Bizde bir atasözü vardır. Köpeksiz köy bulmuş da değneksiz geziyor, deriz.

– Duymadım ama ne demek istediğinizi anlıyorum sanırım, dedi Jack mekanik bir sesle. Size komik, bize korkunç gelen bu kıyamet senaryosunu engellemek için elimizden geleni yapıyoruz. Ve Başkan sizin yakın işbirliğinize çok güveniyor.

Erdoğan koltuğundan kalktı:

– Bakın, Türkiye Cumhuriyeti olarak bizim duruşumuz belli, dedi. Özellikle İsrail konusunda kimse şu anda bize şunu yapmayın bunu yapmayın deme durumunda değil. Sayın Obama da haklılığımızı biliyor. Daha da önemlisi, hepimiz biliyoruz ki siz destek vermediğiniz sürece İsrail bu dediklerinize kalkışamaz.

– Anlıyorum... Biz de öyle düşünüyoruz zaten, dedi Jack. Başbakan'ın ayağa kalkması, görüşmenin bittiğinin bir işaretiydi.

– Sayın Obama'ya en kalbi selamlarımı iletin. Biz başından beri onun farklı bir vizyonu olduğuna tüm kalbimizle inandık, inanmaya da devam ediyoruz, dedi Erdoğan. Ama dediğim gibi, her şeye hazırlıklıyız... Bu da bilinsin.

On dakika sonra Amerikan Elçiliği'ne ait yeşil plakalı bir araçla Çankaya'ya doğru giden Jack, Sibel'e mesaj çekti:

“Sıkı adammış, beni hiç şaşırtmadı.”

10 Aralık

Washington DC

– Sizin kanalda İranlı bilim adamlarının yeni bir patlayıcı türü üzerinde çalıştığına dair bir haber vardı bir iki gün önce. Tuhaf bir adı vardı...

– Ha, Octanitrocubane!

– Evet, öyle bir şeydi sanırım... Her neyse, Başkan kaynağınızı çok merak ediyor.

Genç Beyaz Saray danışmanı Mark Raymon, açıklama bekler gibi gözlerini FOX'un patronu Bary Miller'a dikmişti.

– Bak sen, Başkan'ın bizi izlediğini bilmiyordum, gururum okşandı, dedi adam gevrek bir gülüşle. Önündeki dana rostoyu yemek için sabırsızlanıyordu. Sonra:

– Neyini merak ediyormuş, diyerek, daha fazla beklemeden pahalı kırmızı şarabından bir yudum alıp eti iştahla kesmeye koyuldu.

– Bize böyle bir istihbarat gelmedi, dedi Mark. Tuhaf.

– Evlat, bilirsin bizim işimizde haber kaynağı kutsaldır ama madem merak ediyorsun söyleyeyim. Kaynağımız *Debka*.

Spekülatif askeri-siyasi haberleriyle tanınan haber sitesi *DEBKAfile*'in İsrail hükümetine yakınlığını bilmeyen yoktu.

– Çok rahatladım, oldukça sağlam bir kaynakmış doğrusu!

- Adamların her yazdığı çıkıyor, bizim için yeterli, dedi Miller.
- Saddam'ın kitle imha silahı olduğu palavrasını da ilk onlar sıkmamış mıydı?

Sıkı bir gol atmıştı Mark. Keyifle şarap kadehine uzandı. Medya patronununsa tartışmayı uzatmaya niyeti yoktu.

- Orası Ortadoğu evlat, bugün yalan dediğimiz yarın doğru olur, tecrübeyle sabit.
- Jack ortalarda görünmüyor? Ortadoğu'yu mu kurtarıyor yine, diye sordu silah tüccarı Roberto Steven. Her zamanki gibi neşesi yerindeydi.

- Ortadoğu'yu kurtarırsam hepiniz işsiz kalırsınız, dedi Jack.

Bir anda yanı başlarında bitmişti. Başkent'in en prestijli mekânlarından Rivers'taki rutin buluşmalarına sadece birkaç dakika gecikmişti. Potamac Nehri'ne bakan ünlü Watergate Otel'i'nin uzantılarından Rivers, para ya da makam sahibi başkent sakinlerinin sıklıkla tercih ettikleri bir restorandı. Jack, oturmadan önce etrafa şöyle bir baktı. Üçüncü dünya ülkelerinden gelen bürokratlar, subaylar, enerjik genç memurlar, fiyakalı üniformalarıyla havayolu ekipleri ve emekliliğin tadını çıkaran platin saçlı yaşlı Amerikalı turistlerle ortalık cıvılcıydı. Jack, yalnız gelmemişti. Yanında kızıl saçlı bir afet vardı. Masadakilerin gözü çoktan saçları alev gibi parlayan kadına kaymıştı. Adamlar büyülenmiş gibiydi.

- Tanıştırayım, yeğenim Jessica. New York'tan.

Başta Mark olmak üzere masadaki erkeklerin başını döndüren genç kız, takdime şaşırdığını gizlemedi. *Neden böyle bir şey söylemişti ki?* Parfüm kokan saçlarını savurarak yerini aldı.

- Önemli bir şey kaçırdım mı, dedi Jack gülerek. Mark haricindekiler duymadı bile. Çoktan kıza kur yapmaya başlamışlardı.
- Olağan durumlar, dedi genç danışman keyifle arkasına yaslanarak. Bizim ihtiyarlar ortalığı kızıştırıp para kazanma derdinde.

Hicivle ambalajlanmış bu yerinde tespite hepsi güldü. Kadehler neşeyle tokuşturuldu. Kızıldilber iltifatları savuşturmaya çalışırken, Mark, Jack'in kulağına fısıldadı:

- Kim bu fıstık Jack? Yeğen hikâyesini yemedim haberin olsun!
- Eski bir dostumun kızı. Birtakım karanlık tiplerle takılıyordu. Babası yardım istedi. Buralarda bir stajyerlik ayarlamaya çalışacağım.
- CIA şefleri dadılık da mı yapıyor artık?

- Bırak dalgayı. İstersen dadılık işini sana havale edebilirim dostum! Başımda zaten yeterince dert var. Aylardır evimde uyumuyorum.
- Memnuniyetle ilgilenirim, dedi Mark. Gözleri parlamıştı. Sahi Erdoğan meselesi ne oldu, diye devam etti. Patron’un mesajını götürecektin?
- Götürdüm. Tek diyeceğim şu. Şimdiden hazırlan, uykusuz günler bizi bekliyor.
- Yani?
- Adam deli. Mantıksız bir özgüveni var. Tuzağa çekildiğinin farkında bile değil.
- Tuzak? Somut bir şey mi öğrendin yoksa?
- Hayır, sadece içgüdü, analiz ve bir parça mantık... Dinle, Beyaz Saray’da sıradışı bir durum ya da ne bileyim dikkatini çeken bir şey ya da biri oldu mu son zamanlarda? Ya da sizin ekipte?
- Bu nasıl soru böyle, dedi Mark. Yüzüne tuhaf bir ifade oturmuştu.
- Birileri bizden bilgi sızdırıyor *buddy*,* uyanık ol.
- Mark yorum yapmadı. İfadesiz gözlerle Jack’e bakıyordu.
- Hey, siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz orda?
- Jessica tüm tatlılığıyla ikisine bakıyordu. İki ihtiyarın ilgisinden bunaldığı belliydi.
- Her zamanki gibi Ortadoğu’yu kurtarıyorlar küçükhanım, dedi Miller.
- Hayat kısa, tadını çıkarın, boşverin şimdi Ortadoğu’yu, dedi Steven neşeyle. Oradaki düzen bir elli yıl daha böyle gider!
- Fena halde yanılıyordu...

17 Aralık

Sidi Bouzid / Tunus

Genç Muhammed gözlerinden uyku akarak yatağından doğruldu. Takvime baktı. Ay sonuna daha on üç gün vardı. Ev kirasını denkleştirebilmek için en az iki yüz elli dinar daha kazanması gerekiyordu. Sabah uykusunun tatlı rehabetini hiçbir şeye değişmezdi ama başka çaresi yoktu. Erken kalkmak zorundaydı. Yine pazarda rızkının peşinde koşacaktı.

* “Ahbap”

Yirmi altı yaşındaydı. Akranlarının çoğu unutulmaya terk edilmiş kasabanın sinek, sigara dumanı ve bolca çaresizlik dolu kıraathanelerinde dirsek çürütüyordu. Ümitsizdiler. Muhammed'se nasıl olursa olsun çalışmak istiyordu. Gençti, hayalleri, özlemleri vardı. Okuyacak, bilgisayar mühendisi olacaktı. Ama Kuzey Afrika ülkelerinin üzerine kâbus gibi çöken o işsizlik ve yolsuzluk kimseye acımıyordu. Hayallerini gerçekleştirmek onun için yirmi üç yıldır Zeynel Abidin Bin Ali'nin demir yumrukla yönettiği ülkesinin bir anda İsveç'e dönüşmesi kadar uzak bir ihtimaldi. Bu düşüncelerle hale gidip arabasını yükledi. Taşra sıkıntısıyla kavrulan kasabanın en işlek caddelerinden birine tezgâhını açtı. Güneş soluk alıp veren her şeyi kurutuyordu. Daha şimdiden kan ter içinde kalmıştı. Caddenin karşısında, ilan panosundaki Avrupalı sarışın yine kendisine göz kırpıyordu. Artık rengi solmuş tatil köyü posteri kimbilir kaç mevsimi geride bırakmıştı. Sahi kimdi bu kız? Acaba şimdi nerede, ne yapıyordu? Acaba o da bir gün böyle bir kızla tanışabilecek miydi? Yaşlı bir kadın geldi. İlk müşteri. Muhammed'in yüzü güldü. Domatesleri seçerken düşmanca gözlerin kendisini izlediğini hissetti. Arkasına döndü. En son görmek istediği yüzler karşısındaydı. Zabıtalılar ve polisler. Merhamet barındırmayan bakışlar. Müdahale etmelerini beklemeden yakarmaya başladı. Biliyordu, yasaktı, ama ne yapsındı? Ekmek parasıydı.

Sebze ve meyveler havada uçtu. Muhammed tezgâhına menegene gibi yapıştı. Direndi. Uzun sürmedi. Söktüler genç adamı tezgâhından. Direnmeye devam etti. Kadın polislerden biri yüzüne bir tokat patlattı. Kolu kanadı kırıldı Muhammed'in.

Gitmişlerdi. Muhammed, sıcak bir fırını andıran asfalta, dört bir yana dağılmış ezik domateslerin arasına oturdu. Ağlıyordu. Gururu incinmiş, olmayan geleceği daha da kararmıştı. Dünyanın sonuna dek orada öylece oturup ağlayabilirdi. O ağlarken sarışın Avrupalı, çapkın bakışlarıyla onu süzüyordu.

Böyle yaşamaktansa varsın öleyim!

Muhammed Bouazizi belediye binasının önüne gitti. Yol üstündeki köhne istasyondan aldığı benzini üzerine döküp çakmağı çaktı. Fazla yaşamadı.

Ölümüyle, öfkeli kalabalıklar sokaklara döküldü.

Asırlar sonra yine bir Muhammed, Ortadoğu'yu sallıyordu.

Arap Baharı başlamıştı.

29 Aralık

MİT Müsteşarlığı / Ankara

Sibel yorgunluktan ölüyordu. Tam bir hafta boyunca görüntüleri tekrar tekrar izlemiş, Fidan’la aynı gün Büyükkada İskelesi’nde boy gösteren şüpheli kişilerin fotoğraflarını çıkarmıştı. Allah’tan eylül ayıydı. Adaya gelen yabancıların nispeten az olduğu bir mevsim. Bu durum işini bir nebze kolaylaştırmıştı. Şimdi elinde Civa olduğundan şüphelendiği dört kişinin fotoğrafı vardı. Civa bunlardan biri miydi? Hangisiydi? Bu fotoğraflar onunla konuşacak mıydı? Sadece dış görünüşlerine bakarak adamların yabancı olduğuna kanaat getirmişti. Bunun ne kadar aptalca olduğunun farkındaydı ama farkında olduğu bir şey daha vardı: Hayatta her şey mükemmel bir mantık çerçevesi içerisinde cereyan etmiyordu. Deneyecekti.

Fotoğraflardakilerin kim olduğunu tespit işini Zeynep’e vermişti. Elemanlarından en iş bilen ve en genci oydu. Yükselmek isteyen bir idealist. Bu iş için en uygun isim. Kıza, “Türkiye’ye sızmış bir tetikçi arıyoruz, çok gizli bir görev, ona göre” demişti. Hiç kimse bir şey bilmemeliydi. Amirinin böylesi önemli bir görevde kendisine güvenmesi Zeynep’i heyecanlandırmıştı. Ne pahasına olursa olsun bir şeyler bulacak ve ağzını sıkı tutacaktı. Ona güvenilebilirdi. Böyle demişti kız. Havalimanı giriş çıkış kayıtlarını tarayacak, adamların kimliklerini tespit etmeye çalışacaktı. Rutin ama yorucu bir masa

başı işi. Bunun sabır ve haddinden fazla şans gerektirdiğinin farkındaydı Sibel ama başka da çaresi yoktu. Şahap'ı bulma işini ise Ercüment Baba üstlenmişti. Adam İstanbul'da hangi taşın altında ne var biliyordu. Bırak kızım, kendi yöntemlerimle bulayım şu hergeleyi, yaşlandık ama daha ölmedik, demişti.

Ofisten Ankara'nın puslu ufkunu izlerken, içi içini yiyordu Sibel'in. Farkındaydı. Yaptığı çok saçmaydı. Üstelik Şahap'ı bir kenara bırakırsa, suçtu da. Devletin imkânlarını kullanarak kendi patronunun izini sürüyordu. Üstelik elinde şüpheleri, korkuları ve CIA ajanı sevgilisinin teorilerinden başka bir şey yoktu. Ama tüm yaşananlar korkularını haklı çıkarır nitelikteydi. Ayrıca bir şeyi kafaya takınca peşini bırakamazdı. Yoksa tüm bunları Jack'e kendini ispat etmek için mi yapıyordu? Bundan önceki ilişkilerinde yapamadığını yapma isteği miydi bu? Ne kadar akıllı, ne kadar becerikli olduğunu gösterme dürtüsü? Emin bile değildi. Bilinçaltında çıktığı bu gezintinin kendisini korkuttuğunu hissetti. Şu an için tek emin olduğu Şahap ve Civa'yı bulmaya can attığıydı. Özellikle de ANKA'nın planlarını ele geçirerek kendisine büyük bir kazık atan Şahap'ı. Öfkeyle yumruklarını sıkı.

– Gerçekten var mısınız yok musunuz emin değilim ama varsanız sizi kesinlikle bulacağım!

30 Aralık

MİT Müsteşarlığı / Ankara

– Allah'ım ne olur, şu iş elimde patlamasın!

– Ne oldu Sibel, hayırdır, diye sordu Ercüment Baba. Bu tür durumlarda yaptığı gibi gözlüğünün üzerinden ona bakıyordu.

– Önemli değil baba, dedi. Her zamanki rutin işlerden biri. Mesafe alamamak canımı sıkı.

– Ölümünden başka her şeyin çaresi var, takma o kadar, dedi adam. Çayından bir yudum alıp Sibel'in odasına gelirken yanında getirdiği bulmacada birkaç kareyi daha doldurdu.

Sibel Ercüment Baba'ya ANKA fiyaskosundan bahsedemezdi. Onan bir şeyler saklamak canını sıkıyordu ama bu işin kurallarını hoşlarına gitmese de hepsi bir şekilde kabullenmişti. Her şey herkese söylenmezdi. Öncelikle kendisini sonra da diğerlerini korumak adına. Şimdi buna kafa yormanın sırası değildi. ANKA konusunda

bir an evvel bir şey yapmazlarsa yandığının resmiydi. Jack'ten de ses seda çıkmamıştı. En son birkaç gün önce adamın Noel'ini kutlamak için aradığında konuşmuşlardı.

Bana bir şeyler yazmış olabilir mi?

Ümitle maili açtı hayır, yazmamıştı. Kendi aralarında El Kaide'nin haberleşme yöntemini kullanıyorlardı. Teknik takibi atlatmak isteyen örgüt militanlarının geliştirdiği bir yöntemdi bu. Ortak bir e-mail adresi açılıyor, yazılmak istenen mesaj gönderilmeden taslak olarak kaydediliyordu. Mesajın muhatabı da aynı adrese girerek taslak mesajı okuyordu. Mesaj gönderimi olmadığı için yakalanma ihtimali de yoktu.

*Romeoofmiddleeast** nickli gmail adresini iç çekerek kapadı Sibel. Jack ne yapıyordu acaba şimdi? Uzun zamandır yüz yüze görüşmemişlerdi. Telefonu çaldı. Arayan Jack'ti!

Ercüment Baba çoktan arşive inmişti.

- Ben de seni düşünüyordum, dedi heyecanla, neredesin?
- Dinle tatlım, ortak sorunumuz için bir yol buldum sanırım, dedi Jack. Önemli bir şey olduğunda doğrudan lafa girerdi.
- ANKA? Ciddi olamazsın!
- Evet, ama ne derece işe yarar emin değilim, yine de başka çaremiz yok, daha ne kadar bunu saklayabiliriz bilmiyorum.
- Evet, dinliyorum, dedi Sibel dudaklarını kemirerek.

Jack derin bir nefes aldı ve:

- *Paris Tuzağı*, dedi.

- Paris Tuzağı?

– Evet, aklıma gelen tek çözüm bu. Hem zaman kazanır hem de bir taşla iki kuş vurabiliriz. Düşün biraz. Sana çok iş düşecek.

Jack telefonu kapadığında Sibel çoktan düşünmeye başlamıştı bile. Neden daha önce akıl edememişti ki? İstihbarat dünyasının en ses getiren operasyonlarından biriydi Paris Tuzağı. Neredeyse bütün detaylarını biliyordu. Daha önce akıl edemediği için kendine tekrar kızdı. Soğuk Savaş yıllarında Sovyet ajanlarının sestten hızlı Concorde uçağı projesine dadandığını fark eden İngiliz ve Fransız gizli servisleri, uçağın orijinal planlarını, ustaca gizlenmiş teknik

* "Ortadoğulu Romeo"

kusurları olan bir benzeriyle değiştirmişti. Her ne kadar Sovyetler Concorde'dan kopyaladıkları Tupolev Tu-144'ü Concorde'dan iki ay önce uçurmayı başarsalar da, uçak bir türlü başını teknik arızalardan kurtaramamıştı. 1973 Haziranı'nda Paris'teki havacılık fuarında gösteri uçuşu sırasında düştüğünde çok az kişi bunun arkasında Paris Tuzağı'nın olduğunu biliyordu.

Öneri kâğıt üzerinde mükemmel görünüyordu. Ama iki kuşla neyi kastetmişti Jack? Hemen SMS yolladı adama:

“İki kuş nedir Romeo?”

Jack'in cevabını beklerken kantine indi. Ayaküstü birkaç arkadaşıyla sohbet etti. Sütsüz bir kahve aldı. Tekrar ofise döndü. Masasında elemanlarından bazılarının bıraktığı izin dilekçeleri vardı. Onları imzaladı. Cep telefonu titreşti. Mesaj gelmişti:

“Maile bak.”

Heyecanla ortak mail hesabını açtı:

Birinci kuş İran. Çaldıklarının yerine sahtesini koyabilirsek, İranlılar onun üzerinde çalışana dek bir hayli vakit geçecek. Bu süre zarfında yeni bir girişimde bulunmayacaklardır. Kusurlu uçak ilk denemede düşecektir. Moral-leri bozulacak ve mali darbe yemiş olacaklar... İkinci kuş İsrail. Muhtemelen İran istihbaratında adamları vardır. Bir kopyası onlara da gider. Onlar planın kusurlarını tespit edebilir. Ama bundan bilakis memnun olurlar. Sizin bu işi beceremeyeceğinizi düşünüp İranlılar gibi ANKA'ya sızmaya niyetleri varsa bile bundan vazgeceklerdir. Değiştireceğimize neden ellerindekini imha etmiyoruz, diye sorabilirsin. Yüz yüze açıklarım. Öptüm.

Hayır sormayacaktı. Adamın aklından geçenleri okuyabiliyordu. Jack, TUSAŞ'ta İran'a çalışan birisi olabileceğinden korkuyordu. Elleriindekini imha etseler, adamlar bir şekilde tekrar çalmayı deneyecekti. Ayrıca İran'da planı değiştirecek olan İsfendiyar'dı. İmha edip yerine bir şey koymamaları durumunda Jack, İsfendiyar'ın deşifre olmasından çekiniyordu. Tuzağı kurabilirlerse, hem tahribat ortadan kalkacak hem de karşı darbe vurmuş olacaklardı. Üstelik, iki ülkeye birden.

İçi sevinçle doldu. Daha okurken heyecandan terlemişti.

Jack, sen bir dâhisin sevgilim!

2011

Kırık Heykel

“Eğer İran nükleer silah edinirse... Dünyanın en kırılgan bölgesi, patlamaya hazır bir nükleer çakmak taşına dönüşebilir.”

Benyamin Netanyahu - İsrail Başbakanı

Mart 2011/Washington

10 Şubat

Kudüs/Washington DC

Koyunları mı saysam acaba?

Bu fikre kendisi de güldü. Yatağında sağa sola dönüp duruyordu. Her şey nasıl da bu kadar kısa sürede altüst olmuştu. Önce Tunus, şimdi Mısır! Görünmez bir el altlarındaki halıyı çekmişti sanki.

– Bu ülke neleri atlattı, elbet bunu da atlatacağız, diye söylendi. Kafasını yastığa gömdü. Uyumalıydı ama deliksiz bir uyku bu coğrafyanın lükslerinden biriydi. Başucundaki cep telefonu sinir bozucu bir şekilde çaldı.

– Efendim, Hüsnü Mübarek istifa ediyor.

– Kaynak?

– Menora. Kahire'deki kaynaklarımız da doğruladı. Yarın gece resmen açıklayacak.

Yatağın içinde doğruldu, bir süre hareketsiz oturdu. Korkuları gerçek olmuştu. Adamın bugüne dek her dediği çıktı, diye mırıldandı. Özel kalemını tuşladı.

– Kabinayı acil toplantıya çağırın. Toplantı kodu: *Kırık Heykel*.

Çevik bir hareketle yataktan fırladı Netanyahu. Sayeret Matkal* günlerindeki kadar olmasa da yaşına göre halen oldukça dinç sayılırdı.

* İsrail'de askeri istihbarat AMAN'a bağlı olan özel harekât birimi.

On beş dakika sonra Başbakanlık yolunda uçarcasına ilerleyen makam arabasının camından gecenin nemine teslim olmuş Kudüs sokaklarına bakıyordu. Boş gözlerle önünden geçen silüetleri izlerken, daha uzunca bir süre deliksiz bir uykuya hasret kalacağına emindi.

Acil koduyla gelen haberin ardından Oval Ofis'e ilk giren Obama oldu. O kahvesini alırken, telaşlı bir yüz ifadesiyle Dışişleri Bakanı Bayan Clinton belirdi:

– Bir tane de bana lütfen, sütsüz ve sert. Olabildiğince sert. Sanırım buna hepimizin ihtiyacı var.

Başkan, en büyük siyasi rakibiyken bir anda sol kolu olan bu kadının rahatlığına ve bu rahatlığın ardındaki kendine güvene hayranlık duyuyordu. Birkaç dakika içinde danışmanlar ve bakanlar ordusu odayı doldurdu.

– Beyler, konuya vakıf olanlar neden toplandığımızı tahmin ediyor, netleştireyim, dedi Başkan. Jack'in istihbaratına göre İsraililer *Kırık Heykel* ilan etti. Ve şu dakikalarda toplantı halindeler.

– Seçeneklerimiz nedir, diye sordu Bayan Clinton.

– Seçeneklerden önce, *Kırık Heykele* açıklık getirsek fena olmaz. Aramızda bunu bilmeyenler var. Bu aşamada herkesin detayları bilmesinde fayda var.

Yerinde duramayan Jack, Başkan'ın söylediklerinden CIA Ortadoğu Masası Şefi olarak bilgilendirme işinin kendisine kalacağını anlamıştı. Sakallarını kaşıyarak, Ortadoğu'nun bu bilinmeyen sayfasını araladı:

– Hatırlayacağınız üzere, 1953'te, İngilizlerle birlikte İran'da Başbakan Muhammed Musaddık'ı devirip Pehlevi ailesini tekrar iktidara getirmiştik. Böylelikle Körfez'deki petrol akışının güvenliği, en azından Humeyni gelene kadar, istediğimiz şekilde devam etti... Bunu hepimiz biliyorsunuz. Ama bilmediğiniz başka şeyler de var. Odadakiler için rutin bir bilgiydi bu. Başlar hafifçe sallandı. Kahvelerden bir iki yudum alındı. İran'daki petrol yatırımları tehlikeye düşen İngiltere'nin ön ayak olmasıyla CIA ve SIS'in* birlikte ko-

* SIS (Special Intelligence Service/Özel İstihbarat Servisi) İngiliz Gizli Servisi MI6'ya İkinci Dünya Savaşı yıllarında verilen ad.

tardığı *Ajax Operasyonu*'yla, Amerikan destekli General Fazlullah Zahedi, 19 Ağustos 1953'te Batı karşıtı Musaddık'ı devirmişti.

Bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı Jack:

– Musaddık'ın devrilmesinin ardından Eisenhower ve Churchill, gizlice İsviçre'de buluştu. Bir gün sonra İsrail Başbakanı David Ben Gurion da onlara katıldı. Üç lider, bu gizli zirvede önemli bir karar aldı ve bunu kayda geçirdiler. Buna göre Ortadoğu'daki diktatörlükler düzeni bu haliyle... Evet, bu haliyle devam edecekti. Batı'nın ve İsrail'in çıkarları için bu hayati önem taşıyordu.

Anlattıklarından gizli bir zevk alıyormuş gibi gözleri parlayan Jack'in bu son cümlesi, bir turnusol kâğıdı gibi konunun iç yüzünü bilme-yenlere açık etmişti. Jack, bazılarının yüzündeki şaşkınlığı zevkle okuyordu. En tepkisiz dinleyen Obama'ydı. Başkanlığının daha ilk gününde CIA'in verdiği özel brifingde, dünyayı baştan sona değiştirecek birçok sırla birlikte yine bizzat Jack'in ağzından öğrenmişti bunları. Jacksıradışı bilgilere sahip insanların yaşadığı o kendini çok önemli hissetme duygusunu damarlarında hissederek devam etti:

– Ve bu anlaşma, dönem dönem yeni bilgi ve gelişmelerin ışığında güncellendi. Menzili Orta Asya'dan Fas'a kadar uzatıldı.

– Bizi ve Londra'dakileri anlıyorum da, sürekli etrafındaki Arap diktatörlerden yakınan İsrail'in bu işten çıkarı ne ki?

Odadakilerden birinin bu sorusu çoğunun aklından geçenlere tercüman olmuştu. Konumu gereği tüm bu protokollerden haberdar olan Mark Raymon, çok şey bilenlerin özgüveniyle araya girdi:

– Jack size daha en can alıcı yerini anlatmadı. Değil mi Jack?

Genç Ulusal Güvenlik Danışmanı haklıydı, Jack yeni yeni ısınıyordu:

– Doğru, ilk bakışta mantıksız bir denklem gibi görünüyor. Oysa basit bir kabule dayanıyor. İş yapmak için her biri farklı görüşte olan bir grupta mı muhatap olmak istersiniz, yoksa daha kolay ikna edip yönlendirebileceğiniz, kendi fikirlerine herkesten çok iman etmiş biriyle mi?

Bunun bir soru olmadığı gayet açıktı.

– Evet, hanımlar beyler, birincisine demokrasi, ikincisineyse diktatörlük diyoruz. Biz de açıkçası bugüne dek hep ikinci ata oyna-

dık. Petrol kaynaklarının güvenliği, karşımızda bol silah alacak bir muhabatın olması ve bu muhatapların aynı zamanda Batı karşıtı İslamcı muhalefeti bastırması bizim için yeterliydi.

Jack odadakilerin sessiz bakışlarla kendisini onayladıklarını görebiliyordu.

– Bu denklem İsraililerin de işine yaradı. Boş tehditler savuran diktatörlerin aslında hiçbir şey yapamayacağını biliyorlardı. Saddam'ın ilk Körfez Savaşı'nda İsrail karşındaki çaresizliğini hatırlayın... Bir iki işe yaramaz füze göndermekten başka bir şey yapamadı. Neden? Çünkü bu tür adamlar saldırmak için değil, kendi koltuklarını korumak için silahlanırlar. Özetle... Onlar memnundu, koltukları güvendedeydi. Biz memnunduk, silah satıyorduk. İsraililerin de işine geldi, çünkü kurusıkı tehditlere rağmen güvende olduklarını biliyorlardı. Enerji akışında da sorun yoktu. Kabaca söylersem demokrasi, sanılanın aksine bu bölgedeki hedefimiz değil, düşmanımızdı.

– Bölgedeki Arap devletlerinin demokrasiye geçmesi durumunda neler olabileceğini tahayyül edebiliyor musunuz, diye ekledi CIA Direktörü Leon Panetta.

– Sanırım hepsi birer Erdoğan bulup kendi çaplarında birer Türkiye'ye dönüşürler, dedi Bayan Clinton.

– Kesinlikle öyle efendim, diye tamamladı Jack.

Bundan iyi bir örnek verilemezdi!

– AKP ile birlikte Türkiye'de İsrail ve Amerikan karşıtlığı roket gibi fırladı. Yüzde yirmilerden seksenlere çıktı. Bu da sevgili müttefikimiz Türkiye'yi en Amerikan karşıtı ülkelerden biri haline getiriyor. Türklerin İsrail'le ilgili düşüncelerini anlatmama gerek yok sanırım. Dışişleri'nin Türkiye Masası Şefi Alex Schrank'ın tespiti hararetle onay buldu.

– Beyler, sanırım taşlar yerine oturuyor, dedi Obama.

Sessiz bakışlar Başkan'ı onayladı.

– O halde gerisini Leon'dan dinleyelim.

CIA Direktörü önündeki dizüstü bilgisayarın tuşlarına bastı. Herkesin görebileceği bir yere yerleştirilmiş portatif dijital ekrandan siyah beyaz görüntüler akmaya başladı. Churchill ve Eisenhower, aralarına Ben Gurion'u da almış, hararetle bir şekilde tartışıyorlardı.

– Burası üçlünün söz konusu gizli zirveyi gerçekleştirdiği otel odası... Ve şimdi imzaladıkları şeyse bu zirvenin gizli protokolü. Üç

lider, dikta rejimiyle yönetilen tüm bu kuşağı, başlarındaki diktatörlerden ilham alarak, 'heykel' olarak isimlendirdi. Jack'in de dediği gibi bu heykelin bir bütün olarak kalması, tüm tarafların çıkarına olacaktı. Mısır'ı kilit ülke olarak kabul ettiler. Mısır, tek adam yönetiminden çıkıp parlamenter demokrasiye geçince ya da o yola girince heykel kırılacak; bu durum diğer bölge ülkelerine yayılınca sallanmaya başlayacak ve... En sonunda demokrasi dalgası Suudi Arabistan'a ulaşınca da... Gümm! Heykel devrilecekti.

– ...

– Üç lider bu felaket senaryosuna *Kırık Heykel* kod adını verdiler. Gerisini anlatmama gerek yok sanırım...

Oval Ofis'teki kalabalık şöyle bir dalgalandı. Böylesi bir denklemin sonucunun ne olabileceğini az çok tahmin edebiliyorlardı.

– Doğrusu, Uşame bin Ladin'in devlet başkanı seçildiği bir Suudi Arabistan fikri kulağa hiç de hoş gelmiyor!

Clinton'ın tespitini hayranlıkla onayladı Jack.

– Peki ya İran ve Türkiye'yi bu heykelin neresine koyuyoruz, dedi Başkan Yardımcısı Joe Biden.

İlk kez sesi çıkmıştı adamın. Cevap Obama'dan geldi:

– Hiçbir yere... Sanırım o günlerde tamamen yanlarında olduğuna inandıkları İran ve Türkiye'yi denklem dışı bırakmışlar. Ayrıca ikisi de Arap ülkesi değil. Arapların onları lider olarak kabullenmesi neredeyse imkânsız.

– Ve hepsinden önemlisi, dedi CIA Direktörü. Bu gizli protokole göre *Kırık Heykel* süreci başladığında, bu üç ülkeden herhangi biri, çıkarlarına ya da bizzat kendilerine tehdit olabileceğine inandıkları bir ülkeye önleyici saldırı yapabilecekti... Üstelik diğerlerinin onayını almaksızın!

Elindeki kalemi masanın üzerine atıp arkasına yaslandı CIA'nın patronu. Bu finalle birlikte oda derin bir sessizliğe gömüldü. Çoğunun yüzündeki ifade şaşkınlıkla tedirginlik arasında gidip geliyordu. Son noktayı Obama koydu:

– Ve hanımlar beyler, bu ülkelerden biri ilk kez bugün *Kırık Heykel* koduyla toplandı... Ve biz o lanet olası akıllarından neler geçtiğine dair en ufak bir fikre sahip değiliz!

Aynı dakikalar

Tel Aviv

– Evet beyler, durum öyle gösteriyor ki... Gelmesini hiç istemediğimiz o an yaklaşıyor. Mübarek'in defteri dürülmek üzere.

Tel Aviv'deki Savunma Bakanlığı'nın üçüncü katındaki kozmik toplantı odasındakiler Cumhurbaşkanı Perez'i endişeli gözlerle onayladı.

– Biliyordum, Tunus'tan sonra işlerin buraya geleceği belliydi, dedi Netanyahu. Bizim açımızdan en iyi seçenek, yönetimin bir süre askerlerin eline geçmesi. Mısır ordusu bizden çekinir. İslamcıların dizginleri ele alması şu aşamada felaket olur.

Odanın kapısı açıldı. Görevliler odadakilere içecek servisi yaptılar. Hizmetliler odadan çıktıktan sonra,

– Zaten öyle bir şey olursa o iş Riyad'a kadar gider. Bildiğim kadarıyla Washington da bunu önlemeye çalışıyor, dedi. İstihbarattan Sorumlu Bakan Moridor. Gelişmeler anbean kısa mesaj olarak elindeki telefona düşüyordu.

– Obama ile konuştum, dedi Perez. El altından Mısır ordusuyla temastalar. Bir müddet askerler dizginleri ele alabilir.

– Umalım da öyle olsun, dedi Netanyahu. Bu işin Mısır'da durmayacağı kesin. Devam edecek. Ama nasıl? Mesele bu. İran'da olduğu

gibi ani geçişler mi olacak, yoksa aşırılıkların dizginlenebileceği türden bir süreç mi?

– Evet, mesele bu, diye mırıldandı Perez.

– Keşke İran gibi olsalar, dedi Lieberman alaycı bir tavırla. Adamlar kuru tehdit! El Kaide kafasında birileri gelirse, işte o zaman işler değişir.

– Önümüzde duran soru gayet net, dedi Netanyahu ve o can alıcı soruyu pimi çekilmiş bomba gibi fırlattı:

– Heykel kırıldı. Diğer ülkelerdeki belirtilere bakılırsa sallanmaya da başlayacak... Peki, devrilirse ne yapacağız?

– İran'ı vuralım. Daha önce de demiştim, tepelerine binelim, diye bağırdı Barak.

– Siz ne diyorsunuz, diye sordu Perez, Genelkurmay Başkanı Yoav Galant'a.

– Daha önce de planlarımızı arz etmiştim size dedi adam, kısa ve ölümcül olacak. Amerikalıların 2003'te Bağdat'ta yaptıkları gibi. Şok ve korku! Ne olup bittiğini anlamalarına fırsat vermeyeceğiz. Perez'in kaşları kalktı.

– Bunun işe yarayacağından emin miyiz? Küçük çaplı bir dünya savaşından bahsettiğimizden farkındayız sanırım. Ya da dünya savaşının ta kendisinden.

Şahinliğiyle nam salmış Liberman atıldı yine:

– Mesele, bu ihtimali göze alıp alamayacağımız. Biz alırız. Peki ya düşmanlarımız, onlar alabilirler mi? Ya da hangisi olabilir?

– Hiçbiri, dedi Barak. Suriye'yi bir kalemde geçin. Beşar, bu coğrafyada ayakta kalabilmek için gözünü Batı'ya dikmiş, sokağın sesine kulak verilmeyeceğini bilecek kadar zeki. İktidarın tadına da vardı. Riske etmek istemeyecektir. Kaldı ki cesaret etse de gücü yok... Beş dakikada silindir gibi üzerinden geçebileceğimizi biliyor. Nihayetinde tarafsız kalmayı yeğleyecektir.

Görevliler bir kez daha içeri girdi. Servisi tazelediler. Bu kez avokadolu ekmekler de masadaki yerini aldı. Odadakiler servisin tamamlanmasını ve görevlilerin çıkmasını beklediler.

– Dahası da var efendim, diye devam etti Bakan Meridor. Şam'daki adamlarımız çok yakında Suriye'nin de ısınacağını söylüyor. Esad'ın başı yeterli kadar dertte olacak.

- Ya da o gün geldiğinde çoktan gitmiş olur kimbilir, dedi Barak bıyık altından gülerek.
- Peki ya diğerleri, diye sordu İsrail Cumhurbaşkanı.
- Irak'ı listeden düşebiliriz. Dert değil. Amerikalıların borusu ötüyor orda. Sorun olmazlar. Halen kendi paçalarındaki çamurları temizlemeye çalışıyorlar, dedi Barak. Hem hangi Irak'tan bahsediyoruz? Amerikalıların, Kürtlerin ya da Şiilerin Irak'ından mı? Yoksa Saddam'la birlikte mezarı boylayan Sünnilerinkinden mi? Bir ihtimal Şiiler sorun çıkarabilir. Sonuçta İran konusunda hassaslar.
- Orası hiç belli olmaz, dedi Stratejik İlişkilerden Sorumlu Başbakan Yardımcısı Moşe Yalon. Saddam durduk yere saldırdığında bile Iraklı Şiilerin nasıl da canla başla İran'a karşı savaştığını biliyoruz.
- Çok doğru, çok doğru, dedi Perez, yerinde yapılmış bu tespitin hakkını heyecanla vererek.

Boğazını temizleyip devam etti:

- Neredeyse tüm hayatımı Ortadoğu için harcadım beyler... Öldürdüm, ölümden döndüm. Beni boğmak isteyen düşmanlarımla el sıkıştığım günler oldu ama bunca zaman sonra emin olduğum tek şey şu: Ortadoğu'da hiçbir şeyden emin olamazsınız. Neredeyse sfenkslerle yaşıt Mübarek'in gittiğine kim inanır?
- Odadakiler cumhurbaşkanını sıkıntıyla onayladılar.
- Washington'dakiler şu an *Kırık Heykel* için toplandığımızı biliyorlar. Menora haber verdi, dedi Netanyahu. İran meselesinde bize baskı yapmaya hazırlanıyorlar muhtemelen.
- Ona alıştık zaten, dedi Perez umursamaz bir tavırla, beni asıl endişelendiren Türkiye... Daha doğrusu Erdoğan.

İsrail Cumhurbaşkanı sürekli olarak İsrail'in nükleer silahlarını gündeme getiren Erdoğan'dan duyduğu rahatsızlığı Davos'taki atışmalarından beri gizlemeye gerek duymuyordu.

- Amerikalılar üstü kapalı uyardı ama Erdoğan bildiğinden şaşmıyor, dedi.
- Oysa biz çözümün bir parçası olmalarını istedik hep. Onlar ne yaptılar? Onlarca yıllık müttefiklik ilişkisini görmezden gelip uluorta bizi suçlamaya başladılar. Hamas'a kol kanat gerdiler. Ardından o

Mavi Marmara saçmalığı geldi, dedi Netanyahu. Bir şekilde ağızlarının payını verdik ama yok, adam deli. Sultan Süleymancılık oynamayı seviyor.

– Bırakalım oynasın, Süleyman kadar güçlü bir ordusu olmadığı sürece mesele yok, dedi Liberman.

Böbürlenerek devam etti:

– Menora gösterdi işte. Halen ilkel oyuncaklarla oyalanıyorlar. Akıl hocaları Erbakan da severdi böylesi oyunları. Tanklar falan... Akıbetini biliyoruz.

– Erdoğan farklı, dedi Barak elini masaya vurarak. Hepsinden farklı... Kendinden öncekilere benzemiyor. Araplar adamı kendi liderlerinden daha çok seviyor. Ayrıca ordunun iplerini de tamamen eline aldı.

– Ve bu, onu daha da zorlu bir rakip haline getiriyor, diye tamamladı Perez. Sıkıntıyla iç çekmişti.

– Efendim, meselenin bir başka boyutu daha var, dedi Genelkurmay Başkanı Galant, Türk ordusu laik olmasına laik ama Osmanlı'nın emperyal vizyonundan hiç vazgeçmedi... Sadece ordu da değil, Türklerin neredeyse tamamı bu vizyonu paylaşıyor. Elimizdeki saha çalışmaları bunu doğruluyor.

– O yüzden Kıbrıs'ı bırakmıyorlar ya, dedi Netanyahu neredeyse bağırarak. Osmanlıcılık oynamaya pek hevesliler!

Perez masaya doğru eğildi:

– Peki İran'ı vurduğumuzda Türklerin tepkisi ne olur?

– Erdoğan kestirilebilir biri değil, dedi Netanyahu, Ahmedinecad gibi bağnaz da değil, pragmatist. Fazlasıyla pragmatist. İki yıl öncesine dek İran'a yönelik yaptırımlara karşı çıkarken şimdilerde yine İran'a karşı NATO füze kalkanı için ev sahipliği yapmaya can atıyor. Burnu da iyi koku alıyor. Daha öncekiler olsa, tepkilerini gözümüz kapalı tahmin edebilirdik. Bizi sevmeseler de, biz bu yığın dışında kalalım, diyeceklerdi... Erdoğan-Gül ikilisi... Ne tepki vereceklerini gerçekten bilmiyorum. Ama bir kenarda oturup izleyeceklerini sanmıyorum. Bu konuda Mossad ne düşünüyor acaba? Gözler Bay T olarak bilinen Mossad Başkanı Tamir Pardo'ya döndü.

– Doğru, Erdoğan diğerleri gibi klasik Sünni reflekslere sahip bir siyasetçi değil.

Barak, Pardo'nun sözünü soru ile tamamladı:

– Klasik Sünni?

Casus ustası cevap vermedi. Elindeki kumandanın tuşuna bastı. Duvardaki ekranda gazete ve televizyon haberleri gibi açık istihbarat kanallarından toplanan Erdoğan'la ilgili görüntüler peş peşe akmaya başladı. Pardo bir yandan da görüntüleri yorumluyordu:

– Lübnan ziyaretinde yine bize çattı. Irak'a geçti, Şii din adamlarıyla görüştü. Bir nevi Şii açılımı yaptı. Ayetullah Ali Sistani tarafından üst düzeyde kabul gördü. Şii türbelerini ziyaret etti. Dikkatinizi çekerim, bu tür bir şeyi daha önce hiçbir Sünni lider yapmamıştı. Adam oyununu zekice oynuyor. Şii-Sünni ayrımının üzerine çıkarak, kardeşlik vurgusu yapıyor, kendince ortak İslam değerlerinin siyasi temsilcisi olmaya soyunuyor. İran'la Suudi Arabistan'ın başını çektiği ve açıkçası oldukça da işimize yarayan Şii-Sünni karşıtlığını bozmaya kararlı. Diğer bir deyişle en büyük silahımızı etkisiz hale getirmeye çalışıyor.

– Ve bu siyaseti de... Gördüğümüz üzere, Arap sokaklarında fazlasıyla alıcı buluyor, diye tamamladı Netanyahu.

Ardından Perez'e dönerek,

– Efendim planımız, diye hatırlattı.

Odadaki herkes Başbakan'ın *Davud'un Hançeri*'ni kastettiğini biliyordu. Perez, soğuk bir sesle adeta fısıldadı:

– Sabır... Önce Erdoğan ve Obama seçimleri bir atlatsın, görelim. Üç bin yıl sonra ilk kez bizim diyeceğimiz bir ülkemiz oldu ve ben ne pahasına olursa olsun onu muhafaza etmeye kararlıyım.

Ardından Netanyahu'ya döndü:

– Ankara'yı bir kez de biz uyaralım ve daha da önemlisi Obama'ya seçim hediyesini verelim... Adamın desteğine ihtiyacımız var.

11 Şubat

Ankara / Gece yarısı

Çalan telefon Sibel'i uyandırdı.

Hayırdır inşallah?

– Evet?

– Amirim, benim Zeynep, bir şeyler bulursan ara demiştiniz hani.

– Sadede gel Zeynepçim, dedi Sibel uykulu bir sesle.

– Adamların bazılarının kim olduğunu tespit ettim.

– Harika! Kap bilgisayarını, hemen bana gel!

Sibel bir anda cin gibi olmuştu.

Yarım saat sonra salonundaydılar.

Sibel mutfaktan iki fincan kahve ile geldi.

– İyi iş çıkardın kız, aferin!

Zeynep'in gözleri parladı. Gururu okşanmıştı. Hemen bilgisayarını açtı.

– Bu ilki. Alman bir turist. 35 yaşında. İstanbul'da altı gün kalmış. Sultanahmet'te bir otelde konaklamış. Son günü Ada'ya gelmiş. Otomobil yedek parçası satan bir şirkette muhasebeci.

Alman? Muhasebeci?

– Bu beklesin, devam et.

– Bu, Avustralyalı bir mühendis. 45 yaşında. Türkiye'ye ilk kez gelmiş. Ailesi ile beraber. Sizin görüntülerde var mı bilmiyorum ama adam her yere karısı ve çocuğuyla gidiyor. Bir hafta kalmışlar İstanbul'da.

Aile? Gözümüzden kaçmış demek ki.

– Evet, diğeri?

– İngiliz. 50 yaşında. Türkiye’de yerleşik. On yıldır İstanbul’da. Özel bir kolejde dil öğretmeni. Bekâr. Yalnız yaşıyor.

İngiliz...MI6? Neden olmasın?

– Sonuncusu?

– Onu henüz bulamadım amirim, dedi kız mahcup bir şekilde.

– Zor iş biliyorum canım, iğneyle kuyu kazıyorsun ama sana güveniyorum, rahat ol.

– Ve son olarak Türkiye’de yerleşik olan İngiliz’in en ufak bir sabıka kaydı yok, temiz, dedi Zeynep.

Bak sen... Adam çok dikkatli demek. Akıllıca.

– Tamam hayatım, çok yoruldun, sana bir iki gün kafa izni. Biraz dinlen.

– Amirim, utandırıyorsunuz beni, görevimi yaptım sadece, dedi kız mahcup bir ifadeyle.

– Bırak Zeynepçim bu ağızları, dedi Sibel gülerek. Fikrimi değiştirmeden hemen kaybol, kafanı toparladıktan sonra da o sonuncuyu bul!

Kız neşeyle eşyalarını toplayıp çıktı.

Sibel bir kahve yapıp çekyata uzandı. Ayaklarını sehpaye uzattı. Fotoğrafları kucağına aldı. Alman ve Avustralyalınınkini buruşturup bir kenara attı. Bir ipucu arar gibi İngiliz’in ifadesiz siyah beyaz yüz hatlarını inceliyordu. Gözlerini kısıp fotoğraflardaki donuk ifadeye bir kez daha baktı.

– Bakalım bu resmin arkasından kim çıkacak, diye mırıldandı.

12 Şubat

Ankara

– Kızma bebeğim, dedi Jack.

Sibel yarım saattir telefonda sitem ediyordu.

– Neler olduğunu görüyorsun, Ortadoğu yanıyor. Beyaz Saray bize nefes aldırıyor, yoksa tabii ki ben de seni özledim!

– Senin tabirinle Başbakanımızı tehdit ettiğin gecedен beri görüşmedik! Anlıyorum, dünyayı kurtarıyorsun ama ilgiye ihtiyacım var koca adam!

– Emin ol benim daha çok, milletin pisliğini temizlemekten bıktım, dedi Jack bir kahkaha patlatarak.

– Sahi, Başbakan’la ne konuştunuz o akşam? Hiçbir şey anlatmadın. Adam daha da sinirli o günden beri...

– Sadece büyük resmi görmesini istedik.

– E gördü mü bari?

– Sanmam... Onun kafasında daha büyük bir resim var galiba!

İki sevgili güldü.

– Anlaşıldı, sen anlatmayacaksın, o halde ben de Fidan’a sorarım!

– Boşuna uğraşma... O konuşma Erdoğan’la ikimizin arasında kaldı. Bu arada Patron’la aranızın o kadar iyi olduğunu bilmiyordum.

– Değil, o kimseyle samimi değildir. Ama bu aralar sık görüşüyor benimle.

– Sebep?

– Tuhaf şeyler oluyor. Prag’a gitmemi istedi. İsraililer kayıt dışı bir görüşme talep etmiş. O da beni yolluyor.

– Adamı boşuna MİT’in patronu yapmamışlar. Kimle çalışması gerektiğini iyi biliyor.

– İltifatlarını telefonda değil, yüz yüze duymak istiyorum, dedi Sibel gülerek.

– Tatlım, sesini duymak güzel ama şimdi kapatmam lazım. Bayan Clinton’a rapor vereceğim. Bekletilmeyi sevmez!

– Tamam, son bir şey, o geceden sonra doktora gittin mi? Uykunda deliriyor gibiydin canım.

– Doktora ayıracak vaktim yok! Gitmem lazım, öptüm bebek!

Allah’ım, öldürecek bu deli adam beni.

Sibel Jack’in ardından orta şekerli bir kahve söyledi. Çekmecesinden bir dosya çıkardı. Bir süre inceledi. Dosyadaki belgelerden birine göz gezdirirken birden durakladı. MİT’in Washington’daki elemanı Alev’i aradı.

– Tatlım. O verdiğim isimden bir şey çıktı mı? Talin’den? Epey oldu da.

– Ah, evet, ben de seni arayacaktım, dedi Alev. Çıkmadı be canım.

– Bir tane daha var... Biliyorum, kızıyorsun ama bu son.

– Tamam tamam, söyle hadi, bizim de işimiz düşer elbet! Bunun adı ne?

– Reyhanî.

15 Şubat

Prag / 17.00

Karlarla örtülü Prag'a gelen bir çiftin birbirine tekrar âşık olmaması imkânsızdır.

Sibel, elindeki rehber kitapçıkta yazan bu cümleyi gülümseyerek tekrarladı. Prag Kalesi içinde yer alan Aziz Vitus Katedrali'nin kulesinden, şehirle özdeşleşmiş görkemli Charles Köprüsü'nü izliyordu. *Kim dediyse doğru demiş*, diye mırıldandı. *Ne harika bir manzara! Keşke Jack de burada olsaydı.*

Kar bulutlarını sürükleyen sert rüzgâr kafasındaki Rus işi kalpağa rağmen kulaklarını dondurmuştu. Ufuk kızıla dönüyordu. Şehrin birer birer yanmaya başlayan sarı ve kasvetli ışıkları, lacivert bir şal gibi uzanıp şehri bölen nehrin sularında titreyerek büyüleyici bir manzaraya imza atıyordu.

İlginç bir randevu noktası doğrusu, diye geçirdi içinden.

– Umarım sizi çok bekletmedim, dedi arkasından bir ses. Bizim gibi gözlerden uzak iki bürokrati buralarda kimsenin tanıyacağını sanmıyorum. Hele de bu saatte ve bu havada!

İsrail eski Çalışma Bakanı Binyamin Ben Eliezer haklıydı. Kalenin kapanmasına bir saat vardı. Soğuk, bıçak gibi kesiyordu. Turistler çoktan şehrin sıcak barlarına ve restoranlarına sığınmıştı.

- Bu harika manzarayı, tam şu an durduğumuz yerden, soykırımın mimarlarından Reinhard Heydrich de izlemişti. Hem de defalarca... Biliyor muydunuz bunu, diye sordu İsraili.
- Evet... Hitler'in istihbarat şefi... İşgal sırasında Bohemya ve Morovya Valiliği yapmıştı, dedi Sibel. Oldu olası tarihi sevmişti.
- İyilerle kötülerin ölene dek aynı güzelliklerden eşit şekilde istifade etmeleri ne büyük haksızlık, dedi İsraili. Gözlerini kısmış, nehrin kenarında kalan Yahudi Mahallesi'ni görmeye çalışıyordu.
- Sizi dinliyorum, dedi Sibel sabırsızlıkla. Randevunun sebebini bir an evvel duymak istiyordu.
- Erdoğan'ın azmini takdir ediyoruz. Ama çok tehlikeli işler peşinde. Adamın az önceki sevecen ses tonundan eser kalmamıştı. Sibel yorum yapmadı.
- Bana İsrail'de neden Türk dostu diyorlar, biliyor musunuz?
- Neden?
- Çünkü ülkelerimiz arasında bir husumet olmasını istemiyorum. Tek nedeni bu! Ne garip değil mi? Barış istemek bile neredeyse hainlikle eşdeğer görülüyor...
- Mavi Marmara her şeyi berbat etti, dedi Sibel. Üstelik bu meselede her açıdan haklıyız. Buna rağmen sizinkiler gerginliğin dinmesini istemiyor gibiler.
- Tam olarak bizimkiler demeyelim. İsrail'de benim gibi düşünenler bir hayli fazla... Biz belki çok güçlüyüz ama yorgun bir milletiz küçükhanım. Savaştan, sürekli tehdit altında yaşamaktan, aynı topraklarda binlerce yıldır yaşadığımız adamlarla boğuşup durmaktan... Gerçekten yorulduk.
- Biz sizi şahin olarak biliyorduk oysa, dedi Sibel. Uçakta adamla ilgili dosyayı dikkatle okumuştun.
- İyi ya, bakın, bazı şahinler bile bıkmış artık, dedi İsraili belli belirsiz gülerek ve hemen ekledi:
- Düşmanlarımızla sonsuza dek savaşırız, mesele değil. Savaşlarla büyüdük biz. Ama bu, gerçekleri görme yeteneğimizi köreltmemiş değil. Barış isteyen kitle de oldukça büyük.
- Peki, neden hep şahinlerin sesi çıkıyor, diye sordu Sibel
- Sizde farklı mı sanki? Emin olun, Erdoğan'ın her meselede günden güne şahinleştiğini dışarıdan bakanlar çok daha net görüyor.

Sizde de en az şahinler kadar güvercinler var. Kürt meselesi neden yıllardır çözülüyor sanıyorsunuz?

– Belki de çözmemiz istenmiyordur. Olamaz mı?

Araplarla yapılan savaşların çoğunda komuta kademesinde bulunmuş deneyimli siyasetçi, kadının sorusundaki imayı anlamıştı. Ellerini iki yana açarak,

– Yapmayın lütfen, dedi, dış güçler teorisi Ortadoğu’nun zehridir!

Sibel yorum yapmadı.

Sadede gelsen artık?

Karşılıklı olarak bir süre sustular.

– Evet, ne diyordum? Kanayan bir yaranız varsa her zaman üzerine konan sinekler de olacaktır, dedi İsraili.

– O doğru. Ama başka bir gerçek daha var. Erdoğan’ın Arap Baharı’nı desteklemesiyle birlikte PKK’ya destek vermeye başladığınızı biliyoruz. Sanki Ortadoğu’ya demokrasi gelmesini istemiyor gibisiniz. Adam sırtıttı.

– Bizim coğrafyamızda işler böyle yürür, bilirsiniz. Türkler, Kürtler, Araplar, Farslar ve Yahudiler... Bitmek bilmez bir iştahla köşe kapmaca oynar dururuz.

– Sizinle aramızda sorun olmaması için elimizden geleni yaptık, unutmayın, dedi Sibel. Ne sizinle ne de diğer komşularımızla mesele istiyoruz.

Ağzından çıkan bu kocaman laflara içinden güldü. Kendini bir an diplomat gibi hissetmişti.

– Evet, doğru ya, sihirbaz Davutoğlu ve onun meşhur sıfır sorun politikası.

Sibel, adamın sesindeki alaycı tonu fark etmişti. Cevap vermedi. Rüzgâr, ağızlarından çıkan sıcak buharı Prag’ın yıldızlarla dolu lacivert gecesine savurdu.

– Bizden birisiyle neden buluşmak istediniz Sayın Bakan?

İsraili uzaklarda bir noktaya dikmişti gözlerini.

– Biz Yahudiler, bizi sevin ya da sevmeyin ama kabul edersiniz ki, tarihin gördüğü en korkunç kıyıma maruz kaldık. Ve öyle ya da

böyle, bu acı, tüm Yahudileri, ömür boyu sürececek bir travmayla baş başa bıraktı... İsrail'in temelinde bu acı var.

– Evet, acınızı anlıyoruz, dedi Sibel, ama unutmayın, sizi ilk tanıyan Müslüman ülke de biz olmuştuk.

– O yüzden Türkiye bizim için çok önemli! Ya da en azından benim gibi düşünenler için önemli diyeyim. Devam edebilir miyim?

– Dinliyorum, dedi Sibel dudaklarını soğuktan büzerek.

– Evet, ne diyordum, soykırım... Güç bela kurulan bir devlet... Araplarla giriştiğimiz savaşlar... Sayın Erdoğan gibiler kabullenmekte zorlansa da tüm bunlar bizde sarsılmaz bir savunma mekanizması geliştirdi.

– Yani?

– Daha da açık olmam gerekirse, bir daha ne olursa olsun, ne pahasına olursa olsun, başımıza gelenlerin tekrar etmesine izin vermeyeceğiz.

Adamın örtülü tehdidini soğuktan donmak üzere olan kulaklarına rağmen fark etmişti Sibel.

– Nasıl yorumlamalıyız bunu?

– Kim kınarsakınasın bu politikamızdan vazgeçmeyeceğiz. Batı'dan çekinmiyoruz, hiç çekinmedik. Hatta sanılanın aksine Amerika'dan da...

– Amerika'dan?

– Evet, çünkü bize çok baskı yapmaları durumunda... Ya da şöyle diyeyim... Köşeye sıkıştığımızı hissettiğimiz anda Ortadoğu'yu cehenneme çevireceğimizi bilirler. Ve hanımefendi inanın, bu ihtimal çok ama çok yüksek. Özellikle dünyanın keçileri kaçırdığı böylesi bir dönemde.

– Nükleer silahlarınızla mı, diye sordu Sibel kendinden emin bir sesle.

– Bizim nükleer silahımız yok, dedi İsraili. Klasik resmi devlet söylemini tekrarlamıştı.

– Daha somut konuşalım, dedi Sibel adamın gözlerinin içine bakarak. Ankara'ya götürmemi istediğiniz mesaj tam olarak nedir?

– Pekâlâ... Bize karşı izlediğiniz gerginlik politikasından vazgeçin. Beklediğiniz özür gelmeyecek. Dört bir tarafımız düşmanlarla çevriliyken bunu yapmayacağız, bana inanın.

- O halde gerginlik sürecektir demektir.
- Sürmemeli... Bunun hiç kimseye faydası yok. Erdoğan diplomatik dili göz ardı edip sürekli bizi eleştirerek Arapların yıldızı olsa da bu çıkışları bizi etkilemiyor, emin olun.
- Etkilemiyorsa neden buradasınız, diye sordu Sibel. Sesi bu sefer buz gibiydi.
- Buradayım, çünkü işlerin daha da fazla kontrolden çıkmasını istemiyoruz... Türkiye bizim için önemli. Her yeri sallanan bu coğrafyadaki tek sağlam dayanak. Bizim de, tüm gücümüze karşın, tutunmak istediğimiz bir kaya... Ama aynı zamanda şartlar oluştuğunda kolayca parçalanabilecek bir kaya.

Sibel, son cümledeki örtülü tehdidi zihninin bir köşesine kaydetti.

- Biliyorum, Mavi Marmara'dan sonra zor ama bir an önce arabulucu pozisyonuna dönmenizi ve İran'la yan yana durmaktan vazgeçmenizi istiyoruz.
- O halde siz adım atın... Taleplerimiz belli.
- Sanırım bir noktayı atladım, dedi İsraili, gözlerini kısıp Sibel'e dikerek. Doğru, benim gibi Türkiye'yi seven, tarihte bizim için yaptıklarından dolayı Türklere sempati duyan birçok Yahudi var... Ama unutmayın, düşmanlık besleyen de çok. Ve bunlar güçlü adamlar... Ulusumuzun çektiği acıların sebeplerinden biri olarak Sultan Abdülhamid'i görüyorlar.
- Bunu üstü kapalı bir uyarı olarak mı almalıyım, diye sordu Sibel. Eğer öyleyse şuna emin olun, Türkiye 28 Şubat döneminden hatırladığınız Türkiye değil.
- Siz Türkler! Osmanlı gururunuz canlandı, farkındayız, evet. Yükselen grafiğiniz Ortadoğu'da hayranlıkla izleniyor. Ve tabii düşmanca duygularla da.
- Siz nasıl izliyorsunuz peki, diye sordu Sibel tek kaşını kaldırarak. İsraili soruyu cevaplamak yerine gülmekle yetindi.
- Gücü iyi tanırız hanımefendi. Bakın, onca gücümüze rağmen düşmanlarımızı bunca zamandır pes ettiremedik... Her seferinde yeniyoruz, yine de pes etmiyorlar, etmeyecekler de, biliyoruz.
- O halde?

– Türkiye gücünü düşmanlarımızın arasına katılmak için değil, barış için kullansın. Sizden başka bunu yapabilecek kimse yok bu coğrafyada. Endişeliyim. Hepimizi önüne katıp sürükleyecek bir fırtına patlak verebilir... İntikam hissi, bir yanlış anlama, korku, panik, ölçüsüz bir tepki ya da ne derseniz artık... Tek bir yanlış adım, hepimizi boğabilir.

Adamın diplomatik sosa batırılmış bu tehdidi Sibel'e Jack'in söylediklerini hatırlatmıştı. Sanki karşısında konuşan oydu. İsraili'nin ifadesiz yüzüne bakarken, durum sandığımdan da ciddiymiş, diye geçirdi içinden.

Nazikçe tokalaştılar. Eşsiz manzaraya son bir kez daha baktı Sibel. Çevik adımlarla çıkışa yöneldiğinde adam arkasından seslendi:

– Kavarna Slavia'da gulas yemeyi unutmayın genç bayan. Kafka orayı çok severdi!

– Nazım Hikmet de çok severdi, dedi Sibel ölçülü bir tebessümle.

Kaleden çıktığında kar atıştırıyordu. Şehrin sokakları, sarı lam-baların ışığı altında masalsı bir atmosfere bürünmüştü. Karlarla kaplı Arnavut kaldırımlarındaki ayak seslerini dinleyerek oteline yürürken, bir yandan da adamın Abdülhamid'le ilgili sözlerini düşündü. Zihninde hep aynı soru çınlayıp duruyordu:

Acaba o gün tarih farklı gelişebilir miydi?

1896

Er ya da Geç

“Türkiye, bize metresiymişiz gibi davranıyor.
Halbuki evlendik, evliliğimizi bir türlü
açıklamıyor.”

David Ben Gurion - İsrail’in ilk Başbakanı

19 Temmuz

Konstantinapol

Ahmak Türkler! Şuranın kıymetini bilemediniz ya!

Kont Nevliniski, At Meydanı'nda aceleci adımlarla yürürken, bir yandan göz ucuyla önünde yükselen görkemli Ayasofya'yı süzüyordu. Boyaları solmuş ve dökülmüş, camları kararmış, dış bahçesini çevreleyen duvarlarının kimbilir kaç kış atlatmış demir parmaklıkları bakımsızlıktan iyice paslanmıştı. Kont durdu. Bir süre görkemli ama yorgun kilisenin önünde, etraflarındaki at pisliklerine aldırmadan oynayan çocukları, ağaç diplerine sinmiş halde birbirleriyle uyuşuk uyuşuk sohbet eden şerbetçi ve simitçileri, tütün içip hayal kuran faytoncuları, acele adımlarla Babiâli istikametine yürüyen memurları, Gülhane yokuşundan tırmanan hamalları izledi. Yaz yağmurundan korunmak için ince pardösüsünün yakalarını kaldırdı. Islanmıştı. Umursamadı. Öğleden sonraki işi kotarırsa alacağı payelerin ve cebini dolduracak paranın sıcaklığını hayal etti. Az önce Babiâli'den çıkmıştı. Bu önemli randevuyu ayarlamak için kapıcısından kalem müdürüne varıncaya dek onlarca memurun nazını çekmesi, gönüllerini hoş etmesi gerekmişti ama ziyarı yoktu. Türklerin dediği gibi, kaz gelecek yerden tavuk esirgenmezdi.

– Ne zaman orada olmamız gerekiyor?

İşlemeli üniformasıyla bir zabıt, soğuk gözlerle kendisini süzdü. Bekle manasına gelen bir işaretyaptı. Kibirlerinden dolayı sorulara cevap vermekten hoşlanmadıklarını bilecek kadar iyi tanıyordu Osmanlıları.

Kendilerine hasta adam denildiğinden haberleri yok, besbelli. Neyse. Bekleyelim bakalım.

Payitahta ayak bastığı andan itibaren Saray'ın gözlerini üzerinde hissetmişti. Babiâli'den çıktığından beri de uzaktan uzağa hissettiği bu gözler ete kemiğe bürünmüş, şimdi her adımına eşlik ediyorlardı. Yanılmamıştı. *Sultan, tam da dedikleri gibi. Elinden gelse uçan kuşların bile başına hafife dikecek!*

Muhafızlar, eşlik ettikleri yabancı'nın Sultan'la 'Filistin'de bir Yahudi devleti' için pazarlık yapmaya hazırlandığını tabii ki bilmiyorlardı. Kendisini taşıyan atlı araba Galata Köprüsü'nün ahşap zeminini tıkırdatarak ağır ağır karşıya geçerken, yanı başından akıp giden yorgun yüzleri belli belirsiz izleyen Kont derin düşüncelere dalmıştı. Kendisini Abdülhamid'le pazarlığa yollayan Theodor Herzl'le tanışmalarını, adamın Yahudilere bir yurt edinebilmek için kendisini nasıl paralandığını, onlarca kez sarayın kapısını aşındırmasına rağmen bir türlü Sultan'la konuşamamasını, sonra Sultan'ın onu defalarca sarayın kapısında bekletmesine rağmen Herzl'in tabiriyle 'burnunu sürtmek için' huzuruna kabul etmemesini, tüm bunları anlatırken kararlı Yahudi'nin yüzünün öfkeden nasıl da morardığını hatırladı. Bir diplomat olarak yıllardır Avrupa'ya ve Ortadoğu'ya dağılmış halde yaşayan Yahudilerin yurt edinme mücadelesini izliyordu. Osmanlı'dan, üzerinde bir ülke kurabilecekleri bir avuç toprak almak için her fırsatta girişimde bulunduklarının da farkındaydı. Ve şimdi iş başa düşmüştü. Tophane'den geçerken at arabasının sürgülü camını yukarı kaldırdı. Yaz gününün tatlı sıcaklığını, denizden esen yosun kokusuna karışan iç gıcıklayıcı tütün kokusunu içine çekti. Heyecanlıydı. Herzl'le aldıkları notları bir kez daha gözden geçirdi. Bugün Sultan'ı ikna edebilirse tarihe geçeceğinden emindi.

Arabacı kamçısını şaklattı. Konvoya yol açan kalabalık, dörtnala Yıldız'a giden bu arabada kimin olduğunu merak etti. Kont yaz güneşini yüzünde hissetti. Ve yağmurla ıslanmış toprağın kokusunu içine çekti.

Seviyorum bu şehri!

Yıldız Sarayı'nın kabul odasıındaydı. Tavanın ortasına özenle işlenmiş gülleri hayranlıkla süzerken, alnında biriken terleri sildi. Az önce hizmetliler, salonun ortasındaki altın varaklı yekpare beyaz mermer masanın üzerine soğuk şerbetler bırakmışlardı. Heyecandan dudakları kurummasına rağmen, ucuna iliştiği kırmızı kadife koltuktan kalkıp ikramların tadına bakamadı. Herkesin kendisinden çekindiği Abdülhamid'le arasında sadece ince bir duvar olduğunu bilmek sinirlerini bozuyordu.

Demek Herzl'in bahsettiği yer burası... Defalarca geldiği ve her seferinde Sultan'ı göremeden eli boş çevrildiği oda. Umarım akıbetimiz aynı olmaz.

Şakaklarından boynuna doğru akan ter damlasını sildi. Kapı aralandı. Omuzları dolu iki yaver belirdi.

– Sultan'ın huzuruna çıkabilirsiniz, buyurun.

Kont, parke zemin üzerine yayılmış İran işi ipek halıyı ağır ağır adımladı ve kabul odasına girdi. Hakkında bugüne kadar çok şey işittiği Abdülhamid'le nihayet göz göze gelmişlerdi. Eğilip selam verdiğinde bile Sultan'ın soğuk ve derin bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Selamdan sonra doğruldu. Karşısındaki mütevazı tahtta oturan Abdülhamid, beyaz teni, yuvarlak ama baygın bakan gözleri, iri burnunun altını dolduran düzgün taranmış bıyıkları ve haşmetli sakalıyla adeta bir heykel gibi durmuş, kendisini süzüyordu.

Seni gidi kurt! Aklımdan geçenleri, neden burada bulunduğumu biliyorsun, değil mi? Tabii ki biliyorsun. O duygusuz ifaden ve umursamaz tavrınla beni sindirebileceğini mi sanıyorsun?

Sultan'ın konuş manasına gelen bilek hareketiyle, iç sesiyle konuşmayı bir kenara bırakan Kont dile geldi. Ağır ve tane tane, her kelimenin üzerine basarak,

– Padişah hazretleri, dedi, huzurunuzda oluşumun nedenini zat-ı âlinizin fazlasıyla bildiğine eminim. Bununla birlikte, ricamızı kabul edip bize bu şerefi verdiğiniz için ne kadar minnettar olduğumuzu dile getirmeme izin veriniz.

Bir yabancı olarak bu ağdalı cümleleri teklemekten kurmak için gösterdiği titiz gayrete rağmen Sultan'ın yüzünde en ufak bir mimik yoktu.

– Sultanım... Malumunuz, Sayın Herzl'in talebi üzerine huzurunuzdayım. Kıymetli vaktinizi bir dakika bile fazladan işgal etmek arzusunda değilim. Bir aracı olarak iletmek istediğim husus şudur: Sayın Herzl, Filistin'de Yahudilere verilecek bir miktar arazi karşılığında Devlet-i Aliye'nin borçlarının ödenmesini, Avrupa basınında yüce devletinizin ve sizin aleyhinizde çıkan neşriyatın durdurulmasını ve Ermenilerin teskin edilmesini garanti eden bir teklif sunmamı istediler. Ayrıca Avrupalı Yahudi dostlarınız da âlicenaplığınız karşılığında yirmi milyon altını hazinenize aktarmaktan şeref duyacaklardır efendim.

Abdülhamid kıpırdamadı bile. Gözlerini ara sıra kırpmasa, Kont, adamın nefes aldığından bile şüphe edilebilirdi. Oysa Sultan'ın içinde fırtınalar kopuyordu.

Kont'a asırlar kadar uzun gelen bir suskunluktan sonra Sultan konuştu:

– Ona söyle, bu meselede ikinci bir adım atmasın. Ben bir karış dahi olsa toprak satamam, zira bu vatan bana değil, milletime aittir. Milletim bu imparatorluğu kanlarını dökerek kazanmış ve yine kanlarıyla mahsuldar kılmıştır.

Sustu Sultan. Sözlerinin muhatabındaki etkisini ölçmek istercesine Kont'un gözlerine baktı. Adam adeta nefes almadan öylece duruyordu. Devam etti:

– O bizden ayrılıp uzaklaşmadan tekrar kanlarımızla örteriz. Benim Suriye ve Filistin alaylarımın efradı Plevne'de birer birer şehit düşmüştür. Bir tanesi dahi geri dönmemek üzere hepsi muharebe meydanında kalmıştır.

– ...

– Bu imparatorluk bana ait değildir, milletimindir. Ben onun hiçbir parçasını veremem. Bırakalım Yahudiler milyarlarını saklasınlar. İmparatorluğumuz bir gün parçalanırsa o zaman Filistin'i hiç karşılıksız ele geçirebilirler. Fakat yalnız bizim cesetlerimiz taksim edilebilir. Canlı bir beden üzerinde ameliyat yapılmasına müsaade edemem ben.

Kont saygıyla eğildi. Ufak adımlarla geri çekildi. *Hiç şaşırtmadın beni Kızıl Sultan! Kibir ve hamaset gözünüzü kör etmiş. Yazık! Ne yapalım, ben bana düşeni yaptım. Tarih elbet gerekeni yapar.*

Nevlinski odadan çıkmadan önce Sultan'a kaçamak bir bakış daha attı. Soğuk ela gözlerin tenini bıçak gibi kestiğini düşünüp ürperdi. Heyecanla geldiği saraydan büyük bir hayal kırıklığıyla ayrılmıştı. Kendisini Herzl'le buluşacakları Pera'ya götüren fayton, taşlı yolda sarsılarak ilerlerken, Sultan'ın cevabını zorlanarak da olsa kelimesi kelimesine not ediyordu.

Yol, çocuklarıyla gezen aileler, çiçekçiler, balıkçılar, macun ve şerbet satıcılarıyla doluydu. Uzaktan gördüğü balıkçı sandalları denizin üzerine bir karınca sürüsü gibi yayılmış, tatlı tatlı suya batıp çıkıyordu. Öyle ki sandaldan sandala zıplayarak Çengelköy'e geçmek isten bile değildi. Kont bir süre insanın içini ısıtan bu manzarayı izledi.

Herzl Pera'da, Rus sefaretinin karşısındaki küçük Fransız cafesinin karanlık bir köşesinde, saatlerdir Saray'dan gelecek müjdeli haberi bekliyordu. Nevlinski'nin uzattığı nota uzun uzun baktı. İşte Abdülhamid yine yapacağını yapmıştı! Öfkeyle kâğıdı buruşturup fırlattı:

– Allah'ın cezaları, tek istediğimiz bir avuç toprak, bir avuç!

Kont hiçbir şey söylemedi. Çaresizlikten gözleri dolan adama baskarken tam olarak ne hissetmesi gerektiğini bile bilmiyordu. Herzl, öfkeyle yerinden kalktı.

– Bu oyun daha yeni başlıyor Nevlinski! Türklere pes etmediğimizi göstereceğiz. Bir gün gelecek, çok pişman olacaklar, çok! Er ya da geç istediğimiz olacak!

2011

Gitmeden Bilemezsin

“Bugün küresel ölçekte mazlumların mağdurların umudu kazanmıştır... İzmir kadar Beyrut kazanmıştır, Ankara kadar Şam kazanmıştır, Diyarbakır kadar Batı-Şeria, Kudüs, Gazze kazanmıştır...”

Başbakan Erdoğan

12 Haziran 2011 seçim zaferi
sonrası konuşması

1 Mart

Emirgan / İstanbul

Akşam olmak üzereydi. Sibel son yarım saattir deniz manzaralı Fincan Kahve'de etrafı seyrediyordu. Üç gündür izlediği İngiliz az ötede tek başına oturuyordu. Gazetelere gömülmüştü. Jack'in aylar önce Ankara'daki güvenli evde kendisine verdiği fotoğraf Sibel'in elindeydi. *Siyah berenin yanından çıkan kırışmış saçlar.* Defalarca yaptığı gibi bir fotoğrafa bir adama baktı. Fiziki olarak benziyorlardı. Evet, karşısındaki adamın saçları da kırışmıştı ama fotoğraftaki güneş gözlüğü işi berbat ediyordu. Yüz hatları net değildi. Açıkta olan burun da pek bir şey söylemiyordu. Tekrar İngiliz'e dikti gözlerini. Adam şu ana dek dikkatini çekecek sıradışı hiçbir şey yapmamıştı. Evden okula, okuldan eve. Her şey çok olağan ve düzgün görünüyordu. Ama istihbarat dünyasında her şeyin fazlasıyla düzgün olması da yeteri kadar şüphe uyandıran bir şey değil miydi? Kafasını gazetelerden kaldıran adam bir Türk kahvesi söyledi. Tam o sırada Sibel'le göz göze geldiler.

Kahretsin beni fark etti!

İngiliz, yumuşak bir tebessümle Sibel'i belli belirsiz selamladı. Sibel oralı olmadı.

Hay Allah! Acaba ne zamandır farkında? Acele etmem lazım. Bir kahve içimi zamanım var.

İçtiği çayın parasını masaya bırakıp hızla mekândan çıktı. Boğaz'dan esen tatlı bir rüzgâr yüzüne çarptı. Koşar adım Sabancı Müzesi'ni geçti. Etrafı kolaçan ederek müzenin arkasındaki Emirgan Çeşmesi Sokak üzerinde bulunan apartmana girdi. Şüphelerinden kurtulma zamanı gelmişti. Kararlı adımlarla ikinci kata çıktı. Zorlanmadan kilidi açtı. Daireye girdi. Perdeler tamamen çekilmişti. İçeriye ışık sızılmıyordu. Işığı açmadı. Minik fenerini yaktı.

Salondaydı.

Neredeyse bütün duvarı kaplayan bir kütüphane ona bakıyordu. Şüphelerini doğrulayacak bir şeyler bulması lazımdı ama ne aradığına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Radar gibi etrafı taramaya başladı.

Kitaplar. İngilizce gramer. Dilbilgisi. Tarih. Yine tarih. Bu ne? Bir Almanak. Evet, bu neymiş? Britannica? Bu devirde halen ansiklopedi saklayan mı var? Off Allah'ım, ne bulacağım ki ben burada? Evet hah, bu ne? Bir dosya. Açalım. Hmmm oturum kâğıtları, resmi evraklar, iş sözleşmesi. Hadi! Çıkın ortaya...

Bir gürültü duyar gibi oldu. El fenerini kapadı. Sırtını duvara verdi. Kulak kabarttı. Sesler apartman boşluğundan geliyordu. Şamatacı apartman sakinleri fazla uzatmadan evlerine çekildi. Tekrar fenerini yaktı.

Bu adamın bilgisayarı yok mu?

Diğer odalardan birinde olmalıydı. Arkasını döndü. Döner dönmez kesik bir kafayla göz göze geldi! Refleksle kendini geri attı. Sırtını sert bir şekilde duvara çarpınca kık üstü yere oturdu. Oyulmuş gözler ve ağızdan sarkan kanlı bir dille burun buruna gelmişti!

Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Göğüs kafesinde bir sıkışma hissetti. Güçlkle nefes alıyordu. Fener elinden düşmüş, yere çarpınca sönmüştü. Zifiri karanlıkta bir şeyler görmeye çalıştı.

O kanlı kafa kimindi?

Cesedin geri kalanı nerdeydi?

Her an soğuk ve ıslak bir et parçasına değebilirdi. Tiksindi. Korkusu tekrar baskın çıktı. Derin bir nefes aldı. Kafayı kesen katil odada mıydı? Yoksa şimdi elinde bir palayla üzerine mi yürüyordu? Yere

sinmiş çaresizce beklediğini görüyor muydu? Her an bir yerden gelecek keskin bir darbeyi korkuyla beklerken Glock'un soğuk kabzasını sertçe kavradı. Nefesini tuttu. Evet, odada biri vardı.

Hissediyordu!

Adamın hırıltıyı andırır nefesini duyabiliyordu.

Hem de yanı başında!

Tam o sırada odanın lambası yandı. Elinde silahla Sibel'i gören İngiliz korkuyla sıçradı. Bakışlarından Sibel'i hatırladığını belli ediyordu. Bir şeyler söylemeye çalışsa da sadece belli belirsiz kekeleyebildi:

– Kimsi...ne.. ne isti...

– Sakın kıpırdamayın, diye bağırdı Sibel oturduğu yerden kalkmadan. En az adam kadar şaşkın ve korkmuştu.

İngiliz'in parmağı halen elektrik düğmesinde, diğer eli havadaydı. Silahı görünce gayriihtiyari elini havaya kaldırmıştı.

Sibel, süratle kendini topladı. Sonuçta elinde silah olan oydu.

Kesik baş?

Az önce yüreğini ağzına getiren yere baktı. O da ne!

Ne yani? Sadece Allah'ın cezası bir cadılar bayramı maskesi miymiş!?

Halen hızla soluyordu. Hiç tanımadığı bir adamın evine zorla girmiş, bir maskeden korkmuş, şimdi de elinde bir silahla, saçma sapan bir şekilde ev sahibinin ayaklarının dibinde tam bir aptal durumuna düşmüştü. İçinde bulunduğu duruma gülmek için kendini zor tuttu. İngiliz de az da olsa korkusunu yenmişti.

– Size nasıl yardımcı olabilirim genç bayan, diye çekinerek fısıldadı. Yardım etmek ister gibi, tereddütlü bir şekilde elini uzattı. Sibel boştaki eliyle adamın elinden kavrayıp ayağa kalktı. Silahı halen adama doğru tutuyordu.

– Buna gerek yok küçükhanım, dedi adam aksanlı komik Türkçesiyle.

– Tuhaf bir durum, farkındayım, dedi Sibel utanarak. Hayatında ilk kez suçüstü yakalanmıştı. Ama daha henüz neyin ne olduğunu bilmiyordu. Adamın güven telkin eden hareketlerine karşın silahını indirmede.

– Bakıyorum çabuk toparlandınız, dedi Sibel, bir kaşını kaldırarak.

– Ziyaretlerinize alışığım, dedi adam gülererek. Ama ne yalan söyleyim bunu beklemiyordum!

– Ziyaretlerimiz?

– Buyurun salona geçelim, ama lütfen o silahı benden uzak tutun, dedi İngiliz nazikçe.

– Pekâlâ, özür dilerim, dedi Sibel, sizi dinliyorum.

Devasa kütüphanenin kapladığı salondaydılar. Adam evin perdelelerini açtı. İçeriye güneş doldu. Sibel her yeri kitaplarla dolu genişçe bir oturma odasında olduklarını fark etti.

– Yabancılar polisi ya da istihbarat, sık sık beni ya da benim gibileri soruşturuyor. Artık alıştık, dedi adam gayet normal bir şeyden bahsediyormuşçasına.

Sibel yorum yapmadı. Adamın neyi kastettiğini çok iyi anlamıştı.

– Siz hangisindensiniz bilmiyorum ama nedense siz Türkleri sadece ülkenizi seven ve işini yapmaya çalışan mutlu bir İngiliz olduğuma ikna edemiyorum, dedi. Ayağa kalktı.

– Bir kahve içer misiniz küçükhanım?

– Hayır, teşekkür ederim, dedi Sibel, nazikçe.

Allah'ım, adam beni utandırarak öldürecek, anlaşıldı.

İngiliz birkaç dakika sonra elinde kahve kupasıyla geri döndü. Koltuğuna oturdu.

– Ülkenizdeki her yabancıya potansiyel bir ajan gözüyle baktığınızı biliyorum. Sizi yargılamıyorum da. Bizimkiler de Londra'da benzer saçmalıklar yapıyor olabilir, anlayabiliyorum. Tuhaf bir dünya sizinkisi.

Sibel, sustu. Adam haklıydı. Ne dese yersiz olacaktı.

– Madem önceki meraklı arkadaşlarınızın yapmadığını yapıp evime kadar girdiniz, buyurun her şeyi didik didik edin. Bu arada yaptığının suç olduğunu siz de biliyorsunuz ama umurumda değil açıkçası. Bir şey bulamayacaksınız ne de olsa. Ama karşılığında bir ricam var.

– Neymiş, dedi Sibel sıkıntıyla.

– Lütfen, dosyama, ki sakın yok demeyin çünkü hakkımda bir dosya kesinlikle vardır, *temiz* olduğumu yazın. Gerçekten sıkıldım. İstanbul'da huzur içinde yaşamak istiyorum. Lütfen...

Sibel bir şey demedi. Adamın elini sıkıp teşekkür etti. Koşar adım apartmanı terk etti. Ankara'ya döner dönmez ilk işi adamın isteğini yerine getirmek olacaktı. Sahil yoluna çıktı. Rüzgâr şiddetlenmişti. Yosun kokusu ciğerlerine doldu. Önünden bir balıkçı teknesi bata çıka geçti. Geceyi geçireceği Kalender Orduevi'ne doğru yürüyordu. Kabul etmek istemese de fena çuvalladığının farkındaydı. Kendini bir an çok çaresiz hissetti.

Civa...

Şahap...

Menora...

Takılmış plak gibi sürekli bu isimleri tekrarladığını fark ettiğinde tedirgin oldu. Tuhaf isimler, hiç bilmediği yüzler, derin hesaplar. *Kim bu adamlar?* Dertleri neydi? Dünyanın en kudretli gizli servisleriyle nasıl olup da kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyorlardı? Peşinden koşabileceği bir ipucu daha için neler vermezdi. Spor yapan neşeli genç bir çift koşarak yanından geçerken telefonu çaldı.

Gizli numara?

– Efendim?

– Benim, Washington'dan Alev, ne haber?

– İyiyim canım! Ya sen, dedi heyecanla. İnşallah güzel haberlerin vardır. O kadar çok ihtiyacım var ki şu an!

– Boston'dan henüz döndüm. Yorgunluktan ölüyorum valla. Neyse, bana verdiğin isim, Reyhanî... Belirttiğin tarihlere denk düşen iki kız tespit ettim.

– Harika!

– Bundan sonrası sana kalıyor ama... Gırtlığıma kadar kâğıt kürek işine boğuldum, angaryalar bitmiyor.

– Ne sandın şekerim, dedi Sibel gülerek. Teşkilata girerken Bond kızı olmayı mı hayal ediyordun!

– Deli kız! Sen varken bize mi kalmış!

Neşeyle telefonu kapadı. Adımlarını hızlandırdı. En azından cevabını merak ettiği başka soruların peşine düşebilecekti. Peki neden içinde garip bir his vardı?

5 Mart

Boston / ABD

Alev'e minnettardı. Biraz uzun sürmüştü ama olsun, bir şeyler bulmuştu, önemli olan buydu. Bu kadar yorgunluğa değmesini diledi. Perişan haldeydi. Gözlerini kapadı. Kafasının içinde bir lokomotif çalışıyordu. İstanbul'dan New York'a uçtuğu yetmezmiş gibi, bir de üstüne iki saatlik tren yolculuğu yapmıştı. Taksinin camından otoban boyunca akıp giden çam ormanlarını izledi. Uzun zaman olmuştu Amerika'ya gelmeyeli. En son 2007 Kasım'ıydı, evet, Erdoğan'ın heyetindeydi. PKK'ya karşı anlık istihbarat paylaşımı için Bush'un kapısını çalmışlardı. Adamın Irak'tan evindeki koltuktan bahsedermiş gibi konuşmasına nasıl da öfkelenmişti. Acaba Jack de o zaman Beyaz Saray'da mıydı? Farkında olmadan birbirlerini görmüş olabilirler miydi? Tüm yorgunluğuna rağmen onu düşünenin bile kendisini heyecanlandığını utanarak fark etti.

Üniversite'ye yakın The Charles Hotel'e yerleşti. Ilık bir duş aldı. Bavulunu açtı. İki jean, birkaç tişört. Özlemişti böyle rahat giyinmeyi. Öğrencilik yıllarındaki gibi. Sarhoş gibiydi ama uyumaması lazımdı. Vücut saatini ayarlamak için akşama dek odada televizyon izleyip oyalandı. Ardından bütün gece deliksiz uyudu.

Ertesi sabah

Renkli öğrenci kalabalığının arasına karışıp Harvard'ın yeşili zengin ön bahçesini hızlı adımlarla kat etti. Bütün şirinliğini takınıp öğrenci işlerine çıktı. Masum görünümünü pekiştirmek için makyaj yapmamış, saçlarını atkuyruğu toplamıştı. Daha önceden mailleşip telefonda konuştuğu adamı buldu. Ercüment Baba'yı andıran tonton bir siyahi Amerikalıydı. İçinden dua edip rolünü oynamaya başladı: Çok sevdiği bir arkadaşını arıyordu. Yıllarca mektup arkadaşlığı yapmışlardı, sonra birden izini kaybetmişti. Onu bulmalıydı. Sadece adını hatırlıyordu. Bir şekilde Harvard'da okuduğunu öğrenmişti. Gerisi karanlıktı. Sırf bunun için dünyanın öteki ucundan kalkıp gelmişti. Yardımcı olabilirler miydi? Lütfen?

On beş dakika sonra çıktığında elinde iki adres vardı. Telefonu çaldı. Arayan Alev'di.

– Tatlım, ben de seni arayacaktım şimdi. Umduğumdan kolay oldu. Seviyorum bu Amerikalıları!

– Hadi canım? Nasıl aldın?

– Bilirsin bu adamları, insani bir hikâyen olsun, biraz da kibar ol. Eh biraz da şirinlik yaparsan, açılmayacak kapı yok.

– Kızım, senden korkulur, boşuna şef yapmamışlar seni! Neyse, adresler?

– İşte orası biraz sıkıntılı be tatlım. Biri California'da diğeri New Jersey'de.

– Yuh! Ne yapacaksın peki?

– Gideceğim, beni bilirsin, bir şeye yapıştım mı bırakmam!

Otele döndü. Maillerini kontrol etti. Fidan'dan gelen birkaç rutin mesaj, personel şubesinden biriken izinlerle ilgili bir uyarı ve birkaç ufak ıvır zıvır. Önemli bir şey yoktu. Banka hesabını kontrol etti. Yüzü asıldı. Memur maaşıyla bayağı pahalı bir işe soyunmuştu. Daha şimdiden bir maaşı uçup gitmişti. Ama sorun değildi. Baş sıkıştığında her zaman yaptığı gibi annesine koşabileceğini bilmenin rahatlığıyla New Jersey'e bir bilet aldı. Bavulunu toplarken öğrenci işlerindeki Amerikalının arşivde gösterdiği sınıf dosyasını düşünüyordu. Reyhani'lerden biriyle aynı sınıfta bulunan bir öğrencinin

fotoğrafı neden çıkarılmış ve ismi silinmişti? Daha da tuhafı bunun sebebinin sorduğunda adamın cevabı neden boş bakışlardan ibaret olmuştu? Yine kendisini ilgilendirmeyen bir detaya takılıp kaldığı için sinirlendi. Ama zihnindeki sorular arsızca köşe kapmaca oynuyordu. Sahi tüm bunları neden yapıyordu? Ercüment Baba ne de güzel demişti: *Gitmeden bilemezsin kızım!* Gidecekti. Birkaç saat uyusa fena olmazdı. Derin bir uykuya daldı.

Anderson Rood Jackson Bulvarı üzerindeki JavaMoon Cafe'ye girdiğinde yorgunluktan ölmek üzereydi. Şimdi bir Türk kahvesi ne de güzel olurdu! Filtre kahve ve elmalı tart söyledi. Bir kez daha maillerini kontrol etti. Sahadaki adamlarından gelen birkaç kısa bilgilendirme mesajına hızla göz gezdirdi. Ne vardı? İstanbul'daki Çeçen mafyasıyla ilgili bir uyarı. Sildi, onu ilgilendirmiyordu. Bir süredir izledikleri iki Yunan vatandaşı temiz çıkmıştı. Başka da önemli bir şey yoktu. Bazılarını kısaca cevapladı. Laptopunu kapadı. Ayna kaplı duvara baktı. Yüzündeki çiller olmasa, kendisini tanıyamayacaktı. Resmen iki günde çökmüştü. Gözlerinin feri gitmiş, düzensiz uykudan gözaltları morarmış, cildi yağlanmıştı. Allah'tan Jack'e Amerika'da olduğunu söylememişti. Bu haliyle adamı korkudan öldürebilirdi. Şehrin farklı bölgelerindeki üç adresi dolaşmış, elle tutulur bir şey bulamamıştı. Reyhanî'lerden ilkini bulma ümidiyle gittiği ilk adreste "Onlar buradan taşındı" cevabını aldığı anda zaten hiç de iyi bir gün geçirmeyeceğini hissetmişti. Aldığı her adres bir sonrakine kapı açmıştı. Kahvesinden bir yudum aldı. Birden içini bir karamsarlık kapladı.

Ne yapıyorsun burada kızım? Onca önemli iş beklerken? Ne zaman bitecek bu takıntıların?

– Kahretsin!

İstemese de ne iç sesi ne de bitmek bilmeyen sorular peşini bırakıyordu. Zeynep görüntülerden ellerindeki son adamın kim olduğunu tespit edebilmiş miydi? Ya Ercüment Baba? Halen Şahap'ın peşindeydi. Bir şey bulabilmiş miydi acaba? Ama bunlara sonra kafa yoracaktı. Şimdi Reyhanî'ye dair elinde son bir adres daha vardı. Kahvesini bitirdi. Kiraladığı arabaya bindi. Navigasyon aletine adresi girdi. Kontağı çevirmeden önce durakladı. Yine sınıf dosyası

aklına gelmişti. Siyah beyaz fotoğraflardan kendisine gülen o güzel gözler. Acaba aradığı Reyhanî hangisiydi? New Jersey'deki mi yoksa California'daki mi? Yoksa sadece kendi takıntılarını mı arıyordu? İşte yine aynı soru zihnini kemirmeye başlamıştı. Sahi neden bir okul, elindeki tek dosyadan bir öğrencinin resmini kaldırır mı ki? Ölmüş olabilir miydi? Bu düşüncesini saçma buldu. Öyle olsa, hiçbir okulda arşiv kalmazdı. Herkes sonuçta bir gün ölüyordu. Kaçınılmaz son! Birden Jack'i özlediğini fark etti. 195 no'lu karayolundan Middletown'a doğru hızlandı.

Allah'ım, beni sınıyorsun galiba, diye mırıldandı. Dakikalardır yüzüne sert bir şekilde kapanmış olan kapıya bakıyordu. Üç gündür New York-Boston-New Jersey hattında deliler gibi turlamış, onlarca kişiyle konuşmuş, kişisel yalan söyleme rekorunu kırmış ama resmen çuvallamıştı. Binbir nazla kendisini kabul eden kadın, anlattıklarını ilgisiz bakışlarla dinlemiş, gösterdiği fotoğraflar karşısında yüz kaslarını bir an bile kıpırdatmamıştı. Ama en azından Reyhanî'lerden ilkinin bulmuştu. Kadın düşünür gibi yapıp bir süre başını kaşımış, "Doğru, o yıllarda orada okudum, dediğiniz kişiler hakkındaysa en ufak bir fikrim yok, fotoğraftakileri de kesinlikle tanımıyorum" deyip kestirip atmıştı. İz sürmeye devam etmek istiyorsa California'ya gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Gidecek miydi? Emin değildi. Utanmasa kaldırır mı oturup ağlayacaktı. Ankara'nın dinginliğini özlediğini fark etti. Arabaya bindi. Dikiz aynasından yüz hatlarını inceledi.

Kızım Sibel, pes etmek yok, sadece yorgunsun, hepsi bu!

Kendi kendini telkin çabasını komik bularak güldü. Jack'i aradı. Sesini duymak iyi gelebilirdi. Telefonu kapalıydı. Acaba neredeydi şimdi? Washington, Tahran, Kudüs? Yoksa İstanbul? Hayalet gibiydi adam. Saçma sapan bir ilişkiydi bu, farkındaydı. Doğru dürüst görüşemiyorlardı bile. Ama onunlayken bambaşka bir dünyadaydı, iliklerine kadar hissedebiliyordu bunu. Aklına geldikçe kendinden utanıyordu, evet. Acaba, beni kullanmak mı istiyor, diye çok düşünmüştü. Ama hayır, eğer kullanmak doğru kelimeyse, kendisi Jack'i kullanıyordu. Adamın Türkiye'yi kendisinden daha fazla düşünmesini başlangıçta yadırgamıştı, doğru. Ama büyük resme baktığında

hep haklı olduğunu şaşırarak görmüştü. Üstelik Jack hep dürüst olmuştu. Daha önce hayatına giren hiçbir erkeğin olmadığı kadar dürüst. Şu an bulunduğu konuma gelmesinde kimseler bilmese de büyük payı vardı. Ama yine de adamın etrafında, aşamadığı görünmez bir duvar olduğunu hissediyordu. Onu anlıyordu. İp üzerinde yürüdükleri bir iş yapıyorlardı. İnsan severken bile hep tetikte olmalıydı. Derinden derine onun da yaralı olduğunu hissedebiliyordu. Belli ki çok acı çekmişti. O yeşil gözlerine her baktığında derinlerde bir yerde keder görüyordu. En çok da adam kendisine sarıldığında hissediyordu bunu. Sınırsız, sıcacık bir şefkat hissi. Bir babanın kızını kucaklaması gibi.

Morali düzelmişti birden. Gülümsedi. Evet, elindeki işe odaklanmalıydı. Hem vaziyet o kadar da kötü sayılmazdı. En azından elinde bir isim ve adres daha vardı.

İki yıl önce bundan daha ümitsiz bir vakayı nasıl çözdüğünü hatırladı. Üsküdar kıyısında denizden çıkan kimliksiz bir ceset. Cesedin cebinden çıkan tek bir isim. O ismin izini sürerek İstanbul'da sürgünde yaşayan Çeçenistan eski Şeyhülislamı Şemseddin Batukaev'i öldürmek için gelen bir Rus infaz timi. Bu detayı kullanarak timi yakalaması. Hepsi dün gibi aklıdaydı. Evet, Jack'in o vakada da yardımı olmuştu. Nasıl unutturdu? Aslında şimdi de ona en iyi yardımcı olabilecek kişi yine Jack'ti. Üstelik bu kadar zahmete girmesine de gerek kalmazdı. Ama hayır, bu kez düğümü kendisi çözecekti. Arabayı çalıştırdı. Otele gidecek, bir gün dinlenecekti. Perişan haldeydi. Kısa bir molanın ardından California'da sorularının cevabını bulmayı umuyordu.

7 Mart
California

Los Angeles Havalimanı'nı Santa Monica ile Beverly Hills arasında kalan Westwood Bulvarı'na bağlayan 405 no'lu karayoluna saptı. Ter içinde kalmıştı. Klima bir işe yaramıyordu. Devasa arabaların akıp gittiği otoban trafiğini izlerken çaresizlik duygusunun kendisini daha da köşeye sıkıştırdığını hissetti. Kendi kendine kızıyordu. Resmen dünyanın öteki ucuna gelmişti ve ne aradığına dair en ufak bir fikri bile yoktu. Camı araladı. İçeri dolan rüzgâr, okyanus kokuyordu. Los Angeles'a inmeden uçaktan görmüştü devasa Pasifik Okyanusu'nu. Turkuaza çalan rengiyle çok güzel görünüyordu. En az aklını kemiren sorular ve korkuları kadar uçsuz bucaksızdı. Her sorunun cevabını bilmek zorunda mıydı ki? Babasını hatırladı. O müşfik bakışları. Her durumda bir adım ötesini görebilen o bilgeliği. Bir keresinde, "Bazen bulacaklarımızın bizi üzebileceğini biliriz kızım, ama inan, gerçek bir cehennem her zaman sahte bir cennetten daha iyidir" demişti. Evet, o güne dek yaşadıkları hep babasını haklı çıkarmıştı. Bu kez de haklı mıydı acaba? Adamın otoriter ama bir o kadar da sevecen siması zihninden usul usul kaybolurken altındaki kiralık Toyota'nın gaz pedalına asıldı. Hissediyordu, babası yine haklıydı.

Amerikalıların *Tehrangles* olarak adlandırdıkları bu bölge Los Angeles'ın batısında kalıyordu. İrandan sonraki en kalabalık İranlı nüfusun yaşadığı bu bölge Westwood Bulvarı'yla Pico Bulvarı arasında kalan geniş bir alana yayılıyordu. Neredeyse 800 bin İranlı göçmenin yaşadığı bu civar *Little Persia* olarak da biliniyordu. Sibel navigasyonu takip ederken şaşkınlıkla etrafına baktı. Kat ettiği o kadar yolu bilmeseydi, kendisini gerçekten de Tahran'da sanabilirdi. Dükkânlar, irili ufaklı lokantalar, devasa mağazalar, küçük halıcılar, parfümeri dükkânları, İranlıların damak tadına uygun binbir çeşit gıdanın satıldığı marketler, vitrinlerinde abartılı makyajlarıyla kendisine gülümseyen İranlı kızların posterlerinin olduğu şatafatlı kuaför dükkânları. Amerika'da olduğuna inanamıyordu. Bu insanların büyük çoğu 1979'daki İslam Devrimi'nin ardından buraya kaçmış olan Şah yanlılarıydı. Burada kurdukları o küçük ama konforlu dünyalarında, eski güzel günlerin özlemiyle yaşıyor, başlarına gelen büyük felaketin sorumlusu olarak gördükleri molla rejiminin yıkılacağı günü bekliyorlardı.

Sibel, navigasyonun uyarısıyla İran tarihini bir kenara bıraktı. Aradığı adresi bulmuştu. Altında küçük bir Pers lokantası olan iki katlı bir binaydı. Arabayı bir blok öteye park etti. Niye heyecanlanmıştı ki şimdi? Yoksa yüzleşmekten korkuyor muydu? Bir polis arabası sirenlerini öttürerek son sürat yanından geçti. Kalabalık bir öğrenci grubu şamatayla arabasının önünden ve arkasından geçerek neşeyle caddenin karşısına koştu. Aynadan nasıl görüldüğüne baktı. Saçlarını yine atkuyruğu yaptı.

Hadi kızım Sibel!

Arabadan indi. Kararlı adımlarla lokantaya yürümeye başladı.

– Üzgünüm küçükhanım, neden bahsettiğinize dair en ufak bir fikrim bile yok.

Şakakları zonklamaya başlayan Sibel kireç gibi bir suratla, kasanın arkasında duran patates burunlu ihtiyara bakıyordu. Adam, küçük bir ipek halıyla süslü sandalyesinde oturuyordu. Arkasında son Şah Rıza Pehlevi'yi karısı Fara Diba ile birlikte gösteren şatafatlı bir tablo asılıydı. Sibel'in sorgulayan gözlerle halen kendisine baktığını

görünce İran aksanıyla ezdiği İngilizcesiyle az önceki cümlesini kelimesi kelimesine tekrarlardı.

– Üzgünüm küçükhanım, neden bahsettiğinize dair en ufak bir fikrim bile yok. Muhtemelen size yanlış adres vermişler.

Dünya başına yıkılmıştı. Ne diyordu bu adam böyle! Ama adres doğrudu. Dudaklarının kuruduğunu hissetti. Kasaya yakın masalardan birine oturdu. Kendini kötü hissediyordu. Ne yani, şimdi o kadar yolu boşa mı tepmişti? Garsonlardan biriyle konuşan adamı süzdü. Evet, işte şimdi de o iri kalın parmaklarıyla para saymaya başlamıştı. Bir an adamı göz ucuyla kendisine bakarken yakaladı. Evet, yalan söylüyordu! Beden dili asla yalan söylemezdi. Üstelik genellikle yalancılar ezberlenmiş repliklerle konuşurdu! Adamı kızdırma pahasına sorusunu yineledi.

Reyhaneh Mazahari burada mı oturuyordu? Onu tanıyor muydu? Adam kafasını elindeki paralardan kaldırmadan konuştu.

– İran mutfağına dair tatmak istediğiniz bir şey varsa, siparişinizi almaktan mutluluk duyarız. Yoksa polis çağırmak zorunda kalabilirim küçükhanım.

Polis? Düşüncesi bile kötüydü. Bir MİT görevlisinin müttelik bir ülke topraklarında karakolluk olmasının altından kalkamazdı. Omuzlarında tonlarca ağırlık varmış gibi ağır ağır yerinden kalktı. Adama nazik bir şekilde teşekkür edip dışarı çıktı. Akşam olmak üzereydi. Bulvar ıslık ıslık. Boş gözlerle etrafına baktı. Gözleri dolar gibi oldu.

Allah kahretsin, aptalsın sen kızım, koca bir aptal!

Tam o sırada omzuna bir el dokundu.

Arkasına döndü Sibel. Az önceki adam mıydı bu? Daha neler! Ama ne kadar da çok benziyordu... Bu kadar kısa zamanda üstünü değiştirmiş olamazdı! Diğerinin aksine bunun gözlerinde şaşkıncı bir şefkat vardı.

– Biraz konuşabilir miyiz lütfen, dedi adam düzgün bir Türkçeyle. Şaşkınlığı daha da artmıştı. Türkçe? Bu da kimdi?

– Tabii buyurun dedi, kekeleyerek.

– Kardeşimin kabalığını bağışlayın. Kendince haklı sebepleri var.

– Kardeşiniz?... Anlıyorum.

– Konuşmanıza istemeden kulak misafiri oldum. Aksanınızdan Türk olduğunuzu anlayınca kayıtsız kalamadım, dedi adam dostça koluna girerek.

– Biraz yürüyelim mi?

Sibel dünden razıydı.

– Ülkenizde okudum ben, İstanbul’da, dedi adam, Şah döneminde. Türkleri severim... Hepimiz severiz.

Sibel’in içi içini yiyordu. Adamın bir an evvel sadede gelmesini dilerken, bu jestle aynı şekilde karşılık verdi. Okyanustan esen rüzgâr yüzlerini yaladı. Teklifsizce koluna girmiş halde yürüyen İranlı, yüzüne bakmadan konuştu.

– Öncelikle şunu söylememe izin verin. Yeğenim hakkında anlattığınız hikâye hiç de inandırıcı değildi.

– Yeğeniniz? Reyhanî sizin yeğeniniz mi?! O halde az önce konuştuğum... Babası mıydı?

Adam başıyla onayladı. Bir yandan da yolda gördüğü tanıdıklarının selamını alıyordu. Sibel, heyecanla ürperdiğini hissetti. Kalbi yine delice çarpmaya başladı. İpuçlarını yakaladığında hep böyle olurdu.

– Ama o halde neden bir şey söylemedi?

– Kızım, dedi adam kararlı bir sesle. Yeğenimi gerçekten neden aradığını söylersen, sana yardımcı olabilirim.

Sibel ikiletmedi bile. Gerçek, her zaman olmasa da çoğunlukla kilidi açardı. Hikâyesini hızlı cümlelerle anlattı.

Adam babacan bir şekilde tebessüm etti.

– Gerçekten bunun için mi arıyorsun?

Sibel utanarak onayladı.

– Pekâlâ o halde kızım, dedi. Birden ciddileşmişti. Durdu. Kederli bir şekilde gözlerinin içine baktı.

– Reyhanî öldü...

Sibel midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Adamın cümlesi kafasında çınlıyordu. *Öldü mü?*

– Çok üzgünüm, başınız sağolsun, diyebilirdi sadece.

– Evet, dedi adam bir kez daha. Reyhanî öldü.

– Nasıl diye sorsam kabalık etmiş olur muyum?

İranlı bir süre durakladı. Sıkıntıyla etrafına bakındı.

– İran Air 655’te öldü.

– ...

İran Air 655? Hafızasını yokladı... Evet, hatırlıyordu. Ortaokuldaydı. 1988’in Temmuz’uydu. İran - Irak Savaşı günlerinde İran hücumbotları Amerikan helikopteriyle dalaşmış, ertesi gün İran Havayolları’na ait 655 sefer sayılı yolcu uçağı, Hürmüz Körfezi’ndeki bir Amerikan savaş gemisinden atılan füzeyle vurulmuştu. Amerikan hükümeti hep bunun bir kaza olduğunu savunmuş ve özür dilememiştir.

– Gerçekten çok üzıldüm, yaranızı deşmek istemezdim, dedi Sibel. Demek bunca zamandır aradığı Reyhanî, 655’in iki yüz doksan kurbanından biriydi.

– Bu hadise biz Amerikalı İranlılar için bir tabudur. Sebebini tahmin edebilirsiniz sanırım. Hakkında konuşmayı pek sevmeyiz. Umarım şimdi kardeşimin tepkisine hak vermişsinizdir, dedi adam.

– Sizi anlıyorum, çok çok özür dilerim... Gerçekten.

Yine de birkaç soru sorabilirdi. Adam bazılarına cevap verdi. Sibel küçük notlar aldı.

– Başka bir sorunuz yoksa izninizi istiyorum, dedi İranlı.

Sibel son olarak çantasındaki fotoğrafları gösterdi. Hayır, hiçbiri adama bir mana ifade etmiyordu

– Biz Reyhanî’yi unuttuk, dedi adam gözlerini kaçırarak. Ona ait hiçbir şey kalmadı burada. Gözleri ıslanmıştı.

Sibel daha fazla zorlamanın anlamı olmadığını düşündü. Gözyaşlarını silen adama teşekkür etti. Arabaya doğru yürürken kafası allak bullaktı. İranlı arkasından seslendi:

– İnşallah sorularınızın cevabını İran’da bulabilirsiniz!

1 Nisan
Kudüs

Umarım bu kadar kana, gözyaşına değmiştir ihtiyar.

Menora, Theodor Herzl'in şehrin batısındaki Herzl Tepesi'nde bulunan anıt mezarının önünde dakikalardır öylece duruyordu. Yakıcı öğlen güneşinin ışınları neredeyse başındaki kippayı delecekti. Alnında biriken terin şakaklarından sakalına doğru süzüldüğünü hissetti. Ancak aklı sıcakta değil, sabah Netanyahu'dan aldığı haberdeydi. İsrail'in manevi babası Herzl'in siyah mermerden mütevazı mezarına bir kez daha baktı. Her şey hesapladığı gibi giderse, kıyametin kopmasına az kalmıştı.

Keyifle gülümsedi.

Aynı dakikalarda Sibel, Kudüs'ün en sembolik ve şimdilerde oldukça lüks oteli King David'in Eski Kudüs'ü gören terasında Jack'i bekliyordu. Adamdan gelen "Kudüs'te buluşalım" teklifini ikiletmemişti bile. Otel, İsrail'in kuruluşundan önce, İngiliz manda yönetiminin Kudüs'teki karargâhı olarak kullanılmıştı.

Sibel'in gözleri Ortadoğu'nun bu kadim şehrinin nefes kesen silüetinde, aklıysa Amerika'daydı. Dosyadaki kopartılmış fotoğrafı

ve Reyhan'ı düşünüyordu. Peş peşe iki kahve içti. Çantasından çıkardığı *Masumiyet Müzesi*'ni okumaya çalıştı ama kendini veremiyordu. *Niçin*'ler zihninde at koştururken boynuna kondurulan bir öpücükle düşüncelerinden sıyrıldı. Jack'ti.

– Tatlım, özür dilerim. Netanyahu'nun gevezeliği tuttu. Ne gündü be!

– Olsun, geç de olsa seni görmek güzel, dedi Sibel neşeyle.

Yine kocaman güneş gözlükleriyle kendilerini gizliyorlardı.

– Nasıldı yolculuk, diye sordu Jack, garsona bir kahve söylerken.

– Havalimanındaki ahret sorgusu hariç gayet normaldi.

– İyi, dua et ki ne iş yaptığını bilmiyorlar.

– Evet ya... Öğretim görevlisi kimliğimle bile bu kadar didiklediklerine göre, diğerini aklıma bile getirmek istemiyorum. Çok kibirliler.

– Kibirden ziyade... Korku, dedi adam.

Sibel, buzlu çayının son yudumunu kafasına dikti. Dev bir şemsiyenin altında, önlerinde büyüleyici güzelliğiyle uzanan Eski Kudüs'ü izliyorlardı. Amerikalı yaşlı turistler, farklı ülkelerden gelen kippalı Yahudi öğrenciler, birkaç Arap ve çok sayıda işadama görünümlü Ortadoğulu vardı terasta. Kuş sesleri, diğer masalardan gelen çatal bıçak şakırtıları ve belli belirsiz yapılan sohbetlerin tatlı gürültüsü, ahenkli bir müzik gibi yayılırken Jack Kubbetü's-Sahra'nın ıslıl ıslıl parlayan kubbesini işaret etti.

– Her şey bu kubbe için, ne tuhaf!

– Anlamadım?

– Siz Müslümanlar bu altın kubbeden vazgeçmiyorsunuz, Yahudilerse hemen altındaki Ağlama Duvarı'ndan! Onlarca yıldır boğuşuyorsunuz... Ne saçmalık.

– Siz Hristiyanlar peki?

– Sizin kavganız o kadar şiddetli ki bize sadece izlemek düşüyor, dedi Jack gülümseyerek.

– Bu kadar basit mi sence?

– Bazen bu kadar basit, evet... İkisi de ibadethane ama her iki tarafta dua edenler diğer tarafın yok olması için yakarıyor... Ve biz de yıllardır bu çözümsüz mesele için didinip duruyoruz. Aptallık değil mi?

Sevgilisinin katliğı Sibel'i rahatsız etmişti.

– Belki bu meselenin çözölmemesinde sizin de payınız vardır, ne dersin?

– Amerika'nın mı? Güldürme beni. Tabii ki var! Beyaz Saray'ı savunacağını sanıyorsan çok beklersin. Biz de aynı gemideyiz. Çıkarlarımızı adaletin önünde tutuyor, yeri geldiğinde sivillere bile acıımıyoruz. Pis ve adaletsiz bir dünyada yaşıyoruz tatlım... Keşke tüm medeniyeti sıfırlayıp yeniden kurma imkânım olsaydı!

Sibel, Jack'in siyah camların arkasına gizlenmiş gözlerini görmeye çalıştı. Adamın aklından geçenleri okumak ister gibiydi.

– Bu değerli fikirlerini Başkan'la da paylaşıyorsundur umarım, dedi alaycı bir tonla.

– O da farklı düşünmüyor... Ya da düşünmüyordu diyelim. Çok saf olduğunu Beyaz Saray'daki ilk haftasında anladı. Emin ol, artık Filistin'le ilgili tek kelime dahi duymak istemiyor.

– Belki sorun, dinlerde değil de çıkarlarda ya da siyasettedir. Dinlerin bu resimdeki görüntüsü de onları yanlış yorumlayan insanların çıkardığı bu savaşın zayıatı olamaz mı?

– Belki de... Çok dindar biri sayılmam. Ama şunu biliyorum. Yıllardır din adına birbirlerini boğazlayanların yarattığı sorunları görmekten ve çözmeye çalışmaktan bıktım. Tiksiniyorum her şeyden, herkesten! Yoruldum Sibel.

Kadın bu iç karartıcı konuşmayı daha fazla uzatmak niyetinde değildi.

– Söylesene Jack, ne yapıyorsun Kudüs'te?

Adam cevap vermeden çantasından bir zarf çıkardı.

– Bunu gören çok az sayıda insandan biri olacaksın. Paylaşabileceğim tek sen varsın.

– Ooo onurlandırdınız beni beyefendi! Nedir bu?

– İsraili dostlarımızın hediyesi. Obama'ya seçim dopingi... Gör ve unut.

– Sibel zarfı açıp içindeki birkaç fotoğrafa ve çok gizli ibareli belgelere göz attı.

Bir anda gözbebekleri büyüdü. Ağzı resmen açık kalmıştı.

– Aman Allah'ım, Jack! Ciddi olamazsın!

Kırkına merdiven dayamış Ahmed bin Mesud'un yüzündeki izler çoğu kişiyi korkutabilirdi. Sigarasından kucağına düşen küllere aldırmadan, İslamabat'ı bir bıçak gibi yaran Keşmir otoyolundan Faysal Bulvarı'na saptı. Altındaki 86 model beyaz Suzuki, zorlukla nefes alan yaralı bir hayvan gibi tekleyerek ilerliyordu. Etrafa bakıldığında arabası lüks bile sayılabilirdi. Kulakları sağır eden korna sesleri, çilekeş kamyonlardan çıkan egzoz dumanları, başkentin dumanla kaplı belli belirsiz silueti, bu coğrafyaya çöreklenmiş fakirliğin doğal dekoru olmuştu. Aynasına sürterek geçen motosikletli kuryeye ağız dolusu küfür savurdu. Veziristan'dan karpuz getiren hurda kamyonları solladı. Bulvarın bitimindeki Karakurum yoluna saptığında bir süredir kendisini izleyen gözlerin farkında değildi. CIA için çalışan motosikletli iki Peştun, bir süredir market kuryesi kılığında Mesut'u takip ediyordu. Mahşeri trafikte dönüşümlü olarak Suzuki'yi gözden kaçırmamaya çalışıyorlardı. Gözcüler, Pakistan Halk Partisi lideri, eski Başbakan Benazir Butto'nun 27 Aralık 2007'de Ravalpindi'deki seçim mitinginde bombalı suikast sonucu öldürülmesinin ardından CIA tarafından kiralanan mahalli taşeronlar ordusundandı. Washington'dakiler o günden beri bu ülkede atılan her adımdan, uçan her kuştan ve kotarılan her plandan haberdar olmak istiyordu.

Terden sıırıslıklam haldeki Mesut, Karakurum yolundan Abbottabad'a saptığında kuryeler takibi bıraktı. Trafik yoğunluğu bıçakla kesilir gibi azalmıştı. Kuş ürkebilirdi. Güneşten kararmış iki Peştun'un duygusuz gözleri, takip işini, bir kilometre kadar yüksekte bir yerlerde turlayan Kartal Gözü'ne bırakmıştı. Amerikan sahil güvenlik birimi için geliştirilen ve dikine havalanabilen bu insansız casus uçak, bir süredir alışık olduğu coğrafyadan çok uzaklarda, Afganistan-Pakistan hattında uçuyor, elektronik gözleriyle istihbarat topluyordu. Pakistan'ın Belucistan eyaletindeki Pensi Hava Üssü'ne kurulan portatif komuta merkezindeki pilot, uzaktan kumanda ettiği aletle Mesut'u gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Amerikan karşıtlığının kasırğa şiddetine ulaştığı bu topraklarda Amerikalılar, bir süredir ülkenin altyapısını ve hava sahasını kullanarak Pakistan vatan-

daşları üzerinde operasyonlar yapıyorlardı. Eski Cumhurbaşkanı Pervez Müşerref, Washington'dan gelen baskılara dayanamayıp Amerikalıların üssü kullanmalarına evet demek zorunda kalmıştı. Şimdiki Cumhurbaşkanı Asıf Ali Zerdari'nin bundan haberi bile yoktu. Washington yönetimi, ülke içindeki kurtarılmış adacıklarda kafasına göre at oynatıyordu.

Suzuki Abbottabad'daki Kerbela Mezarlığı yakınlarında durdu. Rengi artık kahverengiye çalıyordu. Terli yüzündeki tozu toprağı silen Mesut arabadan indi. Etrafı kolaçan etti. Top oynayan gürültücü ve sümüklü çocuklar, mezar ziyareti yapan birkaç burkallı ihtiyar kadın, az ötede tezgâh açmış hurma satıcıları, askeri akademinin, öğle tatilini kol kola girip aylak aylak şehri turlayarak geçiren memurları. Her şey her zamanki gibiydi.

Pensi'deki kumanda masasının başında oturan operatör pilot, arabasını terk eden Mesut'u işaretledi. Şehrin o sokağında o an olan bitenler, Kartal Gözü'nün yüksek çözünürlüklü kameralarından geçerek odaya yansıyor. Farklı rütbelerden birkaç subay, önlerindeki dijital ekranda yanıp sönen kırmızı bir çerçevenin ortasında hareket eden adamdan gözlerini ayırmıyordu. Mesut, mezarlık boyunca uzanan Abbasi Caddesi'ni temkinli adımlarla geçip toz içindeki dar bir yola saptı. Yolun bitiminde, çoğu yeni yapılmış konutların bulunduğu bir mahallenin kıvrılan sokaklarından birine daldı. Etrafı yüksekçe duvarlarla çevrili birkaç katlı bir evin önünde durup tedirgin bir şekilde kapıyı tıklattı. Kapının üzerindeki küçük sürgülü gözenek, metalin metale değmesiyle çıkan iç gıcıklayıcı bir sesle açıldı. Kapının ardında beliren kömür karası bir çift göz, Mesut'un kilerle buluştu. Birkaç saniye sonra devasa kapı, bir tek kişinin geçebileceği kadar aralandı. Pakistanlı, hayalet gibi içeri süzüldü. Pilot, yanıp sönen kırmızı çerçeveyi Mesut'un girdiği evin üzerine getirip elinin altındaki tuşlardan birini tıkladı. Koordinat bilgileri ekrana yansdı.

34° 9' 21' N, 73° 13' 10' E

34.155833, 73.219444

Tutulan nefesler bırakıldı. On yıldır bu anı bekliyorlardı. Odadaki tek sivil olan Beyaz Saray irtibat görevlisi Başkan'ın cebine kodlanmış

portatif uydu telefonuna sarıldı. Birkaç saniye süren beklemenin ardından, sesindeki heyecanı gizlemeye çalışarak haberi verdi:

– Hacıyı bulduk efendim.

Mesut, Amerikalıların ‘Hacı’ lakabını taktığı El Kaide lideri Usame bin Ladin’in en güvendiği adamdı. Kişinin gölgesi tarafından bile satılabileceği bu coğrafyada sonsuza kadar saklanmak kimsenin harcı değildi. Hayatını şeyhine ve onun ‘kâfir düşmanlarına’ karşı yürüttüğü mücadeleye adanmış Mesut, bir süre önce amcaoğlu tarafından ‘satılmıştı’. Uzunca bir süredir kuzeninin büyük bir sır sakladığından ve bu sırrın bin Ladin olduğundan şüphelenen adam, para edebileceğine inandığı bu bilgiyi pazarlamaya çalışırken, kendisine yaklaşan Mossad taşeronları, araştırmaya değer olabileceğini düşündükleri bu bilgiyi İsraililere uçurmakta gecikmemişlerdi.

Bin Ladin mütevazı odasının bir kenarına serilmiş ve üzeri lekelerle kaplı, döşemesi lime lime olmuş sedirine yayılmıştı. Mesut’un doldurduğu çayı keyifle yudumladı. Mesut çekinerek sordu:

– Hocam, hiç öldürülmekten korkmuyor musunuz?

Bin Ladin’in gözleri parladı.

– Korkuyorum... Korkuyorum ama biliyorum ki bana bir şey olursa, Allah’ın izniyle siz bunu kâfirlerin ve işbirlikçilerinin yanına bırakmazsınız.

Aynı dakikalar

Ankara

Yüreği ağzında saatlerdir koşuyordu Sibel. Aldığı her nefes boğazını yakıyordu. Her adımında kalbine bıçak saplanıyordu. Güçlkle arkasına baktı. Adamlar arrayı kapatıyordu. Nefeslerini ensesinde hissedebiliyordu. O pis kokan nefeslerini. Canavarı andırır hırıltılı soluklanmalarını. Bir kez daha arkasına baktı. Adamların yüzü yoktu! Ağızlarının burunlarının olması gerektiği yerde kocaman birer siyah boşluk taşıyorlardı. Hızla yanından geçip hemen önünde tek vücut oldular. O vücut hızla eriyip siyah bir çamura dönüştü. Fokurdayarak kaynayan çamur tuhaf bir şekil almaya başladı. Sibel’in gözbebekleri korkuyla büyüdü. Boğazına bir yumru oturdu. Çamur,

dört başlı bir ejderhaya dönüşmüştü. Ejderha ağzını açtı ve kulakları sağır eden bir çığlıkla ağzındaki alev topunu Sibel'e fırlattı.

– Hayıırrr!

Attığı çığlıkla uyandı. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Yatağı su içindeydi. Kan ter içinde kalmıştı. Sakinleşmeye çalışırken başucundaki telefon çaldı.

– Evet?

– Efendim ben Zeynep, günaydın! İyi misiniz? Sesiniz...

– Yok bir şey, kâbus sadece. Saat kaç?

– Yedi buçuk. Biraz erken biliyorum ama...

– Söyle Zeynep, söyle.

– Efendim listedeki son adamı buldum!

– Harika! Kimmiş?

– Amerikalı. 47 yaşında. Bekâr. Türkiye'de yaşıyor. Yedi yıldır İstanbul'da. Ayrıca üç yıldır Ankara'da adına kiralık bir ev var... Belirli aralıklarla Amerika'ya gidip geliyor. Görünürde bir işi yok. Ve sabıkası yok, temiz.

Sibel bir şey demeden telefonu kapadı. Kâbusu çoktan unutmuştu. Kalbi halen deli gibi atıyordu. Ama bu kez korkudan değil.

– Bakalım şimdi nereye kaçacaksın Bay Civa!

10 Nisan

MİT Müsteşarlığı / Ankara

– Bittik baba bittik, fırça manyağı yaptı adam bizi!

Soluk soluğa yerine oturdu Sibel. Fidan’la yaptıkları toplantıdan çıkmıştı. Adam her aradığında ANKA meselesi ortaya çıktı diye yüreği ağzına geliyordu. Masanın üzerinde birikmiş evrak dağını gördü. Canı sıkıldı. Okunacak raporlar, imzalanması gereken dilekçeler, yabancı dergiler, kupürler.

– Allah’ım, nedir bu evrak terörü!

– Kızım istersen dünyanın en büyük ajanı ol, bizim memleketin bürokrasisine vız gelir, dedi Ercüment Baba gevrek gevrek gülerek. Sık sık yaptığı gibi arşivde sıkıldığı için Sibel’in odasında vakit geçiriyordu. Bulmaca kitabı yine beyaz önlüğünün cebindeydi. O sırada telefon çaldı. Washington’dan Alev arıyordu.

– Şefim selam, senin Amerikalı akşam saatlerinde Ankara’da olacak, adamı dün İstanbul uçağına binene dek izledim, haberin olsun.

– Kaç gibi olur?

– Akşam dokuz gibisanırım. THY ile uçuyor. Yolcu listesine baktım. İstanbul aktarmalı.

Sibel telefonu kapadı. Arkasına yaslandı. Nihayet kuş yuvasına dönüyordu. Adamın yokluğunda hem İstanbul'daki hem de Ankara'daki evine girmeye çalışmışlardı. Ama ilginç bir şekilde evde hep birileri oluyordu. Aylardır uğraşıyorlardı ama ortada dişe dokunur bir iz yoktu. Sıkıntıyla inledi.

– Hayırdır kızım, dedi Ercüment Baba.

– Malum mesele baba. Şu bizim takip işleri. Benim şüphelerimden başka bir şey yok ortada. Belki de takıntılarım...

– Ooo Sabri'nin kızı tornistan etti, dedi adam birden ciddileşerek. Sibel babasının adını duyunca duygulandı. Onu ne kadar özlediğini fark etti. Ercüment Baba'ya baktı. Bu yaşına rağmen adamın gözlerindeki enerjiye, dinçliğine bir kez daha hayran oldu.

– Kızım, o takıntıların kaç kez işe yaradı, ne çabuk unuttun?

Haklıydı. Birkaç kez çuvallassa da aldığı takdirnamelerin çoğunu normalde hastalık olarak damgalanabilecek takıntılarına borçluydu. Türk subaylarına tuzak kuran Rus kadın ajan çetesi, Gölcük'teki donanmaya sızmaya çalışan Yunan timi, nükleer madde kaçakçılığı için aracılık yapan Nijeryalılar... Hepsini bu takıntıları ve ısrarcılığı sayesinde yakalamıştı. Sahi Trabzon'da bölgedeki milliyetçi eğilimleri araştıran Rus timini unutuyordu. Ne maceraydı! Az kalsın postu deldiriyordu. Kolundaki mermi sıyrığına takıldı gözleri. Rusya'dan her zaman taşıyacağı kötü bir hatıra. Kendini zayıf hissetti bir an. Birine sarılma ihtiyacı duydu. Sahi Jack neden hiç aramamıştı? Bu akşam Ankara'da olacaktı. Onu çok özlediğini fark etti. Saatine baktı. Nerdeyse yediydi. Ani bir hareketle kalktı.

– Hayırdır Sibel?

– Baba, ben şu Amerikalı'nın evine gidiyorum. Yine geceleyeceğim.

– Kızım, bu kaçınıcı gece, arabanın içinde donup kalacaksın.

– Bu akşam son baba, bir şey çıkmazsa bırakıyorum işin peşini.

– Emanetini aldın mı?

– Yok, İngiliz'i az daha vuracaktım zaten, kalsın.

Ercüment Baba Sibel'in kolunu tuttu.

– Sen al kızım, beni dinle. Namlunun ucunda yaşıyorsun zaten.

Sibel ikiletmedi. Glock'u kıvrak bir hareketle beline yerleştirdi. Saçlarını topladı. Ercüment Baba'yı kelinden öpüp otoparka indi.

Mercedes 450 SLC'nin geniş koltuğuna yayıldı. Araba homurdanarak fırladı. İlk ışıklara üç yüz metre kala yavaşladı. Yeşil yanıyordu. Sibel, kırmızı yanana kadar rölantide gitti ve durdu. Kendisini rahatça geçebilecek bir arabanın da yavaşladığını fark etmişti.

Peşinde biri mi vardı?

Eskişehir yoluna çıktığında aynadan bir kez daha arkasını kontrol etti. Sıradışı bir şey gözüne çarpmadı. Evham yaptım galiba, diye mırıldandı. Radyoyu açtı. Klasik müzik kanalını tuşladı. Konya yoluna sapıp Gölbaşı'na doğru süratlendi. Sekize on vardı.

Göl kenarındaki Ankara Vilayetler Evi'ne bitişik villalardan birinde kalıyordu esrarengiz Amerikalı. Sibel her zamanki yerine, caddenin karşısındaki iki çöp konteynerinin arasına park etti. Buradan iki katlı villayı tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. Kontağı kapadı. Adamı beklemeye başladı. Hava kararmıştı. Ortalıkta in cin top oynuyordu. Uzakta birkaç köpek havladı. Gölbaşı Belediyesi'ne ait bir kamyon gürültüyle yanından geçti. Koltuğunu arkaya yasladı. Eve baktı. O da ne? Işıklar yanmıyordu!

O kadar kanıksamıştı ki evde birilerinin olmasını, fark etmemişti bile. Bu fırsatı kaçıramazdı. Arabadan indi. Villanın arkasından do-landı. Alçak çitlerin üzerinden atlayıp arka kapıya dayandı. MİT'in şarjlı demirbaş maymuncuğuyla kapıyı zorlanmadan açtı. Minik feneri yine iş başındaydı. Mutfağı geçti. Girişteki büyük salondaydı. Fenerle hızlıca etrafı kolaçan etti. Duvarlarda ya da masada hiç fotoğraf yoktu. *Aile evi değil demek ki! Devam kızım Sibel!* Ahşap merdivenlerden üst kata çıktı. Karşısına çıkan ilk odaya girdi. İvir zıvırla doluydu. Oradan çıkıp hemen yanındakine daldı. Acele etmeliydi. Amerikalı her an gelebilirdi. Bu odada sadece küçük bir yatak ve birkaç parça bavul vardı. Odadan çıkıp üst salona geldi. Fenerle ortalığı şöyle bir taradı. Ortada büyükçe bir sehpa gördü. Kadehler, içki şişeleri, birkaç parça çikolata... Bir kutu... Kutunun içinde pasaportlar... Bir dizüstü bilgisayar... Bir kasatura... *Pasaportlar?* Feneri tekrar kutuya tuttu. Pasaportları aldı. Fenerin ışığında tek tek gözden geçirdi. İki Amerikan, bir İngiliz, bir İran ve bir de Rus pasaportu. Hepsinde aynı fotoğraf, farklı isimler. Fotoğraflardaki adamı tanıdı. Esrarengiz Amerikalı sandığından da fazlasıydı! Kalbi küt küt atmaya başladı.

Adam her an gelebilirdi.

Arkasına döndü.

Fenerin zayıf ışığında son gördüğü şey, yüzüne doğru gelen bir yumruk oldu.

Yumruğun şiddetiyle yere savruldu. Yüzü yanıyordu.

Bu adam ne zaman geldi?

Daha ne olduğunu anlamadan midesine yediği tekmeye iki büküm oldu. Nefesi kesildi. Midesindeki sızı dizlerine kadar indi. El yordamıyla silahını aradı. Adamın hırıltıyı andırır nefesini duyabiliyordu. *Silah! Silah? Neredesin hadi!* Parmakları karanlığı boş yere taradı. Güçlü bir el atkuyruğundan tutup sertçe çekti. Adamın parmakları mengene gibi boğazına yapıştı. Başı dönmeye başladı. *Allah'ım! Buraya kadar mı yoksa? Yalvarırım böyle bitmesin!* Çırpınırken eli sehpanın ucuna çarptı.

Sehpa? Kasatura?

Adam diziyle sırtına bastırmasına rağmen bir hamleyle elini uzattı. *Çikolatalar... Kutu...*

Sehpanın üzerinde sürüklenen parmakları kadehleri devirdi.

Ve kasatura!

Ölüm öncesinin yorgunluğu titreyen bedenine yayılırken, son gücüyle kasaturayı sırtındaki dize sapladı. Boğazındaki parmaklar bir an gevşedi. Adam inleyerek bir küfür savurdu. Sibel saçlarını adamdan kurtarıp kendini öne attı. İnleyerek oksijeni içine çekti. Yaralı bir hayvan gibi soluyordu. Gözü karanlığa alışmıştı. Ama oksijensizlikten gözleri kararıyordu. Her şey bulanıktı. Sisli, belli belirsiz. Boğazında şiddetli bir yanma. Başında korkunç bir zonklama. Ayağa kalkmaya çalıştı, dizleri taşımadı. Tekrar çöktü.

Silah?

Nerdeydi bu Allah'ın cezası Glock? Karşısındaki karaltının çırpındığını sezdi. Kasaturanın bacadan ayrılmasıyla çıkan o mide bulandırıcı sesi duydu. Civa yeni bir saldırıya hazırlanıyordu. Karanlıkta hayal meyal adamın üzerine hamle ettiğini gördü.

O anda ışık yandı.

Keskin bir vızıltı!

Koca gövde ağaç gibi üzerine devrildi. Adamın yüzü, yüzüne yapıştı. Sıcak bir ıslaklığın yüzüne yayıldığını hissetti. Güç bela üzerindeki gövdeyi kenara itti.

Bayılmadan önce son gördüğü Jack'ti.

Elinde silahla salonun eşiğinde öylece dikiliyordu.

Gözlerini açtığı anda Jack'in kendisine şefkatle baktığını gördü. Adam güçlü elleriyle yanaklarını avuçlamıştı. *Jack? Burada? Ama nasıl?* Hayal miydi bunlar? Acısı şaşkınlığını bastırdı. Boğazı halen yanıyordu. Elini boğazına götürdüğü anda derisinin tahriş olduğunu fark etti. Yüzünde pis kokulu bir ıslaklık vardı. Kan! Başını çevirdi. Civa, hemen yanında yüz üstü yatıyordu. Adamın kafasından sızan kanlar yanı başında küçük bir göl oluşturmuştu. Kekeleyerek,

– Jack, dedi...

Adam sevgiyle parmaklarını kavradı.

– Ne kadardır baygınım Jack?

– Beş dakika kadar oldu, dedi adam. Kadını alnından öptü.

– Neler oluyor, senin burada ne işin var Jack?

– Geçti geçti... Merak etme, dedi adam saçlarını okşayarak.

Eliyle dudağının kenarındaki kanı silmeye çalıştı. Elinden tutup ayağa kaldırdı. Sibel, tutkuyla adama sarıldı. Şaşkınlıkla etrafa baktı. Boğuşmadan dolayı ortalık altüst olmuştu. Bir kenara savrulmuş silahını alıp beline taktı. Zihnini kemiren o soruyu bir türlü kafasından atamıyordu. *Jack'in burada ne işi vardı?* Titrediğini hissetti. Ortalığa saçılmış pasaportları toplayan Jack,

– Aklından geçeni biliyorum, şuradan bir an evvel çıkalım, açıklayacağım, dedi.

Sehpanın üzerindeki açılmamış sulardan birini Sibel'e uzattı. Kadın suyu hararetle içti. Bir kısmıyla yüzündeki kanı yıkadı. Jack kadını kollarından şefkatle tuttu. Buna rağmen gözlerinde öfke vardı.

– Ama önce sen bana cevap ver. Kim bu adam? Burada ne yapıyorsun? Az önce neler olduğunun farkında mısın?!

– Evet, sanırım hayatımı kurtardın.

– Hayır, sersem, onu kastetmiyorum, dedi Jack. Kadını göğsüne bastırdı.

– Jack, dedi Sibel uysal bir ses tonuyla. Galiba Civa'yı buldum.

Adam şaşırmıştı. Bir an donup kaldı.

– Ne Civa’sı Sibel? Ne saçmalıyorsun sen?

– Sonra anlatırım, önce etrafa bir bakalım!

Jack ikiletmedi. Civa’yı duyunca heyecanlanmıştı. Geniş salonda ne varsa didik didik etmeye koyuldular. Çekmecelere, raflara, kütüphanedeki kitapların içine hızla göz gezdirdiler. Sibel, sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarı çalıştırdı.

– Ben diğer odalara bakıyorum, diyen Jack gözden kayboldu.

Bilgisayar açıldı. Sibel heyecanla başına geçti.

– Kahretsin şifreli bu!

Sıkıntıyla iç çekti. Yeni yeni kendine geliyordu. Olan biteni kafasında şöyle bir tarttı. Ankara’nın dışında bir villadaydı. Yerde bir ceset vardı. Ve Jack hiç beklemediği bir anda ortaya çıkıp hayatını kurtarmıştı. Neler oluyordu sahi? Gözü yerdeki cesede takıldı. Yanına gitti. Jack’in hareket halindeki bir hedefi kafasından vurma becerisine şapka çıkardı.

– Görmeni istediğim bir şey var, diye seslendi Jack içerden.

Sibel, ayağıyla yerdeki cesedi çevirdi.

Ama bu yüz?

– İyi de bu Civa değil ki!

– Şuna baksana, içeride daha çok var, dedi Jack.

Elinde bir paketle salonun girişinde dikiliyordu.

Sibel, kafasını kaldırdı.

Gözlerine korku oturdu.

Gözbebekleri büyüdü.

Belindeki silahı çekip Jack’e ateş etti.

Kurşun adamın kolunu sıyrıp arkasındaki Civa’nın göğsüne saplandı. Adam elindeki demir şömine maşasıyla gerisin geri merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

– Civa’yı vurdum!

Jack yaralı kolunu tutup koşarak merdivenlerden aşağı indi. Sibel bir anda ortaya çıkan ikinci adamı göğüs kafesinden vurmuştu. Adam çok kan kaybediyordu. Jack adamın yanı başındaki demir maşayı görünce durumu kavradı. Sibel, demir maşayı kafasına indirmek üzere olan adamı haklamıştı. *Tam zamanında!*

Sibel koşarak yanlarına geldi.

– Hayatım, çok özür dilerim! Gerçekten! Önemli bir şeyin yok ya?

– Hayır, sadece sıyırdı, yok bir şey, dedi Jack. Ceketinin kolu kan olmuştu.

– Kusura bakma, senin kadar keskin nişancı değilim, dedi nefes nefese.

Jack zoraki gülümsedi.

– Benim açımdan biraz kanlı bir ödeme oldu, dedi.

– Önemli olan yaşıyor olman!

– Bu adamlar her kimseler Civa ile ilgileri yok, dedi Jack yüzünü buruşturarak.

– Biliyorum, dedi Sibel. Ateş etmeden önce Jack'in kendisine gösterdiği pakette eroin olduğunu fark etmişti. Kurşun Jack'i sıyırdığında adamın elindeki delik paket yere düşmüş, beyaz bir toz bulutu salonu kaplamıştı.

– Silah sesini duymuşlardır Jack, senin burada görünmemen lazım!

– Haklısın, dedi adam.

Koşarak tekrar üst salona çıktı. Kendi silahına ait mermi kovanını ve Sibel'i boğmaya çalışan adamın kafatasını delip geçen ve duvara çarpıp yere düşen mermi çekirdeğini cebine attı.

– Kolun nasıl, diye sordu Sibel mahcup bir edayla.

– Senden güzel bir hatıra, dedi Jack göz kırparak.

– Bağışla beni, başka çarem yoktu.

– Unut artık! Ben başımın çaresine bakarım, merak etme, dedi Jack. Koşarak arka kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

– Bana bir açıklama borçlusun, diye bağırdı Sibel, adamın arkasından. Birkaç saniye sonra bir arabanın hızla uzaklaştığını işitti. Civa sandığı adam artık nefes almıyordu. Şimdi iki cesetle bir başına kalmıştı. Yaklaşan bir polis arabasının sireni duyuluyordu.

– İşe bak, dedi kendi kendine, Civa'yı ararken uluslararası bir uyuşturucu çetesi buldum!

Halen şaşkındı. Yarım saat içinde önce ölümden dönmüş, sonra hayatını kurtaran sevgilisini hem vurmuş hem de hayatını kurtarıp aynı anda bir zehir tacirini de öldürmüştü.

Sıcak bir duşa ihtiyacım var, diye geçirdi aklından.

Bir yandan da aynı soru zihninde çınlayıp duruyordu:

Jack onu nasıl bulmuştu?

2 Mayıs

Abbotabad - Pakistan / 00.58

– Neler oluyor böyle!?

Pakistanlı bilişim teknolojileri danışmanı Sohaib Athar, her akşam yaptığı gibi yemek sonrasında soluğu bilgisayarının başında almıştı. Sosyal paylaşım siteleri üzerinden dünyanın dört bir yanındaki arkadaşlarıyla gevezelik ediyordu. On saniye önce masanın üzerindeki limonlu çay bardağının hafiften titrediğini, birkaç saniye sonra da pervazında eğreti duran oturma odası camının buna eşlik ettiğini korkuyla fark etti. Sesin kaynağını çıkarmakta zorlanmadı. Hayatının her anını sosyal ortama dökmeye alışmışların el çabukluğuyla *twitter*'a şunu yazdı:

“Gece saat 01.00 ve Abbottabad üzerinde helikopterler uçuyor. Buna pek rastlanmaz.”

Athar o an farkında değildi ama yarın sabah tüm dünyanın konuşacağı bir olayın ayak seslerini duyan ilk kişi oluyordu.

Kara Şahinler, bir anda, Mesut'un yaklaşık bir ay önce kapısından içeri süzüldüğü evin üzerine çullandı. İki helikopter, evin yüz metre kadar açığında kalan arsanın üzerinde alçaldı. İplerden sarkarak kendilerini aşağı bırakan özel timler, göz açıp kapayıncaya kadar evin kapısına dayandılar. Pakistanlı, şaşkınlıktan kocaman açılmış

gözleriyle karanlıkta olan biteni seçmeye çalışıyordu. Görebildiği kadarıyla komşusunun mütevazı bahçesinde olağanüstü bir hareketlilik yaşanıyordu! Helikopterlerden birinin tekerleri bahçenin yeni sürülmüş toprağına değdiği anda, gecenin karanlığını döven motor gürültülerine makineli tüfek sesleri eşlik etmeye başladı. Çatışma çıkmıştı.

Gece görüş sistemleriyle donanmış özel timler, bir yandan aralıksız şekilde eve ateş yağdırıyor, diğer yandan da tek sıra halinde eve doğru ilerliyorlardı. Athar çok korkmuştu ama sindiği pencerenin kenarında olanları izlemekten kendini alamıyordu. Birbirine doğru koşan izli mermilere bakılırsa, evden de hem askerlere hem de helikopterlere ateş açılmıştı. Timdekilerden birinin fırlattığı el bombasının patlamasıyla oluşan kısa süreli aydınlık Athar'ın şüphelerini doğruladı. Son on yıldır haberleri izleyen her ortalama vatandaş, Amerikan ordusunun standart donanımını tanıyabilirdi. *İyi de Allah aşkına bu adamlar burada ne yapıyordu?* Helikopterlerden dördüncüsü, üç katlı evin etrafında daireler çiziyor, her iki kapı yanına monte edilmiş M60 ağır makineliileri ip gibi mermi yağdırıyordu.

Olan biteni gören, olduğu yerde donakalmış Athar değildi sadece. On bin kilometre uzaktaki Beyaz Saray'da Başkan Obama ve kurmayları da operasyonu izliyorlardı. Athar'ın çıplak gözle gördüğünü, onlar plazma ekranlardan takip ediyorlardı. Başkan, Hacı'yı nasıl yakaladıklarını anbean görmek istemişti. Donanma Fokları (Navy Seals) olarak bilinen özel tim, hızlı adımlarla üst katlara tırmandı. Silah sesleri bıçak gibi kesilmişti. Kulağına tek çarpan, evin köhne duvarlarındaki boyaları döken helikopterlerin homurtularıydı. Birkaç dakika sonra tim komutanının sesi duyuldu:

– Geronimo 1... Operasyon başarıyla sona erdi. Hacı ele geçirildi. Üsse dönüyoruz!

Başkan Obama odadakilerle tokalaşıp konuşma metnini hazırlamak için seri bir şekilde Oval Ofise yöneldi. Birkaç saat sonra dünyaya Usame bin Ladin'in öldürüldüğünü açıklayacaktı. Bir kez daha seçilmeyi garantilediğini hissedebiliyordu. Washington sıradan bir bahar gecesine hazırlanırken Başkan karmaşık duygular içindeydi. Beyaz Saray bahçesindeki gülleri izlerken kendi kendine mırıldandı:

– Ne tuhaf, adam halen yaşıyor ve bunu tek bilen bizleriz.

6 Mayıs

İstanbul

– Ne Allah’ın cezası bir aydı be, dedi Jack.

– Kudüs’te bana o dosyayı gösterdiğinden beri ha bugün ha yarın diye bekliyordum. İtiraf edeyim, hayatta tutmakta en çok zorlandığım sır bu oldu, dedi Sibel gözlerini kocaman açarak.

Sultanahmet’te, Ayasofya’ya cepheden bakan And Hotel’in nefes kesen teras manzarasında öğle yemeğindeydiler. Jack dün sabah İslamabad’dan dönmüştü. İki sevgili birlikteliklerinin tadını çıkarıyorlardı. Yüzlerindeki kocaman gözlükler her zamanki gibi onları meraklı gözlerden koruyordu.

– Özlüyorum seni, dedi Sibel. Bir görünüyorsun, sonra haftalarca ortada yoksun.

Jack bir şey söylemedi. Uzaklardaki Galata Kulesi’ne bakıyordu.

Sibel’in adama duyduğu sevgi Ankara’da yaşadıkları maceradan bu yana daha da artmıştı. Jack’in en başından itibaren kendisini Ankara’daki adamlarından birine izletmiş olması sayesinde son anda hayatı kurtulmuştu. Peşine birini taktığı için uzunca bir süre adama gönül koysa da, içten içe kendisini bu kadar sakınması çok hoşuna gitmişti. Bir hafta önce telefonda kavga etmişler, Jack sonunda ağzındaki baklayı çıkarmıştı. İlk aşkı Veronica da bir CIA ajanıydı. Bir operasyon sırasında ölmüştü. Adam neredeyse ağlayarak bunu anlattıktan sonra, “Seni korumak için her şeyi yaparım deyip” telefonu yüzüne kapamıştı.

– Sana dedim koca adam, sürekli kayıpsın?

– Başımızdaki belaları göz önünde bulundurursak normal değil mi? Neredeyse iki gün üst üste aynı yerde uyumuyorum!

– Haklısın... O yüzden de uykularında bile huzursuzsun, sağlığına da dikkat etmiyorsun, üzülüyorum.

– Bu işi yapıp da rahat uyuyabilen varsa aklına şaşarım, dedi Jack. Sibel kendi gördüğü kâbusları hatırladı. Jack haklıydı!

Bir süre Eminönü’ndeki vapur trafiğini izlediler. Üzerlerinden bir martı geçti. Uzaklardan bir şilebin düdüğü işitildi.

– Masumlar ölmesin diye koşturuyoruz. Bunun bir bedeli varsa ödüyorum, sorun yok.

– Boşver canım, sen bana bakma, dedi Sibel.

– Sana vermek istediğim önemli bir şey var deyip çantasına uzandı. İçinden çıkardığı küçük bir flaş diski adamın önüne bıraktı.

– Ne bu Sibel?

– ANKA dedi, kadın fısıltıyla, umarım geç kalmamışızdır.

Jack şaşırmişti.

– Nasıl becerdin?

– Korumakla yükümlü olduğum sırları benden gizleyecek değiller ya, Jack. Nasılını bir ara anlatırım.

– Pekâlâ, dedi Jack diski cebine atarak. Şu an önemli olan gerekli değişiklikleri bizimkilere yaptırıp bunu bir an evvel İsfendiyar’a ulaştırmam.

– Sence çok mu geç kaldık?

– Dua edelim de öyle olmasın. Yoksa yandığımızın resmidir.

– Sana minnettarım beni açık etmediğin için. Dikkatli ol lütfen.

– Boşver onu şimdi. Civa ile ilgili bir şeyler bulabildin mi?

– Hayır, teşkilatta bu konuda kimsenin ağzını bıçak açmıyor.

– Namussuzlar oyunu sıkı oynuyorlar. Yine de sen tetikte ol, zaman aleyhimize işliyor... Ayrıca lütfen bir daha kendini öldürtmeye çalışma!

Sibel Ankara’da olanları bir kez daha hatırlayarak mahcup bir şekilde güldü. Adamın elini tuttu.

– Kolun nasıl?

– Geçti sayılır, dedi Jack sırtarak.

– Seni vurarak hayatını kurtardım ne garip!

Karşılıklı güldüler.

– Peki Şahap? Onla ilgili bir şeyler var mı?

– Hayır... Kızacağını biliyorum ama... El altından onu da soruşturuyorum, dedi fısıltıyla.

Jack şaşırmişti.

– Anlamadım, ne yapıyorsun?

– Bana gösterdiğin fotoğraf vardı ya...

– Evet?

– Adamı araştırıyorum... Tabii işin içeriğinden bahsetmedim kimseye... Sıradan bir soruşturma gibi.

– Deli misin sen tatlım! O resimleri adamların bizzat peşine düş diye değil, gözlerini ve kulaklarını aç ve işimize yarayacak bir şeyler bul diye gösterdim. Şahap'ın sizinkiler arasında bağlantıları olabilir! Ya sana bir şey olursa! Ya ilişkimiz deşifre olursa! Sana bir şey yaparlarsa!

– Tamam Jack, sakın ol! Güvendeyim ben. Sadece senin gibi işimi yapmaya çalışıyorum, dedi Sibel, narin parmaklarıyla adamın elini kavrayarak. Jack'in kendisini bu kadar önemsemesine bayılıyordu.

– Bir kez daha söylüyorum, sakın tek başına bir şeye kalkışma. Bu işte birlikteyiz.

– Söz hayatım, dedi Sibel.

– Koca ülkeleri parmaklarında oynatıyor bu adamlar tatlım. Sahadan uzak dur, o müthiş zekânla bana masada lazımsın sen!

Ardı ardına ezanlar okunmaya başladı. Gözlerini kapayıp arkasına yaslanarak dinledi Jack.

– Sahi, İslamabad'da ne yaptığını ne zaman anlatacaksın?

– İranlılar Pakistanlı bir nükleer fizikçinin peşinde tatlım, dedi adam buz gibi bir sesle.

– Yani? Malzemeleri hazır ve aşçı arıyorlar mı diyorsun?

– Aynen öyle. Onca fizikçileri öldürüldü ama adamlar pes etmiyor. Gerçi bizim çocuklara bakılırsa Mossad şu ana dek sadece gölgelere ateş etmiş.

– O ne demek?

– Yani ulaşabildikleri kişiler bomba yapımında ikinci dereceden isimler. Kilit roldekileri öldüremedikleri için Tahran'dakiler yola devam ediyor.

– Evet, bizimkiler de aynı şeyi söylüyor, dedi Sibel. Gelen raporları hatırlamıştı.

– Ve şimdi de son noktayı koymak için gerçek bir uzmanın peşindeler, öyle mi?

– Kesinlikle, dedi Jack. Pakistan'ın nükleer füze programında aktif görev almış birkaç aday var ama hangisinin peşinde olduklarını tespit edemedik henüz. İslamabad'dakilerin kulağını çektik. Bu adamlar hiçbir şekilde ülkeden dışarıya burunlarını çıkarmayacak,

diye. Biliyorsun, bizim zorumuzla adamları göz hapsinde tutuyorlar yıllardır.

– Sizi dinleyecekleri ne malum? Bin Ladin'i yakalayacağız diye resmen adamların ülkesini basıp ortalığı birbirine kattınız.

– Dinlemek zorundalar. Dinlemeleri gerektiğini biliyorlar ve dinleyecekler... Başkan İsrail'i zor zapt ediyor. Üstelik Erdoğan 12 Haziran'daki seçimleri kazanınca, ki bu kesin, Kudüs'tekiler daha da hırçınlaşacak, bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Bu ateşe benzin dökmek Pakistan'ın işine gelmez.

Sibel, adamın gözlerindeki soğuk kararlılıktan etkilenmişti. Yoksa içten içe ona hayranlık mı duyuyordu? Bitmek tükenmez enerjisine, sarsılmaz mantık örgüsüne, özellikle de cesaretine. Bazen gerçek olamayacak kadar ideal görünüyordu. Yoksa o da kendisini bırakıp gider miydi? İşte yine başlamıştı kuruntu yapmaya.

Jack'in çalan telefonuyla kendine geldi. O sırada arkalarındaki masaya birileri oturdu. Jack izin isteyip masadan kalktı. Sibel şimdi hayranlık dolu bakışlarla terasın diğer ucunda hararetle konuşan sevgilisini süzüyordu. Öfkeli ve huzursuz kahramanı yine iş başındaydı işte. Gözü Jack'in yanında getirdiği *Wall Street Journal*'a takıldı. *Bakalım neler oluyor dünyada...*

Erdoğan'ın diktatörleştiğini ima eden bir makale, geçelim. Başka... İranlı bilim adamları gizli bir patlayıcı türü üzerinde çalışıyormuş. Kaynak kim? Hımmmm İngilizlermiş... Palavracılar. Altın yükseliyormuş... Bana ne, sanki tonla altınım var...

– Merak ettiğin varsa bana sor, dedi masaya dönen Jack gülerek, gazeteciler de bize sorup yazıyor zaten!

Sibel güldü. Bu çarkın nasıl işlediğini gayet iyi biliyordu.

– Nedir planın Jack?

– En kısa zamanda İran'a gidip İsfendiyar'ı göreceğim. Başımda bir de Menora belası var biliyorsun. İran'da dolanıp durduğunu söylüyor İngilizler.

– Jack, tüm bu pislik temizlenince uzuuuuun bir tatil yapalım mı?

– Asla hayır demem, dedi adam gülerek. Bu arada senin planın nedir?

– Almanya'ya gidebilirim bir iki günlüğüne. Ben de kendi çapımda çalışıyorum. El Kaide'nin devşirdiği Türklerle ilgili bir şeyler ara-

yacağım. Belki senin işine yarayacak bir şeyler de bulurum, fena mı olur?

İnsanın sevgilisine yalan söylemesi ne pis bir duygu, diye geçirdi içinden. Ama bunu onun için yapıyordu ve adamın şu aşamada her şeyi bilmesine gerek yoktu.

– El Kaide dedin de, diye lafa girdi Jack, İslamabad’da çok ilginç bir görüşme yaptım... El Kaide’yle bağlantısı olduğunu bildiğimiz güçlü bir adamla. Oradaki büyük aşiretlerden birinin lideriyle işte.

– Eee?

– Üstü kapalı tehdit ettiler bizi... Dünyayı kandırabilirsiniz ama bizi değil. Hacı’yı sağ salim bize teslim etmezseniz dünyayı başınıza yıkarız, dediler.

Jack bunu anlatırken çok sıradan bir şeyden bahsediyormuşçasına rahattı. Sibel şaşırmıştı.

– Sağ salim mi? O da ne demek? Yoksa?

– Saçmalama tatlım... Aptalca komplolar işte!

– Olmayabilir de, dedi Sibel kaşını kaldırarak. Apar topar denize attınız adamı. Ortada resim falan da yok.

– Başkan adamları daha da sinirlendirmek istemiyor, biliyorsun.

– Palavra... Saddam’ın oğullarını vurduktan sonra makyajlayıp sergilemişsiniz, saf değiliz herhalde.

Sibel pençelerini çıkarmıştı yine. Jack duymamış gibi davrandı.

– Peki sen ne dedin, diye üsteledi kadın.

– Ne diyeceğim, güldüm geçtim tabii. Ama yine de adamların tehdidini Başkan’a rapor edeceğim.

Bir süre sadece bakıştılar.

– Jack, sence *Paris Tuzağı* işe yarayacak mı, diye sordu Sibel. Üzerindeki yükten bir an evvel kurtulmak istiyordu.

– Söz veriyorum, elimden geleni yapacağım.

İki sevgili birkaç yaşlı Avrupalı turistin, martıların ve minarelerin eşlik ettiği yemekle akşamı buldu. Jack ile Sibel’in romantizmin doruklarında gezindiği dakikalarda Menora, İsrail’dekilere önemli bir mesaj geçmişti:

“Pakistanlı daha önce belirttiğim tarihte kafeste olacak.”

Cevap gecikmedi:

“İspat edebilir misin?”

10 Mayıs

Tahran / 07.00

– Buşehr’e bir bilet, dedi Menora kusursuz Farsçasıyla.

Royal Safar İranian otobüs şirketinin gişe memuru yavaş hareketlerle bileti keserken duygusuz gözlerle etrafını süzdü. Duvarları Humeyni ve Hamaney’in portreleriyle süslü bakımlı Tahran Otogarı, yorgun bakışlı genç askerleri, dilencileri, gözlerine uyku çökmüş şoförleri, Şiraz yolcularının aklını İsfahan için çelmeye çalışan değnekçileri, kaçak çay dolu tepsileri bağıra çağıra sallayarak otobüslerin arasında seğirten yüzü yanık çaycı çıraqları ve binbir niyetle yollara dökülmüş yolcularıyla kendi âlemindeydi. Bir an gişenin camındaki silüetine takıldı gözü. O bile kendisini tanıyamamıştı. *Mossad’ın makyajcıları!* Bir gün öncesinde sahte Fransız pasaportuyla İran’a girmiş, geceyi Tahran’da Fransız gizli servisine ait bir güvenli evde geçirdikten sonra sabah evden *İran Yahudilerinden çiftçi Aaron* olarak çıkmıştı. Buşehr’deki akrabalarını ziyaret edecekti. İran’da, bu ülkeye kalben bağlı yirmi beş bin kadar Yahudi’nin yaşaması, Menora için eşsiz bir paravan olmuştu. Başını tümseklerden dolayı titreyen otobüsün camına dayadı. Kahverengi coğrafyayı bir bıçak gibi kesen otobanı seyre daldığında zihniyle baş başa kalmıştı. Yine aklına o gelmişti.

Ama hayır, hayır gelmemeliydi, şimdi değil, bu haldeyken değil. Baş çatlayacak gibi ağrıyordu. Kusursuz plana kusursuz zihin gerekirdi. Hiçbir şey bir diğerine karışmamalıydı. Ama zihnine söz geçiremiyordu işte. Halbuki kafasında ne güzel parçalara ayırmıştı her şeyi. Birbirinden bağımsız; zamansız hayallere, özlemlere ve düşüncelere kapalı kompartımanlar.

– İçindeki insanları sev Menora, dikkatlice sev onları, birbirlerine karıştırma, diye mırıldandı

– Çay alır mısınız beyim?

Genç muavinin sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Plastik bardaktaki çayı alıp servis tablası üzerindeki limon dilimlerinden birini içine attı. Muavin bin tümenlik bahşişe gülerek teşekkür etti.

Çayını yudumlarken önündeki zorlu görevi düşünüyordu. Bunun için aylardır İran'da konuşulan İbranice aksanı üzerine dersler almış, Tahran seyahatlerinde çarşı pazara karışarak aksanını test etmişti. Hayır, yabancı olduğunu kimse fark etmemişti. Yanı başından geçip giden uyduruk taksileri, karpuz yüklü külüstür kamyonları ve birbirinden renkli yolcu otobüslerini izlerken, önündeki ihtimalleri masaya yatırdı. Ya tarihe geçecek ya da macerayla dolu hayatı İran'daki bir kimsesizler mezarlığında son bulacaktı. İki gün önce İran, nükleer santrallerinde ilk kez elektrik ürettiğinden beri İsrail'dekiler hop oturup hop kalkıyordu. Netanyahu'nun, bugün elektrik üreten yarın bomba üretir, diye bas bas bağırان halini hatırladı. Belli belirsiz sıırttı. Adamın paniğe kapılmış halini görmekten çok zevk aldığını fark etti. Ve şimdi birkaç gün önce verdiği istihbaratın doğru olduğunu bizzat kendisi gösterecekti onlara. İran sokaklarında nükleer fizikçi avlama taktığının boş olduğunu defalarca söylemişti. İnanmamışlardı. Her şey istediğı gibi giderse çok ama çok öfkelenecleklerdi. Yetmişlerde Şah'ı nükleer santral için destekleyen Batılılar, Mollalar iktidara gelince bu işe bir dur demiş, çalışmaları sekteye uğratmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Ama işte buraya kadardı.

– İran'ın fendi sizi yendi beyler, diye mırıldandı ön koltuktaki kadının bebeğı ağlamaya başladığında. Ceketini kıvrıp yastık yaptı. Kafasını cama yasladı. Uykuya daldığında zihninde bölük pörçük görüntüler uçuşuyordu. Esmer uzun saçlar, su üstünde yüzen uçak

parçaları, bir kırmızı pabuç, yeşil gözler, Sultanahmet'in minareleri...

Aynı gün

Tahran / 08.00

– İsfahan'a bir bilet lütfen, dedi Sibel gelmeden biraz çalıştığı Farsça-sıyla. Gişe memuru kimliğini istedi. Sibel pasaportunu uzattı. Türk olduğunu gören adam dişlerini göstererek içtenlikle gülümsedi. Güneşin ilk ışıkları Tahran Otogarı'na daha yeni düşüyordu ama burada hayat çoktan başlamıştı. Gişenin camındaki yansımasına bakarak başörtüsünü düzeltti. Gece uçağıyla Ankara'dan Tahran'a gelmiş, şehirde oyalanmadan kendini otogara atmıştı. Yorgunluktan ölüyordu. Otobüsün kalkmasına daha üç saat vardı. Yerleri paspaslayan temizlikçilerin ve kucaklarında ağlayan çocuklarıyla bir grup kadının arasından geçerek, küçük ama bakımlı çayhanelerden birine girdi. Zencefilli yumurtalı İran poğaçaları ve büyük bir bardak çayla kahvaltı yaptı. Çayhanenin aynalı duvarında kendine baktı. Siyah başörtüsüyle hiç de fena durmuyordu. Gözlerinin güzelliği ortaya çıkmıştı. Jack'in kendisini bu halde görse ne tepki vereceğini düşünerek eğlendi. Neredeydi acaba? Adamın şefkatli kollarını hissetti bir an. Neşeyle doldu.

Yarım saat sonra otobüsü Tahran'ı İsfahan'a bağlayan 7 no'lu yolda süzülürken, Sibel çoktan uykuya dalmıştı bile.

Aynı gün

İsfahan

Şehrin merkezinde sayılabilecek Ali Kapu Otel'e yerleştğinde akşam olmak üzereydi. İran'daki diğerleri gibi seksenlerde donup kalmış, bakımsız ama temiz bir oteldi bu da. Sibel'in bu şartlarda lüks arayacak hali yoktu. Kendisini gayet dinç hissediyordu. Otobüste uykusunu almıştı. Hızlı bir duş alıp kendini sokağa attı. Yakındaki bir lokantada İran usulü kızartma tavukla karnını doyurdu. Akşam olmuştu. Chahar Bagh Abbasi Bulvarı boyunca yürüyüp şehrin en hareketli noktası olan İnkılap Meydanı'na geldi. Önünde tüm gü-

zelliğiyle Zayende Nehri uzanıyordu. Şehrin iki yakasını bağlayan ışıktandırılmış Siesepol Köprüsü'nü yürüyerek geçti. Hayranlıkla etrafı izledi.

– İranlılar boşuna *İsfahan cihanın yarısıdır* dememişler, diye mırıldandı.

Ortalık cıvı cıvıldı. Kızlı erkekli gruplar köprü'nün altındaki çayhaneleri hınca hınç doldurmuş nargile içiyor, neşeyle sohbet ediyorlardı. Çağlayarak akan nehrin insanın içini huzurla dolduran şırıltısını dinledi. Nehir boyunca yürüyen çocuklu aileleri izledi bir süre. Bu ülkeye ikinci geliyordu ama yine de halen ne kadar basmakalıp fikirleri olduğunu fark edince utandı. Her şey ne kadar da Türkiye'ye benziyordu. Hayat olağan ritminde akıyor, herkes kendi küçük dünyasında mutlu görünüyordu. Savaş için didinenleri düşününce canı sıkıldı. Bu şirin ülkenin bir yerlerinde birilerinin ANKA'nın planları üzerinde çalışmaya hazırlandığını hatırlayınca can sıkıntısı öfkeye dönüştü. Şahap geldi aklına. Yumruklarını sıkı. Ercüment Baba'nın onu bir an evvel bulmasını diledi. Ama her şey sıraylaydı. Önce Reyhani'nin izini sürecekti. Oteline döndü. Yarın zor bir gün onu bekliyordu. Külüstür klimanın ninni gibi gelen sesini dinlerken gözleri kapandı.

Ertesi gün

Buşehir / 13.00

– Allah’ım, gündüz olmak zorunda mıydı bu iş!

Şehri saran dağlar sıcaktan neredeyse buharlaşacaktı. Astronotlarınkini andıran ısı kontrollü tulumu sayesinde sıcaktan fazla etkilense de araziye uymak üzere yüzüne sürdüğü toprak rengi boya, adeta çelik bir maskeye dönüşmüştü.

– Allah kahretsin, dedi Menora. Ellerinden her iş geliyor da neden ay ışığından enerji üretemiyorlar ki!

Yerden otuz santim kadar yüksekte, toprağa dikilmiş dört kazık üzerine gerilmiş kamuflaj çadırını açıp sürünerek altına girdi. Elli metre kadar uzağa belirli aralıklarla dizdiği küçük çakıl taşı görünümlü sensörler çalışır vaziyetteydi. Etrafta herhangi bir hareket algıladıklarında kolundaki saate sinyal göndereceklerdi. Buşehir’deki Mossad taşeronlarının birkaç gün önce gelip şu an bulunduğu yere gömdükleri ekipman çantasını açtı. İçinden çıkardığı uzun menzilli panoramik dürbünü dikkatle yüzüne yerleştirdi. Derin bir nefes alıp dürbünü aktif hale getirdi. Gözlerinin önünde kırmızı çerçeveli dijital bir ekran belirdi. Çok geçmeden, sıcak havanın gözde yarattığı yanılsmadan dolayı, sıcak su dolu bir kazanın içinde kay-

nıyormuşçasına üzerinden buharlar tüten Buşehr Nükleer Santrali görüntüdeki yerini aldı.

Evet, dostum tekrar merhaba...

Görüntüyü yakınlaştırp ekranın ortasında beliren küçük kırmızı üçgeni *sineğin* girebileceği olası girişler üzerine sırasıyla yerleştirdi. Her giriş için bir kez parmaklarının altındaki düğmeye bastı. Her basışında dürbüne bağlı noktalayıcıdan süzülen ince bir lazer huzmesi hedefleri işaretledi. Dürbünü bir kenara bıraktı. Tahran'dan getirdiği küçük bavulu dikkatle açtı. İçindeki bir çift kunduranın tekini alıp dikkatli bir şekilde topuğunu söktü. Topuğun tabana yapışık yüzündeki küçük bölmeyi özenle açtı.

– Evet ufaklık, gel bakalım!

Amerikan ordusunun gizli proje merkezlerinden olan Ohio Wright Patterson Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki araştırma laboratuvarında üretilen sinek görünümlü bu mikro casus robot, üç ay öncesine kadar tasarım aşamasındaki benzerlerinin en gelişmişiydi. Dağlık bölgelerde görev yapan Amerikan özel timlerine yardımcı olmak için tasarlanmıştı. Menora'nın yönlendirdiği Mossad ajanlarının prototiplerden birini çalması zor olmamıştı. İsraili nano teknoloji uzmanlarının daha da geliştirdiği sinek şimdi kanatlanmayı bekliyordu. Mükemmel görüntüsüne karşın bir kusuru vardı. Aynı zamanda güneş pili de olan kanatçıklarından elde ettiği enerjiyi depolayacak fazla yeri yoktu. Havada en fazla yarım saat kalabiliyor ve uzaktan kumanda edilmesi gerekiyordu. İşte Menora'nın onca işinin arasına sığdırdığı eğitimlerin, Tahran'dan Buşehr'e uzanan bin kilometrelik o çilekeş otobüs yolculuğunun ve şimdi güneşten kavru lan Acem dağlarında soğuk terler dökmesinin sebebi buydu. Sinek, uyduların göremediğini gösterecekti onlara. Sineği havalandırmadan önce bavulundaki 57 paketlerinden birini çıkardı. 57, İran'ın en sevilen sigara markalarından biriydi. Adını Şemsi takvime göre 1357'de gerçekleşen İran İslam Devrimi'nden almıştı. *Ne ironi ama*, diye geçirdi aklından. Paketin içinden çıkardığı kibrit kutusu büyüklüğündeki sinyal bozucuyu çalıştırdı. Kutunun üzerindeki kırmızı ışık yeşile döner dönmez, yanındaki dijital ekranda beli-

ren saat, otuz dakikadan geri saymaya başladı. Şu andan itibaren elektronik bir hayaletti!

Sineği, paha biçilmez bir elmas parçasını tutuyormuşçasına, çadırın hemen önündeki, güneşten kora dönmüş taşın üzerine yerleştirdi. Sinek, tiz bir vızlama sesiyle olduğu yerde hareketlendi. Acem güneşiyle buluşan kanatlar parıldayıp havaya dikildi. Birkaç dakika içinde yakıt deposu dolmuştu. Menora sanal gerçeklik kaskını takıp aktif hale getirdi. Artık dünyayı sineğin gözlerinden görüyordu. Sinek havalandı. Kendi etrafında birkaç küçük tur attı. Az önce lazerle işaretlenen noktalardan ilkinde doğru süzölmeye başladı. Adam daha önce Necef'te defalarca bu anın provasını yapmış olsa da nabzının yükselmesine engel olamıyordu.

Sen yıllarca Arapları sinek gibi ez, sonra gel bir sinekten medet um! Düşüncelerini toplayıp görüntüye odaklandı. Sineğin dijital gözlemlerinden gelen görüntüler kaskının içinde üç boyutlu olarak ete kemiğe bürünüyordu. Soğutuculu tuluma rağmen şıpır şıpır terlediğini hissetti. Artık o yoktu. Sinek vardı.

Menora, bir sineğe dönüşmüştü.

Birkaç dakika içinde hafızaya aldığı ilk giriş noktasına ulaştı.

Bu da ne böyle? Hımm daha çok plastik bir bacayı andırıyor. Ucundan çıkan dumanlara bakılırsa yolun sonu pek de iyi görünmüyor.

Bir sonraki hedefe yöneldi.

Daha şimdiden beş dakika geçmişti. Hata yapmak gibi bir lüksü yoktu. Neredeyse kendi terinde boğulacaktı. Şimdi ağzı örölü bir mazgalın önündeydi. Bunu Rus santrallerinin fotoğraflarından hatırlıyordu. Havalandırma girişiydi, evet. Dikkatle içeri süzöldü. Tünelin geniş ve ışıklandırılmış şekilde inşa edilmiş olmasına şükretti. Üç dakikalık uçuşun ve labirenti andıran koridorların ardından geniş bir hangara çıktı. Aynı anda dört bir yandan gelen görüntüleri taradığı için zihni normalden daha hızlı çalışıyor, gözbebekleri bir kareden diğerine zıplıyordu. Enerji içeceği işe yaramıştı. Refleksleri en az bir sinek kadar hızlanmıştı. Dünya üzerindeki en akıllı sinekti! Duvarlardaki Rusça-Farsça panelleri izleyerek kontrol odasına yöneldi. Bu arada kaydettiği görüntüler, eşzamanlı olarak casus uydu TecSar'a gidiyordu. 2008'de Hindistan'dan yollanan ve bir

hafta öncesine dek Pakistan'ı gözetleyen TecSar'ın yörüngesi bu operasyon için değiştirilmişti. Uydu, aldığı görüntüleri Tel Aviv'deki Savunma Bakanlığı merkezine gönderiyor, Savunma Bakanlığı Siyasi-Askeri İlişkiler Direktörü Amos Gilad liderliğindeki bir ekip, görüntülerdeki yüzlerin kime ait olduğunu tespit etmeye çalışıyordu. Menora minik kumanda koluna neredeyse yapışmıştı. Parmaklarını milimetrik bir hassasiyetle oynatarak santralin kalbi sayılan ana kontrol odasına girdi. Şimdi ana girişin hemen üzerinde bir yere konmuştu. Son on dakika!

Ama o da ne?

Kolundaki saat titriyordu!

Aynı dakikalar

İsfahan

Öğlene kadar uyumuş, portakal suyu, çörek ve bol çayla mükemmel bir kahvaltı yapmıştı. Kaldırımları dolduran kalabalığın arasına karıştı. İmam Hüseyin Meydanı'na kadar yürüdü. Keşmekeşe dönmüş trafikten daha çok elindeki telefonla ilgilenen yorgun yüzlü bir trafik polisine gitmek istediği adresi gösterdi. Adam, bir şey söylemeden eliyle Sepah Bulvarı boyunca yürümesini işaret etti. Sibel meydandaki taksilerin arasından seke seke karşıya geçti. Bulvar boyunca yürüyerek İsfahan'ın kalbi olarak kabul edilen Nakş-ı Cihan Meydanı'na geldi. Aradığı adres meydanı çevreleyen Kapalı Çarşı'daki dükkânlardan biri olmalıydı. Bulması zor olmadı. Kalabalığı yarararak satranç takımı, çini vazo, envai çeşit cam süsleme ve Hz. Ali tablolarıyla dolu dükkâna girdi. Birkaç neşeli turistin alışverişinin bitmesini bekledi. Aradığı adamın İngilizce konuşabildiğini fark edince biraz olsun rahatladı. Kasaya doğru ilerledi. Evet, aradığı adam, Reyhani'nin diğer amcası, karşısındaydı. Aynı yüz hatları, neredeyse aynı mimikler. Adam tıpkı California'daki kardeşlerine benziyordu. Yanında oturan biriyle sohbete dalmıştı. Çekinerek yaklaştı Sibel. Nazıkçe selam verdi. Kısaca California'da yaşadıklarını anlattı. Adam, Sibel'i ifadesiz bir yüzle dinledi ve Reyhani'nin adını anılmasıyla birlikte yüzü asıldı. Dükkândaki misafir birden selam verip çıkınca Sibel Reyhani'nin amcasıyla baş başa kalmıştı. İranlı, Sibel'e yanındaki koltuğa oturmasını işaret etti.

– Neden arıyorsunuz yeğenimi, diye sordu duygusuz bir sesle.

Sibel kısa cümlelerle gerekçesini anlattı. Adam umarsızca başını salladı. Canının sıkıldığı belliydi.

– Babasıyla amcası nasıl? Yıllar oldu yüz yüze görüşmüyoruz kardeşlerimle, dedi.

Hadi be adam bir şeyler söyle, diye geçirdi içinden Sibel ve bütün sempatikliğini takınarak konuştu:

– Çok iyi görünüyordlardı. Bana yardımcı olacağınızı çünkü Reyhanî'yle ilgili ne varsa sizin sakladığınızı söylediler.

Bu kadarcık yalandan bir şey çıkmazdı. Adamın canını daha da sıkmamak için neredeyse her kelimesini tartıyordu.

– Ben değil, kızım saklıyor, dedi adam bir kenarda fokurdayan nargilesinden bir nefes çekerek. Amcasının kızını çok severdi.

Gözlerini Sibel'in gözlerine dikmişti. Bakışlarında şüphe ve tedirginlik vardı. Kadının aklından geçenleri okumaya çalışıyor gibiydi.

– Tam olarak ne arıyorsunuz, diye sordu.

– Geçmişinden bir iz, hatıra, bilmiyorum, işime yarayabilecek herhangi bir şey.

– Şeytan Amerikalılar onu bizden aldığından beri biz de onu zihnimize gömdük, dedi adam.

– Acınızı anlıyorum, üzgünüm, dedi Sibel başını öne eğerek.

– Ve bundan dolayı size yardım edebileceğimizi sanmıyorum, dedi İranlı gözlerini kaçırarak.

Ayağa kalktı. Fırçayla bibloların tozunu almaya başladı.

Sibel oturduğu yerden kalkmak istedi ama kalkamadı. Çaresizlik duygusunun yine zehirli bir virüs gibi damarlarında yayıldığını hissediyordu. Midesi kasıldı. Onca yol, onca masraf bunun için miydi? Ne inatçı bir sülaleydi bu!

– Sizin için bir sakıncası yoksa işime devam etmek istiyorum, dedi adam.

Sibel nazikçe kapı dışarı edildiğini anlayıp dükkândan çıktı. Şeyh Lütfullah Cami ile Ali Kapu Sarayı'nın arasında, meydanın ortasına denk düşen devasa havuzun yanındaki banklardan birine oturdu. Sırt çantasından çıkardığı elmayı isteksizce dişledi. Güneş etkisini kaybetmeye, gölgeler uzamaya başlamıştı. Güneş ışınlarının camilerin çinilerle bezenmiş kubbelerindeki yansımaları seyre-

meye gelenler, havuzun etrafını doldurmuştu. Bir süre bu neşeli ve huzurlu kalabalığı izledi. Dünyanın en güzel meydanlarından birinin ortasında dünyanın en mutsuz insanlarından biri olduğunu kederle hissetti.

Allah'ım, ben ne yapıyorum burada. Ne olur yardım et!

Tatlı bir rüzgâr yüzünü yaladı. İçini nedenini bilemediği bir sevinç dalgası kapladı. Bu kez iştahla bir ısırık aldı elmasından.

Pes etmek yoktu.

Adamı izleyecekti!

Aynı dakikalar

Buşehr

– Allah kahretsin, diye mırıldandı Menora, bu da nerden çıktı şimdi! Mossad'dakiler bir aksilik çıkarsa kendisini riske atmasını istememişlerdi. Ama hayır, önünde eşsiz bir fırsat penceresi açılmıştı ve zaten birkaç dakika sonra kapanacak bu pencereyi şimdiden kapatmaya hiç niyeti yoktu. Titreyen saatine aldırmadan sineği tekrar havalandırdı. Hemen aşağıda hummalı bir faaliyet göze çarpıyordu. Beyaz önlüklü teknisyenler sağa sola koştururken Tel Aviv'dekiler ekrana yapışmıştı. Saatteki titreşim, Menora'nın sineği büyük bir hassasiyetle idare eden elini zorluyordu. Hareket eden her ne ya da kimse bir hayli yakınında olmalıydı. Şimdi kalkıp kaçmaya başlasa belki canını kurtarabilirdi, ama sineğin ölmesine daha beş dakika vardı.

Ölümle yaşam arasındaki son beş dakika!

Artık umursamıyordu. Az ileride kalabalığın başına toplandığı masayı gözüne kestirdi. Her ne arıyorsa orada olmalıydı. Saat titriyor, sinek hedefe uçuyor, Menora korkuyordu. Ölüm soğuk nefesini ensesine üflüyordu. Talin ona gülümsüyordu. Kollarını açmış yaklaşıyordu.

Hayır hayır, şimdi sırası değil!

Baskı altındaki zihni kendisine oyun oynuyordu, farkındaydı. Parmağıyla bir hamle daha yaptırdı sineğe.

– Hadi be adam, hadi, uçur şu lanet hayvanı!

Tel Aviv'de Gilad neredeyse ekranı tokatlayacaktı. Bir anda ekranda parazitler belirmeye başladı. Küçük dostları can çekişiyordu! Üç dakikası kalmıştı. Hep bir ağızdan küfre başladılar. O masanın etrafındakileri muhakkak görmeliydiler. Bu kadar yaklaşmışken! Menora, artık yakınlardan gelen kahkaha seslerini duyabiliyordu. Santral korumasında görevli devriyelerdi bunlar. Dünyanın her yerinde olduğu gibi gevezelik eden askerlere has, belden aşağı konuşmalar yapıyorlardı. Hem de neredeyse yanı başında! Kamufraj çadırının altında taş kesilmişti. Sıkı sıkıya kavradığı kumanda cihazını tutan sağ elini gevşetti. Bir an başucundaki çantada bulunan mini MP2 Uzi'ye uzanmak geçti aklından ama vazgeçti. İki dakikası kalmıştı. Çatışmayla vakit kaybedemezdi. Hiçbir şey yapmadan öylece duruyordu.

– Neyi bekliyor bu Allah'ın belası herif, hadisene be adam, diye bağırırdı binlerce kilometre öteden Gilad.

Sineğin havada öylece asılı durduğunu görebiliyorlardı. Otuz metre kadar ötede hararetle tartışan yüzleri daha yakından görmeleri lazımdı!

– Hadi! Hadi!

Sineğin enerji göstergesi yanıp sönmeye başlamıştı! Arsız kahkahalar yaklaşırken Menora son bir hamle yaptı. Şimdi masanın üç metre uzağında iki insan boyu yükseklikteydi. Bir dakikalık ömrü kalmıştı.

– Şu ilerdeki çıkıntı da ne öyle?

– Hangisi?

Kahretsin çadırı fark ettiler!

Aldırmadı. Belli belirsiz duyduğu ayak seslerine bakılırsa askerler tedirgin ama bir o kadar da kararlı bir şekilde yaklaşıyordu. O gayet iyi tanıdığı; piyade tüfeği Khaybar KH2002'lerin emniyet mandalının açılmasıyla çıkan sesi duydu: Klik!

Ölmeden önce böyle mi hissediyor insan kendini?

Hayır hayır, bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Onca emeğin, yılların boşa gitmesine, ustalıkla ördüğü yalan kulelerinin çökmesine izin veremezdi! Kulaklarındaki basınca ve korkudan kasıklarına hücum eden idrara rağmen, önce masaya ardından da masanın etrafındaki yüzlere odakladı minik dostunun gözlerini. Giderek artan parazitlere rağmen görüntüler Tel Aviv'e akmaya devam ediyordu.

– Beyler, bingo, diye bağırdı yerinden fırlayan Gilad, adamımız orada! İşte!

Sinek, sağa sola yalpalayıp yere çakıldı.

Aceleyle koşturan teknisyenlerden biri ayağının altından gelen çıt sesine dönüp bakmadı bile.

Görüntünün kesilmesiyle Menora'nın üzerindeki çadırın savrulması bir oldu.

İki İranlı duygusuz gözlerle ona bakıyordu.

Namlularını yüzüne doğrultmuşlardı.

Gözlerini kapadı.

İki ıslık sesi havayı yarıdı.

İsfahan

Birkaç saat sonra adam dükkânını kapadı. Cami cemaati haricindeki kalabalık ortadan çekilmiş, Nakş-ı Cihan Meydanı ıssızlaşmıştı. Sibel, güvenli bir mesafeden adamı izlemeye başladı. Başörtüsü mecburiyeti işine yaramıştı. Dikkat çekmiyordu. Adam, meydanı terk etmeden önce birkaç esnaf arkadaşıyla ayaküstü sohbet etti. İmam Camii'nin nefes kesici çinilerle süslü duvarlarının dibinden geçerek alandan ayrıldı. Ağır adımlarla yürüdüğü için rahatlıkla takip edebiliyordu Sibel. *İnşallah yakınlarda oturuyordur*, diye mırıldandı. Arabaya binerse, yandığının resmiydi. Hayır, adam ara sokaklardan birine dalmıştı, neyse ki. Şanslıydı. Issız dar sokaklardan, çayhaneler ve lokantalarla dolu bulvarlardan geçen İranlı müstakil bir evin kapısını açıp içeri girdi.

Hava kararmıştı. Fazla uzaklaşmamışlardı. Sinddiği duvar dibinden İmam Camii'nin olağanüstü güzellikteki yeşil ışıklı kubbesini görebiliyordu. Yanından el arabasıyla bir muz satıcısı geçti. Sibel sokakta bir ileri bir geri amaçsızca yürüyerek on dakika kadar oyalandı. Cesaretini toplayıp kapının önüne kadar yürüdü. Zili çaldı. Ne söyleyeceğine dair en ufak bir fikri yoktu. *Oysa filmlerde böyle miydi, her şey ne güzel tıkır tıkır çözülmüyordu*. Aklına gelene belli belirsiz gülümsedi.

Kapıyı açan olmadı. İçeriye kulak kabarttı. Ses de gelmiyordu. Yoksa o turlarken adam tekrar çıkmış mıydı? Çekine çekine zili bir kez daha çaldı. Yine dinledi. İçeriden bir ışık yandı. *Nihayet!* Kapı açıldı.

Sürme çekilmiş iri gözleriyle güzel bir kadın kapıyı açtı. Otuzlarında gösteriyordu. Sibel bir şey söylemedi. Öylece dikiliyordu kapıda. Kadın birkaç saniye onu süzüp içeri doğru seslendi:

– Ata, kapıda biri var!

Sibel, İngilizceye, en kötü ihtimalle kulaktan dolma Farsçasına hazırlamıştı kendisini ama duyduğu Azeri Türkçesiydi. Gözleri ışıldadı. Birkaç saniye geçmeden adam kapıda belirdi. Sibel neredeyse merhamet dilenen gözlerle baktı adama. Bu bakışın bir kez daha işe yaramasını diledi.

Beş dakika sonra mütevazı bir şekilde döşenmiş evin halı kaplı geniş salonundaki sedirlerden birindeydi. İkram edilen çayı ıstahla yudumladı. Adam kapısına dek geldiğini görünce önce biraz kızsada da insafa gelmiş, belli belirsiz gülümseyerek içeri davet etmişti Sibel'i.

– Türkçe bildiğinizi neden bu sabah söylemediniz, diye sordu Sibel.

Adam dikkatle onu süzüyordu. Reyhanî'yi çok seven kızı hemen yanı başındaydı.

– Görünür gardaşlarım size cenubi Azerbaycan'dan olduğumuzu söylemedi,* dedi adam gülerek.

Sibel adamın İran'ın kuzeyindeki topraklarda yaşayan Azeri kökenlilerin bulunduğu toprakları kastettiğini anladı. Buraya İran Azerbaycan'ı dendiğini biliyordu. Adam çayını bitirip kalktı.

– Men mescide gedirem, siz gızımıla danışarsız.

Sibel, içtenlikle teşekkür edip adamın elini öptü. Kızla yalnız kalmışlardı.

– Amcamın kızı hakkında ne bilmek istiyorsunuz, dedi kadın düzgün bir İstanbul Türkçesiyle. Sibel'in şaşırdığını görünce gülerek ekledi.

– Sürekli sizin dizileri izliyoruz da!

İki kadın hararetle bir sohbeta daldı. Reyhanî o korkunç kazada (*kadın cinayet diyordu*) öldüğünde kendisi on yaşlarındaydı. Reyhanî'yle abla kardeş gibiydiler. Aralarında on yaş vardı. Devrim onları ayırmış, aile parçalanmıştı. O da bir gün Reyhanî gibi Amerika'ya gidecek, büyük okullarda okuyacaktı. O zamanlar hep

* "Anlaşılan kardeşlerim size Güney Azerbaycan'dan olduğumuzu söylememiş."

bunu hayal ediyordu. Sık sık mektuplaşıyorlardı. Ondan gelen her şeyi saklamıştı. En azından avunacağı bir şeyler kalmıştı.

– Sakladıklarınızı görmem mümkün mü, diye sordu Sibel.

Kadın gözünde biriken yaşları silerek içeri gitti. Büyükçe bir kutuyla geri döndü. Sibel heyecanla kutuyu açtı. Farsça yazılmış mektuplar, Amerika'dan atılmış kartpostallar, birkaç küçük toka, minik bir parfüm şişesi ve çok sayıda siyah beyaz fotoğraf. Hepsini dikkatle inceledi. Tanıdık bir şeyler arıyordu ama hayır, fotoğraflar dilsizdi. Bilmediği yüzler, bilmediği hayatlar, bilmediği hayatlara dair sararmış anılar. Mektupları zaten anlamıyordu.

– Size hiç sevdiği bir erkekten falan bahsetti mi, diye sordu Sibel çekinerek.

Kadın belli belirsiz gülümsedi.

– Amerika'ya gitmeden evvel biri vardı... Behruz. Babamın dükkânında çalışırdı.

– Hayır, Amerika'ya gittikten sonra, diye üsteledi.

Kadın, Reyhani'den kalan tokalarla oynayarak bir süre düşündü.

Hayır, yoktu. Evet, olmadığına emindi. Olsa muhakkak bilirdi.

– Buraya kadarmış, diye mırıldandı Sibel.

Ev sahipleri kalplerini ve acılarını tüm çıplaklığıyla açmışlardı. Gizli saklı yoktu. Didikleyebileceği bir açık da. Daha fazla zorlamanın manası yoktu. Aylardır süren koşturmacanın sonunda gelip İsfahan'da duvara toslamıştı işte. Divana yaslandı. Sanki ruhunu çekip almışlar, içi boş bir kabuk gibi vücudu o oturma odasında kalmıştı. Bu ani duygu dalgalanmalarıyla daha ne kadar baş edebileceğini düşündü. Düşüyor, inatla kalkıyor ama iki adım sonra yine yere kapaklanıyordu. Küçükken sokakta oynayıp düştüğünde babasına koşar, o da *uf olan* dizlerine üflerdi. Ama o çoktan gitmişti. Ercüment Baba uzaktaydı. Jack'in nerede olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Şu an öylesine şefkate ihtiyacı vardı ki.

Sıkıntıyla kalktı. Kadına içtenlikle sarıldı. Onca yıl sonra ona tekrar bu acıları yaşattığı için özür diledi. Kendisini karanlık sokağa attı. Kapı, ardından usulca kapandı. Boş sokağın başına kadar neredeyse

sürüklenir gibi yürüdü. Artık başı zonkluyordu. Kapının tekrar gıcırdadığını fark etmedi bile.

– Hanımın? Sibel Hanım!

– ...?

Arkasına baktı. Kadın kendisine el sallıyordu. Elinde bir şey vardı. Neydi o?

Aynı saatlerde Kudüs

Rehavi Mahallesi'ndeki Balfour Caddesi'ne bitişik konutunda *Resimli İsrail Tarihi*'ni inceleyen Netanyahu telefonun ikinci kez çalmasına izin vermedi. Karşıdaki metalik ses konuştu:

– Efendim, Menora görevi tamamladı. İstihbarat doğru. Adamımız İranlılarla.

Hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı Netanyahu. Kitabı bir kenara bırakıp masaya istif edilmiş dosyalardan birini aldı. Üzerinde *İsfak Ahmed* yazıyordu. Yakın gözlüklerini takıp dosyanın sayfaları arasında kayboldu. Dışarıdan, artan hayat pahalılığını protesto için birkaç gündür gösteri yapan öfkeli kalabalığın sesi geliyordu.

Menora bir kez daha önlerini aydınlatmıştı.

İsfak Ahmed, Pakistan'ın yetiştirdiği bir numaralı nükleer bilimci olan Abdülkadir Han'ın yakın çalışma arkadaşlarındandı. Pakistan'ın nükleer silahlarını geliştiren ekiptendi. Mossad, görüntülere yansıyan belgeleri kare kare incelemişti. Çoğu nükleer savaş başlıklarının teknik aksamıyla ilgiliydi.

– Evet, durum gayet net, diye söylendi Netanyahu. Biz öldürdükçe adamlar daha da bileniyor!

Masadaki kitabın açık sayfasındaki fotoğrafa gözü takıldı. Theodor Herzl ve Kont Nevliniski onu süzüyorlardı sanki.

Bu fotoğraf İstanbul'da çekilmemiş miydi?

Derin bir nefes alıp güvenli hattan Cumhurbaşkanı Perez'i aradı. Telefon üç kere çaldı.

– Doğru mu?

– Evet, doğru, dedi İsrail Başbakanı tedirgin bir ses tonuyla. Acemler kesinlikle bomba yapıyor.

Kendisini de şaşırtan bir hızla koştı Sibel. Kadın mahcup bir ifa-deyle,

– Sürekli gözümün önünde olsun diye odamdaki aynanın kenarına sıkıştırmıştım bunu, unutmuşum, dedi gülerek.

Renkli bir fotoğraf uzattı. Sarı sokak lambasının ışığında fotoğrafa baktı Sibel. İşte nihayet Reyhanî, soluk kesici güzelliğiyle yıllar öncesinden ona bakıyordu! Bir grup arkadaşıyla birlikteydi. Fotoğrafın tam ortasına kurulmuştu. Uzun saçlı yakışıklı bir adam elini omzuna atmıştı. Sibel gülümseyerek fotoğrafa baktı. Fotoğraftaki diğer yüzlere göz gezdirdi. Fotoğrafın arkasını çevirdi. Yazılanı okudu.

Nasıl yani?

Midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. Reyhanî el yazısıyla İngilizce olarak *Mervan Safadi ile birlikte, Boston, Eylül 87* notunu düşmüştü. *Bu da ne demek oluyordu şimdi?*

Tekrar eve girdiler. Girişteki aynada kendini gördü. Yüzü allak bul-lak olmuştu. Fotoğraf kendisinde kalabilir miydi? Hayır mı? Evet, anlıyordu. Üstelemedi. İphone'unu çıkardı. Parlak ışığın altında fotoğrafın önünü ve arkasını olabilecek en net şekilde fotoğrafladı. Bunlar da işini görürdü. Kadına bu kez daha da sıkı sarılıp vedalaştı. İçindeki ümit ışığı tam sönecekken yetişmişti. Şaşkındı, kafası karışmıştı ama az önceki bitik halinden eser yoktu. Kararlı adımlarla köşe başına kadar gitti. Issız caddede taksi aradı ama göremedi. Otelin yakın olduğunu tahmin ediyordu. Evlerin sıkı sıkıya kapalı perdelerinden dışarı çok az ışık sızıyordu. Titreyerek yanan sokak lambalarının ışığında kendi ayak seslerini duyarak yürümeye başladı. Tedirgin olmuştu. Arkasından belli belirsiz gelen bir motor sesiyle tedirginliği daha da arttı. Fazla belli etmemeye çalışarak arkasına baktı. Bir motosiklet hırıldayarak ağır ağır ona doğru yaklaşıyordu. Adımlarını hızlandırdı.

Kahretsin, bunlar da kim şimdi? Beni mi izliyorlar?

Tehlike anlarında hep olduğu gibi düşünceleri hızlanmıştı. Nokta-ları birleştirmeye çalıştı. Sabah dükkânda onlar konuşurken birden kalkıp giden adamı hatırladı. Motor sesi giderek yaklaşıyordu. Kalp atışları hızlandı. Daha büyük adımlar atmaya başladı.

Allah kahretsin, neden kimsecikler yok bu sokakta!

O sırada motor yanından geçip tam önünde durdu. İki kişiydiler. Arkadakinin elinde uzun bir sopa vardı. Sibel duruma hemen uyan-
dı. Evet ya, İran'ın meşhur toplum polisleri!

Allah kahretsin, diye mırıldandı. Siz de nereden çıktınız şimdi?

Anlaşılan onu izlemişlerdi. Sabahki adam yüzündendi. Evet, hiç şüphesi yoktu. Reyhani'yle ilgili sorular sorduğunu bir yerlere uçur-
muştu.

Amerikalıların öldürdüğü bir İranlı hakkında sorular soran bu kadın da kimdi?

Evet, emindi, aynen böyle demiş ve peşine düşmüşlerdi. Bir an ülkeye sahte pasaportla girdiğini hatırladı. Terlemeye başladı. İki polis ifadesiz gözlerle ona bakıyordu.

– Men Turke hesten,* dedi çekine çekine.

Arkadaki polis elindeki sopayla işaret ederek,

– Hanımın başını gapa, dedi kaba bir Türkçeyle.

Başka bir şey demeden basıp gittiler.

Sibel, kaldırıma yığıldı kaldı. Derin bir nefes aldı. Soğuk terleri bu-
nun için mi dökmüştü yani? Sinirden gülmeye başladı. Omuzlarına
düşen başörtüsünü sıkıca bağladı. Hızla oradan uzaklaştı. Hasht
Behesht** Parkı'nı boydan boya koşar adım geçip oteline döndü.
Sabah erkenden yakalaması gereken bir uçak, cevabını bulması
gereken bir soru vardı:

Kimdi bu Mervan Safadi?

* "Ben Türküm."

** Sekiz Cennet

9 Aralık

MİT Müsteşarlığı / Ankara

Bu gördüğüm ben miyim?

Sıkıntıdan yüzünde sivilceler çıkmıştı. Son yarım saattir mırıldanarak ofisteki aynayla konuşuyordu. Ofleyarak yerine oturdu. Elindeki fotoğrafları Alev'e yollamıştı ve aylardır Mervan Safadi ile ilgili bir şeyler bulmasını ümit ediyordu. Ne zaman telefon açsa "Sürekli soruşturuyorum ama henüz bir şey yok" diyordu kadın. Her seferinde aynı cevabı duymaktan usanmıştı. Tekrar kalktı. Sinirli adımlarla ofisi turlamaya başladı. Mantığı artık bu işin ucunu bırakması gerektiğini söylerken, kalbi tam tersini telkin ediyordu. Daha önce hiç bu kadar kararsız kaldığını hatırlamıyordu. Ama takıntılar da bir yere kadardı. Teşkilatın kaynaklarını ne olduğu belirsiz izleri sürmek için daha fazla kullanamazdı.

Ortadoğu kaynıyordu. Suriye'deki çatışmalar şiddetlenmişti. Hü-kümet Arap Baharı'nın kontrolünü ele geçirmek için teşkilatı tam kapasite sahaya sürmüştü. İsrail'le aralarındaki gerilim tırmanıyordu. Üstelik adamlar örtülü tehditlerini bizzat kendisi aracılığıyla Ankara'ya iletmişlerdi ama Erdoğan bu tehlikeli pokerde el yükseltmeye devam ediyordu.

Sorumluluğu büyüktü. Evet, emrinde onca insan çalışırken bu kadar maceracı olmaya hakkı yoktu. Bütün izinler kaldırılmış, herkes harıl harıl çalışırken kendi kafasına göre fink atamazdı. Birden olduğu yerde durdu. Hayır hayır, boşuna uğraşıyordu. Kendi kendini boşuna ikna etmeye çalıştığını üzülererek fark etti. Derin bir iç çekip tekrar oturdu. Bütün taşların altına bakmak, saf gerçeğe ulaşmak istiyordu. O zaman huzur bulacaktı.

Allah'ım, deliriyorum galiba. Jack'i özlediğini fark etti. Aylardır hepi topu üç kez görüşebilmişlerdi. Bu işten nefret ediyordu. Her şey bittiğinde kendilerine yeni bir hayat kurmalıydılar, evet! Bu kadar sıkıntıya onun için girdiğini fark ederek adama kızdı. Hayır, ona haksızlık ediyordu. Kızması gerekenler başka yerdeydi. Civa denen Allah'ın belasını bulamamışlardı. Koltuğuna yayılıp gözlerini kapadı. Kendi kendisiyle sıkı bir kavgaya tutuştu.

Jack'i anlıyorum ama niye benim bulmam gerekiyor ki Civa'yı? Ya yanılıyorsa ya adam bizi tuzağa düşürmek istemiyorsa? Sonuçta beni sevse de Jack bir CIA ajanı? Ya hadiseleri sadece kendi çerçevesinden yorumluyorsa? Aptal gibi bir hayaleti kovalıyor olamaz mıyım? Ya Şahap? Onu da bulamadık. Ercüment Baba'dan halen ses yok. Ya ANKA? İranlılar zokayı yuttu mu acaba? Jack'in kaynakları yanılıyor olamaz mı? Belki de bizim planları çalmamışlardır. Hem çalsalar şu ana dekkokusu çıkardı? Ya da bizim tuzak işe yaradı. Kim bu İsfendiya? Ya yoksa böyle biri? Offf Allah'ım, neler düşünüyorum ben! Çalan telefonla düşüncelerinden sıyrıldı. Jack arıyordu!

– Jack, tam zamanında aradın. Öylesine bunaldım ki!

– Gördün mü, diye sordu adam soğuk bir sesle.

– Neyi gördüm mü Jack?

– Tatlım, sen nasıl ajansın! CNN'i aç. Ama moralin bozulabilir.

Sibel telefonu kulağından çekmeden televizyonun kumandasına bastı.

Gözleri ekrana kilitletti kaldı.

Sıkı bir küfür savurdu.

CNN sunucusu büyük bir iştahla son dakika haberini okuyordu. İran, Basra Körfezi'nde hava sahasını ihlal eden insansız ve silahsız

bir Amerikan uçağını ele geçirmişti. Habere göre İranlılar, uçağı elektronik sistemlerini çözerek indirdiklerini ve uçağın sapasağlam olduğunu iddia ediyordu.

– İddia ediyorlarmış ama sadece, dedi Sibel.

– Biz öyle yayınlanmasını istedik, dedi Jack. Bal gibi de indirdiler. Pentagon'dakiler kuduruyor!

– Ne demek oluyor bu Jack, diye sordu Sibel çekinerek.

– Bizim tuzağı yememiş ve ANKA sayesinde bu kuşların mantığını çözmüş olabilirler.

– Nasıl yani, diye sordu Sibel. Bizim teknolojiyle sizin uçağı mı indirdiler? Bu mümkün mü?

– Mercedes de otomobil Lada da, dedi Jack. Kalite farkı var ama mantık aynı.

– Allah kahretsin! Ne yapacağız peki? Sen İsfendiyar'ın planları değiştirdiğine emin misin?

– Sibel, dedi adam soğuk bir sesle. Senin kışını kurtarmak için Tahran'daki en önemli kaynağımızı riske ettim. Bildiğin başka bir yöntem varsa zevkle dinlerim.

Sibel, saçmalama kızım!

– Jack, özür dilerim, onu demek istemedim. Anla beni lütfen.

– Anlıyorum tatlım, önemli değil. Hem...

– Hem ne, dedi Sibel heyecanla.

– İranlılar kendileri bir uçak yapmadığı sürece tuzağın işe yaradığını düşünebiliriz. Bizim uçağı başka bir şekilde de indirmiş olabilirler, halen araştırıyoruz.

– Ya yanılıyorsak Jack?

– O zaman o Şahap denen herifi bizzat ben öldüreceğim!

Telefonu kapadığında içinde tarifsiz bir sıkıntı vardı. Ofis telefonu çaldı. Dâhili numarayı hemen tanıdı.

Hakan Fidan?

Çekinerek açtı. Kısa bir konuşma oldu.

Acil toplantıya çağırıyordu. İşte yolun sonuna gelmişti.

Yandın kızım sen Sibel, bizimkiler ANKA'yı çaldırdığımıza uyandılar!

10 Aralık

Ankara

– Hayırdır kızım, neymiş dünkü acil toplantı meselesi? Teşkilat kaynıyordu.

Ercüment Baba'nın müzeyi andıran evindeydiler. Adam akşam yemeğini birlikte yiyelim deyince, Sibel kırmamıştı.

Hiç evlenmemişti Ercüment Baba. Doğru dürüst bir ailesi yoktu. Sibel onun şu hayatta en çok sevdiği kişiydi. Adama bugüne dek bir kere bile hayır dememişti. Şimdi irili ufaklı çamlarla süslü küçük bir bahçeye bakan çalışma odasında kahvelerini yudumluyorlardı. Ercüment Baba bir yandan da efsane savcı Marlon Kemal'in kendisine hediye ettiği emektar 357 Magnum'u yağlıyordu. Savcı, bu silahı özel olarak Amerika'dan getirtmişti.

– İran'la ilgiliydi baba, dedi Sibel sıkıntıyla iç çekerek.

Dünü hatırladı. Fidan, “Sizi buraya ANKA için çağırdım” dediğinde az daha düşüp bayılacaktı. Yüreği ağzına gelmişti. Ama Allah'tan korktuğu olmamıştı. İran'daki gelişmeyi masaya yatırmışlar, Fidan, herkesten daha uyanık olmasını ve sızmalara karşı TUSAŞ'la ilgili güvenlik önlemlerinin arttırılmasını istemişti. Şu an kimse sızıntıdan şüphelenmiyordu. Tuzağın işe yaramasını ümit etmekten başka çaresi yoktu. Jack, dosyayı söz verdiği gibi bekletiyordu.

– Kızım, benden sakladığın bir şey mi var?

– Yok baba, nerden çıkardın?

– Elimde büyüdün kerata, beni mi yiyorsun?

Ah baba, sana anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki aslında. Jack, Civa, ANKA, neler neler...

– Yok baba, iyiyim, çok çalışıyoruz, durumları biliyorsun işte, gerildim biraz.

– Peki kızım.

– Bizim adam ne durumda baba, galiba senin eski yöntemler artık işe yaramıyor, ne dersin?

– Bak şimdi serseriye, dedi adam gevrek gevrek gülerek.

– Nedir sahi durumlar, merak ediyorum, çok uzun zaman oldu. Bugüne dek birinin peşinden bu kadar uzun süre koştuğunu hatırlamıyorum da!

– Kızım, iğneyle kuyu kazıyoruz, boyacı küpü değil ki bu iş? Yirmi milyonluk İstanbul...

– Baba sahi bu işin sırrın ne? Sonuçta polis de bakıyor her yere.

– Helalara da bakıyor mu kızım?

– Anlamadım, dedi Sibel. Ne helası?

– Umumi tuvaletler be kızım! Gizliliğe önem verenler dikkat çekmemek için bakkal çakkal, kahvehane gibi yerlere girmezler ama herkesin çışı gelir!

– Ömürsün sen baba, dedi Sibel.

Bu adamı boşuna sevmiyordu.

Ercüment Baba, bakımını tamamladığı silahı deri kılıfına sokup her zamanki yerine; kitaplığın orta rafındaki yan yana dizili, ciltleri yıpranmış kitapların arkasına sakladı.

– Baba, sen bu silahı hiç kullandın mı sahi?

Sibel adeta bir sorgu hâkimi edasıyla sormuştu bunu.

– Yok be kızım, Allah kullanmayı da nasip etmesin inşallah, dedi adam gülerek.

Tam o sırada salondaki emektar telefon kulakları sağır edercesine zırladı. Ercüment Baba ağır adımlarla telefona gitti.

Sibel adamın mırıl mırıl konuştuğunu duyabiliyordu.

Yaşlı adam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle döndü.

– Bak demiştim, seninkinin çışı sonunda gelmiş işte!

2012

Asla Asla Deme

“Neo-Osmanlı senaryosu gerçek olacak.
Türkiye Osmanlı’nın sahip olduğu topraklara
yeniden hükmedecek.”

George Friedman
Gelecek 100 Yıl adlı kitabından

1 Ocak

İstanbul

– Yakın mesafeden, muhtemelen bir iki adım geriden, kafasının arkasından tek atış. Vurulur vurulmaz da denize atılmış... Bir şey gören, işiten yok amirim.

– Cebinden çıkanlar, diye sordu Sibel, komiserin yüzüne bakmadan. Beşiktaş-Üsküdar İskelesi'nin etrafına çekilmiş polis kordonunun içinde, yağın yağmura aldırmandan öylece duruyordu. Olay yeri inceleme ekipleri birkaç saat önce denizden çıkardıkları cesedin etrafına beyaz bez germişler, maktulün üzerinde inceleme yapıyorlardı. Kesinlikle o olduğuna emindi. Fotoğrafik hafızasına fazlasıyla güvenirdi. Hatta Ercüment Baba'nın tabiriyle *dandik* ayakkabıları bile halen ayağındaydı. Olayı duyar duymaz MİT'e ait özel uçakla soluğu İstanbul'da almıştı Sibel. Islak saçlarını tepesinde toplayıp cesedin başına eğildi. Adamın beyaz yüzünü, morarmış dudaklarını ve bir parça yosunla kapanmış alnındaki deliği gördü. Polisler, kordonun etrafından cep telefonu ile görüntü almaya çalışan meraklıları uzaklaştırmak için dil döküyordu. Yanı başlarından geçen devasa petrol tankerine duygusuz gözlerle baktı Sibel. Onlarca ihtimal zihninde meydan savaşı yapıyordu. Bir başka vapur, tiz düdüğüyle yağmurun sesini bastırdı. İki üç küçük yolcu motoru ona nazire

yaptı. Islak martılar adamın az önce çıkarıldığı yerde yüzen bir simit parçası için dövüşüyordu.

– Birkaç belge, dedi komiser. Ama hepsi ıslanmış. Malatya Kürecik'teki radar üssüyle ilgili. Yollar, şehir planı... Etraftaki askeri birlikler ve tesisler... O yüzden size haber verdik.

Sibel, bir başka polisin şeffaf bir torba içine doldurduğu ıslak belgeler demetine göz ucuyla baktı.

– Başka bir şey?

– Henüz yok efendim, dedi komiser tedirgin bir nezaketle. Deniz polisi civarı arıyor.

Genç komiserin bakışlarından bu kadar güzel bir kadının MİT görevlisi olduğuna inanmakta zorlandığı belli oluyordu. Tam o sırada Sibel'in telefonu çaldı. Jack'ti.

– Günaydın canım.

– Burada vakit ögleyi geçti, dedi Sibel soğuk bir tavırla.

– Endişelendiriyorsun beni, dedi Jack.

– Endişelensek mi, yoksa sevinsek mi emin değilim. Yeni yıla daha iyi başlamanı sağlayacak bir haber vermek isterdim ama... Şahap burada. Önümde. Kafasında kocaman bir delikle yatıyor.

– Allah kahretsin, diye bağırdı Jack. Birileri seni izliyor olmalı!

– Evet... Ya izliyor ya da telefonlarımı dinliyorlar. Sana takibe aldığımızı söyledikten iki gün sonra adamı ortadan kaldırdılar... Kendimi çok işe yaramaz hissediyorum.

– Benim hatam, dedi Jack. Oradan birileriyle sana destek vermeliydim.

– Özür dilerim, galiba adamın peşinde olduğumuzu çok açık ettim... Gerçekten üzgünüm. Böyle olmasını istemezdim.

– Sen dikkatli ol yeter... Üzerinden bir şey çıktı mı adamın?

– Evet. Kürecik'teki NATO üssüyle ilgili bir şeyler. İnceliyoruz.

– Ah evet, Malatya'daki dedi Jack. İranlılara yeni teslimatı yapmadan birileri adamı haklamış olmalı. Biliyorsun, elli yıl önce de orada bir üssümüz vardı. Rusları dinlemek için.

– Bilmez miyim, dedi Sibel.

1971'de sıkıyönetim günlerinde devrimci öğrenci liderleri Deniz Gezmiş ve arkadaşları gözaltına alınmıştı. Türk Halk Kurtuluş Ordusu militanları onların serbest bırakılması için Kürecik'te bulunan

NATO Radar Üssü'nü basmaya hazırlanırken öldürülmüştü. Birçokları gibi sola sempatiyle bakan Sibel de bu olayı kederle hatırlardı. *Ne tuhaf, şimdi sevdiğim adam bir CIA ajanı*, diye düşündü dalgaların arasında bata çıka ilerleyen bir sandalı izlerken.

– Orda mısın Sibel?

– Evet canım, dalmışım.

– Şahap'ı Ruslar haklamış olabilir, dedi Jack öfkeyle. Ya da emin değilim artık. Herkes, her şey olabilir! Bizimle oynuyorlar sanki. Belki... Şahap Şahap bile olmayabilir!

– Yakında çıkar kokusu, dedi Sibel.

– Sizin polisleri sıkıştır, soruşturmayı savsaklamasınlar. En azından Türkiye'deki bağlantılarını bulmaya çalışın, işimize yarayacak bir şeyler çıkabilir... İsfendiyar'ın intikamını alabileceğimiz bir şeyler. *Ah İsfendiyar*, dedi içinden Sibel. İran'ın 17 Aralık'ta bir CIA ajanını yakalayıp idam ettiğini hatırlamıştı. Onun İsfendiyar olduğunu bilen az sayıdaki kişiden biriydi.

– Elimden geleni yapacağım. Sen nasılsın bu arada Jack?

– Pek iyi değilim, Menora denen adam yine sahneye çıkacakmış. İstihbarat İngilizlerden. Dişe dokunur bir şeyler bulmaya çalışıyoruz.

– Kendine dikkat et, lütfen...

Telefonu kapayıp cebine attı Sibel. Eğilip cesedin yüzüne bir kez daha baktı. Yanında neredeyse hazır ol'da duran komisere dönüp cebinden çıkardığı kartı verdi.

– Bu adamın kim olduğunu öğrenin, öğrenir öğrenmez de bu numaradan hemen beni arayın!

Midesi bulanıyordu. Jack yine haklı olabilirdi. İçinden bir ses Şahap'ın Şahap olamayabileceğini fısıldıyordu.

8 Ocak

Beyaz Saray - Washington DC / 07.00

– Sizleri Ortadoğu’yu konuşmak için çağırdım beyler. Geldiğinizden kimsenin haberi yok... Kabinem de dâhil buna.

Gazete dağıtım kamyonlarının yorgun sürücüleri, devriye arabalarının içinde uyuklayan polisler ve turuncu tulumlarıyla miskin miskin sağı solu temizleyen siyahî temizlik işçileri sayılmazsa, başkent sokaklarında in cin top oynuyordu. Beyaz Saray’ın birinci katındaki Yeşil Oda’da üç adam kahvaltı ediyordu.

– Şekersiz ve sütsüz lütfen, dedi Zbigniew Brzezinski.

1977-81 yılları arasında Başkan Carter’a Ulusal Güvenlik Danışmanlığı yapan adam Amerika’nın yaşayan en önemli iki strateji uzmanından biriydi. Kahve fincanlarını dolduran Obama’yı süzerken, odadaki üçüncü adam olan Henry Kissinger, kendisiyle özdeşmiş kemik saplı ve kalın camlı gözlüklerini silmekle meşguldü. Amerikan dış politikasının beyni olarak biliniyordu. Richard Nixon ve Gerald Ford kabinelerinde Ulusal Güvenlik Danışmanlığı ve Dışişleri Bakanlığı görevlerini yürütmüştü.

– CIA İranlıların sona yaklaştığını düşünüyor, dedi Obama. Raporlar endişe verici. İsraillilere kalsa bombayı patlatmaları an meselesi.

– Onlara kalsa Papua Yeni Gine bile nükleer füze peşinde, dedi Brzezinski.

– Füze yapmıyor olsalar bile artık çok geç. Bu kadar tantanadan sonra dünyayı nükleer peşinde koşmadıklarına inandırmaları çok zor, diye tamamladı Kissinger.

– 11 Eylül'e verdiğimiz tepkiyi görünce, nükleer silah üretmek istemelerinde şaşılacak bir şey yok, dedi Brzezinski.

– İlginçtir, Bibi de öyle düşünüyor, diye ekledi Obama. Parmaklarıyla masada sinirli sinirli ritim tutuyordu.

– Barak, düşüncesinden ziyade arzularını dile getirmiş... Bahane arıyorlar, dedi Brzezinski.

– Bahane? Ne için?

– İran'ı vurmak, vuracakları ilk darbeyi de haklı çıkarmak için tabii ki.

– Haklı görülmeyi pek taktiklerini sanmıyorum, diyen Kissinger araya girdi. Uluslararası camiayı ne zaman taktılar ki?

– Takmazlar, doğru, dedi Brzezinski. Eğer oldukça büyük bir şey planlamıyorlarsa.

– Ne gibi?

Rüzgâr, Yeşil Oda'nın camlarını hafiften titretti. Hem Başkan hem de Kissinger, Ortadoğu'yu en iyi tanıyan isimlerden biri olan adamın ağzından çıkacakları merakla bekliyordu.

– Büyük... Oldukça büyük, harita değiştirecek kadar büyük bir savaş.

– Biz de öyle düşünüyoruz. Sen ne dersin Henry, diye sordu Obama.

– Elli yıldır bunları duymaktan ve söylemekten bıktım, derim Sayın Başkan. Ama bu ihtimali zayıf gördüğümü söyleyemem. Evet, olabilir. Her şey olabilir. Özellikle Tahran'dakiler nükleer oyuncaklarına kavuşursa.

– Ama bu bile tek başına yeterli olmayabilir düğmeye basmaları için, diye söze girdi Brzezinski. İhtimale dayalı bu tehlikeyi somut bir tehdide dönüştürecek bir şey lazım onlara.

– Beyler, her ne kadar korkuyorlarsa da bu korkuyu kazanca dönüştürecek kadar zeki bu adamlar, biliyorsunuz, dedi Obama. Son bir iki yıldır barda kavga çıkarmak için bahane arayan sarhoşlar gibiler. Özellikle Bibi. Tepemi atıyor... Yalanları, küstah tavırları...

– Mavi Marmara'ya yaptıklarından belliydi bir şeylerin peşinde oldukları, dedi Brzezinski.

– Sersemler o gece savaş çıkarmaya hazırlandıklarını bilmediğimizi sanıyor. Oysa attıkları her adımdan haberdarız, dedi Obama.

– Anında geri adım attıklarına göre Türkler de bu hazırlıkların farkındaydı.

– Aslına bakarsanız değillerdi. Biz uyardık. O gece Erdoğan'ı bizzat aradım. Resmen cehennemden kapısından döndük.

– Erdoğan blöf yapmıyordu diyorsunuz yani?

Soran Brzezinski'ydi.

– Hayır, dedi Obama. Kesinlikle yapmıyordu. Eylemlerinin sonucunu iyi düşünmesi gerektiğini uygun bir dille anlattım ona.

– İşe yaramış besbelli... Ben Erdoğan'la birkaç kez bizzat görüştüm. Her seferinde bir öncekinden daha ihtirash göründü adam bana, dedi Kissinger düşünceli bir şekilde gülerek.

– Adam satır aralarını okumayı biliyor. Çok donanımlı olmasa da zeki... Ortadoğu'daki boşluğu iyi görüyor.

– Ama bir kusuru var. Tarih bilmiyor. Üst perdeden konuşarak İsrail'i sindireceğini sanıyor.

– Muhtemelen diğerleri gibi o da iç politikaya oynuyor, dedi Obama. Türkler adamın tarzını destekliyor. Ne yaptığının farkında.

– Kontrollü gerginlik peşinde diyorsunuz yani?

Kissinger'dı bu.

– Evet, öyle görünüyor. İsrail'e her çatışında Arap sokaklarındaki popülaritesi daha da artıyor.

– Ve böylelikle Avrupa krizden ağlarken güvenli liman arayan Arap sermayesini ve turistlerini Türkiye'ye çekiyor. Zekice ama tehlikeli bir oyun, dedi Kissinger.

– Kurnazlıkla desteklenen özgüven iyidir, dedi Brzezinski. Ama muhatabınızın da en az sizin kadar kurnaz olduğunu aklınızdan çıkarmazsanız.

– Yani, diye sordu Obama.

– Yanisi şu, Sayın Başkan. Kendimi olduğumdan zayıf göstererek, özgüveninizin işe yaradığını düşünmenizi sağlayacak işler yaparak sizi kendi istediğim noktaya sürükleyebilirim.

– İsraililer Türkiye'yle aralarındaki gerginliği bilinçli olarak mı artırıyor yani?

Kissinger şaşırmıştı.

Obama cevabı duymayı beklemedi.

– Aynı fikirdeyim. Kudüs'tekiler Erdoğan'ın eşsiz bir bahane olduğunu düşünüyor. Davos'u hatırlıyorsunuz.

– İsrail’in Türkiye’yi özellikle kışkırttığını söylemeye çalışıyorsunuz sanırım, dedi Kissinger.

– Belki de, dedi Brzezinski. Türkler çok fazla üst perdeden konuşuyor, Osmanlı hiç yıkılmamış gibi davranıyorlar. Ortalık bu kadar karışırken bu söylem geri tepebilir.

– Doğru, dedi Kissinger. Cumhurbaşkanı Gül, “İsrail’in tapusu bizde”* dediğinde Kudüs’teydim. Görecektiniz... Şaron’un kulaklarından dumanlar çıkıyordu.

– Tüm bunlara rağmen Erdoğan’la iyi anlaşıyorsunuz, dedi Brzezinski.

– Mecburum. Ortadoğu’da Erdoğan’dan başka dik durabilen lider görmüyorum. Ayaktakilerin de daha ne kadar ayakta kalabileceğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Yarım yamalak da olsa bölgede güven veren tek demokrasinin serseri mayın gibi davranmasına izin veremem. Veremeyiz. Ayrıca...

İki adam cümlelerin sonunu merak ediyordu.

– CIA Ortadoğu Masası’ndan birini Erdoğan’a yollamıştım. Frene basması için. Umarım mesajı almıştır.

– Frene basmazsa?

– İsrail’dekiler Arap Baharı’nı bir mezhep savaşına çevirmeye çalışıyorlar. Erdoğan’ın üst perdeden konuşmaları da adamların işine yarıyor. Sanırım yeteri kadar açık, dedi Obama.

– Olası bir Türkiye-İsrail savaşına ne diyorsunuz, diye sordu Brzezinski.

– CIA habire olası senaryolarla ilgili raporlar yolluyor. Her seferinde bu ihtimali okumaktan sıkıldım, dedi Obama.

– Kudüs’tekileri bilmem, ama Ankara’dakilerin bu kadar akılsız olabileceklerine ihtimal vermiyorum, dedi Kissinger. Tabii ki lambadaki cin ortaya çıkar ve herkes birbiriyle hesabını kapatmaya kalkışırsa, neler olacağını sadece Tanrı bilir.

– Ben de ondan endişe ediyorum ya, dedi Obama, İsrail’in İran’a saldırması durumunda Türkiye’nin kayıtsız kalacağını sanmıyorum. Erdoğan’ın ihtirasları yurt dışına taşıyor. Saçma sapan bir iş yapabilir.

* Dışişleri Bakanı Gül’den Hamas ziyareti savunması: “Ben Filistin’le ilgilenmeyeceğim de kim ilgilenecek? Filistin’in, İsrail’in, Kudüs’ün tapuları benim elimde.” 20 Şubat 2006

– Ve asıl kafa yormamız gereken mesele, İsrail'in ne zaman ve hangi şartlarda saldıracağı, diye tamamladı Brzezinski.

Birkaç saniyelik sessizlik yaşandı. Sessizliği bozan, yeni bir puro yakmak için hareketlenen Kissinger oldu:

– Sanırım şimdi asıl meseleyi konuşmanın zamanı geldi.

Aynı dakikalar

Casablanca / Fas

– Lanet herifler, diye söylendi Menora. Kural nizam tanımıyorsunuz ama lafa geldiği zaman her şeyi sömürgecilğe yıkmayı biliyorsunuz! Kırmızıda durmayan sürücülere öfkelenmişti. Seri adımlarla Hyat Oteli'nin bulunduğu bulvarı adımladı. Casablanca'ya özgü küçük kırmızı taksiler her zamanki gibi terör estiriyordu. *Eski Medine* olarak bilinen çarşıya girdiğinde ter içindeydi. Parmaklarıyla patates haşlamasına dalıp öğle yemeği sefası yapan esnaf kalabalığının arasından yılan gibi süzüldü. Elinde tuttuğu vesikalık fotoğraf terden sırılsıklamdı. Atlas Okyanusu'ndan esen kumlu rüzgâr, tozu dumana katmadan az önce, aradığı adamın Marakeş Meydanı'na açılan ara sokaklardan birine sıkışmış küçük hamamlardan birinden çıktığını görür gibi oldu. Gözündeki kumları temizlerken bir yandan da parça tavuk eti, kalitesiz bakır çaydanlık ve Orta Afrika'dan gelen muzları aynı tezgâhta satmaya çalışan yaşlı satıcının hemen arkasında dikilen adamın yüzünü çıkarmaya çalışıyordu. Rüzgâr bir kez daha esti. Ağır bir çöp ve taze meyve kokusu yüzünü yalayıp geçti. Bir anda göz göze geldiler.

Oydu.

Gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklara ve Fas güneşi altında bronzlaşan yüzüne rağmen, katil içgüdüleriyle adamı tanıması bir saniye bile sürmemişti. Kendisine bu kadar dikkatli bakılmasının bir tek sebebi olabileceğini bilen adamın gözlerindeki şaşkınlık ifadesinin korkuya dönüşmesine izin vermedi. Susturuculu silahın namlusundan çıkan vızıltı, çarşının dev bir buhar makinesini andıran gürültüsünde kayboldu. İran'ın en önde gelen nükleer fizikçilerinden Şahram Amiri'nin alnındaki delikten akan kanlar, tezgâhta öğlen güneşi altında iyice kokmaya başlayan tavuk etlerinden sızan kana karıştı. Kavruk yüzlü satıcının çığlıklarını duyanlar, pazarın olağan akışına ters giden bir şeyler olduğunu anlamakta gecikmemişti. Dilenciler,

pazarcılar, bitişik merdiven altı kiraathanesinde *El Cezire* izleyip naneli çay höpürdeten bezgin simalı ihtiyarlar merakla tezgâhın etrafını sardığında, Menora çoktan Chakib Arsalan Sokağı'na dalıp çarşının okyanusa yakın ücra köşelerinden birinde Mossad tarafından işletilen paravan dükkâna ulaşmıştı.

Amiri'nin cesedi başında biriken kalabalık on beş dakika sonra daha da artmıştı. İri yarı Faslı polislerin eşliğinde kan ter içinde kalabalığı yararak ilerleyen Jack, cesedin başına ulaştığında sıkı bir küfür savurdu. Aradığı adam kanlar içinde tezgâhın ortasına serilmiş yatıyordu. Öldüğünden emin olunca bir kez daha küfrü bastı. Yorgunluktan ayakları sızlıyordu. Meyve ve balık kasalarının arasından geçerek küçük bir esnaf kahvesine girdi.

– Salamün aleyküm!

Sigaradan sararmış, fakirlikten dökülmüş dişler kalabalığı, yabancı olduğu her halinden belli adamın selamını içtenlikle aldı. Birkaç saniye Jack'i süzüp kendi küçük dünyalarına döndüler. Önlüğü kirden sararmış ocakçı köz ateşteki cezveyi önüne bıraktığı anda Jack'in telefonu çaldı.

– Neredesin Jack?

Sibel'in buğulu sesiydi bu.

– Fas'tayım ve tam anlamıyla çuvallamış durumdayım tatlım.

– Ne yapıyorsun orda? Ne oldu?

– İsraililer... İranlı fizikçilerden Amiri'yi hakladılar ve beceriksiz ben, adamı kıl payı kaçırdım.

– Onu vuracaklarını nereden biliyordunuz ki?

– Adamların zaten çok sayıda nükleer bilimcisi yok. Toplasan on kişi çıkmaz. İsraililer belli bir sıraya göre gidiyor.

– Ve?

– Ve ondan önce Amiri'ye ulaşırsam Menora'yı yakalayabilirim diye düşünmüştüm. Onun CIA'deki Mossad köstebeği olduğuna neredeyse eminim.

– Onunla ne ilgisi var ki?

– Bu cinayetlerde rolü olduğunu düşünüyorum. İsraililere kendini ispat etmek için bu cinayetleri bizzat işliyor bile olabilir.

– Emin misin Jack? Yanlış iz peşinde olmayasın?

- Hiçbir şeyden emin değilim... Sadece içgüdülerim Sibel, ama artık onlar da tükendi.
- Sen iyi misin, zorla nefes alıyorsun gibisin?
- Bu cehennemi andırır yerde kovalamaca oynayan elli yaşındaki bir adam için gayet iyi bile sayılırım, dedi Jack bitik bir sesle.
- Civa, Menora... Ne oluyor Jack, koca CIA burnunun dibindeki köstebekleri nasıl yakalayamıyor?
- Tatlım! Aldrich Ames'i* hatırlamıyorsun galiba! Kusursuz işler filmlerde ya da romanlarda oluyor ne yazık ki. Şirket'teki insanların çoğunu bu işe koştum ama elle tutulur bir şey yok, Direktör hepimizi çarmıha geçecek bu gidişle.
- Peki ne yapacaksın şimdi, planın nedir?
- Önce kahvemi bitireceğim. Ardından da Fas polisini sıkıştıracağım. Cinayetle ilgili bir ipucu var mı diye. Öldüren Menora değil de tetikçi bile olsa belki işe yarar bir şeyler bulabilirim. Fashlar adam konuşurma konusunda uzmandır. Ve... Sana bir hediye alacağım.
- Hediye?
- Evet, buraya özgü bir şey. İçinde bulunduğum duruma bakıp saçmaladığımı düşünebilirsin ama kafamı dağıtmam lazım, delirecek gibiyim.
- Çok tatlısın. Ama ben seni görmek istiyorum. İstanbul'da geçirdiğimiz o günden beri hep yarım yamalak, hep ayaküstü görüşüyoruz.
- Birkaç gün daha sabret.
- Lütfen dikkatli ol Jack, aradığın adamlar yakınlarında olabilir. Seni seviyorum.

Jack telefonu kapayıp arkasına yaslandı. Gözlerini kapadı. Pazarın uğultusu geliyordu. *Bir an evvel bu lanet yerden gitmek istiyorum.* Sibel haklıydı. Menora, Jack'e Sibel'in sandığından daha yakındı. Adam fincanın dibinde kalan kahveyi yudumlayıp aynı uğultuya kulak kabarttı.

Hadi bakalım Bay Amiri, aç bana şu Çikolata Fabrikası'nın kapılarını. Okyanustan gelen yosun kokusu, çarşının fakirlik ama bir o kadar yaşama sevinci kokan sokaklarını doldurdu. Cesedin başındakiler halen bağırıp çağırıyor, şehrin kuzeyinde, Afrika'nın en batı ucunda tüm haşmetiyle yükselen Kral II. Hasan Camii'nin neredeyse tüm

* CIA'in Sovyet Karşı İstihbarat Masası Şefi idi. Sovyetlerin ABD'deki en büyük köstebeği olduğu anlaşıldı. 1994'te deşifre oldu ve tutuklandı. Afsız ömür boyu hapse mahkûm edildi.

Afrika'ya tepeden bakan minaresinden yayılan ezan, müminleri namaza çağırıyordu.

Aynı dakikalar

Beyaz Saray

– Suudi Arabistan'daki Büyükelçimiz James Smith'i tanıyorsunuz. Bize katılmasının faydalı olacağını düşündüm, dedi Obama. James *Kırık Heykel Protokolü*'nü bilen sayılı kişilerden.

Büyükelçi odadakileri selamladı.

– Pekâlâ James, dedi Obama. Seni neden çağırdığımı biliyorsun. Hem CIA hem de Pentagon *Kırık Heykel*'in gerçekleşmesi durumunda İsrail'in paniğe kapılarak İran'ı vurabileceğini rapor ediyor.

– Ve bizler de bu lanet senaryoyla ilgili düşüncelerini merak ediyoruz, dedi Kissinger. Sence Arap Baharı Suudiler'e ulaşır mı?

– Anlamadığım bir şey var efendim, dedi Büyükelçi. İsrail'i bunu şu anda yapmaktan alıkoyan ne?

– Biz, dedi Obama kararlı bir ses tonuyla. Kudüs'tekilerin aptalca bir şey yapmamaları için kıcımdan nasıl ter aktığını bilmiyorsun herhalde?

Kissinger kısık bir sesle ekledi:

– Biz ve tabii ki yaramaz çocuk Erdoğan. Netanyahu ve Perez, ellerinde çok sağlam bir gerekçe ve uygun bir konjonktür olmadan İran'a saldırmaları durumunda, günaşırı kendilerini azarlamak için fırsat kollayan Erdoğan'ın orduyu harekete geçirmesinden çekiniyor.

– İki cephede birden savaşmak istemiyorlar yani, dedi Büyükelçi.

– Ve bana gelen raporlardan çıkardığım tek sonuç, biz olmadan asla böylesi bir işe kalkışacak durumda olmadıkları, dedi Obama. Seni buraya çağırma nedenime gelirsek James... Gelen istihbarata göre Riyad'da şu an için endişelenmemizi gerektirecek bir şey yok. Ama ben senin kişisel gözlemlerini dinlemek istiyorum.

– Yerinizde olsam CIA raporlarına fazla bel bağlamazdım Sayın Başkan, dedi Brzezinski. Bize de Humeyni'nin Tahran sokaklarında zafer turu atmasından bir hafta önce, Şah'ın yıkılmasının imkânsız olduğunu söylemişlerdi!

Hepsi acıyla güldü.

– Evet, James seni dinliyoruz, dedi Obama.

Büyükelçi çantasından çıkardığı notlara bakarak tane tane konuşmaya başladı:

– Efendim, Kuzey Afrika'dakilere benzer bir halk ayaklanması ihtimali çok zayıf. Kral Abdullah'ın elinin altında sokaklara dökülmeyi planlayan sinirli bünyeleri yatıştırmaya yetecek kadar çok para var. Hatırlarsanız geçen yıl Fas'taki tedavisinden döndükten sonra *facebook* üzerinden gösteri organize etmeye çalışan birkaç bin genci yatıştırmak için bir çırpıda otuz beş milyar dolar saçmıştı.

– Para konuşur diyorsunuz yani, dedi Kissinger.

– Suudiler söz konusu olduğunda evet, dedi Büyükelçi. Daha da önemlisi, ülkede demokratik talepleri seslendirecek güçlü bir figür yok. Biliyorsunuz, Kraliyet'in sıradışı üyelerinden Talal bin Abdül Aziz El Suud haricinde bugüne dek liberal değerleri savunan ve meşruti monarşiyi destekleyen kimse çıkmadı.

– Çıkamadı desek daha doğru olur, dedi Brzezinski.

– Doğru, çıkamadı. Üstelik Prens de epeydir ailenin dümen suyunda. Kulağının çekildiğini biliyoruz. Sesi eskisi kadar güçlü çıkmıyor.

– Bizim desteğimiz hakkındaki fikirleri nedir, diye sordu Obama.

– Kral ve etrafındaki çekirdek kadronun güveni tam. Şiiler söz konusu olduğunda arkalarında duracağımıza güveniyorlar. Ama aşağı kademelere indikçe, sokağa yakın olan kadrolarda bize dönük şüphenin arttığını hissedebiliyorsunuz.

– Adamlar haklı, dedi Kissinger. Hem Mübarek'i devirenlerin hem de Bahreyn'de ayaklananları sıra dayacağından geçirenlerin sırtını sıvazlıyoruz, üstelik aynı anda. Bizim ipimizle kuyuya inmemeleri gerektiğini göremeyecek kadar kum kaçmamış gözlerine demek ki.

Başkan strateji uzmanı yaşlı kurdun bu dobra tespitine yorum yapmadı. Derin düşüncelere dalmıştı. Bahreyn'de ayaklanan Şiilerin bastırılması için Suudilerin asker göndermesine ses çıkarmamakla nasıl büyük bir hata yaptığının farkındaydı. Ama Şiileri bir zıplama taşı gibi kullanmaya iştahlı bir İran varken bunu zaten yapamazlardı. Bölgedeki herkesin aynı anda ayaklanmasını kaldıramazlardı. Hayır, buna müsaade edemezlerdi. Hele ki Suudi petrol yatakları, çoğunlukla Şii azınlığın yaşadığı topraklardayken böylesi bir demokrasi havariliğine soyunamazlardı.

– Bizim desteğimiz olmasa da Suudilerin durumu sağlam görünüyor efendim, dedi Büyükelçi. Bildiğiniz gibi, Soğuk Savaş'ın bitiminden

bu yana adamların öncelikli politikası, Afganistan, Irak, Lübnan, Filistin ve Yemen gibi ülkelerde Şiilerin, diğer bir deyişle İran'ın etkisini sınırlamak oldu. Bu konuda hem bizim hem de Avrupalıların sınırsız desteğini aldıklarına ve alacaklarına eminler.

– İran yaşadıkça bize ölüm yok diyorlar yani, dedi Kissinger.

– Evet, pek diplomatik bir tanımlama olmasa da kesinlikle öyle. Ama dediğim gibi hanedanlığın arkasındaki desteğimizi çeksek bile Arap Baharı'nın Suudi çöllerinde çiçek açtırması zor.

– Pekâlâ pekâlâ, retorik kısmını geçelim. Kısaca özetle James, dedi Başkan.

– Öncelikli olarak fakirlik, Suudileri ayaklandırmaz. Petrol fiyatları sürekli yükseliyor. İşsizlik ciddi bir sorun ama henüz rejim meselesi olmaktan uzak. Ve hepsinden önemlisi, diğer ülkelerin aksine Suudiler ülkedeki muhalefeti tamamen kontrol altına almış durumda. Özellikle son on yıldaki operasyonlarla El Kaide hücrelerinin canına okudular.

– Ya muhalif din adamları, diye sordu Brzezinski.

– Onlar da bir şekilde rejimle daha barışık hale getirildi. Suudilerin kendilerine has ikna yöntemleri vardır, malum. Asker ve polis içindeki aşırıları temizlediler. Liberaller de ülkedeki rejimin kendi gelecekleri açısından en iyisi olduğuna inanmış durumda.

– CIA ordunun tamamen sarayın denetimi altında olduğunu söylüyor, dedi Obama.

– Kesinlikle efendim. Ordu bağımsız aktör değil. Kraliyet ailesinin üst düzey üyeleri ve onların çocukları, ülkedeki güvenlik güçlerinin neredeyse tamamına hâkim. Mısır'daki gibi halkın ordunun hakemliğine güvenmesi söz konusu değil. Olağanüstü bir durum olmadıkça Krallık'ta bir ayaklanma olması mümkün görünmüyor.

– Kısacası Suudi dostlarımızın kıcı şimdilik güvende, diye özetledi Kissinger purosunun dumanını savurduktan sonra.

– Beyler, dedi rahatlamış görünen Obama. Dediğim gibi, biz olmadı asla kimse bu bölgede bir şeye kalkışamaz. Asla!

On dakika sonra kendisini taşıyan limuzinin arka koltuğunda, öğle güneşiyle ısınmaya başlayan başkent caddelerini seyreden Kissinger, lanetli bir nakarat gibi aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu:

– Orası Ortadoğu evlat... Asla, asla dememeli.

15 Şubat
İstanbul

– Bu hançere bayıldım! Özellikle de kabzasındaki taşlara! Bir servet ödemiş olmalısın, diyerek adamın boynuna sarıldı Sibel.

– Para harcamaya fırsatım olmuyor ki, bir hayli birikmişti zaten, dedi Jack sevgiyle bakarak.

Uzunca bir aradan sonra ilk kez buluşmuşlardı. Camları poğaça sığacağından buharlanmış Sultanahmet'teki Çiğdem Pastanesi, rehber kitapları karıştırıp gevezelik eden birkaç turistin haricinde pek kalabalık sayılmazdı.

– Fas'ta çok meşhurmuş bunlar. En güzelini seçmeye çalıştım. Bu arada iki ajanın buluşması için ilginç bir yer seçmişsin, diye fısıldadı kadının kulağına.

– Çok severim burayı. Bizi kimse tanımaz. Küçük ve şirin bir yer. Pastaları harikadır!

– Evet, Fransız pastanelerini andırıyor. Sevdim... Bu arada Şahap soruşturması ne durumda? Bir şeyler var mı?

– Yok, hiçbir iz yok, temiz çalışmışlar, dedi Sibel, sevgilisine doğru eğilerek. Siz ne durumdasınız? Civa ya da Menora ya da her kimse artık.

– Yeni bir şey yok. En iyi iki adamımı Kudüs'e yolladım. Belki benim göremediğim bir açı yakalayabilirler. Ayrıca Ortadoğu Masası'nda-kileri yalan makinesine bağlamak istiyorum ama yeni Direktör bunun pek iyi bir fikir olduğu kanaatinde değil.

– Petraeus mu?

– Evet, şu sizin askerlerin başına çuval geçiren hergele, sızıntının çok dillenmesini istemiyor.

– Sizden olduğuna emin misin sızıntının?

– Bizde ya da Beyaz Saray'da. Bir tahminim var ama... İnanmak istemiyorum, dedi Jack sıkıntıyla.

– Kim? Hadi söyle, lütfen! Benden bir şey saklamadın hiç.

– Kim olduğu önemsiz şu an. Emin değilken isim telaffuz etmem. Ama Beyaz Saray danışmanlarından. Genç, ihtiraslı biri. Civa olamaz. Elimizdeki fotoğraflara uymuyor. Menora olabilmek içinse çok saf görünüyor. Ama yine de belli olmaz. İzletiyorum.

– Jack.

– Evet?

– Yok bir şey canım... Sadece dikkatli ol demek istedim.

– Merak etme... Dikkatliyim. Yalnızca mesafe alamamak canımı sıkıyor. Benim şüphelerim haricinde somut bir şey bulamadık. Petraeus beni her an Afganistan'a sürebilir.

– Şimdi ne olacak peki?

– Bayan Clinton'la Kudüs'e gideceğiz. Casablanka'da olanlar kadını delirtti. Bir de yazdığım raporu okuyunca iyice küplere bindi. Görmeliydin.

– Ne raporu Jack?

– İsrail'le ilgili bir senaryo yazdım ona. Farkındaysan adamların Arap Baharı'ndan beri sesleri çıkmıyor. Ayaklanmaların Ortadoğu'daki statükoyu bozmasından endişe ediyorlar. Gösterilerin bir şekilde Arabistan'a sıçraması onlar için de felaket olacak. Ama bir yandan da olayları bir şekilde Suriye üzerinden İran'a yönlendirmek istiyorlar. Bir taşla iki kuş.

– Zekice ama sonuç alacaklarını sanmıyorum, dedi Sibel. İran karışmaz.

– Onlar da farkındalar. Ama deniyorlar. Eğer o da olmazsa, ayaklanmaları bir mezhep savaşına çevirmek derdindeler. Bununla hem

İran'ı hem de sizi vuracaklar. Şimdi neden Erdoğan'ı zapt etmeye çalıştığımızı anlıyor musun?

– Kesinlikle, dedi Sibel. Peki şimdiki planın ne?

– Aynı, gözlerimi daha da dikkatli açmak. Civa şüphelendiğim gibi bizden ya da Beyaz Saray'dan biriye, heyette olacaktır. Ya da Menora.

– Sana güveniyorum, dedi Sibel adamın elini avuçlayarak.

Jack, kadını bileğinden tutup kendine çekti.

– Endişeliyim Sibel. Çok kötü şeyler olacak ve bunu önleyememekten korkuyorum.

1 Mart

Tel Aviv

Uçak pike yaparak süzüldü ve bir atmaca gibi süratle dalışa geçti. Güneş gövdesini alev alev yanan bir oka çevirmişti. Kan ter içinde bu manzarayı izliyordu. Ellerini oynatmayı denedi, oynatamadı. Ağzını açıp bağırmak istedi, çenesi kilitlenmişti. Bütün vücudunu ter basmıştı. Alevden atmaca halen oradaydı. İşte yine yükseliyordu. Kalabalık bir insan grubunun üzerinde turluyor, avını seçmeye çalışan yırtıcı bir hayvanın kararsızlığıyla sağa sola savruluyordu. Birini gözüne kestirip dalışa geçti. Öfkeden kasılmış parmaklarını uzattı, sanki onu durdurabilecekmiş gibi. Parmaklarının arasından sızan güneş ışığı gözlerini kamaştırırsa da atmacanın ağzından çıkan alev topunu gördü. Alev topu yere yaklaştıkça füzeye dönüştü. Deli gibi koşmaya başladı. Yüreği ağzından çıkacakmışçasına koşuyordu. Dizlerini bıçak gibi kesen sızıya, nefessiz kalmanın yarattığı kasılmaya rağmen koştu, koştu ve füzenin kulakları sağır eden patlamasıyla savrulup yere yapıştı. Kulakları çınliyordu. Ağzı toz toprak dolmuştu. Yattığı yerden demirden kuşun zafer naraları atarak uzaklaştığını görebiliyordu. Burnuna yine o bildik koku geldi. Yanmış et kokusu. Sendeleyerek ayağa kalktı. Önce uzun topuklu kırmızı bir ayakkabı gördü. Zarif, çok zarif bir ayakkabı. Ve ayakkabıyı dolduran aynı zariflikte bir bilek. Bu bileği hatırlıyordu. Defalarca öpmüştü onu. Ama o da ne? Kan ve toza bulanmış bileğin gerisi yoktu! Sürünerek

ilerledi. Kokuyu takip ediyordu. Feryatların, siren seslerinin arasında onu gördü. Zarif bileğin narin sahibini. Biricik aşkını. Talin'i. Dizlerinin üzerine çöktü kaldı. Biriciğinden sızan kanların oluşturduğu küçük gölün ortasında direkleri kırılmış bir yelkenli gibi hissediyordu kendini. Güneşi sönmüştü. Elini tutmak istedi. Bir kez daha onu hissetmek. Kadının kanlar içindeki elini tuttu. Bir yumru oturdu boğazına. Öfkeden damarları gerildi. Birden gözyaşları boşalmaya başladı. Haykıra haykıra ağlıyordu.

– Uyan uyan, diye dürttü kadın uykusunda hıçkırarak ağlayan adamı.

Sıçrayan Menora başucundaki ışığı açıp doğruldu. Şimdi ikisi de yatağın içinde oturuyordu. Menora yanaklarından süzülen yaşları yorganın kenarına silip yanındaki kadının saçlarını okşadı. Gözü yaşlı erkeklerin kadınlar üzerinde oluşturduğu sınırsız şefkat kredisinden bir parça daha çekti.

– Özür dilerim tatlım, gerçekten özür dilerim. Yine seni uyandırdım.

– Önemi yok hayatım, ama senin için endişeleniyorum. Onun adını sayıklıyordun. Beni dinle, doktora git... Lütfen!

Menora gece lambasının solgun ışığında şefkatle kendisini izleyen gözlerle baktı. Kadının yanağını okşadı. Sabah olmak üzereydi.

– Kalkmamız lazım, bugün önemli bir gün biliyorsun. Sizinkiler beni nihayet huzura kabul edecek!

Banyoya girerken kadının halen arkasından doktora gitmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandığını işitebiliyordu. Yüzünü yıkadı. Buharlanmış aynadan yansıyan suretini inceledi. Gayet iyi görünüyordu. Atletik ve kaslı vücudu, buğday rengi teni, platin beyazı saçları ve biçimli yüz hatlarıyla her yaştan kadının her zaman ilgisini çekmeyi becermişti. Güneşten kavrulmuş yüzünün sert hatlarına, o uğursuz günün izi olarak sağ omzunda kalan şarapnel izine dokundu. Vücutundaki yara izlerine alışmıştı. Bunlar zafer madalyalarıydı, biliyordu. Elleriyile lavabonun kenarına yaslanıp beyaz saçlarıyla tezat yaratan yeşil gözlerine baktı. *Doktora görüneyim? Hangi doktora? Doktor çare olabilir mi içimdeki bu öfkeye? Doktor, tüm dünyayı ateşe vermek istiyorum, buna bir reçete yazabilir misiniz acaba? Hah hah ha! Evet ya, bir reçete. İntikam ateşini sonsuza dek söndürebilecek sihirli bir reçete...*

Giyinirken genç sevgilisi Danya banyoya girdi. Birlikte geçirdikleri keyifli gecenin adamın olağan kâbuslarından biriyle sonlanması pek neşesini kaçırmamıştı. Menora beyaz gömleğinin düğmelerini

iliklerken sevgilisinin dušta söylediği şarkıya eşlik etti. Bugün gayet şık olmalıydı. Aralarındaki yaş farkından dolayı uzunca bir süredir ilişkilerine onay vermeyen kızın ailesi, nihayet pes etmişti.

– Onlara söyleyecek miyiz, diye sordu kadın.

– Neyi canım, CIA’i süzgece çevirdiğimi, Tahran’da Mollalarla köşe kapmaca oynadığımı falan mı? Komik olma. Varsın beni elektrik mühendisi olarak tanımaya devam etsinler.

– Ama ben seninle gurur duyuyorum. Hem fena mı, Fas’ta ya da Buşehr’de yaptıklarını bilseler sana karşı bu kadar katı olmazlardı eminim!

– Benden ziyade sizin keskin nişancılarla gurur duy. Onlar o iki İranlı salağı tam zamanında vurmasa çoktan nalları dikmiştim.

– Seni o kadar önemli bir göreve korumasız yollayacaklarını mı sanmıştın, dedi kız gülerek. Önemli olan hayatta olman canım. Hem ben bizimkilere söyleyeceğim, korkma ağızları sıkıdır!

– Deli misin sen, dedi Menora gülerek. Bir aileye bir tane casus yeter. Ayrıca CIA’deki şapşallar deli gibi beni ararken böyle bir şey yapmak, hepimizi ateşe atmak olur.

– Bir gün elbet öğrenecekler ama biliyorsun. Sahi, dün harikaydın. Nükleer konularda bu kadar bilgili olduğunu bilmiyordum!

– Sayende, dedi Menora sıcak bir gülümseyişle. Üstelik boş durmuyorum, ben de araştırıyorum. Ne için hayatımı tehlikeye atığımı bilmem lazım, değil mi?

Nükleer fizikçi Danya, Mossad’ın teknoloji masası Lakam’da çalışıyordu. Amirleri Menora’yı İran’daki operasyonlara hazırlamasını istemiş, ancak genç kızın adamın cazibesine kapılması uzun sürmemişti. Haksız da sayılmazdı. Menora dün İsrail’in nükleer kalbi olan Dimona Nükleer Santrali’ndeydi. Buşehr’den aktardığı görüntülerin incelenmesi sırasında bu konulardaki bilgisiyle birçoklarını kendisine hayran bırakmıştı.

Kızın hazırlanmasını beklerken kahvesinden bir yudum aldı. Telefonunu çıkardı. Mossad direktöründen bir mesaj gelmişti:

Acilen uydulardan anlayan bir uzman bul bize. Detayları konuşacağız.

Adama kısa bir cevap yazdı. Kızın halen banyoda olup olmadığını kontrol edip bu kez kendisi Ankara’dan Bir Numara’ya mesaj yolladı:

Hediyeniz yakında elinizde olacak. Peki param hazır mı?

1 Haziran

MİT Müsteşarlığı Ankara

Neredeyse bir aydır Jack'ten haber alamıyordu Sibel. Ne bir telefon ne de bir mesaj. Onun için endişelenmeye başlamıştı. Yoksa başka bir kadın mı vardı? Ama hayır, adam başını kaşımaya bile fırsat bulamıyordu. Böyle bir şey düşünebildiğine kızdı. Tek bildiği Jack'in sürekli İran, İsrail ve Suudi Arabistan üçgeninde turladığıydı. *En iyisi beklemek, yapacak başka bir şey yok*, diye mırıldandı.

Son bir ay boyunca elindeki diğer işlere odaklanmış, annesiyle vakit geçirmiş, sık sık Ercüment Baba'yı gezdirmiş ve can sıkıntısından evde bol bol yemek yapmıştı. Aynadan kendine baktı.

Kilo mu aldım ne? Evet, galiba.

Yüzü asıldı. Kötü görünüyordu. Hamlamıştı. Aylardır sadece masa başı memurluğu yapıyordu. Birden içi sıkıldı. Neredeyse iki yıldır uğraşıyorlardı ve ellerinde Şahap'ın ölüsünden başka bir şey yoktu. İlk etapta adamın gerçek Şahap olmayabileceğinden şüphelense de, onca zaman sonra şüpheleri uçup gitmişti. Yine de İstanbul'daki komiseri sürekli arıyordu. Adam papağan gibi her seferinde, "Amirim, halen araştırıyoruz ama inanın bir şey bulamadık" demekten bıkmıştı. Biraz daha telefonda sıkıştırmaya devam ederse adam ona âşık olduğunu düşünebilirdi. Bu ihtimale kendisi de güldü.

Civa'yı ise nerdeyse aklından tamamen çıkarmıştı. Bir an nedense Jack'in bu konuyu abarttığını düşündü. Adam bir şey yapacak olsa şimdiye kadar yapardı. Ama Jack'in öngörülerine inancı tamdı. Amerikalı bugüne kadar bir kez bile ıskalamamıştı. Gevşememeliydi. O elinden geleni yapıyordu. Kendisi de bir şeyler yapmalıydı ama ne? Her yol çıkmaz sokağa dönmüştü. Şu an ona lazım olan tek şey bir mucizeydi. Hiçbir çıkış yolu göremiyordu. Daha fazla bunları düşünmek istemiyordu. Bir Türk kahvesi söyledi. Masasında biriken evraklardan bazılarını imzaladı. İran'ın üzerinde çalıştığı yeni bir patlayıcı türüyle ilgili olarak Batı mediasından derlenen bir rapora göz atmaya başladı. İkinci sayfadayken ofis telefonu çaldı. *Washington numarası? Alev? Aylar sonra? Yoksa?*

Heyecanla açtı.

– Ne olur bir şey buldum de Alev!

– Buldum şefim, buldum! Bayağı bekledin biliyorum ama buldum. Sibel hemen bir kâğıt kalem aldı.

– Dinliyorum!

– Baktım tek başıma işin içinden çıkamıyorum, yolladığın fotoğrafları çoğaltıp bizim buradaki diğer arkadaşlara dağıttım. Boston'da öğrencilerin gidebileceği cafe, lokanta ya da başka neresi varsa hepsini didik didik ettik. Nihayet fotoğrafın nerede çekildiğini dün tespit edebildik. Border Cafe adında, bayağı eski bir mekân. Sibel İsfahan'da kadının kendisine gösterdiği fotoğrafın kopyasını çantasından çıkardı. Öğrenci grubunun arkasında ahşap işlemeli zarif ve büyük bir pencere vardı. Onu eşleştirmiş olmalıydılar.

– Evet?

– Cafenin sahibi genç bir çocuk, yeni devralmış. Eski sahibi kendini emekliye ayırıp Miami'ye yerleşmiş.

– Deme?

– Aynen. Bilet parasını sana yazdım ona göre, dedi kadın gülerek.

– Alev, anlat!

– Neyse, adamı Miami'de buldum. Biraz huysuzlandı ama konuşmayı kabul etti. Yolladığın fotoğrafı gösterdim. Zor da olsa senin Mervan'ı hatırladı. Çok sosyal ve enerjik bir öğrenciymiş o zamanlar. Sık sık oraya takılırlarmış. Hatta hayal meyal hatırladığı bir de İranlı mı Faslı mı ne, bir kız arkadaşı varmış.

- Harika, dedi Sibel, başka?
 - Ve son olarak bu senin Mervan... Lübnanlıymış.
 - Lübnan? Emin misin Alev?
 - Adam öyle diyor. Sık sık Beyrut'tan bahsedermiş. Adam biraz bunamış ama. Anlattıkları ne derece güvenilir bilmem, benden söylemesi.
 - Harikasın tatlım, masraflarını yolla bana hepsini halledeceğim.
 - Tamam şefim, öptüm. Allah'a emanet!
- Telefonu kapadığında kendisini hiç olmadığı kadar enerjik hissediyordu. Önce elindeki işleri bitirecek, sahadaki adamlarının yazdığı raporları okuyacak ve en kısa zamanda Lübnan'a gidecekti.
- Soğuyan kahvesini keyifle içti. Nerdeyse varlığını unuttuğu fotoğrafa bir kez daha baktı.
- Evet Mervan Efendi, tekrar merhaba!

2 Temmuz

Beyrut / Lübnan

THY uçağının Refik Harari Havalimanı'nın pistine teker koyduğunu fark etmedi bile. Alev'le konuşmasının üzerinden neredeyse bir ay geçmiş, işlerini toparlayıp ancak yola çıkabilmişti. Kendine itiraf edemese de toparlamak zorunda kaldığı şeyin cesareti olduğunu içten içe hissedebiliyordu. Yolculuk boyunca zihninde ölümcül bir ur gibi büyüyen soru işaretlerini boğazını sıkan bir ele benzettti. Çıkışı olmayan bir labirentte gibiydi. Oysa sadece sevdiği adama yardım etmek istemişti. Şimdi tek bildiği, sele kapılmış bir tahta parçası gibi son sürat bir yerlere doğru sürüklendiği idi. Ne aradığını tam olarak bilmiyordu. Niçin aradığını da...

Bunca olumsuzluğun arasında tek güzel şey, Jack'le İstanbul'da tekrar buluşmuş olmalarıydı. Her zamanki gibi gizli, gözlerden uzak ve tutkulu... O kadar uzun bir ayrılıktan sonra adamın hislerinde en ufak bir değişiklik olmadığını fark etmesiyle uzunca bir aradan sonra tekrar kendini on yedi yaşındaki gibi hissetmeye başlamıştı. *Genç Sibel... Deli dolu, enerjik, şımarık ve çok güzel!*

Bunları düşünürken kahvaltı yapmayı bile unuttuğunu hatırladı. Uçakta da bir şey yememişti. Karnı zil çalıyordu. Körüğe yanaşmaya çalışan uçağın penceresinden, pistin Akdeniz güneşi altında kavrulduğunu fark etti. Dünyanın dört bir yanından gelen karanlık niyetli casusların cirit attığı bu şehirde, kendisini fazlasıyla sıcak günlerin beklediğini biliyordu.

Pasaport kontrolünden sonra girdiği tuvalette yanında getirdiği tişörtlerden birini giydi. Saçlarını topladı. Makyaj yapmamıştı. Yüzüne ve kollarına güneş kremi sürdü. Oyalanmadan kendini dışarıya attı. Birden sıcak ve nemli bir yatağa girmiş gibi oldu. Daha şimdiden alnının terlediğini hissedebiliyordu. Ceketini çıkarıp sırt çantasına tıktırdı. Etrafına bakındı. Ortadoğu'ya özgü tacizkâr taksicilerin, bavul taşıyan hamalların, kucakları çocuklu bol bavullu ailelerin ve binbir türlü yolcunun yarattığı kakofoninin ortasında gözleri bir tanıdık aradı. O an omzuna dokunan bir el hissetti.

Sıçrayarak döndü.

– Dur yahu, benim, hoş geldin!

Aysel'di bu. Kadın eski Demokratik Alman kadın sporcuları andıran fiziğiyle Sibel'in yanında oldukça heybetli duruyordu. Coşkuyla kucaklaştılar.

– Ne olur şu hengâmeden bir an evvel çıkalım, dedi Sibel gülerek. Ağzına kadar yolcu dolu iki otobüs yanlarından homurdanarak geçti. Öfkeli bir trafik polisi Aysel'e arabasını bir an önce kaldırmasını söyledi. Kadın, akıcı Arapçasıyla memura ceza yazmadığı için şükranlarını ilettiler. İki kadın Aysel'in Toyota Corolla'sına atlayıp şehir merkezini gösteren levhaları takibe koyuldu.

– Eee, nasıl gidiyor zoraki ev hanımlığı, dedi Sibel gülerek.

– Valla ne olsun gündüz anne, gece vatan kurtaran Şaban. Oyalanıp gidiyoruz işte, dedi Aysel gürültülü bir kahkaha atarak.

– Enişteyi idare edebiliyor musun bari?

– Şimdilik iyi gidiyor ama daha ne kadar oynayabilirim bilmiyorum, dedi Aysel.

İki kadın neşeyle güldü. Uzunca bir süredir Lübnan'ın önde gelen işadamlarından biriyle evli olan Aysel, yıldırım aşkıyla tutulduğu kocasının peşinden bu ülkeye gelmişti. Kurallar gereği teşkilattan çıkartılması gerekiyordu ama Aysel, MİT'in en deneyimli memurlarından biriydi. Ortadoğu Masası'nın gözbebeği idi. AKP hükümetiyle birlikte Türkiye'nin Ortadoğu'daki politikaları radikal bir şekilde değişince, teşkilat elindeki bu değerli elemanı kaybetmek istememişti. Üstelik Aysel, MİT'in Lübnan'daki tek elemanı değildi.

– Diğerleriyle görüşebiliyor musun, diye sordu Sibel.

– Hayır, nerede olduklarını bile bilmiyorum. Bilirsin, hepimiz bağımsız çalışıyoruz, dedi kadın. Hızla solladığı su tankerine bir küfür savurdu.

– Gizlilik... En büyük aşkımız... Değil mi?

Aysel gülerek onayladı.

– Eee sende yok mu bir şeyler?

– Yok hayatım, biliyorsun çok zaman önce kapadım ben o defterleri, dedi Sibel. Önlerinde akıp giden otobana bakıyordu. Dostlarına yalan söylemekten nefret ediyordu ama başka çaresi yoktu.

– İnsan havalimanında mı söyler geldiğini, neden daha önce haber vermedin?

– Son dakika gelişmesi diyelim, diye kestirip attı Sibel. Bir an evvel işe koyulmak istiyordu.

– Hangi rüzgâr attı buraya seni şefim?

– Refik Hariri suikastında* adı geçen bir Türk vardı hatırlarsın?

– Evet, ama bir şey çıkaramadık o işten... Hem sizin masayı neden ilgilendiriyor ki o?

– Adamın Türkiye'deki bazı yabancılarla ilişkili olduğundan şüpheleniyorum. Farklı bir açıdan bakayım dedim.

Yine yalan söylediği için kendine kızdı. Ama mecburdu. Değer verdiği insanları korumak zorundaydı. Kapatılmamış eski bir dosyadan daha iyi bir paravan olamazdı.

– Ha bir de başka biri daha var araştırmak istediğim, o konuda yardımını isteyeceğim, dedi Sibel.

– Emrin olur, dedi kadın. Ama önce torpidoyu bir aç.

Açtı. Beze sarılı bir Beretta 92 kendisine bakıyordu.

Aysel gözünü yoldan ayırmadan,

– Burası Beyrut, gölgene bile silah çekmek zorunda kalabilirsin, dedi.

Ertesi sabah

Frank Sinatra'nın yumuşak sesiyle uyandı. Adam kulağına eğilmiş, o büyüleyici sesiyle *Strangers in the Night*'ı söylüyordu. Yorganın altında keyifle gülümseyerek gerindi. Yoksa halen uyanmamıştı da rüya mı görüyordu? Frank Sinatra? Jack için seçtiği özel zil sesi! *Jack arıyor*. Telefona uzandı.

– Günaydın prenses, kalk bakalım!

* Lübnan Başbakanı Refik Hariri, 14 Şubat 2005'te konvoyuna düzenlenen saldırı sonucunda 21 kişiyle birlikte hayatını kaybetmişti.

- Jack, güneydın. Böyle yapma ama alışırım sonra bak, dedi yine neşeyle gerinerek.
- Burada gece olmak üzere. Şirket'teyim.
- Hayırdır?
- Allah'ın cezası Ortadoğu... İsraililer... Esad'ın elindeki kimyasal silahların yanlış ellere geçmesinden korkuyorlar. Biliyorsun adam her an gidebilir.
- Eee?
- Kimyasalları kontrol altına almak için bizi ortak bir operasyona ikna etmeye çalışıyorlar. Direktör İsrail'e gitmemi istiyor, bilmiyorum bakalım.
- Desene bana yakın olacaksın... Lübnan'dayım.
- Lübnan? Ne işin var orada?
- Teşkilat yolladı. Refik Hariri suikastına adı karışan bir Türk'le ilgili. Sonra anlatırım detayları.
- Bak bunu bilmiyordum! Beyrut bürosundan birini ayarlamamı ister misin? Tehlikeli yerler oralar.
- Hayır canım, yeteri kadar güvendeyim... Seni seviyorum.
- Lütfen dikkatli ol Sibel. .. Aklıma gelmişken...
- Çabuk Jack, duş alacağım daha.
- Sizin Patron'un telefonlarını dinlesek nasıl olur? Belki Civa'yla konuşursa... Bilemiyorum.
- Saçmalama Jack! İmkânsız bu.
- Haklısın aptalca bir fikirdi... Telefonla konuşacak kadar amatör olduklarını sanmıyorum. Neyse, öptüm. *Be safe!**

Dün doğrudan otele gelen Sibel, bir şeyler yiyip Jack'in telefonuna dek deliksiz bir uyku çekmişti. Onun sesiyle uyanmanın ne kadar güzel bir duygu olduğunu hissettiğinde yanakları kızardı. Önce bir duş aldı, ardından sıkı bir kahvaltı yaptı. Şimdi kendisini arenaya çıkmaya hazır bir gladyatör gibi hissediyordu: Güçlü ve heyecanlı. Sırt çantasını omzuna attı. Saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu yapmıştı. Aysel tam sözleştikleri gibi saat tam dokuzda Hamra Caddesi'ndeki Crown Plaza Otel'in önündeydi. Toyota'ya atladı. Tabancasını tekrar torpidoya bıraktı. Gidecekleri yere silahla giremezdi.

* "Esen kal"

Aysel seri bir manevrayla kalabalık trafiğin arasına daldı. Kocası dün akşam İçişleri Bakanı'ndan ricacı olmuştu. Türkiye'den gelen bir dostları eski bir arkadaşını arıyordu. Yardımcı olabilir miydi? Adam, ikiletmemişti bile. *Ne demekti, ellerinden geleni yaparlardı tabii ki.* On beş dakika sonra şehrin kuzeyinde, Spears Bulvarı üzerindeki İçişleri Bakanlığı'nın serinletilmiş lobisinde kendilerine eşlik edecek memuru bekliyorlardı. Açılan kapılardan birinden çıkan orta yaşlı adam kocaman bir gülümsemeyle iki kadına yaklaştı. Mühim misafirlerin geleceği belli ki kulağına fısıldanmıştı. Adam önde kadınlar arkada merdivenlerden inip zemin kattaki arşive girdiler. Beyazın hâkim olduğu genişçe bir salon, yerden tavana raflarla bölünmüştü. Benzerlerinin aksine toz ya da yılanmışlık kokmuyordu. Her şey göz alabildiğine yeni ve düzenliydi. Mihmandarlık yapan adam onları arşivin şefiyle tanıştırdı. Durumu izah etti. Misafirlerine ellerinden gelen yardımı yapacaklardı, emir böyleydi. Saygıyla ellerini sıkıp çıktı.

İki kadın şimdi şefin özenle döşenmiş odasındaaydılar.

– Birini arıyoruz, dedi Aysel akıcı Arapçasıyla. Adı Mervan Safadi.
– Adı ve soyadının haricinde başka bir şey var mı elinizde, diye sordu kadın kafasını önündeki bilgisayar ekranından kaldırmadan. Aysel tercüme etti. Sibel hayır manasında başını salladı.

Kadın, ismi girip tuşa bastı.

– Sistemde kayıtlı bin iki yüz küsur Mervan Safadi var, dedi dudak bükerek. O da bizim dijital arşive geçirebildiklerimiz.

– Peki sadece Beyrut'ta olanlar, diye sordu Aysel.

Kadının parmakları tuşları yine tıkırdattı.

– 355, dedi kayıtsız bir sesle.

– 1955-1960 arasında doğanlar?

Sibel'in aklına gelen tek kıtas bu olmuştu.

Kadın bir kez daha tuşları yokladı.

– 127 kişi. Bana verebileceğiniz başka bir bilgi yoksa korkarım bunların hepsini tek tek kontrol edeceksiniz.

Olur, manasında başını salladı Sibel.

– Ama sadece fotoğraflarını görebilirsiniz. Aradığınız kişiyi bulursanız, diğer bilgileri görebilmeniz için sistemi açacağım. Malum, vatandaşlık hakları...

Aysel hızlıca tercüme etti. Sibel itiraz etmedi. Buna bile izin verdiklerine şükrediyordu. Aysel'in kocasına minnettardı. Hatırın halen Ortadoğu'daki en işlevsel silahlardan biri olmasına bir kez daha şükretti. Şef, yerini Sibel'e terk etti. Birkaç dakika sonra naneli çayla dolu bardakların olduğu tepsiyle geri döndü. Çayları bırakıp ikisini odasında yalnız bıraktı. Aysel, çantasından çıkardığı bir kitaba daldı. Sibel iphone'unu çıkardı. İsfahan'da çektiği fotoğrafı açıp önüne koydu. Çaydan bir yudum alıp koltuğa yerleşti. Bilgisayarın tuşuna heyecanla bastı.

– Göster bakalım yüzünü Mervan!

Akşam olmak üzereydi. Arşivin şefi sıkıntılı bir ifadeyle kapının arasından kafasını uzattı.

– Özür dilerim ama artık çıkmanız gerekiyor, isterseniz yarın yine gelip devam edebilirsiniz.

– Vay be, saati altı etmişiz, iyi mi, dedi Sibel.

Gözleri kan çanağına dönmüştü. Gördüğü fotoğrafları, aradan geçen yılları da hesap ederek en ufak ayrıntısına kadar inceliyordu. Çirkin ilkokul arkadaşlarının zaman içinde dünya güzeline dönüştüklerini gayet iyi biliyordu. Gerinerek oturduğu yerde sağa sola döndü. Her yeri tutulmuştu. Aysel neredeyse uyukluyordu. Sibel, ekrana baktı. Kontrol etmesi gereken beş kişi daha vardı.

– Beş dakika daha, dedi Aysel, tüm şirinliğiyle.

Kadın işinize bakın der gibi bir hareketle tekrar gözden kayboldu. Bakan referansıyla gelenleri kızdırmaya gelmezdi. Ekrandaki koca burunlu Mervan'la fazla oyalanmayan Sibel, bir sonrakini de hızla geçti. Patlak gözlü adam kesinlikle aradığı kişi değildi.

Bu da değil, bu da... ve bu?

Sonuncusunda ekran birkaç saniyeliğine karardı.

– Allah Allah, bilgisayar mı kapandı?

Aysel merakla ekrana uzattı kafasını. Kesik kesik öten bir uyarı sinyaliyle birlikte ekranda Arapça ve İngilizce bir mesaj yanıp sönmeye başladı:

“Kayıt Silinmiştir. Protokol 12.”

Sinyal sesini duyan şef, telaşla odaya girdi. Sibel şaşırılmıştı. Boş gözlerle Aysel'le birbirlerine baktılar. Neler oluyordu? Bu da neydi?

Kadın nazik ama telaşlı bir şekilde hemen çıkmalarını istedi. Aysel ısrarla kadına mesajın anlamını soruyordu. Kadın oralı olmadı bile. Telaşla bilgisayarı kapadı. Zoraki gülerek bir kez daha hemen gitmelerini istedi. Kavga edecek halleri yoktu. Toparlanıp odadan çıktılar. Sibel, merdivenlerden yukarı çıkmadan önce arkasına baktığında kadının endişeli gözlerle onları süzdüğünü fark etti. Kendilerini binadan dışarı attılar.

Akşam olmasına rağmen sıcak tokat gibi yüzlerinde patladı. Sibel'in meraktan içi içini yiyordu. Bu Allah'ın cezası *Protokol 12* de neyin nesiydi? Heyecanlanmıştı. Gözleri parladı. İçindeki merak canavarının naralar attığını işitebiliyordu. Aysel'e baktı. Arkadaşı aklından geçenleri okumakta zorlanmamıştı.

– Merak etme, dedi, bizim meslekte çoğu şey sırdır ama her şey değil, bilirsin... Sanırım bize yardımcı olabilecek birini tanıyorum.

Ertesi sabah

Beyrut'un Akdeniz'e uzanan batıdaki en uç noktasında Riviera Otel'in şık döşenmiş terasında kahvaltı yapıyorlardı. Sibel, güneşin çilli burnunu kızarttığını neşeyle fark etti. Deniz havası ve güneş bunca koşuşturmacadan sonra iyi gelmişti. Otelin havuzunda güneşlenenlere imrenerek baktı.

Masalarını paylaşan adam yetmişlerinde göstermesine rağmen oldukça dinçti. Sert yüz hatları ve ifadesiz bakışları, nadiren de olsa güldüğünde yüzünde çıkan gamzelerle tezat teşkil ediyordu.

– Bahsetmiştim, Tahir, Lübnan istihbaratından, dedi Aysel.

Hemen ardından, Karşı İstihbarat Masası Şefi, diye tamamladı.

Yani benim Lübnanlı versiyonum, diye geçirdi içinden Sibel.

Ekmeğine yağ sürmekle meşgul olan adam plastik bir gülümsemeyle parlak beyaz dişlerini sergiledi.

– Bu ülkede gerçek kimliğimi bilen tek kişi, diye ekledi kadın.

– Ooo bakıyorum deşifre etmişsin kendini, dedi Sibel, şakayla karışık bir tonda.

– Endişeye mahal yok küçükhanım, dedi adam Ortadoğululara has peltek İngilizcesiyle. Aysel'e can borcum var. Takdir edersiniz ki kolay ödenebilecek bir borç değildir.

– Hizbullah'a sızan iki CIA ajanını yakalamalarına yardım ettim. Yoksa Tahir'in işi bitikti, dedi Aysel fısıltıyla.

Adam minnettar bakışlarla kadını doğruladı. Sibel 2011 Haziran'ında Lübnan'ı çalkalayan skandalı gayet net hatırlıyordu. Aysel'in işin içinde olduğunuysa şimdi öğrenmişti. *Anlaşılan bu işte şaşkırmada sınır yok*, diye geçirdi içinden. Sonra sevgilisinin CIA Ortadoğu Masası Şefi olduğunu hatırlayarak belli belirsiz güldü. Karşısındaki adamın bunu duysa vereceği tepkiyi tahmin etmeye çalışarak bir süre eğlendi.

– *Protokol 12* hanımlar, dedi Lübnanlı çayından büyük bir yudum alarak, aradığınız adamın pek tekin biri olmadığını gösterir.

– Yani, dedi Aysel.

– İki ihtimal var. Ya devlet tarafından koruma altına alınmıştır, bilirsiniz işte, gizli tanık gibi bir şey.

– Ya da, dedi Sibel.

– Ya da bizzat gizli bir ajandır. Ya da korunması gereken bir devlet görevlisi.

– Ya da bir şekilde kimliği gizli kalması gereken biri, diye önermede bulundu Sibel.

– Nasıl tanımlarsanız artık, dedi Lübnanlı parlak dişlerini bir kez daha göstererek.

Sibel iç çekerek arkasına yaslandı. İçinden bir ses *Protokol 12*'nin arkasına gizlenen kişinin kendi aradığı Mervan olduğunu fısıldıyordu. Üstelik onun hangi sınıfa girdiğini bildiğine de emindi. Ama önce o gizlenen yüzü görmeliydi. Ancak o zaman sorularından bazıları cevap bulacaktı.

– Bu adam hakkındaki bilgilere nasıl ulaşabiliriz, diye sordu Sibel.

– *Protokol 12* de kendi içinde sınıflara ayrılır, dedi adam, garsona çay getirmesini işaret ederek.

– Bazen hiçbir şey... Bazen de ufak tefek şeyler. Anne babası, yaşadığı yer gibi kırıntılar... Ama bunlara ulaşmak neredeyse imkânsızdır.

– Sizin için de mi, dedi Sibel çekinerek.

– Senin için de mi diye, aynı soruyu Arapça olarak tekrarladı Aysel. Lübnanlı sıırttı. Birden kahvaltının başından itibaren hiç olmadığı kadar ciddileşerek Aysel'e döndü.

– Ne yapabilirim bir bakacağım, dedi ve ekledi:

– Ama bir şey bulamasam dahi sana olan borcumu ödenmiş kabul edeceğiz, tamam mı?

7 Temmuz

Beyrut

– Neden aramıyor bu adam, dedi Sibel tedirgin bir şekilde. Üç gündür Tahir'den haber bekliyorlardı. Aysel'in Beyrut'un en lüks muhitlerinden biri olan Eşrefiye'deki dairesinin balkonundaydılar. Gümüş bir tepsi gibi parlayan Akdeniz'e baktı uzun uzun. Çıplak ayaklarını balkon korkuluklarının üzerine uzatmış güneşleniyordu. Sıkıntıyla doğruldu. Arkasındaki aynada kendini gördü. İyice bronzlaşmıştı. Yeşil gözleri daha da belirginleşmiş, çilleri daha görünür olmuştu. *Jack*, diye geçirdi içinden, *beni bu kadar özlediğini bilmek çok güzel*.

Jack, Sibel'i Beyrut'a geldiğinden beri günde en az iki kez arıyordu. Sibel de adamı çok özlediğini fark etti. Ama şu an merakı, aşkından daha ağır basıyordu.

Çalan telefonla doğruldu. Aysel'in cebiydi. Sibel karnının heyecanla kasıldığını hissetti. Kadın telefonunu açtı. Sadece başını sallayarak birtakım notlar aldı. Bol *şükran*'la kapadı.

– Tahir, dedi. Senin Mervan'ın yaşadığı yeri bulmuş!

– Bu kadar mı, dedi Sibel.

Aysel başını sallamakla yetindi.

– Ne yani adam koca Karşı İstihbarat Servisi'ni yönetiyor ve bula bula kıcı kırk bir adres mi buluyor?

Yine öfkeden dudaklarını ısirmaya başlamıştı.

– Sakin ol fıstık, dedi Aysel. Açık adresi bile değil hem, sadece mahallesi!

– Yuh, dedi Sibel. Şimdi neden habire İsrail’den dayak yedikleri anlaşılıyor.

– Sahi kuzum, kim bu adam böyle, dedi Aysel gözlerini kocaman açarak. Tahir bile dişe dokunur bir şey bulamadığına göre?

– Gidelim, dedi Sibel. Yine samanlıkta iğne arayacağız anlaşılan.

– Tahir’in bir adamı da bizimle gelecek. O yanımızdayken kapılar daha kolay açılmış, öyle söyledi.

– Sen adamı tanıyor musun?

– Yok, ama dediğine göre bayağı bir Mossad ajanının canına okumuş. Tuttuğunu koparan, ikna kabiliyeti yüksek, sağlam bir herifmiş.

İkisi de bu coğrafyada ikna kabiliyetinin ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu.

– Nereye gidiyoruz peki?

– Wadi Abu Jamil... Eski Yahudi Mahallesi. Ermeniler de yaşarmış bir zamanlar. Uzak sayılmaz, en fazla yarım saate ordayız.

Sibel, sırt çantasını aldı. Beretta 92’yi içine sıkıştırdı. İki kadın aceleyle otoparka indi.

Sibel’in içinde yine o tarifi zor tedirginlik vardı.

Tahir’in adamı, kararlaştırdıkları gibi, Maghen Abraham Sinagogu’nun arkasında onları bekliyordu. Beyrut’un en eski sinagoglarından olan kadim bina, Wadi Abu Jamil’in Yahudi kimliğini hatırlatmak istercesine tüm görkemiyle kadınları selamladı. Aysel arabayı yakınlarda bir yere park etti. İri cüssesi, kısa kesilmiş saçları, kaslı vücudu ve yanık teniyle insana güven veren adama doğru yürüdüler. Siyah güneş gözlükleri neredeyse yüzünün yarısını kaplıyordu. Sibel, adamın kim olduğunu bilmeseydi bile sırf görünüşünden ve duruşundan istihbaratçı olduğunu çıkarabileceğini düşündü. Arkasındaki cipin kaputuna yaslanmış olan Lübnanlı, nezaketten uzak bir ses tonuyla doğrudan fotoğrafları istedi. Sibel, telefonundan çıktısını aldığı fotoğrafları adamın eline tutuşturdu. Lübnanlı fotoğrafları incelerken Sibel, adamın koltuk altında uzun zamandır hayalini kurduğu Magnum Anaconda’yı fark etti. *Boşuna bu havada ceket giymiyormuş, diye mırıldandı.*

– Bana biraz izin verin, dedi Lübnanlı. Bu civarı iyi bilen birilerini görmem lazım.

Adam elindeki kâğıda bir şeyler karalayıp gözden kayboldu. İki kadın yakınlardaki bir cafeye geçti. İpler şimdilik Lübnanlı'nın elindeydi. Beklemekten başka yapacak bir şeyleri yoktu. Kahve söyleyip sıkı bir dedikoduya daldılar.

Lübnanlı bir saat sonra döndü. Su içinde kalmıştı.

– Sizin bu adam her kimse, onu tanıma ihtimali olan birilerini buldum. Elimizde beş ayrı adres var, dedi buz gibi bir sesle. Bu angarya işten memnun olmadığını her haliyle belli ediyordu.

– O halde önden buyurun, dedi Aysel.

Hep birlikte adamın cipine atladılar.

Üç saat sonra bezgin bir halde Lübnanlı'nın cipinde durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Bölge neredeyse baştan aşağı değiştiği için hafızalar da altüst olmuştu. Mahallenin geçmişini hatırlayabilecek kişilerin çoğu taşınmıştı. Özellikle ülkeyi altüst eden iç savaş yıllarında herkes bir yerlere savrulmuştu. Hayır, Mervan Safadi adı, ilk üç adreste oturanlara hiçbir şey çağrıştırmamıştı. Biri zaten emekli bir memurdu. Çocuklarının söylediğine göre alzheimer'dan mustaripti. Adam kendi adını bile zor hatırlıyordu. İkincisi tek başına yaşayan seksenlik bir nineydi. Tutarsız konuşmalarıyla doğru adreste olmadıklarını belli etmesi uzun sürmemişti. Yaşlı kadın Enver Sedat suikastından dün olmuş gibi bahsedince apar topar evinden çıkmışlardı. Üçüncü ihtiyarın zihniyse neredeyse hepsinden berraktı, ama hayır, isim ona da bir şey hatırlatmamıştı. Dördüncüyse bir hafta önce ölmüştü.

– Devam etmek istiyor musunuz, diye sordu Lübnanlı.

Sibel adamın soru sormadığını fark etse de oralı olmadı. İşini yarım bırakmaktan nefret ederdi.

– Sonuncuya gidelim, dedi.

Lübnanlı homurdanarak arabayı çalıştırdı.

Sibel bir kez daha elindeki fotoğraflara baktı.

Neden kalbi yine hızla çarpmaya başlamıştı ki?

Aynı dakikalar

Necef Çölü / İsrail

Civa, topallayarak yürümesine rağmen İsraililere ayak uydurmakta güçlük çekmiyordu. Böyle yürümeye alışmıştı. *Görev görevdir.*

Yıllardır ne kılıklara girdiğini hatırlayınca, şu an oldukça konforlu bir durumda olduğuna şükredebilirdi. Yeraltı otoparkıyla kontrol noktası arasındaki mesafe hepi topu yüz metreydi. Dert değildi. Yanındaki genç ve güzel kadının elini sıkıca tuttu. Kadın sevgiyle gülümsedi. Kapıdaki eli silahlı, kızıl erkekli İsraili askerler, herkesin kimliğini dikkatle incelemeye başladı. Önce kimlik fotoğraflarına sonra insanı geren bakışlarla kimliğin sahibine bakıyorlardı. Kontrolü yapan asker, en fazla on dokuz yaşında olabilecek güzel bir kızdı. Civa, bu kadar güzel bir kızın nasıl olup da karşısındaki insanlara bu kadar sert davranabildiğine şaşırsa da bu uzun sürmedi. İsrail'in kendine has bir atmosfere sahip bir gezegen olduğunu defalarca acıyla tecrübe etmişti. Kızın arkasındaki bir grup, elleri tetikte delici bakışlarla kuyruktakileri inceliyordu. Önündeki Mossad görevlileri tavizsiz kontrolü atlatıp içeri girdi. Sırası gelen Civa cebinden çıkardığı kartı uzattı. Beşinci kez bunu yapıyor olsa da her seferinde istemdışı geriliyordu. Atlattığı onca şeyden sonra kızı yaşındaki bir askerin karşısında gerilmiş olmasına belli belirsiz güldü. Ama karşısındaki kızın yüzünde hiçbir gülümseme emaresi yoktu.

Birden bağırmaya başladı.

Civa etrafını saran namluları dehşetle fark etti.

Aynı dakikalar

Beyrut

Şimdi şehrin daha batısında kalan Hamra'daydılar. Küçük mahalle bakkalları, sokak arası pubları, ucuz lokantaları ve salaş internet cafeleriyle burası özellikle üniversite gençliğinin gözdesiydi. Ellerindeki son adres bölgenin ana caddelerinden Rue Hamra üzerindeki küçük bir lokantaya aitti. Mavi beyaz renklerin hâkim olduğu yıllanmış mekânın önüne atılmış tahta masaların arasından geçerek loş salona girdiler. Aradıkları kişi, kasanın arkasında kalın camlı gözlükleriyle gazete okuyan ihtiyar olmalıydı. Sibel adamın sekseni-ne merdiven dayamış olduğunu tahmin etti. Lübnanlı, adama doğru eğilip önce kimliğini gösterdi, ardından bir şeyler fısıldadı. Adam bir şey söylemeden yerinden kalkıp ağır adımlarla dışarı çıktı. Kapının önündeki masalardan birine oturdu. Eliyle onları çağırdı. Lübnanlı istihbaratçı, ihtiyarın hemen yanına oturdu. Kocaman gözlüklerini çıkarıp masaya bıraktı. Sibel adamın gözlerindeki ifadeyi ilk kez o

zaman fark etti. Çok kan dökmüş olmalıydı. Hızla gözlerini kaçırdı. Şimdi önemli olan ihtiyardı.

Güneş çoktan çekilmişti. Yan masadaki öğrenci grubu hesabı ödeyip kalktı. Şimdi etraflarında kimse yoktu. Mekânın genç garsonu sormadan, hemen çay dolu bir demlik ve boş bardaklarla dolu bir tepsi getirip masaya bıraktı. İhtiyar, gözlüklerinin arkasından parlak birer siyah bilye gibi görünen gözlerini Sibel'e dikti.

– Sana nasıl yardımcı olabilirim kızım?

Yine Türkçe! Sibel'in şaşkınlığı uzun sürmedi. Adamın aksanından yıllar önce Türkiye'den göç eden Yahudilerden olduğunu çıkarmıştı. Çantasından aldığı fotoğrafları adama gösterdi.

– Bu fotoğraflar size bir şey çağrıştırıyor mu acaba?

İşte yine o huzursuz kelebekler midesindeydi. Sevimsiz kasılmalar başlamıştı. Ümitle çaresizlik zihninde kıyasıya çarpışıyordu. Aylardır süren takibinin akıbeti, şimdi karşısındaki adamın iki dudağının arasındaydı. İhtiyar, fotoğraflardan birini yüzüne yaklaştırdı. Uzun uzun baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi oldu, ama dudakları kıpırdamadı. En sonunda,

– Hayır, tanımıyorum kızım, bağışlayın, dedi.

Sanki *dejavu* yaşıyordu. Bu cümleyi duymaktan bıkmıştı. Yine çamura saplanmıştı. Meraklı gözlerle onları dinleyen Aysel, kadının renginin attığını fark etti.

– Emin misiniz, diye sordu Sibel bir kez daha. Adamın elini sevgiyle kavradı. Nasıl yapacağını bilmiyorum ama geçmişin yaralarını sarmak istiyorum, dedi.

Böyle bir şeyi neden söylediğini kendisi de bilmiyordu ama söylediği şeye kalpten inandığını hissedebiliyordu. İhtiyar Yahudi bir kez daha fotoğrafa odaklandı. Sibel'e hiç bitmeyecekmiş gibi gelen birkaç saniyenin ardından bakışlarına bir canlılık geldi. Dudakları tekrar kıpırdadı.

– Ateş gibi çocuktu kerata, dedi.

Sibel'in gözleri parladı.

Adam gözlerini kısıp bir kez daha fotoğrafa baktı.

– Mervan, dedi fısıldayarak.

– Safadi, diye tamamladı Sibel, heyecanla.

İhtiyar, ağır hareketlerle kendine bir çay doldurdu. Lübnanlı da bardağını uzattı.

– Bizim cemaatin en sevilen çocuklarından biriydi, dedi ihtiyar.

– Anlamadım, dedi Sibel.

– Mervan bizdendi, Yahudi’ydi... Zavallı anne ve babası da bizler gibi Türkiye’den göçmüştü, dedi ihtiyar. Sıkıntıyla iç çekip ekledi:

– Şu can sıkıcı Varlık Vergisi yılları işte...

Adamın neyi kastettiğini gayet iyi anlamıştı Sibel. 1942’de gayrimüslimlere getirilen olağanüstü servet vergisinin açtığı yaraları biliyordu. Yahudi ve Ermeni binlerce Türk vatandaşı çareyi ülkeden kaçmakta bulmuştu.

– Emin misiniz, diye üsteledi Sibel. Mervan pek Yahudi ismine benzemiyor?

– Değil de zaten dedi, ihtiyar. Tane tane konuşmaya devam etti.

– Ailesi kendi çektikleri acıları Mervan da çekmesin, tamamen buraya ait olsun diye ona Arap ismi vermişti... Bizim pek hoşumuza gitmese de elbet haklı sebepleri vardı... Hepimiz için zor yıllardı. *Mervan? Bir Yahudi?*

Şaşırmıştı Sibel. Bir yudum su içti. Kafasını toplamaya çalışıyordu. Ne demek oluyordu şimdi tüm bunlar?

– Sonra o talihsiz olay oldu, dedi adam kederle.

– Hangi olay?

– Bombardıman... O bitmek bilmeyen, ölüm dolu, herkesin herkesin boğazladığı cinnet günleri.

– Lütfen devam edin, diye neredeyse yalvardı Sibel.

İhtiyarın Lübnan’daki mezheplerin, Suriye ve İsrail’in de karıştığı bir iç savaşla birbirini boğazladığı yılları kastettiğini biliyordu.

– Seksenler... Ne zaman öleceğiz diye beklediğimiz o uğursuz günler. Bir gün Mervan ve ailesi... Yani anne ve babası; kardeşi yoktu zaten.

– Evet?

– Ne diyordum? Hah, hava saldırısına yakalandılar. Mervan yaralı kurtuldu. Zavallı anne ve babası parçalandı. Oracıkta ölmüşlerdi. Sibel’in kafası zonklamaya başladı. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

– Ne kader be, dedi adam elini masaya vurarak. Sen Yahudi olduğun için Türkiye’den kaç, Lübnan’a gel, İsrail bombardımanında öl! *İsrail bombardımanı?*

Sibel allak bullak olmuştu. Daha birini sindiremeden diğer şok geliyordu üzerine.

– Kıza da yazık olmuştu, dedi ihtiyar. O da senin gibiydi, çok güzeldi.

– Kız? Hangi kız?

– Sevdiği kız... Ne aşktı! Hey gidi... Evleneceklerdi. Başlangıçta çok yadırgamıştık ama...

Sibel nabzının yükseldiğini hissediyordu.

– Neden yadırgadınız? Kızın adı neydi?

– Çünkü, dedi ihtiyar... Ama cümlesini tamamlayamadı.

Sibel küçük kırmızı bir noktanın taş gibi hareketsiz oturan Lübnanlı’nın yüzüyle ihtiyarın göğsü arasında gidip geldiğini korkuyla fark etti.

Biri ateş etmek üzereydi!

Aynı dakikalar

Necef

Civa, askerlerden birinin dipçikle kendisini ittirmesiyle birkaç adım sendeledi. Tam düşecekken yanındaki kadın onu kolundan kavradı. Ardından askerlerle sıkı bir ağız dalaşına girdi. Askerler Civa’nın etrafını sarmıştı. Kavgayı duyan Mossad görevlileri geri döndü. Askerlerle aralarında gerilimli bir tartışma başladı. İtiş kakış yaşıyorlardı. Elleri tetikte giderek sinirlenen genç askerleri bir yanlışlık olduğuna ikna etmeye çalışıyorlardı. Civa askerlerin arasından sıyrılıp kimlikleri kontrol eden genç kıza yaklaşarak aksanlı İbranicesiyle,

– Benim hatam, yanlış kartı göstermişim, dedi.

Cebinden çıkardığı başka bir kartı kıza uzattı. Ortalık yatıştır gibi oldu. Kız bir karta bir Civa’nın yüzüne baktı. Kartı bir makineye okuttu. Çelik çubuklar tıslayarak açıldı. Civa, bir kez daha İsrail’in kalbine adım attı. Kendisine eşlik eden Mossad elemanlarından birinin boynuna asılı çantanın üzerine, kaşla göz arasında minicik bir kamera yapıştırdığını kimse fark etmemişti bile. Bir Mossad ajanı, canını emanet ettiği silahı gizleyen boyun çantasını hiçbir zaman yanından ayırmazdı...

Lübnanlı son anda lazer noktalayıcıyı fark edip kendini yere attı. Tiz bir vızıltı işitildi. Sibel ihtiyarın göğsüne kırmızı bir lekenin yayıldığını dehşetle gördü. Adam ağır ağır masanın üzerine yığıldı. Sibel küfrederek kendini yere attı. Aysel çoktan silahına sarılmıştı. Lübnanlı, masanın altında elinde dev magnumuyla pozisyon almış, merminin geldiği yeri görmeye çalışıyordu.

– Tahir’in adamını haklamaya çalışıyorlar, diye bağırdı Aysel.

Her an ikinci bir mermi gelebilirdi. Civardan birkaç kişi merakla onlara yaklaştı. Bu ufak çaplı kargaşanın sebebini anlamaya çalışıyorlardı. Susturuculu silahın patladığını kimse fark etmemişti. Bir kadın, ihtiyarın masaya kanlar içinde devrilmiş olduğunu görünce çığlığı bastı. Bir çöp kamyonunun olanlardan habersiz şoförü, lokantanın baktığı caddenin ortasında aracını durdurdu. Çöpçüler arkadan atlayıp çöp varillerine hamle ettiler. Şimdi önleri tamamen kapanmıştı.

– Adamı gördüm! İlerideki minibüsün içinde, diye bağırdı Lübnanlı. Masanın altından kalkıp önündeki sandalyeleri devire devire koşmaya başladı. Devasa bir adamın elinde kocaman bir silahla koştuğunu görenler korkuyla oldukları yere sindiler. Aysel de Lübnanlı’nın peşi sıra fırladı. Sibel, yerden kalkıp korkuyla ihtiyarı kolaçan etti. Adam çoktan ölmüştü! Ağız dolusu bir küfürle karışık çığlık attı. Aceleyle etrafına bakındı. Lübnanlı ve Aysel daracık caddede etraf-taki araçlara vura vura uzaklaşmaya çalışan bir minibüsün peşinden koşuyorlardı. Bela okudu. Kendisi yüzünden masum bir ihtiyar kim vurduya gitmişti! Burnundan soluyordu. Çantasına uzanıp silahını çıkardı. Biriken meraklı kalabalığı itekleyerek diğerlerini takip etmeye başladı. Üzüntü, şaşkınlık, korku ve merak iç içe girmiş, benliğini esir almıştı. Damarlarına adrenalin pompalanıyordu. Silah elinde, işlek caddede kendini kaybetmiş bir şekilde koşarken, bir an aslında ihtiyarı vuranı değil, beyninde çınlayan soruları kovaladığını hissetti.

Adamın söyleyeceği isim neydi?

Kimdi o kız?

Lübnanlı'yı öldürmek isteyen çok olabilirdi, bunu anlayabiliyordu ama şimdi sırası mıydı! Her şeyi mahvetmişlerdi! Her kimseler bunu onlara ödetecekti.

Tok bir patlama sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Lübnanlı az ileride ayaklarını açmış, pozisyon almıştı. Adamın silahının tekrar alev kustuğunu gördü. Bir araba camı gürültüyle patladı. Birileri çığlık atarak sağa sola kaçıştı. Lübnanlı, kaldırıma park etmiş araçların arasından kaçmaya çalışan birine ateş ediyordu. Birkaç araba camı daha patladı. Aysel nefes nefese bir minibüsün ardında siper almıştı. Sibel de onun yanına çöktü. Lübnanlı'nın bağırdığını duydular.

– Adamı indirmiş, dedi Aysel heyecanla.

Körük gibi soluyan Lübnanlı'nın yanına koşular. Adam iki kadını ellerinde silahlarla karşında görünce bir an öfkesini unuttu. Sorgulayan gözlerle ikisine baktı. Silahları bellerine sokup gömlekleriyle gizlediler. Bir yandan sinirli bir şekilde telefonda konuşan Lübnanlı, silahının kocaman namlusuyla bir noktayı işaret etti. İki kadın oraya seğırtti. Sakallı, iri yarı biri kan gölünün ortasında yatıyordu. Lazerli M4A1 halen elindeydi. Küçük adımlarla adama yaklaşan Aysel her ihtimale karşı tekrar silahına sarıldı. Sibel, hırlar gibi soluyan adamın göğsündeki kocaman deliğe nefretle baktı.

– Adam magnumun hakkını vermiş, dedi.

Lübnanlı, kadınları iterek adamın üzerine eğildi. Yakasından tutup bağıra çağıra bir şeyler söyledi. Sibel söylediklerini anlamasa da ölmek üzere olan adamdan bir şeyler öğrenmeye çalıştığını görebiliyordu. Ama boşunaydı. Adam ağzından kanlı köpükler saçarak son nefesini verdi. Lübnanlı söylendi.

– Adamı tanıyormuş, diye çevirdi Aysel. Mossad'a, CIA'ya falan çalışan bir tetikçiymiş.

Lübnanlı Aysel'e dönüp bir şeyler söyledi.

– Bu bizim meselemiz, siz bir an evvel toz olun, diyor. Polisin gelmesi an meselesiymiş.

İki kadın hızlı adımlarla etraflarını saran kalabalığın arasından sıyrılıp uzaklaşırken, polis arabalarının siren sesleri giderek yaklaşıyordu. Aysel sırt çantasından bir kart ve bir de anahtar çıkardı:

– Bu Beyrut'taki güvenli evimiz. Ayrılısak iyi olur. Ben seni sonra arayacağım.

Sibel, تنها sokaklardan birinde çoktan uzaklaşmaya başlamış kadının arkasından bağırdı:

– O kızın adını mutlaka öğren Aysel! Mutlaka!

Aynı dakikalar

Necef

Civa, hayran hayran kendisine bakarak bir şeyler anlatan kadını dinliyormuş gibi yapmakta zorlandığını fark etti. Donuk bakışlı Mossadçının çantasına iliştiirdiği mini kameradan yüzünü saklamaya çalışırken, rol yapmakta zorlanıyordu. Alını belli belirsiz terlemişti. Bu kadar adamın içinde sadece onun terlemesi fazlasıyla şüphe uyandırabilirdi. Ustaca bir hareketle damlacıkları sildi. Kendisini son yüz metreye girmiş on bin metre maratoncuları gibi hissediyordu. Gergin, yorgun, bitik ve de heyecanlı. Finişi görmüştü. Ayağının tökezlemesine izin veremezdi. Dikkatini topladı. Kıza kulak kabarttı. Evet, şu gördüğü reaktörün kalbiydi. Burada elde edilen ısıyla enerji elde ediyorlar, o enerji suyu buharlaştırıyor, buhar gücüyle tribün dönüyor, elektrik üretiliyordu. Tamam, bunları artık ezberlemişti, geçselerdi ya artık. Onu daha çok ilgilendiren diğer ünitelerdi. Birazdan tekrar oraya geçecek ve nükleer silah başlıklarıyla ilgili sunumu dinleyeceklerdi. Ama önce her zamanki gibi atlatmaları gereken bir güvenlik kontrolü daha vardı. Yakalanması durumunda olabilecekleri düşündüğünde bir an cesareti kırılır gibi oldu ama bu durum uzun sürmedi. Ona ulaşabilecekleri bir iz bırakmamaya gayret ediyordu.

İki kez *sırtı dönük* şekilde *topallayarak* kameranın önünden geçip görüntüye özellikle *girmeyi* ihmal etmemişti. Bu daha sonrası için aldığı zekice bir önlemdi. Dikkatliydi, riskleri biliyordu. Ama bir yandan da hiçbir şey umurunda değildi. Kıyameti kopartmaya kararlıydı.

Kolundaki dijital saatin ekranına baktı. Bir köşesinde küçük bir üçgen yanıp sönüyordu.

Güzel, mini kameramız sorunsuz çalışıyor!

Birden Hakan Fidan'ı hatırladı.

Acaba sözüne sadık kalıp ağzını sıkı tutmuş muydu?

16 Kasım

Tel Aviv

– Başkan saldırıyı hemen durdurmanızı istiyor, dedi Jack.

Netanyahu, boş gözlerle ona baktı.

İsrail Savunma Bakanlığı arı kovarı gibiydi. İsrail'in dün Gazze'ye başlattığı operasyon hız kesmeden sürüyordu.

– Bu kadar yolu gerçekten bunu söylemek için mi geldin Jack?

İsrail Başbakanı'nın yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı.

– Bunu telefonda kendisi de söyleyebilirdi, dedi.

– Beyaz Saray'dakileri biliyorsun Bibi, özel temsilci gönderdikleri zaman bunun daha etkili bir yol olduklarını sanıyorlar.

Netanyahu manidar bir şekilde sırtıttı. Jack de aynı diplomatik gülüşle karşılık verdi.

– Sanırım seni Erdoğan'a da yollamıştı benzer bir mesajla. Pek işe yaramamış görünüyor. Yine bizi tehdit edip duruyor şaşkın!

– Birbirinize çok benziyorsunuz, dedi Jack, O da senin gibi sabit fikirli.

Netanyahu coşkulu bir kahkaha attı.

– Aslına bakarsan Bibi, dedi Jack. Sürekli savaş çıkarmanızı engellemeye çalışmaktan bıktım. Neredeyse bütün kariyerim bu saçmalıklarla uğraşarak geçti.

– CIA ajanı Jack konuşuyor şimdi galiba, dedi İsraili kahkaha atarak. Kapı açıldı. Ellerinde dosyalarla Jack'in iki elemanı ve aralarında Mark'ın da bulunduğu Beyaz Saray danışmanları içeri girdi. Artık yalnız değildiler.

– Ne kadar zamandır tanışıyorsunuz senle Jack, diye sordu İsrail Başbakanı.

– Neredeyse on yıldır.

– Sen benim hiç Beyaz Saray'ı dikkate aldığımı gördün mü?

– Açıkçası hayır, dedi Jack. Fakat Başkan aklınızdan geçenlerin farkında ve bundan fena halde rahatsız.

Rahatsız olsa ne değişecek ki, diye geçirdi içinden Menora. Soğuk bakışlarla odadakileri süzüyordu.

– Üstelik adamı daha da öfkeliendirmek için elinizden geleni yapıyorsunuz, diye ekledi Mark.

Netanyahu onu duymadı bile.

– Neymiş aklımızdan geçen?

– Biliyorsun işte, dedi Jack. Büyük bir savaş ve haritaların yeniden çizilmesi falan filan.

– Bu konuda sen ne düşünüyorsun peki?

– Ortadoğu Masası Şefi olarak düşüncemi biliyorsun, dedi Jack. Böyle bir şeye kalkışmanız intihar olur. Buna izin veremeyiz.

Şahap, bak sen şu Jack'teki özgüvene, diye geçirdi içinden.

Menora'ysa güldü. *Sersem, CIA'in ne düşündüğü kimin umurunda ki,* diye belli belirsiz mırıldandı.

Diğerleri yan odalardan gelen gürültüden dolayı adamın mırıldanmasını duymadı bile. Kapı sertçe açıldı.

– Efendim, acilen sığınaklara!

Herkes birbirine baktı.

Sığınaklar?

Tel Aviv'e en son 1. Körfez Savaşı sırasında füze saldırısı yapılmıştı. Neredeyse yirmi yıl önce.

– Evet efendim, Gazze'den roket atıyorlar, biri denize düştü, menzildegiz, dedi genç memur.

Odadakiler ayaklandı.

– Bir günü bombalardan kaçmadan geçirsem şaşardım, dedi Jack. Çıkışa hamle etti.

İşte beklediğim altın fırsat, diye fısıldadı Menora.

– Filistinlileri çok küçümsemişsiniz anlaşılan, diye bağırdı Şahap. Ama kimse kimseyi duyacak durumda değildi. Beton bina her an hepsine mezar olabilirdi. Koruma kalabalığının arasında gözden kaybolan Netanyahu'nun ardından herkes odadan çıkıp zemin kattaki sığınağa doğru koşmaya başladı. Alarm zilleri çalıyordu. İlk kez böyle bir şeyle karşılaşan bakanlık memurları paniğe kapılmıştı. Elllerinde dosyalarla sağa sola koşturanların arasından sıyrılan Menora, kimseye hissettirmeden gruptan koptu. Amerikan heyetinin yokluğunu fark etmemesini umarak aşağı doğru koşturan memurların şaşkın bakışları arasında seri adımlarla bir üst kata çıktı. Tek atımlık barutu vardı. Böyle bir durumu öngöremediği ve hazırlıksız yakalandığı için kendine kızdı.

Yine de denemeliyim.

En fazla on dakikası vardı.

Filistinlilerin attığı ilkel füzelerin uzun süreli bir alarm durumu yaratmayacağını gayet iyi biliyordu. Kravatını gevşetti. Yanlış hatırlamıyorsa arşiv en üst katta olmalıydı. İsraililer ayakaltı olmaması için alışılmışın aksine arşivi en üst kata yapmışlardı. Nefes nefese merdivenleri tırmandı. Savunma Bakanlığı'nın kıdemli memurlarından biriyle göz göze geldiler. Adam şaşırды. Saygılı ama kararlı bir ses tonuyla hemen binadan çıkması gerektiğini söyleyerek koşar adım merdivenlere hamle etti. Menora adamın peşinden birkaç adım atıp birden durakladı. Can havliyle koşan adam Menora'nın durduğunu fark etmemişti bile. Geri döndü. Gözlerini kapadı. Daha önceki ziyaretlerini canlandırdı zihninde. Elektrik panelinin nerede olduğunu düşündü. *Hatırla!* Ana hole açılan koridorlardan birinde, duvara sabitlenmişti. Oraya yöneldi. Panelin kapağını sertçe açtı. Bütün şalterleri indirdi. Üst kat tamamen karanlığa gömüldü. Kırmızı alarm lambaları bağımsız güç kaynağına sahip olduğu için sinir bozucu bir ışık yayarak dönmeye devam ediyordu. Bütün kat loş bir kırmızıya teslim olmuştu. Menora kalp atışlarını yavaşlatmayı deneyerek arşiv girişini hatırlamaya çalıştı. Dudakları kurumuştu. Gözleri bulanır gibi oldu. Hayır, bayılmamalıydı! Her şey mahvoldu. İşte, arşivin ana girişi oradaydı! Kapıya hamle etti. İçeride

kimse olmamasını diledi. Hayalet gibi içeri süzüldü. Arşivin asıl girişi birkaç metre uzağındaydı. Ceketini çıkarıp kafasına geçirdi. Hemen yukarıda çaprazlama yerleştirilmiş kameraların kendisini çektiğini biliyordu ama sorun değildi. Aletlerin şu an tek gördüğü şey kırmızı bir hayaletti. Kapının yanındaki dijital panoya şifreyi girdi. Panonun üzerindeki kırmızı lamba yeşile döndü. Çelik kapı yumuşak bir tıslamayla aralandı. İçeri süzüldü. Devasa rafların arasından koşarak gizli anlaşımların saklandığı bölüme gitti. İşte aradığı buradaydı. *Bingo!* Titreyen parmaklarla, duvara gömülmüş devasa kasanın yanındaki panele şifreyi tuşladı.

– ...

Şifre reddedildi!

Bir kez daha denedi.

Hayır, kasa geçit vermiyordu!

Yanlış mı hatırlıyordu? Hayır hayır emindi, bu tür durumlarda asla hata yapmazdı. Kalbinin çarpıntısına kulak tıkayarak yeniden şifreyi tuşladı. Kulakları sağır eden bir uyarı sinyali çılmaya başladı! Bütün sesleri bastırdı.

– Kahretsin, Allah kahretsin!

Üçüncü hatalı girişte sistem kendini kilitlemişti!

Tam o sırada genel alarm sona erdi. Işıklar yandı. Tehlike geçmişti. Kasa halen ötüyordu. Bakanlık personeli yerlerine dönmeye hazırlanıyor olmalıydı. Menora küfrede küfrede uzaklaştı.

On dakika sonra Amerikan heyetiyle birlikteydi. O hengâmede kimsenin yokluğunu fark etmediğini anlayınca rahatladı. Bakanlığın zemin katındaki kantindeydiler. Sokakta hayat normale dönmüştü. İlk gelen bilgilere göre İslami Cihat'ın silahlı kanadı Kudüs Tugaylarının fırlattığı tahrip gücü düşük birkaç füze şehrin muhtelif yerlerine düşmüştü. Can kaybı yoktu.

– Ahmet Caberi'nin ölümü adamları çok kızdırmış belli, dedi Jack, birlikte televizyondaki roket görüntülerini izledikleri Mark'a.

Hamas'ın askeri kanadı İzzettin Kassam Tugaylarının komutanı olan Caberi, bir gün önce İsrail operasyonu ile öldürülmüştü.

– Ne olacak sence? Bizi dinleyecekler mi dersin, diye sordu Mark.

Tam o sırada Netanyahu üst kattan canlı yayına bağlandı. Dikkatle adamın açıklamasını dinlediler:

Hamas ve diğer terör örgütlerine açık bir mesaj yolladık. Ayrıca gerekirse İsrail Ordusu operasyonu genişletmeye hazır.

– Adamın dediklerini duydun, dedi Jack genç danışmana dönerek. Sence dinleyecekler mi?

Mark başını iki yana salladı.

– Bu adamlar başımıza büyük bela açacak, buna adım gibi eminim, dedi Jack. Nefretle ekrandaki Netanyahu’ya bakıyordu.

On dakika sonra Menora İsrail Başbakanı’yla buluşmayı bekleyen heyetten ayrılıp sokağa çıkmıştı. Karşısına çıkan ilk büfeden tek kullanımlık bir telefon aldı. Cebinden çıkardığı sim kartlardan birini telefona taktı. Afganistan’dan bir numaraya kısa bir mesaj yazdı:

Beklenmedik bir fırsat çıktı ama istediğinizi alamadım.

Bir dakika sonra cevap geldi:

Rahat ol, biz diğer taraftan aldık dostum... Asla tek ata oynamayız.

Menora sıkı bir küfür savurdu. Sim kartı çıkarıp kırdı. Telefonla birlikte çöpe attı. Hızlı adımlarla bakanlığa döndü.

18 Kasım

Taksim / İstanbul

Tünel'den çıkıp İstiklal Caddesi'ndeki renkli kalabalığın arasına karıştığında düşüncelerinin girdabına kapılmış gibiydi Sibel. Birkaç günlüğüne İstanbul'a kaçarak kafa dinlemek istemişti. Ama dünya durmuyordu. Başbakan Erdoğan Mısır'daydı. Hamas'ın Siyasi Büro Şefi Halid Meşal'le bir araya gelip yine İsrail'e çatmışlardı. Müsteşar Fidan'ın da bu toplantıya katıldığını biliyordu. Jack'le az önce konuşmuşlardı. Adam durmadan "Erdoğan yanlış yapıyor" deyip durmuştu. Söylediğine göre, İsrail'dekiler yine burunlarından soluyordu. İçten içe Jack'in endişelerine hak veriyordu Sibel. Kendisi de öyle düşünüyordu ama bir yandan da hükümetin bu cesur ve mazlumdan yana tavır alan politikasını desteklemeden edemiyordu. Yoksa Jack'in dediği gibi haklı olmakla güçlü olmayı birbirine mi karıştırıyorlardı? Bunlara daha fazla kafa yormak istemedi. Amaçsızca Taksim Meydanı'na yürürken renkli kalabalığın arasında kulağına çalınan konuşmalara dikkat kesildi. *Hayatım, indirimden bir çanta aldım aklın durur...*

Karşı departmandaki yakışıklı çocuk işte ya...

Kaç gündür arıyorum bebeğim, dönmedin bir türlü...

Facebook'tan sürekli dürtüyordu, ben de engelledim...

Aykut Hoca'yla yürümez bu iş hacı abi...

Her sohbetten aklında kalan bu cümleleri tekrarlayarak kafasını boşaltmaya çalıştı. Hafif bir yağmur çiselemeye başlamıştı. Buğulanmış ışıklı vitrinlere, birbirinden şık pastanelere, sokak çalgıcılarına; bohem, entel, aylak, derbeder, şık, bezgin, yakışıklı, çirkin, havalı cadde sakinlerine baka baka meydana kadar geldi. Mutlu, gürültücü ve enerjik insan selinin bir parçasıyken bir an dünyayı kurtarmaktan hayatını yaşamaya fırsat bulamadığını fark etti. Varla yok arası bir ilişkisi vardı. Dünyanın dört bir köşesinde ipuçları kovalıyor, çatışmaların ortasında kalıyordu. Ne için yaşadığını bile bazen unutuyordu. Türkiye sandığı gibi bir tehlikede değildi de sadece sevdiği adamın etkisinde kalarak onun gibi düşünmeye mi başlamıştı? Hayatının akışını kuruntuların ve sanal tehditlerin insafına mı bırakmıştı? Bir an ömrünü aptalca kuruntularla heba ettiği ihtimalini düşünüp ürperdi. Hata mı yapıyordu yoksa? Doğru olan, şu an bir parçası olmaktan tarifsiz mutluluk duyduğu bu devasa kalabalığın yaptığı gibi sade, düzenli ve sıradan bir hayat mı yaşamaktı? Sabahtan akşama dek çalışmak, fatura kuyruklarına girmek, akşamları belli bir saatte eve dönerken fırından sıcak bir ekmek almak mıydı yapılması gereken?

Atkısını gevşetti. Bu sorular onu terletmişti. Burnuna düşen bir yağmur damlasıyla mutlu oldu. Taksim Meydanı ısıllı ışıldı. Kalabalığın ortasında durup İstiklal Caddesi'ne bir kez daha baktı. Uzun bulvarı dolduran binlerce insanın ağzından çıkan sıcak nefes buharı vitrinlerin ışığıyla aydınlanıyor, sihirli bir sis bulutu gibi herkesi ve her şeyi sarıp sarmalıyordu. Saatlerdir amaçsızca yürümüş ve sadece düşünmüştü. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu.

Milli piyango satan üşümüş adamdan bir bilet aldı. Biletçi, Lübnan'daki ihtiyara ne kadar da benziyordu. Zavallı, resmen kim vurduya gitmişti. İçi acıdı. Sahi kimdi o adını söyleyeceği kız? İşte yine başlamıştı. *Ah Sibel, sen hiç durmayacak mısın kızım*, diye söylendi. Ama o da buydu işte. Bu saatten sonra değişemezdi. Herkesin bu dünyaya bir geliş amacı vardı. O da sorulara cevap bulmak için gelmişti herhalde.

Bir mağazanın vitrinindeki aynadan kendini süzdü. Gayet güzel görünüyordu. Jack'in hediye ettiği kürk şapka da çok yakışmıştı. Bir an kendini James Bond filmlerindeki güzel Rus ajanlarına benzetti. Gülümseyerek tekrar kalabalığın arasına karıştı. Hızla Harbiye'ye yürürken dudaklarında hep aynı nakarat vardı:

– Merak etme ihtiyar, boşuna ölmüş olmayacaksın...

19 Kasım

Kraliyet Sarayı - Riyad / Suudi Arabistan

– Ne ikiyeüzlü bir dünya bu böyle!

– Hayırdır Jack, dedi Mark, kravatını gevşeterek.

Devasa klimalara rağmen su içinde kalmışlardı. Sarayın kırmızı kadife halılarla kaplı görkemli salonunda Kral Abdullah tarafından kabul edilmeyi bekliyordlardı.

– 11 Eylül’ü düzenleyenler arasında bir tane Iraklı yoktu, olayın Irak’la ya da Saddam’la da ilgisi yoktu ama Irak’ı işgal ettik, dedi Jack kırmızı kadife kaplı koltuğa daha da yayılarak.

– Bush döneminde de Şirket’teydin, ona da söyledin mi bu fikirlerini, dedi Mark gülerek.

Jack duymadı bile. Söylenmeye devam etti.

– Saldıranlar Suudi, saldırtan Suudi, finanse edenler de Suudi ama biz şimdi adamların kralını ziyarete geliyoruz, hem de neredeyse tam kadro! Midemi bulandırmaya başladı bu iş.

Biraz ileride CIA Direktörü, FBI Direktörü ve dışişleri kurmaylarıyla hararetleli bir sohbete dalmıştı.

– Aramızdaki romantğin ben olduğunu sanıyordum, dedi Mark.

- Bu kadar samimiyetsizlik benim gerçekçiliğim için bile fazla, dedi Jack. Yoruldum, çok yoruldum dostum.
- Bir CIA ajanı için fazla didaktiksin bugün, diye takıldı genç danışman. Sihirli reçeten var mı bari?
- Samimiyet ve adalet... Herkesin bildiği büyük sır, dedi Jack ve sıkıntıyla saatine baktı.
- Daha ne kadar bekleyeceğiz majestelerinin keyfini acaba?

Adaletmiş, pöh, dedi içinden Şahap. Nefret dolu bakışlarla salondakileri süzüyordu. *Kendini zeki sanan bir avuç züppe!* Bir an FBI Direktörü'yle göz göze geldiler. Ne kadar çok konuşuyordu bu adam böyle?

İçi tuhaf bir sevinçle doldu. Hepsinden daha zekiydi, hem de çok daha zeki. Onlarla kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığını bilmekten tarifsiz bir zevk alıyordu. Her an tetikte ama her an güçlü. Sürekli göz önünde ama asla ulaşamaz. *Şu baş ağrısı da olmasa!* Ne zaman geçecekti? İntikam kalbine huzur verecek miydi? *O ne yapıyordu acaba şimdi?* Sonra Reyhani'sini düşündü. Onun o buğulu bakışlarını.

Sabırsızlanıyordu. Saatine baktı. Nerede kalmıştı bu adamlar?

İkinci kez saatine bakamadan zemin sarsıldı, camlar titredi.

Tam zamanında!

Yakınlarda bir yerde gerçekleşen patlamayla çıkagelen panik dalgası sarayın koridorlarına yayıldı. Suudi korumalar bağırıp çağırmaya başladı. Süratle kapaklandığı yerden ayağa kalktı, şov zamanı gelmişti.

– Kahretsin, bu da ne diye bağırıldı, Jack!

Hemen arkasındaki devasa cam tuzla buz olmuştu. Diğerleri gibi, patlamanın etkisinden korunmak için refleksiyle zemine kapaklanmıştı. Uzun soluklu Ortadoğu kariyerinde kaç kez benzer sahneleri yaşadığını hatırlamıyordu bile. Alarm zilleri çalarken, Suudi korumalar Amerikan heyetini uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sinirler gerilmişti. Karşılıklı itiş kakış yaşanırken ikinci patlamayla bir kez daha herkes yere eğildi. Patlamanın şiddetinden duvardaki boyalar

döküldü, tablolar etrafa saçıldı. Kırılan camlardan içeri giren toz bulutu salonu doldurdu. Gözü yakan toz dumana rağmen Suudi korumaların arasındaki heyetin apar topar kapılara hücum ettiğini gördü. Alarm zilleri kulakları tırmalıyordu. Mark'ın yanında olmadığını fark etti.

Nerdesin be adam?

Adamlar dakik, diye mırıldandı Şahap.

Saçlarının arasındaki cam parçalarını temizledi. İkinci patlama biraz daha gecikse, heyetle birlikte dışarı çıkmak zorunda kalacaktı. Ortalıkla kopan fırtınaya ve dışarıdan gelen seslere bakılırsa tahrip gücü oldukça yüksek bir bomba kullanmış olmalıydılar. Suudilerin bağırış çağırışlarından sarayı tahliye etmeye çalıştıklarını fark etti. Adamlar 27 Ağustos'ta çökertilen El Kaide şebekesinin ardından işi sıkı tutuyordu. O günden beri en ufak bir tehdit durumunda Kral başta olmak üzere tüm hanedan mensuplarını şehir dışına çıkarıyorlardı. Dışarıdan gelen helikopter motorlarının gürültüsüne bakılırsa haklıydı. Tuzla buz olmuş pencerelerden birinden içeri siyah bir duman kütlesi akın etti. Bahçede yangın çıkmıştı. İleride çıkışı gösteren kırmızı ışığın yanıp söndüğünü fark etti ve hemen hızlandı. Ama çıkışa değil, bir üst kata doğru.

En fazla beş dakikası vardı.

– Kahretsin, bir bu eksikti, diye inledi Jack. Yangını fark etmişti. *Nerde bu çocuk!* Etrafına baktı, koca salonda bir kendisi kalmıştı. Mark heyetle birlikte çıkmış olamazdı. Çıkışa en uzak noktada ikisi oturuyordu. Patlamadan hemen önce tam karşılarındaki koltuklarda Beyaz Saray personelinden iki kişi daha vardı. Şimdi hepsi toz olmuştu. Alevler salonun dış duvarlarına tırmanıyordu. Mark'ı bulmadan çıkmayacaktı. Dumanların arasına daldı.

Süratle ikinci katın merdivenlerini tırmandı Şahap. Sayısız gizli toplantıya katıldığı bu sarayı avucunun içi gibi biliyordu. Baş ağrısı bıçak gibi kesilmişti. Hep böyle olurdu. Adrenalin patlaması, zehir

gibi işleyen bir kafa ve dönüşüm. *O da ne?* Birileri geliyordu. CIA züppeleri gruptan ayrıldığını fark etmişler miydi yoksa?

Merdivenlerin başına ulaştığında karşıda birini görür gibi oldu Jack. Kimdi? Mark olabilir miydi? Hayır hayır, salonun diğer ucundaki aynadan kendi silüetini görmüştü. Hızla yayılan duman görüşünü iyice zorlaştırıyordu. *Nerede bu herif!* Bir anda dumanların arasından çıkan eli telsizli birkaç iri yarı koruma sert bir dille geri dönmesini söyledi. Jack meramını anlatmaya çalışsa da adamlar dinlemek için durmadı bile. Küfrederek dumanların arasında kayboldular. Jack burun deliklerinin sızlamaya başladığını endişeyle fark etti.

Şahap adamlar gözden kaybolana dek arkalarından baktı. Kimse yoktu. Şimdi yalnızdı. Orada biri mi vardı? Hayır hayır, kahrolası aynalardan biri olmalıydı yine. Kral'ın çalışma ofisi koridorun sonundaydı. Hızla koridoru adımladı. Alarmlar kulaklarında çınılıyordu. Ofisin kapısına geldi. Cebinden çıkardığı maymuncukla kilidi açması zor olmadı. İçeri süzülürken bir grup Suudi'nin gürültüyle kapının önünden koştuğunu işitti.

Jack dumanların boğazından içeri süzülmesini hissetti. Öksürmeye başladı. Koşturarak geçen adamlar da kimdi? Onu görmüşler miydi? Ya Mark hangi cehennemdeydi? Onu görmüş olabilir miydi? Etrafına bakındı. Fazla zamanı yoktu. Geç olmadan bulmalıydı.

Şahap dikkatle odayı süzdü. Buraya en son Başkan Obama'yla 2009 Haziran'ındaki ziyaretleri sırasında girmişti. O günden bugüne pek bir değişiklik olmadığını memnuniyetle fark etti. Kral'ın şatafatlı masasının arkasındaki devasa ibni Suud tablosunu dikkatli bir şekilde yerinden çıkardı. Söylendiği gibi kasa tablonun arkasındaydı. Cebinden çıkardığı misket büyüklüğündeki semtexi kasanın kilidinin üzerine gelecek şekilde yapıştırdı. Diğer cebinden çıkardığı kibrit kutusunun içindeki düzeneği plastik patlayıcının üzerine sapladı. Bir iki adım çekildi. Patlayıcı boğuk bir sesle pofladı.

Sibel ne yapıyor acaba şimdi? Deliriyorum galiba diye mırıldandı. En olmayacak zamanlarda aklına geliyordu. Tek isteği bir an önce bu cehennemden çıkmak, uzaklara gitmekti. Ayak sesleri? Mark? Kaşla göz arasında nereye kaybolmuştu bu çocuk? Başına iş açacaktı! Dizlerinin titrediğini hissetti. Bu gerilime daha ne kadar dayanabilirdi, emin değildi. Sıkı bir küfür savurdu. Çabuk olmalıydı.

Kilit minik patlamayla yerinden çıktı. Kasanın kalın kapısını araladı. *Belgeler, yine belgeler. Altın kaplama bir silah... Neredesin Allah'ın cezası! Evet... İşte...* Kraliyet damgalı zarfın içindeki kaset ona bakıyordu. Zarfı ceketinin iç cebine attı. Kasanın kapısını kapadı. Tabloyu aynı şekilde yerine yerleştirdi. Her şey planlandığı gibi giderse Suudiler kasetin kayıp olduğunu anlayana kadar iş işten geçmiş olacaktı. Kasetin varlığını Kral'ın haricinde bilenler olduğu bile şüpheliydi. Kapıya yaklaştığında koşarak yaklaşan birinin ayak seslerini duydu.

Daha fazla burada kalamazsın oğlum Jack! Durum ciddiye. Evet, içi rahattı, elinden geleni yapmıştı. Aşağı kat tamamen dumanlara teslim olmadan inmeliydi. Çift tarafı aynalarla kaplı koridorda koşmaya başladı. Yolun bitimindeki merdivenleri uçarcasına indi.

Şahap kapıyı araladı. Koridorda kimsecikler yoktu. Süratle koridor sonundaki merdivenlere koştu. Tam o sırada dumanların arasında koşan birini daha gördü. Kahretsin! Yoksa aynalardaki yansıması mıydı? Uyarılmış zihni ona oyun mu oynuyordu? Cebindekinden bir an evvel kurtulmalıydı. Dumandan dolayı gözlerinden yaş geldi. *Reyhani için dayanmalıyım!* Koridorun sonunda aşağı uzanan çifte merdivenlerden birine hamle etti. *Hadi! Hadi!* Arkasından biri daha mı koşuyordu yoksa?

Merdivenlerden iner inmez yerde buldu kendini Jack! Birine çarpmıştı. Nerden çıktığını görmemişti bile! Çarptığı adamla aynı anda

yerden doğruldular! Kahrolası Mark'tı bu! Tam o sırada yüzünü göremedikleri biri süratle yanlarından geçip çıkışa doğru koşarak dumanların arasında kayboldu. Mark'a baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

– İkimiz de ölmeden çıkalım şu cehennemden, dedi Jack.

– Patlama olunca paniğe kapılmışım, kendimi saçma sapan yerlerde buldum, dedi Mark zoraki. Sürekli öksürüyordu.

Amerikan heyetini taşıyan Gulfstream G650 patlamadan bir saat sonra Riyad Havalimanı'ndan apar topar havalandı. Suudiler, ortalık karışırken kimsenin CIA ve Amerikan dışişlerinden birtakım adamların Krallık'ta dolaştığını bilmesini istememişlerdi. Tek istisna Jack ve Mark'tı. Patlamalarla ilgili soruşturmalar için bir süre daha kalacaklardı. Krallık'ın güvenliği CIA'in bir numaralı önceliği idi. Şimdi yüzleri gözleri is ve duman içindeki iki adam Riyad Askeri Havalimanı'nın diplomatik geçiş salonunda oturuyorlardı.

– İşte tam olarak bunu kastediyordum, dedi Jack perişan halini göstererek. Müthiş politikalarımızın olağanüstü sonuçları dostum!

– Gerçekten Ortadoğu Masası Şefi olduğuna emin misin sen Jack, diye sordu genç Beyaz Saray danışmanı.

İki adam sinirli birer kahkaha attı. Salondaki TV'de CNN sunucusu Riyad'da meydana gelen patlamalarda en az 22 kişinin öldüğünü anlatıyordu. Habere bakılırsa Suudi yetkililer, patlamanın, köprüye çarpan bir yakıt tankerinin infilak etmesi sonucu meydana geldiğini açıklamıştı.

– Bu adamlar yalan söyleme işinde bizi de geçmişler, dedi Jack.

Mark yorum yapmadan güldü.

Aynı haberi izleyen Şahap da gülüyordu.

Yakıt tankeriymiş, yalancı iblisler sizi, diye geçirdi içinden.

Kaset çoktan yola çıkmıştı.

15 Aralık

Kudüs

– Adama Bin Ladin'i verdik, sayemizde tarihe geçti, seçimleri kazandı ama halen ne Suriye'ye müdahale ediyor ne de İran'a! Üstelik uzun zamandır Tahran'dakilerin bomba yaptığını da biliyor, dedi Netanyahu hışımla.

İsrail Parlamentosu'nun Cumhurbaşkanı'na ayrılan küçük ve bir o kadar da mütevazı döşenmiş odasında üç kişiydiler.

Mossad Başkanı Pardo başıyla onayladı:

– Menora, Bin Ladin'in halen canlı olduğunu söylüyor. Herifi ko-
nuşturup El Kaidecileri tek tek topluyorlar. Ama yine de İran ko-
nusunda soğuk.

– Bush'un akıbeti Obama'nın aklından çıkmıyor. Arkasından küf-
redilmesini istemiyor, dedi Cumhurbaşkanı Perez. Daha önce de
söylemiştim, aynı anda iki kuşu kovalamak zorunda olan bir avcı
olmak istemiyorum... Bugüne dek iki kuşu aynı anda vuranına
rastlamadım.

Theodor Herzl'in duvarda asılı tablosu bu konuşmanın tek şahi-
diydi. Odanın ortasındaki sehpanın üzerinde yerleştirilen kahve ve
kurabiyelere hiçbiri dokunmamıştı. Konuşmaların arasına tavana
gömülü klamanın belli belirsiz uğultusu sızıyordu.

– Washington’dakileri içine düştükleri bok çukurundan ancak bir savaş ekonomisi çıkarabilir, adamlar ekonomik kıyamete doğru sürükleniyor, dedi Pardo.

– Üstelik süper güç konumları da sallantıda, diye tamamladı Netanyahu. Onlara gereken daha büyük bir savaş. Afgan dağlarında çapulcuları kovalamanın hiçbir işe yaramadığının gayet iyi farkındalar.

– Doğru, dedi Perez. Çin bir yandan Rusya diğer yandan bastırıyor. Bu düzen bu kadar oyuncuyu taşımaz. Washington’dakiler de bunu biliyor.

– Çin, enerjiyle beslenen dev bir canavar gibi. Obama, bu adamların gelip enerjinin başına oturmasının kendi sonları olacağını bilecek kadar zeki bir adam, dedi Pardo.

– Zeki ama korkak. Romney kazanmalıydı, dedi Netanyahu. Değil Amerikan Başkanı, hiç kimse yeni bir dünya kuruluyorken kayıtsız kalamaz.

– İki cephede savaşmak istemiyorsak kalmamalı da zaten, dedi Perez.

– Daha önce de savaştık iki cephede. Hatta ikiden de fazla, dedi Pardo.

– Araplarla savaştık... Türkler ve İranlılarla değil, dedi Perez.

– Türkler İran’a savaş teknolojisi verdiklerine göre bizimle didişmeyi göze alıyorlar, diye üsteledi Pardo.

İsrail, kısa bir süre önce kendi toprakları üzerinde ilk kez bir insansız savaş uçağı düşürmüş, uçağın İran’ın desteğiyle Lübnan’daki Hizbullah tarafından yollandığı ortaya çıkmıştı. Mossad’a göre İran’dakilere insansız uçak teknolojisini, ANKA’yı geliştiren Türkler vermişti. Bu istihbaratın kaynağı da Menora’ydı.

– Plan ne durumda, diye sordu Netanyahu. Zaman aleyhimize işliyor. Kahrolası Esad halen devrilmedi. Onun ayakta kaldığı her gün İran’dakilerin işine yarıyor.

– Suudili ve Suudisiz iki alternatifimiz var. Menora’nın Washington ve Ankara’dan geçtiği bilgilere göre sürekli planı güncelliyoruz, dedi Mossad Direktörü.

– Güzel, dedi Perez. Pandoranın kutusu açıldığında her şey için çok geç olabilir... Ve hislerim bunun çok uzun sürmeyeceğini söylüyor.

– Kafamı karıştırıyorsun Jack! Ne demek İsrail numara yapıyor? Adamlar sürekli mesaj yolluyor, barışalım diye. Bizimkiler ağırdan alıyor.

Sibel adamın anlattıklarını bir mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordu.

Jack yine Ankara'daydı. Artık daha sık geliyordu. Civa'yı halen ortaya çıkaramamışlardı. Şahap ölmüş, ama görevini yerine getirmişti. Gelişmeler İranlıların bir şekilde ANKA teknolojisini kullanmayı başardığını gösteriyordu.

*Paris Tuzağı'*na düşmemişlerdi.

Tüm bunlara karşın iki sevgili bir arada olmaktan mutluydu. Yine gözlerinde kocaman gözlükler ve neredeyse tüm yüzlerini örten kaşkollerle bir bankta oturmuş, birbirlerinin yüzüne bakmadan konuşuyorlardı. Sibel ayrıca Fransız işi büyükçe bir kep takmıştı. Jack, elindeki simitten bir parça koparıp havuza fırlattı.

– Bana inanmayabilirsin ama biz bunun bir taktik olduğunu düşünüyoruz.

– Niçin böyle bir şey yapsınlar ki? Görüyorsun Mavi Marmara'dan bu yana sürekli yalpalıyorlar. Türkiye'nin dostluğunun ne kadar önemli olduğunu gördüler.

– Komik olma, dedi Jack. O gemidekileri öldürürken bunu bilmiyorlar mıydı? Yeni mi öğrendiler? O gece amaçları Türkiye'yi savaşa zorlamaktı.

– Haklı olabilirsin belki de, bilemiyorum. Anlatmıştım Prag'da yaptığım görüşmeyi. Bizim düşmanlığımızdan çekiniyorlar. Yanlarında görmek istiyorlar bizi. Ama şartlarımız belli, biliyorsun...

– Palavra, dedi Jack. Adamlar İran'ı vuracak, sizi pırpıslıyorlar. Maksat gardınızı düşük tutmak. Düşman saftan bir kişi eksiltmek. O çok istediğiniz özür gelse bile sadece taktik icabı gelecek...

– O ne demek oluyor?

– İran'ın bomba yaptığını bir şekilde tespit etmişler. Bize de gösterdiler.

– Gerçekten yapıyorlar mı?

- Evet, bizzat izledim görüntüleri... O bahsettiğim Pakistanlı bilim adamlarından biri onlarla. Mossad onları iş üzerinde görüntülemiş.
- Yani?
- Yanisi şu. Kudüs'tekiler her an bir saçmalık yapabilirler ve bunu en uygun zamanda yapacaklar. Ve bu kez çok büyük bir şey planladıklarını düşünüyorum. Erdoğan'a da söylemiştim.
- Sizinkiler de aynı fikirde mi?
- Başkan tek başlarına bir şey yapamayacaklarını düşünüyor. Ama yanılıyor. Bizi bile harcayabilirler. Adamların gözü dönmüş...
- Evet, Gazze'de yine gördük, dedi Sibel. Peki bunları bana anlatmanın özel bir sebebi var mı?
- Var. Erdoğan çok fazla tek adam görüntüsü vermeye başladı. Başkan, bundan çok rahatsız. Bu agresif Ortadoğu söyleminin İsrail'dekileri daha da fazla tahrik edeceğini düşünüyor.
- Ve?
- Ve ben bir kez daha Erdoğan'ı uyarmaya geldim. Umarım kutudan gelen tik tak'ları duyuyordur.

17 Aralık

New York

– Bu da nereden çıktı şimdi!

Yağmur efsane gazeteci Seymour Hersh'i beklemediği bir anda yakalamıştı. 42. Cadde üzerinde, 1100 Avenue of Americas'ta bulunan Starbucks'a sığındı. Çoğu üniversite öğrencisi kalabalığının arasında klasik giyimi, sağ eliyle sıkı sıkıya kavradığı eski ama pahalı evrak çantası, her zamanki kırmızı kravatı ve camları buğulanmış gözlükleriyle tam bir tezat abidesiydi. Elindeki iphone da olmasa, rahatlıkla ellili yıllardan ısınlandığı söylenebilirdi. Sütsüz kahvesini alıp cam kenarında bulabildiği masalardan birine oturur oturmaz telefonu çaldı. *Gizli numara?* Hiç sevmezdi. Ama altın kuralı da biliyordu. Beklenmedik anda gelen bir telefon dünyayı sarsabilirdi. İçerideki uğultuyu bastırmak adına içgüdüsel bir şekilde eliyle bir kulağını kapadı. Çağrıyı kabul etti. Öylece, hiçbir şey söylemeden bekledi. Gizli numaralara karşı kendince aldığı bir önlemdi.

Önce bir dökülsün bakalım!

– ...

– Seymour Hersh?

– Evet, arayan kimdi?

– Adımın bir önemi yok, önemli olan size My Lai'den daha büyük bir bombayı verecek kişi olmam.

Hersh'i bilen herkes My Lai'yi de bilirdi. Adam Vietnam Savaşı'nın kara sayfalarından olan My Lai katliamını deşifre etmişti. Amerikalı askerlerin onlarca masumu yok yere katlettiğini ortaya çıkarınca, Amerika uzunca bir süre savaş karşıtı gösterilerle çalkalanmıştı. Tam şöhreti sönecekken 2004'te bir kez daha sahneye çıkmıştı Hersh. Bu kez Bağdat'taki Ebu Garip Hapishanesi'ndeki işkenceleri deşifre ederek ortalığı sallamıştı.

Arayan her kimse, doğru adreste olduğu su götürmezdi.

– Bombanın kendisi kadar sahibini de merak ederim ben.

– Hay hay, sorun değil. Hemen şimdi merakınızı gidermek isterim. Düşünmek için otuz saniyeniz var, dedi telefonun diğer ucundaki ses.

Hersh bir an durakladı.

Bak sen. Sıkı oyuncu.

Muhatabı her kimse belli ki tok satıcıyı oynayamaya çalışıyordu. Fazla naza gerek yoktu. Ebu Garip bombasını da Pentagon'dan gelen gizemli bir telefonun ardından patlattığını hatırladı.

– Pekâlâ, hemen şimdi gelin o halde. Bekliyorum.

Hersh, ikinci fincanı yarılarmıştı ki, her haliyle Ortadoğu kökenli olduğu belli ellili yaşlarda şık bir adam karşısındaki koltukta belirdi. Adam bir süre etrafı süzdü. Islak saçlarını erkek arkadaşının yüzüne sürüp şirinlik yapan bir kız, hararetle tartışan bir başka grup şamatacı, *facebook*'ta sevgilisinin fotoğraflarını belli belirsiz bir gururla arkadaşına gösteren sivilceli bir ergen, hemen eşikte yağmurun dinmesini beklerken sohbet edip buğulu camdan sokağı seyreden birkaç kişi... Sıradışı bir şey yoktu. Hiçbir şey söylemeden çantasından çıkardığı büyükçe bir zarfı masanın üzerine koydu. Hersh zarfa, adamsa kocaman gözleriyle ona bakıyordu. Arka planda Hugh Laurie, insana hüznü çağrıştıran sesiyle *Let Them Talk**'u söylese de ikili karşılıklı susmayı tercih etti. Orta yaşı geçmiş iki adam heykel gibi otururken şamatacı genç kalabalıkla tam bir tezat

* "Bırak konuşunlar"

teşkil ediyordu. Ortamın bu esrareniz buluşma açısından daha güvenli olacağını düşünen Hersh, ilk adımın karşıdan gelmesini beklemekte kararlıydı. Sessizliği gizemli yabancı bozdu.

- Zarfın içinde ne olduğunu sormayacak mısınız?
- Hayır. Çünkü zarfa koyduğunuza göre, böylesi kamuya açık bir yerde anlatmak istemeyeceğiniz kadar önemli olmalı. Haksız mıyım?
- Tam isabet.
- Bomba olmadığına da eminim. Daha önce bu kadar şık bir intihar bombacısı görmemiştim.

Adamın yüzüne zoraki bir gülümseme yayıldı.

- Siz yine de masadan alın. Bu haylazlardan birinin kazayla üzerine kahve dökmesini istemeyiz, değil mi?

Hersh adamı ikiletmedi. Vergi dairesinden gelen bir zarfı açıyormuşçasına tedirgindi. Yakın gözlüklerini takıp içinden çıkan belgelerin başlıklarına, altındaki imzalara ve belgelere iliştilmiş siyah beyaz fotoğraflara göz gezdirmeye başladı. Mimikleri yabancının tahmininden de hızlı değişti. Rengi atmıştı.

- Ciddi olamazsınız!

Kafasını kaldırıp adama baktı. Yüzünde zerre mimik yoktu. Soğumuş kahvesinden bir yudum aldı. Kafein, kafasını toplamasına yardımcı olabilirdi.

Deli mi bu adam? Neyin peşinde?

- Neden bunları bana getirdiniz, Bay... ?
- İsmim önemli değil demiştim. Siz isterseniz George Washington da diyebilirsiniz.

Bak sen, şakacı da üstelik.

- Pekâlâ, Bay Washington, neden bunları bana getirdiniz?
- Yapmayın Bay Hersh. Koltuklarımızı değiştirsek eminim siz de aynısını yapardınız. Şimdiden haberin kokusunu aldığınızı görebiliyorum.
- Evet, sanırım ben de bana getirirdim ve bunun için kendimce iyi de bir gerekçem olurdu. Ben sizinkini merak ettim.

Adam haklıydı. Hersh'in şu an yapmak istediği şey elindekilere balıklama atlayıp ayaklarınıkıçına vura vura, dünyayı sarsan birçok haberine yataklık etmiş *New Yorker*'a koşmak ve haberi basmaktı.

– Bağışlayın. Ben sizin en az eskisi kadar cesur, gazetecilik reflekslerinizin de eskisi kadar keskin olduğunu düşünüyordum. Kelime oyunları beni her zaman yormuştur. İzninizle.

Avucunu açıp gözleriyle belgeleri işaret etti.

– Pekâlâ, pekâlâ, dedi Hersh. Seni gidi o... çocuğu, sen kazandın!

– Evet mi hayır mı, dedi adam. Avucu halen açtı.

– Sadece yirmi dört saat izin verin bana, dedi Hersh.

– On iki saatiniz var bayım, dedi adam. Avucu halen açtı.

– Pekâlâ pekâlâ, dedi bir kez daha gazeteci. Teslim bayrağını çekmişti.

– Bir şey daha var, dedi adam.

– Evet?

– Bizim belirlediğimiz tarihten önce yayınlamayacaksınız. Siz gazetecilerin tabiriyle, haber ben size söyleyene dek ambargolu.

– Sebep?

– Ebu Garip'tekileri size ulaştıran kaynağınızı da böyle sorgulamış mıydınız?

– O başkaydı, dedi Hersh, belgeleri çantasına yerleştirirken. Orada kamu çıkarı vardı.

Avucunu kapayan adam, “Burada da var... hatta daha da fazlası. Dünya gerçekleri bilmeli, maskeler düşmeli” dedi ve geldiği gibi gözden kayboldu.

Hersh'in içinde fırtınalar kopuyordu. Elinde gerçek anlamda bir bomba tuttuğunu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

İlk kez ellerinin titrediğini fark etti.

18 Aralık

Washington / 01.00

Elindeki birayı bir dikişte bitirdi. Başı zonkluyordu. Yorulmuştu. Hem de çok. Seyahatler, açık ve gizli toplantılar, bitmeyen planlar. Gerilim dolu kovalamacalar. Aylardan sonra belki de ilk kez evinde uyuyacaktı. Aynaya baktı. Saçı sakalı birbirine karışmıştı. Berbat görünüyordu. Ev de en az kendisi kadar berbattı.

Ne tuhaf, diye düşündü, onca zamandır birlikteyiz, Sibel buraya hiç gelmedi.

Belki de böylesi daha iyiydi. Duvardaki resimlere baktı hüznle. Annesine, babasına, her bakışta içini kanatan diğer sevdiklerine. Akşam olmuştu. Ufku saran kızılık Washington semalarında doyumsuz bir manzaraya imza atıyordu. Telefonu çaldı.

- Jack?
- Ooo Seymour, bak sen! Yaşıyorsun demek ihtiyar.
- Evet, ölümler konuşamayacağına göre.
- Keşke espri anlayışın da gazeteciliğin gibi olsaydı.
- Kes dalgayı. Görüşmemiz lazım, nerdesin ve ne yapıyorsun?
- Evde. Ayaklarımı uzatmış FOX'ta bir haber izliyorum. İranlılar yeni bir patlayıcı üzerinde mi çalışıyorlarmış ne.
- Boşver o palavracı FOX'u. Bana gel, acil... Fazla vaktim yok.

- Ne oluyor ihtiyar, dedi Jack gülerek. Kafana silah mı dayadılar?
- Sayılır. Sana ihtiyacım var, çabuk gel. Görmeni istediğim şeyler var.

Hersh'in Washington'ın biraz dışındaki evine ulaşması uzun sürmemişti.

- Keyfimi bozmama neden olan şey neymiş anlat bakalım.
- Anlatmayacağım ama göstereceğim. Belki sen bana bir şeyler anlattırsın. Seni bilirkişi olarak çağırdım, her zamanki gibi basketbol gevezeliği yapmak için değil. .. Al şu kahveyi, ihtiyacın olacak.
- Beni bilirkişi olarak kullanabileceğin konu her neyse şimdiden beni korkuttu ihtiyar, haberin olsun.
- Uzatma da şunlara bir bak.

İlk belgeyi gören Jack az daha boğuluyordu. Kahve genzine kaçmıştı. Gördüklerinden emin olmak istercesine elindekilere bir kez daha göz attı. Hersh adamın şaşkınlığına aldırmadı.

- Bu konu hakkında bilgin var mı?
- Hey, sakın ol eski kurt. Daha bunların gerçek olup olmadığını bile bilmiyoruz.
- Oynama benimle Jack. Gerçek olduğunu hissetmesen kahveyle odamı yıkamazdın. Bunun gerçek olup olmadığını en iyi bilecek kişi sensin. Senden daha iyi bilen tek kişi Beyaz Saray'da. Ona sorsam da cevap vereceğini sanmıyorum, dedi gülerek.
- Bakıyorum gazetecilik zırhını kuşanmışsın ihtiyar. Dikkat et gözlerindeki kıvılcımlar belgeleri tutuşturmasın!
- Laf ebeliği yapma. Sorum net, bunlar gerçek mi değil mi?
- Bilmiyorum desem, dedi Jack, kafasını belgelerden kaldırıp dostunun gözlerinin içine bakarak.

Adamın gözlerinde yalan söylediğine dair en ufak bir belirti bile göremedi Hersh. Ama bu numaraları yemeyecek kadar iyi tanıyordu Washington'dakileri. Yalan makinelerini bile kandırabilen CIA çalışanlarının olduğu bir sır değildi.

- Senin bunu bilmiyor olmanla Papa'nın istavroz çıkarmayı bilmiyor olması aynı şey, dedi kurt gazeteci.
- Mimiklerinden bir şey yakalayabilme umuduyla Jack'in her hareketini dikkatle süzüyordu.
- Kimden aldın bunları?

- Ben de bunu bilmiyorum desem?
 - Nasıl yani? Öylece gelip avucuna mı bıraktılar?
 - Evet, tam olarak öyle oldu denebilir.
 - Bunun normal olmadığını biliyorsun, değil mi?
 - Normal ya da değil, şimdi konumuz farklı. Bunlar gerçek olabilir mi? Şu an belirleyici olan o benim için.
 - Ne açıdan belirleyici, diye sordu Jack tek kaşını kaldırarak.
 - Yazmam için tabii ki!
 - Yapma dostum, bunların gerçek olduğunu düşünüyor olamazsın!
 - Aksine daha şimdiden emin oldum bile. Noktaları birleştirebilen herkes bunların doğru olduğunu anlar. Hatta bunlar ortaya çıktığı için şu an içinden lanet okuduğuna eminim.
 - Gerçek olsa bile, benim dahi göremeyeceğim bir gizlilik derecesine sahip olmalılar.
 - Yapma Jack, profesyonel bir yalancısın sen dostum... Biraz daha kahve?
 - Aslında iyi bir viski şu an daha uygun olurdu.
- Hersh mini bara yöneldi.
- Seymour, dedi Jack sevecen ama düşünceli bir ses tonuyla. Dostun olarak fikrimi duymak ister misin?
 - *Bunları sakın yazma*'nın haricinde her şeyi duymaya hazırım.
 - Bunları sakın yazma.
 - Yazarsam?
 - Hepimizi ezer geçer bu. Doğru olduğunu varsayarsak ki halen şüphem var, bunlar diğer bombalarına benzemiyor... Biliyorsun.
 - Onu siz düşünün. Bu, bütün kariyerimin en büyük işi olabilir.
 - Şöhrete doyduğunu sanıyordum ihtiyar!
 - Saçmalama. Seksenime geldim ben. *American Idol*'da yarışmıyorum.
 - O halde?
 - Hayatta seksten daha fazla zevk veren şey nedir bilir misin evlat?
 - Bira içip NBA izlemek? Ya da ne bileyim intikam almak?
 - Senin gibiler için belki... Ama benim gibiler için tarihi yeniden yazmak.
 - Kutsal gerçek tanrıları kurban istiyor diyorsun yani?
 - Nasıl dersen.

– Birilerinin seni kullanma ihtimalini göz ardı etmiyorsun, değil mi, diye sordu Jack.

Huzursuz olmuştu.

– Elimdekiler gerçek olduğu sürece arkasındaki hesaplar beni ilgilendirmez, dedi Hersh.

Odanın bir köşesinde duran yeşim ağacına su veriyordu.

– Şairane, dedi Jack umursamaz bir tavırla.

– Bak, dedi gazeteci eliyle ağacın daha zayıf kalmış ve uzun dallarını tutarak. Bunlar, yeterince güneş görmediği ve sulanmadığı için zayıflamış. Müdahale etmezsem, yavaş yavaş tüm dallar ölecek. Ama bu çiçek ufak tefek ve yerinde müdahalelerle nesilden nesile sağlam kalabilir.

– Botanik bilgin de gazeteciliğini aratmıyor dostum.

– Toplumlar da böyledir işte. Yalanları yayan ve yaşatanlar ya da birtakım ince hesaplarla buna göz yumanlar, toplumun güneşini keser, suyunu kurutur. Çürümemesi için toplumlar da gerçeğin güneşiyle aydınlatılmalı. Ne kadar acı da olsa, çürük yapraklar koparılmalı... ki nesilleri sağlıklı bir şekilde devam edebilsin.

– Dur tahmin edeyim. Nobel'e adaysın, bu da teşekkür konuşman. Hersh iç çekti. Gözleri parlıyordu.

– Can sıkacak kadar didaktik olduğumun farkındayım. Ama... Hayat böyle. Bazı şeyler gayet nettir.

– Yazacaksın yani, dedi Jack dudak bükerek.

– Şimdi kıcını kaldırıp, Şirkete gidip üç saat içinde bana bunların doğru olmadığını söylemene yarayacak bir şeyler bulamazsan, evet, yazacağım.

– İhtiyar, dedi Jack. Çok masumun canı yanabilir.

– Şu an yananlardan daha fazla olacağını sanmıyorum.

Dış kapıya çıkan Jack, adamın arkasından seslendiğini duydu.

– Bir CIA ajanı olarak bu kadar insancıl olman içimi parçaladı doğrusu!

Birkaç dakika sonra 270 no'lu otobandan CIA'in Virginia Langley'deki merkezine doğru direksiyon sallayan Jack, derin düşüncelere dalmıştı. Önünden akıp giden otobanı aydınlatan dolunaya acı bir tebessümle baktı.

– Ortalığı çok fena karıştıracaksın ihtiyar, çok!

19 Aralık

Afganistan

– Şeyhimizin söyledikleri bir bir çıkıyor. Bu Arap Siyonistleri sırayla devriliyor. Birçok kardeşimizi CIA'in talimatıyla sorgulayıp şehit eden Kaddafi soytarısının gittiği gün de demiştim... Hepsi günahlarında boğulacak, inşallah!

– İnşallah, diye bağırdı kalabalık.

Afganistan'ın Tacikistan içlerine uzanan doğu ucundaki Gaz Han köyü, Orta Asya steplerinden gelen amansız yağmura teslim olmuştu. Üç gündür devam eden yağış bu fakir köyün toprak yollarını bataklığa çevirmişti. Tek geçim kaynağı odunculuk olan köy halkı derme çatma evlerinden çıkmıyordu. Bacalardan tüten ince ve kederli dumanlar, evlerin salonlarına kurulu devasa odun sobalarının işaretçisiydi. Pamir dağlarından esen sert rüzgâr, evlerin virane kapılarını yumrukluyor, rüzgârın sesi soba başlarında miskinçe çay keyfi yapan erkekleri adeta afyon gibi uyuşturuyordu.

Miskinliğe teslim olmayanlar da vardı. Köyün en dışındaki iki katlı tezek evlerden birinin geniş salonunda bir grup adam büyük bardaklara doldurulmuş limonlu çaylarını içerken bir yandan da pür dikkat başköşeye oturmuş ihtiyarı dinliyorlardı.

Beyaz sarıklı adam ince kemikli yüzünün yarısını kaplayan gür gri sakallarını düzeltti. Can kulağıyla kendisini dinleyen takkeli sakallı kalabalığı yuvarlak camlı gözlüklerinin arkasından dikkatle süzdü. Ellerini sobaya yaklaştırıp ısıttıktan sonra çayından küçük bir yudum aldı.

– Zalim, Allah'ın kılıcıdır. Önce onunla intikam alır; sonra da döner, ondan intikam alır!

Gruptakiler usulca başlarını salladı. Adamın peş peşe devrilen Arap liderleri kastettiğini biliyorlardı. Büyülenmiş gibiydiler. İhtiyarın yanındakilerden biri kapıya yakın oturan bir gence bir göz işareti yaptı. Çocuk hareketlendi. Kapıyı açıp toprak zeminli koridoru adımlayarak bahçeye çıktı. Yağmur hızlanmıştı. Kirli takkesini çıkardı, yüzünü gökyüzüne çevirdi. Serinliği yüzünde hissetti. Gözlerini yağmura rağmen açmaya çalışarak bir süre kıpırdamadan gökyüzüne baktı. Sağ eliyle kabzasından sıkı sıkıya kavradığı kalaşnikofunun ucundan yağmur suları damlıyordu. Aynı hızla koridoru geçip salona döndü. Kendisini dışarı yollayanla göz göze geldi. Usulca başını salladı. *Endişelenecek bir şey yoktu*. Bu havada değil insansız savaş uçakları, kuş bile uçamazdı.

İhtiyar inceden öksürüp boğazını temizleyerek odadakilerin dağılan dikkatini tekrar üzerine topladı. Karısı ve altı çocuğundan üçü, 11 Eylül saldırılarının hemen ardından insansız uçaklardan fırlatılan roketlerle düzenlenen bir hava saldırısında ölmüştü. O günden beri sadece yağmurlu günlerde ortaya çıkıyordu. Dibinde kalan son çayı da yudumladıktan sonra bardağı usulca havaya kaldırdı. Onlarca çift göz bardağı takip etti. Sobada yanan odunların çıtırtısı, demliğin ıslığı ve evi kuşatan rüzgârın uğultusu salondakileri kuşatmıştı. İhtiyar yaşını başını almış mollalarda görülen alışkanlıkla konuşmadan önce neredeyse salondaki herkesle göz teması kurarak kendisini dinlediklerinden emin oldu. Ve çay bardağını bir anda elinden bıraktı. Hızla zemine çarpan bardak tuzla buz oldu. İhtiyar, ayağının dibine yayılan camları toplamak için saygıyla hamle eden birkaç kişiyi elini sakince havaya kaldırarak durdurdu.

– İşte, bu bardağın havada durması nasıl eşyanın tabiatına aykırıysa, bu zalim liderlerin, Siyonist işbirlikçisi bu zelillerin iktidarda kalması da Allah'ın kanunlarına aykırıdır. Allah'ın izniyle hepsi bu bardak gibi tuzla buz oldular ve olacaklar inşallah!

İnşallah derken ilk kez sesini yükseltmişti. Master dereceli iyi bir cerrah olduğu için konuşmalarına bilimsel bir hava katmayı seviyordu. 1986'ya kadar neşteriyle şifa dağıtmıştı. O yıl tanıştığı dava arkadaşı ve lideri hayatını değiştirmiş, o günden sonra kendisini 'kâfirle' savaşa adamıştı. Neşterin yerini kalaşnikof almıştı. İkinci-sinde de en az birincisinde olduğu kadar hünerliydi.

– Lakin Allah, iradesini tecelli ettirirken kullarının da boş durmasını beklemes, dedi tok bir sesle.

– Beklemez, diye tekrarladı heyecanlı kalabalık.

– Mübarek, Bin Ali, Kaddafi gitti... Yılanın oğlu Beşşar'ın gitmesi yakındır. Onlarca kardeşimizi şehit eden Yemen'deki aşağılık Ali Salih layığını buldu... Bahreyn'deki kukla El-Halife de gidecek!

İhtiyar bu kez üst perdeden bağıırıyordu. Salondaki elektriklenme neredeyse elle tutulur hale gelmişti. 'İnşallah'lar 'Allahu ekber'ler kerpiç duvarları titretiyordu. İhtiyarın kurmaylarından biri olduğunu belli eden molla görünümlü biri, bir anlık sessizlikten yararlanarak sordu:

– Şeyhim, peki ya Kral Abdullah denen o iblis?

Herkes pür dikkat, ince dudaklarından dökülecek cevabı beklerken adam buz gibi bir sesle adeta yılan gibi tısladı:

– O gitmeyecek... Onu biz götüreceğiz.

Cübbesinin iç cebinden, Şahap'ın kendisine yolladığı kasetten aktarılan CD'yi çıkarıp hemen yanı başında oturan birine verdi.

– Vakti geldiğinde, dedi sadece.

Besmele çekip ayağa kalktı.

– Yâ eyyuhellezîne âmenû kâtilüllezîne yelûnekum minel kuffâri vel yecidû fıkum gilzâh, va'lemû ennallâhe meal muttekîn.”*

Okuduğu bu ayetin ardından yaşından beklenmeyecek çevik adımlarla salonu terk etti El Kaide'nin yeni lideri Eyymen El Zevahiri.

* Ey iman edenler, önce yakın çevrenizdeki kâfirlerle savaşın ki, sizde bir güç ve kuvvet olduğunu görsünler. Ve iyi bilin ki, Allah müttakilerle beraberdir. Tevbe/123

2013 SONRASI

Davud'un Hançeri

"İsrail'in güvenliğiyle asla kumar oynamam."

Benyamin Netanyahu - İsrail Başbakanı

7 Mart 2012, Amerika İsrail Halkla İlişkiler
Komitesi Konferansı

1. GÜN

Ankara

– Sizinki yine ne planlıyor acaba, dedi Jack, kollarının arasında uyuklamakta olan Sibel'e.

Geceyarısı Washington'dan gelmiş, soluğu kadının Ankara'nın en güzel köşelerinden biri olan Papazın Bağı'na bakan küçük sevimli dairesinde almıştı.

– Kim? Başbakan mı?

– Evet ya, sizin kanallar sabahtan bu yana bas bas bağılıyor. Her kanalda Erdoğan var. Eski Sovyet kanalları gibi.

Sibel yarı uykulu güldü Jack'in iğnelemesine.

– Bir tahminin var mı, ne olabilir, diye sordu Jack.

– Tatlım, önce bir kahvaltı yapsak da sonra dünyayı kurtarsak olmaz mı, ha? Zaten buraya gelerek ikimizi de riske attın. Ya gören olursa?

– Merak etme. Gören olsa da tanımaz, icap ederse senin için kılık bile değiştiririm, dedi Jack muzipçe gülerek.

– Bir o eksikti!

– Bilmiyorum, neden olmasın? Filmlerde falan işe yarıyor.

– Neyse, bak şimdi beni de meraklandırdın!

– Akşam saatlerinde açıklayacağına göre işin dünyaya bakan bir yönü olmalı.

– Hayırdır, Başbakanımızın basın toplantısı seni ne kadar ilgilen-diriyor böyle?

– Haklısın. CIA Ortadoğu Masası Şefi olarak her söylediğiyle Ortadoğu’yu çalkalayan bir adamın söyleyeceklerini merak etmem ne kadar da aptalca!

– Seni özlemişim, dedi Sibel gülerek.

– Açıklamanın saatini Batı’ya göre seçtiği belli.

– İran ya da İsrail’le ilgili olabilir mi, dedi Sibel. Ya da Suriye’yle?

– Ne olabilir ki? Sizinkiler artık ne yapsa İran konusunda dünyayı şaşırtamaz, ne varsa yaptılar zaten, dedi Jack.

Yatakta doğrulan Sibel, Jack’e avını parçalamaya hazırlanan bir panter gibi çatık kaşlarıyla bakıyordu.

– Başlama yine. Tamam, ben de Ayetullahlardan pek hoşlanmıyorum, kabul ama en azından...

– En azından ne?

Adamın bir şey demesine fırsat vermeden yataktan fırlayıp camı açtı. İnsanı ürperten soğuk bir rüzgâr, parfüm ve uyku kokan odayı doldurdu.

– Tamam, pozisyonun icabı İran’a karşı pek sempatik değilsin. Bunu anlayabiliyorum. ANKA meselesinde bizi faka bastırdılar, doğru. Ama sanki daha derinlerde başka bir şey var gibi? Çıkar bakalım ağzındaki baklayı!

– Baklayı çıkar? Tatlım, Türkçemin sınırlarını zorlama, dedi Jack. Yine Sibel’in çok sevdiği o mazlum haline bürünmüştü.

– I mean, *get it off your chest!**

– İran mezhep politikasına oynuyor ve bölgesel kutuplaşmayı artırıyor. Erdoğan da Sünnilerin hamisi bir Osmanlı Sultanı gibi konuşarak adamların ekmeğine yağ sürüyor. İsrail’dekiler de zevkle bu manzarayı izliyor.

– Onu da nerden çıkarıyorsun Jack?

– Tatlım, dedi Jack, babacan bir öğretmen edasıyla. Bazı demeçler vardır. Halk unuttur. Halkları yönetenler unutmaz. Sürekli bir yere

* “Çıkar ağzındaki baklayı demek istiyorum.”

not eder. Erdoğan'ın geçtiğimiz aylarda ettiği lafı hatırlıyorsun. Ne demişti? “Atalarımızın atla gittiği her yere biz de gideriz!”

– Evet, Gazze ziyareti için söylemişti, hatırladım.

– O sırada Kudüs'teydim, adamların halini görecektin.

– Saçmalama! Erdoğan'a âşık değilim. Ama sizin bildiğiniz politikacılara da benzemez. Sen de bizzat iki kez konuştun. Senin tabirinle tehdit ettin diyelim! Erdoğan kendince adalet peşinde koşuyor ve haksız da değil.

– Onu biz de biliyoruz canım. Ama dünyada işler böyle yürümüyor. Cemal Abdülnasır da adalet istiyordu, sonunu biliyorsun... Yöntemi yanlış. Hatta tehlikeli.

– Obama pek bir tutuyor ama Erdoğan'ı, ona ne diyeceksin?

– Putin, Berlusconi, Ahmedinecad... Belki arkadaşlarının arasında düzgün biri olmasını istemiştir, dedi Jack pişkin pişkin gülerek.

– Aman, ne komiksin!

– Beyzbol sopalı fotoğrafı hatırlıyor musun? İşte o ciddi bir mesajdı. Beyaz Saray tarihinde bir benzeri yok. Başkan, Erdoğan'ı Batı'ya faydalı olabileceği sınırdan tutmaya çalışıyor. Bölge patlamaya hazır barut fıçısı gibi. Erdoğan'sa diktatörcülük oynuyor. Tehlikeli, çok tehlikeli! İran zaten yeterince büyük belayken...

– Madem bu kadar şikâyetçisiniz Mollalardan, gidin devirin adamları, dedi Sibel kaşının tekini kaldırarak. Bu tür şeyleri iyi bilirsiniz!

– Fena fikir değil aslına bakarsan... Artık devrilmeyi hak ediyorlar.

– Artık? Mollalarla düşmanlığınız daha eskilere uzanıyor sanıyordum Mister CIA?

– Hah ha! Sen de iyi biliyorsun ki o bir illüzyon canım, dedi Jack.

– Nasıl yani?

– Mollalar geldiğinden beri İran'ın Amerika'ya ya da Ortadoğu'daki Amerikan politikalarının İran'a zarar verdiğini hatırlıyor musun?

– Bir tür danışıklı dövüş mü yani?

– Kesinlikle, dedi Jack. İran, güya Amerika ve İsrail karşıtlığıyla Müslümanların gözünde prestij kazanırken, bizimkiler de İran'la körfezdekileri korkutarak bol bol silah sattı. Herkes kazandı.

– Peki, şimdi ne değişti, diye sordu Sibel.

– Nükleer bomba canım... Bomba tüm senaryoyu değiştirdi. Sana düşmanlıklar gerçek oldu. Biz enerji için bu bölgeye göbekten bağlıyız. İsrail diken üstünde.

– Neyse, sıkıldım Jack... Baksana... Keşke gazeteci olsaymışım.

– O neden?

– Düşünebiliyor musun, az önce CIA Ortadoğu Masası Şefi, Amerika ile İran'ın gizli müttefik olduğunu söyledi! Bomba haber! En az on maaş prim alırdım bu manşetle!

Jack gülümsemekle yetindi. Çantasından bir zarf çıkarıp Sibel'e uzattı.

– Nedir bu?

– Küçük bir hediye daha. Belki alacağın primle güzel bir yemek ısmarlarsın.

Zarfı açan Sibel, ikisi Slav biri de Ortadoğu kökenli olduğunu düşündüğü üç adamın teleobjektifle çekilmiş resimlerini ve bunlara iliştirilmiş birtakım belgeler gördü.

– Bunlar...?

– FSB'nin* İstanbul'daki alt düzey iki ajanı. Biri Çeçenlerle ilgileniyor, diğer kel kafalı, şu yakışıklı olanı yani, Ankara'da bazı kritik görevdeki kadınları tavlayıp bir şeyler sızdırmaya çalışan bir Romeo... Diğeriyse Mossad'ın Ankara'daki muhbirlerinden biri. Sanırım Erdoğan ve Gül'le ilgili bir şeyler arıyor... Sizin tabirinizle, güle güle kullan!

– Bir ajanın hediyesi de ancak bu kadar olur! Tek taş yüzük verecek değil ya!

Erdoğan'ın basın toplantısını merakla bekleyen sadece Jack değildi. Amerikalıya renk vermese de Sibel de bu toplantının hayati derecede önemli sonuçlar doğurabileceğini hissedebiliyordu.

* Rus Gizli Servisi. KGB'nin halefi.

AYNI GÜN

Ankara / 21.00

Meclis'in öñü gazeteci ve canlı yayın aracı kaynıyordu. Ankara muhabirleri büyük bir oyuncu edasıyla, abartılı jest ve mimiklerle rol kesiyor, ciddiyet akan ses tonlarıyla canlı yayında olayları yorumluyor, kendilerine ayrılan dakikaları hiçbir şey bilmedikleri bir konu hakkında konuşarak doldurmaya çalışıyorlardı. Başbakanlık, Erdoğan'ın akşam saatlerinde canlı yayında çok önemli açıklamalar yapacağını ilan etmiş ama en ufak bir detay bile vermemişti.

Erdoğan alkışlarla Meclis'teki grup toplantı salonunda kürsüye çıktığında heyecan had safhadaydı. Türkiye'de temsilcisi olan tüm yabancı medya mensubu gazeteciler kokuyu almış, saatler öncesinden salona mevzilenmişti. Erdoğan önce Suriye'deki kaosa işaret eden uzun bir giriş yaptı. Ardından sözü İran'a nükleer çalışmalarından dolayı yapılan baskıya getirdi.

– Bunları zaten biliyoruz, diye mırıldandı ofisinde ekrana yapışmış halde toplantıyı izleyen Sibel.

– Acele etme kızım, dedi Ercüment Baba. Assolistler en son çıkar, dur bakalım hele.

Ercüment Baba haklıydı. Erdoğan şovuna daha yeni başlıyordu:

Bazı ülkeler yaptığında suç teşkil eden eylem ve girişimler, İsrail yaptığında nedense görmezden gelindi, geliniyor, hâlâ da aynı şekilde görmezden gelinmeye devam ediyor... (Alkışlar) Bazı ülkeler kimyasal ya da nükleer silah üretme girişiminde bulunduğunda uluslararası kurum ve kuruluşlar hemen harekete geçiyor, hatta o ülkelere hava ve kara operasyonları bile düzenlenebiliyor. Ama yıllar yılı bu silahları üretip elinde bulundurduğu halde İsrail'e ses çıkarmıyor ve buna da böyle devam ediyorlar... (Daha güçlü alkışlar) İşte BM Güvenlik Konseyi'nden seksen dokuz yaptırım çıktığı halde seksen dokuz yaptırım kararına İsrail uymamıştır... BM Genel Kurulu'nda iki yüz kırk yedi karar İsrail hakkında çıkmıştır, uymamıştır... Kimse kusura bakmasın, söz konusu İsrail'in nükleer silahları olunca, herkesin üç maymunu oynamasına artık karnımız tok. Yok, yok diyor-dunuz, buyurun görün!

İsrail'in çok gizli nükleer silah merkezi Dimona Nükleer Tesisi'ne; istihbarat dünyasında bilinen adıyla Çikolata Fabrikası'na ait görüntüler, Erdoğan'ın arkasında sırf bu açıklama için kurulmuş devasa ekrandan akmaya başladı!

Ekranları başındaki milyonlar şimdi, ilk kez yayınlanan ve farklı dillerdeki alt yazılarla desteklenen bu görüntülerle, İsrail'in varlığını sürekli inkâr ettiği nükleer silah programının merkezine yolculuk yapıyordu. Devasa bir hangarı andıran merkezde teknisyenler, taslaklar üzerinde hararetli bir şekilde tartışıyor, onlarca uzman bir kısmı monte edilmiş, bazıları parçalar halindeki nükleer savaş başlıklarının etrafında dolanıyordu. Montajı bitmiş nükleer füzeler, hassas vinçlerle özel römorklara yükleniyor, Başbakan Netanyahu ve Savunma Bakanı Ehud Barak, ara sıra yanlarındakilerle birlikte uzmanlarla konuşurken görüntüye giriyordu.

– Vay be, dedi Sibel, ağzı açık görüntüleri izliyordu.

– Vay anasını sayın seyirciler, diye ekledi Ercüment Baba.

Aynı dakikalarda şehrin gözde mekânlarından Cafe de Paris'te şarabını yudumlayan Civa, gururla ekrandaki eserini izliyordu. Bir an kendisini gördü ekranda. Sırtı dönüktü ve topallıyordu. Yasağa aldırış etmeden bir sigara yaktı. Derin bir nefes çekti.

– Bravo Bay Erdoğan, işte şimdi adamların nasırına basmayı başardın!

2. GÜN

Ankara

– Ulaşamadım sana nerelerdeydin, dedi Sibel. Öfkeliydi. Bütün gece uyumamıştı. Teşkilatta sabaha kadar toplantı üzerine toplantı yapmışlardı.

– Tatlım, Erdoğan'ın şovundan sonra bütün gece toplantı halindeydik Elçilik'te. Kötü oldu... Allah'ın belası Civa, korktuğumu yaptı, dedi Jack sıkıntıyla.

– Evet, kimse bunu beklemiyordu sanırım. Sizinkiler ne diyor bu işe?

– Öfkeliler. Ankara'dakilerin iyice kontrolden çıktığını düşünüyorlar. Haklılar da. Ortadoğu yanarken Erdoğan İsrail'in nükleer silahlarını arkasına alıp multivizyon şovu yapıyor. Akıl alır gibi değil, dedi Jack. Burnundan soluyordu.

– Hey ağır ol, dedi Sibel. Başkanınız şeffaflık politikasıyla işleri çözmek istemiyor muydu? Alın size şeffaflık!

– Hayatım, sizin dilinizde *her doğru her yerde söylenmez* diye bir laf yok muydu?

– Bak sen, dilimize hâkimiyetin beni şaşırtıyor doğrusu!

– Neyse, telefonda konuşmayalım. Her zamanki yerimize gel. Durumlar ciddi, dedi Jack ve cevabı beklemeden telefonu kapadı.

Yarım saat sonra, Sheraton'da, Jack'in odasındaydılar.

– Sen ne hakla yüzüme telefonu kapıyorsun, diye içeri girdi Sibel. Jack'in üzerine yürüyordu.

– Sakin ol bebeğim, özür dilerim ama gerçekten yeri değil, zamanı hiç değil.

Sibel bağırmaya devam etti.

– Buna sen karar veremezsin!

– Erdoğan arı kovanını tekmeledi. Bu kez arabaya kilitlemeyle yetinmeyecekler, dedi Jack buz gibi bir sesle.

– O da ne demek şimdi?

– Ne yani, MİT'tesin ve Başbakanınızın paçayı kurtardığı o suikast girişiminden haberin yok, öyle mi?

Sibel'in 17 Ekim 2006'daki o tuhaf olayı unutması mümkün değildi. Başbakan Erdoğan rahatsızlandığı için hastaneye götürülmüş ancak zırlı aracında kilitli kaldığı için bir süre kendisine kimse müdahale edememişti. Son anda balyozla arabanın camı kırılmasa ölmesi işten bile değildi.

– Aman Allah'ım, dedi Sibel sessizce.

– Üstelik o sadece biri... Bizim son anda engellediğimiz diğerlerinden haberiniz bile yok!

– Anlıyorum Jack ama birilerinin bunu yapması lazımdı! Herkes İran'a yükleniyor. İsrail nükleer silahlarından vazgeçmedikçe, İran da istemekten vazgeçmeyecek.

– Ve vazgeçmesi için de İsrail'e baskı yapacak ülkelerin önce bu silahların varlığına inanması lazım. Başbakanınız da bunun yolunu açtı. Böyle mi düşünüyorsunuz, diye açık açık sordu Jack.

– Evet! Demiştim, Erdoğan oyunu açık oynamayı sever.

– Siz bunu kimsenin bilmediğini mi sanıyorsunuz tatlım? O adamlar bu teknolojiyi kimin yardımıyla geliştiriyor sanıyorsunuz? İki baldırı çıplak Arap, Erdoğan'ı alkışladı diye bu düzen değişir mi sanıyorsunuz!

– Bağırma bana!

– Biz burada hepimizi ezip geçecek bir savaşı engellemeye çalışıyoruz ve şu an için dürüstlük en büyük düşmanımız! Aptallık, kocaman bir aptallık!

– Sözlerine dikkat et!

- Anlamıyor musun halen! Ne sana ne de bu bölgedeki hiç kimseye bir şey olmaması için uğraşıyoruz!
- Diyene bak! Amerikan emperyalizminin temsilcisi sevgilim!
- Klişelerin zamanı değil şimdi. Dua edin ki Obama var iktidarda.
- Olmasa ne olacak?
- Şimdi patlak vermiş İran savaşından nasıl kışınızı kurtaracağınızı hesaplıyor olacaktınız tatlım!
- Kusura bakma Jack, ama Obama'nın tek farkı...
- Evet?
- Rengi.
- Gerçekten saçmalıyorsun. İsrail'i zapt etmek, İranlıların aptalca hamlelerinin önüne geçmek için kışımızdan ne terler akıyor biliyorsun! Onca şey atlattık birlikte...

Sibel Jack'e tutkuyla sarıldı. Açıklama isteyen gözlerle sevdiği adama bakıyordu. Adamın sahip olduğu güçle bütün sorularına cevap verebileceğine inanmak istiyordu.

- Hepimizi aşan işler dönüyor tatlım, dedi Jack. Silah tüccarları, Bush dönemi kalıntıları, savaş koklayan medya baronları, kendi cumhurbaşkanlarını bile gözlerini kırpmadan öldüren İsraili aşırıları... Hepsi tetikte. Hepsi yanan ateşe odun atıyor. Bu uğurda yeni bir 11 Eylül'ü bile göze alır bu adamlar!
- O ne demek şimdi, dedi Sibel şaşkınlıkla. Sakın bana o aptalca komplo teorilerine inandığını söyleme Jack, sakın!
- Ne komplosu, dedi Jack. Kadının imasını duymazdan gelmişti.
- Sen de Irak ve Afganistan'ı işgal etmek için İkiz Kuleler'i patlattığınıza inanmıyorsun herhalde?!
- İnanmıyorum, hayır... Hava korsanı diye damgalayıp öteki tarafa postaladığımız o gariban çocukların o uçaklarda olduğuna da eminim.
- *Postaladığımız?* O da ne demek?
- Gel, dedi Jack, Sibel'i kolundan tutup masaya sürükleyerek dizüstü bilgisayarını açtı. Bilgisayarın ajandasından bir sayfa açıp laptopu kızın önüne koydu. Sayfada bir internet adresi* not edilmişti.

* <http://www.dfrc.nasa.gov/gallery/movie/CID/HTML/EM-0004-01.html>

– Şimdi şunu aç ve gör.

Sibel'in meraklı parmakları linkli tıkladı. Açılan sayfanın başlığını okur okumaz gözleri yerinden çıkacakmış gibi oldu.

– Daha neler!

Karşısında Amerikan Uzay ve Havacılık Dairesi (NASA) tarafından 1984 yılında yapılan bir deneyle ilgili görüntüler vardı. Uzaktan kumandayla havalandırılan devasa bir yolcu uçağı, yine aynı şekilde yere çakılıyordu.

– Akıl alır gibi değil, dedi Sibel!

– 11 Eylül'den 17 yıl önce bile yolcu uçaklarını uzaktan kumandayla uçurabiliyormuşuz! Bunun ne anlama geldiğini düşünebiliyor musun?

– Vay anasını! Hem de NASA!

– Evet, NASA! Şimdi olan bitenleri bir daha düşün istersen.

– İşin bu yönü hiç gündeme bile gelmedi, dedi Sibel hayretle. Bak-sana saklama gereği bile duymuyorlar. Resmi sitede öylece duruyor görüntüler.

– Evet. Çünkü medya gücü her şeyi örtmeye yetiyor. Komplo teorilerinden de teorisyenlerinden de nefret ederim. Ama bu durum midemi bulandırıyor.

– Yani Bush ve ekibi mi planladı tüm bu işleri diyorsun?

– Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum...

– Film gibi, dedi Sibel, deneyle ilgili görüntüleri tekrar tekrar oynatırken.

– Erdoğan'a gelince... Adım gibi eminim Dimona görüntülerini onlara bu Allah'ın belası Civa vermiş olmalı. Şimdi taşlar kafamda yerine oturuyor, dedi Jack.

– Okadar çabamız boşa gitti, adam teslimatı yapmış bile, dedi Sibel üzüntüyle. Adamı bulmak için ne kadar uğraştıklarını hatırladı. Canı sıkılmıştı.

– Şimdi bundan daha büyük bir sorunumuz var tatlım.

– Artık sorun duymak istemiyorum Jack. Yine ne oldu?

– Daha sorunlarımız yeni başladı. İsrail'dekiler bunu Erdoğan'ın yanına bırakmayacaktır, emin ol.

– Ne yapacaklar, gelip Ankara'yı basacak halleri yok ya?

– O kadar emin olma derim... Dinle şimdi. Sana çok saçma gelebilir ama Erdoğan ve Gül’ü korumaya alacağız. Kendi yöntemlerimizle. Başkan’ın emri. Bizzat bu sabah konuştum.

– İyi de zaten çok sıkı korunuyorlar. Hem böyle bir şeyi kabul edeceklerini mi sanıyorsun?

– Etmediler de. Bizim Büyükelçi Ricciardone bu sabah telefon açıp ima etmiş. Adam hayatımda ilk kez Türkçe bildiğime pişman oldum diyor, anla artık.

– Bizimkiler Libya’daki büyükelçinizi nasıl koruduğunuzu hatırlamış olabilirler, dedi Sibel kinayele.

2012 Eylül’ünde Libya’daki Amerikan Büyükelçiliği’ni basan teröristlerin büyükelçiyi öldürmesi, Washington’dakiler için tam bir şok etkisi yaratmıştı.

– O iş Afrika Masası Şefi’nin başını yedi zaten, doğru. Ama dersimizi aldık. Üstelik bunu söylemem pek hoş değil ama şu aşamada sizinkilerin canı bizim büyükelçilerden daha önemli, dedi Jack.

– Ve?

– Ve’si şu. Yardımına ihtiyacımız var. Sizinkilerin detaylı programları lazım. Her an her gün, kimle konuşuyorlar, nerede olacaklar bilmemiz lazım. Bir şekilde ekstra güvenlik sağlayacağız.

– Ama bu saçma Jack! Diplomatik teamüller?

– Canı cehenneme diplomatik prosedürlerin Sibel! Başkan’ın emri böyle. Kulağa diplomatik gelmese de mantıklı. Sizinkilerin bu cehennemde ayakta kalması hepimizin çıkarına.

– Peki tatlım, elimden geleni yapacağım, dedi Sibel çaresizlikle.

– Hem belki böylelikle Civa’yla ilgili bir şeyler de bulabilirim. Ne bileyim, belki Erdoğan adama bizzat teşekkür etmek isteyebilir. Yüz yüze... İşte o zaman ensesine binebilirim! Civa her kimse daha tehlikeli işlere soyunabilir. Devamı gelecektir.

– *Merak etme tatlım, sana onu kendi ellerimle paketleyeceğim*, diye belli belirsiz mırıldandı Sibel. Öfkelenmişti. Civa’nın başlarına büyük bir bela açtığını hissedebiliyordu. Jack yine haklı çıkmıştı.

– Efendim canım?

– Yok bir şey Jack, seni seviyorum. Dikkatli ol, lütfen.

Sibel gittikten sonra Jack koltuğa yayılıp bir puro yaktı. Derin bir nefes çekip arkasına yaslandı.

– Umarım uyarılarımızı ciddiye almadığın için pişman olmazsın Bay Erdoğan.

2. GÜN

Akdeniz / Uluslararası Hava Sahası

İsrail Havayolları El Al'ın Tel Aviv-Amsterdam seferini (El-Al 632) yapan devasa jumbo jeti, bulutların arasından süzülerek Türk hava sahasına girdi. Cohen, bir yandan uçağın devasa kanadının bulutların arasında bir kaybolup bir çıkan ucunu izliyor, bir yandan da konyağını yudumluyordu. Vücudu ısınmalıydı. Hem de bir an evvel. Yüzündeki derin çizgileri ve sert hatları görenler, onun Amsterdam çiçek pazarındaki açık arttırmaya hazırlanan bir iş adamı olduğuna inanmakta zorluk çekebilirlerdi. Ama öyleydi. Hem Tel Aviv'de hem de Amsterdam'da çiçek toptancılığı yapan birkaç firması vardı. Bir de ufak bir sırrı. Kocasının bizzat yetiştirdiği mavi gülleri çok seven yirmi yıllık karısının bile bilmediği çok küçük bir sır.

Titreyerek bulutları yalayıp geçen üç yüz elli kişilik uçakta sadece yüz yirmi beş yolcu vardı. Her zaman tıka basa dolu olan bu sefer için oldukça sıradışı bir durumdu. Çoğu üçlü koltuğa yayılmış yolcuların durumdan şikâyetçi olduğu pek söylenemezdi. Cohen konyağından bir yudum daha alıp etrafını kolağan etti. Uçak yemeğine bir idam mahkûmunun yediği son yemek muamelesi yapanlar, bulmaca çözenler, başı kippalı eli Talmud'lu muhafazakârlar, ağlayan çocuğunu koridorda gezdirip sakinleştirmeye çalışan sıkıntılı bir anne, batan

güneşin kızılıştırdığı bulutları izlerken hülyalara dalmış romantikler. Kaptan pilotun geleneksel bilgilendirme anonsu duyuldu. Kaptanın anonsun sonunda kullandığı alışılmamış bir ifade, sadece bunu duymayı bekleyenlerde belli belirsiz bir hareketlenmeye yol açtı. ‘Huzur verici bir uçuş’ temennisini duyan Cohen yerinden kalktı. Orta galerideki tuvaletlerden birine yöneldi. Koridorda göz göze geldiği esmer tenli hostese çapkınca göz kırptı. Harareti artıyordu. Konyak her zamanki gibi işe yaramıştı.

Aynı anda business class’ta uçan otuzlu yaşlarda, atletik vücutlu, yazılım firması sahibi, zengin bir iş adamı olan Gilad da hareketlendi. Uçağın en arkasında oturan genç ve oldukça güzel bir anne olan Kaila da yerinden kalktı. Uçuşun başından bu yana kucağına bastırduğu bebeğinin altını değiştirmek üzere arkadaki tuvaletlerden birine girdi. Orta kabindeki tuvalete giren Cohen’in zemindeki kapağı sökmesi iki dakika bile sürmedi. Üzerindeki pahalı takım elbisenin kirlenmesine aldırmadan klozetin altından uzanıp giden boşluğa girdi. Kapağı alttan yeniden vidaladı ve uçağın karnında gözden kayboldu.

Kucağındaki çocuğu tuvalet sehpasının üzerine bırakan Kaila, ojeli narin parmaklarından beklenmeyecek sert bir hamleyle bebeğin karnına parmaklarını soktu. Silikondan yapılmış bebek foslayarak indi. Kadın, bebeğin karnını biraz karıştırdıktan sonra aradığını buldu. Parmak kalınlığında siyah bir silindirdi bu. Aleti maharetle kullanan Kaila da Cohen’i takip etti. Vidaları söktü, kapağı kaldırdı, bebekten arta kalanları siyah bir poşete doldurdu. Saniyeler içinde o da buharlaştı. Tıpkı business class tuvaletindeki Gilad gibi...

Uçaktaki diğer yolcular, aralarından üç kişinin eksildiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdi. Eksilenlerin dikkat çekmemesi ve yolcuların yer değiştirerek dağınık oturabilmesi için geri kalan iki yüz yirmi beş biletin tamamı, çok uluslu bir şirket tarafından satın alınmıştı. Şirket, İsrail’deki başarılı çalışanlarını Amsterdam’da bir hafta sonu turuyla ödüllendirmek istemiş, ama biletleri yakmak pahasına son dakikada uçuş tarihini değiştirmişti. Sadece kâğıt üzerinde ve sanal âlemde birtakım isimlerden ve rakamlardan ibaret paravan şirket için bu çok da önemli değildi.

Kulaklarına tıkaç takan Gilad ve Kaila, jumbo jetin devasa motorlarının kulakları sağır eden gürültüsüne aldırmadan ezberledikleri

krokiye göre ilerlemeye başladılar. Etraflarında yanıp sönen yeşil ve kırmızı ışıkların yarattığı gizemli atmosferde, kablo, metal ve hidrolik yağı kokusunu soluyarak emekliyorlardı. İkisi de aynı anda, yalıtılmış boru ve kablo ormanının ortasında ağzına sıkıştırdığı minik fenerle bir manüeli inceleyen tim şefi Cohen'i fark etti. İki genç, içinde bulundukları sıradışı ortamı merakla gözlerle inceledi. Binlerce kablo, vida ve hortum, çelik aksamla sarmaş dolaş olmuş, iki tarafa doğru karanlık bir dehliz gibi uzayıp gidiyordu. Çiçek tüccarı yerdeki sürgülü kapaklardan birini kenara çekti. Bir kişinin sığabileceği bir delik açıldı. Önce Gilad, ardından Kaila, son olarak da Cohen delikten aşağı bıraktı kendini. Artık bagaj bölümündeydiler. Yerden binlerce metre yüksekte, jumbo jetin karnında, bavulların arasında. Ortam buz kesiyordu. *Keşke biraz daha konyak içseymişim*, diye aklından geçirdi Cohen. İşaretiyle birlikte herkes kendi bavuluna aramaya koyuldu. Acele etmeliydiler. Dondurucu soğuk bedenlerini tümüyle ele geçirmeden termal elbiselere ulaşmaları gerekiyordu. Yüzlerinde en ufak bir duygu ifadesi yoktu. On dakika geçmeden herkes termal elbisesini giymişti. Bir anda vücutlarına yayılan sıcaklık, takırdamaya başlayan dişlerini sakinleştirdi. Termallerin üzerine tekrar kendi elbiselerini geçirdiler. İlk safha tamamlanmıştı. Sırada ekipman kontrolü vardı. Cohen çantasını açtı. *Fotoğraf makinesi, teleobjektif, haritalar, cep telefonları, gerektiğinde kullanılmak üzere siyaniür kapsülleri... Her şey olması gerektiği gibi yerli yerinde, güzel.*

Donanımlarının son parçasını giymek için birbirlerine yardımcı oldular. Cohen, provalarda yaptığı gibi, kargo bölümünün zeminindeki bir levyeye tüm gücüyle asıldı. Yine tek kişinin sığacağı bir boşluk açıldı. Ağır bir lastik kokusu burunlarını sızlattı. Jumbo jet'in devasa lastikleri, iniş takımı yuvasını aydınlatan ampullerin yaydığı loş ışıkta belli belirsiz fark ediliyordu. Üçlü, sırtlarında paraşütleri, ellerinde çantalarıyla sırayla yuvaya girdi. Üzerlerindeki termal elbise ve başlarını tamamen kapayan termal maskeler olmasa, o yükseklikte -50 derecelik soğukta bir anda buz kalıbına dönmeleri iştenden bile değildi.

El-Al 632, Esenboğa kuleden acil iniş izni istedi. Yolculardan biri fenalaşmıştı. Timin dördüncü üyesi planlandığı gibi birden kriz

geçirmişti. Kaptan kendisine verilen talimata göre Ankara'dan acil iniş izni istedi. Esenboğa'daki sağlık personeli özenli bir aceleyle yerini aldı. Hastayı bekliyorlardı. 632'nin kaptanı uçağa irtifa kaybettirmeye başladı. Uzakta ufuk çizgisine yakın bir yerde Ankara'nın ışıkları kendini belli ediyordu. Altimetre on bin feeti (*üç bin metre*) gösterirken kaptan sürati azaltıp iniş takımları yuvasının kapaklarını açtı.

Yardımcı pilot şaşkın gözlerle amirine baktı:

– Efendim...?

Bu yükseklikte iniş takımlarının açılmasına pek alışık değildi. Kaptan ne yaptığını biliyorum gibisinden bir işaret çaktı. Devasa kapakların açılmasıyla birlikte teker yuvasındaki üçlü beklemeksizin peş peşe kendilerini boşluğa bırakıp karanlıkta gözden kayboldu.

Kaptan on saniye sonra iniş takımı yuvasının kapakçıklarını içeri alıp sürati arttırdı. Hasta birden düzelmişti. Acil iniş taleplerinden vazgeçtiklerini ilettiler kuleye. Uçak eski rotasına ve yüksekliğine döndü. Esenboğa'dakiler rahatlarının bozulmayacağını, uçtakilerse vakit kaybetmeyeceklerini bilmenin keyfiyle koltuklarına yayıldı. Her şey normal seyrine dönmüştü. Halinden memnun olmayan tek kişi 632'nin deneyimli kaptanıydı. Otuz yılı aşan kariyerinde sayısız olayla karşı karşıya kalmıştı ama ilk kez kendisinden böylesi saçma bir şey yapması istenmişti. Sahi neden yapmıştı tüm bunları? Kaptan ne bu sorunun cevabını ne de o gün yolcuları arasında üç Gidon* suikastçısı olduğunu öğrenebilecekti.

* Mossad'ın yabancı topraklarda suikast ve sabotaj eylemleri gerçekleştirmekten sorumlu özel birimi Metsada'nın bir kolu. Gidon terimi, Yahudi mitlerinden biri olan; Yahudileri kendisinden sayıca daha üstün ve güçlü düşmanlarından zekâsını kullanarak kurtaran Gideon isimli kahramandan türetilmiştir. Metsada doğrudan Mossad başkanına bağlı ve sorumludur.

3. GÜN

Washington DC

Bir grup adam başkentin en pahalı restoranlarından The Inn at Little Washington'da yemek yiyordu.

– Erdoğan umduğumuzdan dişli çıktı! Ortalık ısınıyor.

Sikorsky'nin patronu Pino'nun tespitine keyifle güldü masadakiler.

– Ah Türkler, dedi Lockheed'in yöneticisi Roberto Steven. Ne gösteriydi ama! İsrail'in füzeleri canlı yayında evlerinizde!

– Bir televizyoncu olarak adamların harika bir iş çıkardıklarını söyleyebilirim, diye tamamladı FOX'çu Bary Miller.

– Ne dersin Mark, Başkan elini ateşe sokacak mı? Tekrar seçildi. Artık rahatlamıştır.

Sorusunun cevabını bile beklemeden ağzını salatayla doldurdu Steven.

– Beyler, dedi Ulusal Güvenlik Danışmanı Mark Raymon. İştahınızı kaçırmak istemem ama Başkan'ın Ortadoğu'ya bulaşmaya niyeti yok! Söylediğinden keyif aldığı belliydi. Eskisine nazaran daha rahat tavırları vardı. Obama'nın seçimleri ikinci kez kazanmasının ardından Beyaz Saray'daki koltuğunu korumuş olması kendine güvenini arttırmıştı.

- Mark haklı beyler, dedi Pino. Henüz Beyaz Saray’dan şöyle yağlı bir sipariş gelmedi!
- Al benden de o kadar, diye ekledi Steven gevrek gevrek gülerek.

Ahşap duvarların içine özenle yerleştirilmiş devasa LCD ekranlarda CNNsunucusu, ısınan Körfez’den son dakika haberlerini geçiyordu. Esad devrilmiş ama Suriye daha da karışmıştı. Televizyonların sesi kısıktı. Derinden çalan bir keman, iştahla yemek yiyen grupların şamatasına eşlik ediyordu. Masadaki coşkulu uyuşukluğa teslim olmayan sadece Mark’tı. Beyaz Saray’da duygusallık kaldırmayan bir koltuk işgal ettiğini bilmesine rağmen bu adamların savaştan bu kadar rahat bahsedebilmelerini garip buluyordu.

- Sizi tanımasam sabah akşam savaş çıkması için dua ettiğinizi düşünceğim, dedi.
- Aman Tanrım, bu çocuk beni öldürecek, diye patladı Steven. Umarım Başkan da senin gibi düşünmüyordur. Açıkçası El Kaidecilerin Beyaz Saray’ı bir avuç çiçek çocuğunun işgal ettiğini bilmesini istemem!

Bir kahkaha tufanı koptu. Mark bozulduğunu saklamadı. Onun bu halini gören diğerleri daha sesli güler olmuştu. *Aferin bana, nasıl oluyor da bu kadar aptalca ve romantik konuşmalar yapabiliyorum acaba? Sersem bir idealist olduğumu düşündüklerine eminim.*

- Sen de bu barışseverlerden misin Jack, diye sordu Steven. Jack konuşulanları dinlemiyordu bile. Aklı Sibel’deydi. Onu özlediğini fark etti. Görevini tamamlayınca onu alıp uzaklara gidecekti. Her şeye yeniden başlayacaktı. Sohbeta dâhil olması gerektiğini hissetti.
- Anlaşılan Washington’ın gerçekleri halen Mark’ın idealizmini öldürememiş, dedi anlayışlı bir ses tonuyla. Elbet bir gün tarihe barışı koruyanların değil savaş ilan edenlerin geçtiğini öğrenecek!
- Yapma Jack, dedi Mark. Düşüncelerini bilmesem savaşı en çok sen istiyorsun derdim!
- Sadece gerçekçiyim dostum, gerçekçi, dedi Jack kederli bir ses tonuyla.
- 2011’in Ağustos’unda Amerika’da ne olduğunu hatırlıyor musun? Soru Pino’dan gelmişti. Adam bakışlarıyla Mark’tan bir cevap beklediğini gösteriyordu.

– Bildiğim kadarıyla olağanüstü bir şey olmadı, dedi Beyaz Saray danışmanı.

– Yanılıyorsun genç adam. Oldu, hem de olağanüstü bir şey oldu. Ülke tarihinde ilk kez istihdam sıfır çekti, dedi Pino. Parmaklarıyla yaptığı sıfırı diğerlerinin göz hizasında gezdiriyordu.

– Eğer Eylül ayında bir kez daha sıfır çekseydik, ne Beyaz Saray kalırdı ortada ne Başkan ne de senin Beyaz Saray’daki sıcacık koltuğun! Cümlesini tamamlarken işaret parmağıyla yaptığı boğaz kesme hareketiyle, mesajının adresi bulunduğu emin olmak istemişti adam. Arkasına yaslandı ve topu Steven’a attı:

– Başkan’ın kıcını neyin kurtardığını da sen söyle istersen.

– Eylül’de Tayvan’dan aldığımız on milyar dolarlık F-16 siparişi. Yani kısacası beş bin kişiye doğrudan ya da dolaylı iş imkânı, dedi Steven ağzını şapırdatarak.

– Evet evlat, dedi Pino. Gerçekleri çoğu zaman sahte bir insancılığa kurban etsek de, hepimiz içten içe biliyoruz ki savaş faydalıdır. Bizi gelişmeye zorlar. Her savaş yeni bir dünyaya atılmış devasa bir adımdır.

Mark Raymon ses çıkarmadı. Gözlerindeki ifadede bir teslimiyet seziliyordu. Jack’inse bu savaş güzellemleri hiç umurunda değildi. Onun dikkatini çeken Mark’ın bileğindeki Patek Philippe’ydi.

Bu kol saati en az 300.000 dolar eder, diye düşündü.

Jack’in dikkatle kendisini süzdüğünü fark eden Mark ona doğru eğildi.

– Sahi Jack, ne oldu bana bahsettiğin şu sızıntılar? Bir şeyler bulabildin mi?

– Hayır, ama hissediyorum, çok yakınlarımda. Belki de sandığımdan da yakındadır Mark, ne dersin?

Danışman duymazdan geldi. İfadesiz gözlerle Jack’e bakıyordu.

– Aklıma gelmişken, dedi bir kez daha Jack. Jessica ile ilişkiniz nasıl gidiyor?

– Teşekkürler dostum, dedi Mark fısıltıyla. Artık gecelerim de gündüzlerim kadar heyecanlı!

4. GÜN

Sabah koşusunu yapan Obama;

Öğlen yemeğini henüz yemiş Netanyahu;

Ve maiyetiyle birlikte akşam namazına hazırlanan Kral Abdullah, aralarındaki binlerce kilometreye rağmen aynı anda aldıkları habere aynı tepkiyi verdiler:

– Nasıl yani? Anlamadım?

Hayır, cevap değişmemiştir. İlk seferinde ne duydularsa oydu. Üç adamın da aynı dakikalarda kalp atışları hızlanmaya, ağızları kurumaya başladı. Beyinlerine hücum eden kan, zihinlerini dumanlandırıyor, karın boşluklarına bıçaklar saplanıyordu. Bu panik dalgası kısa sürede kurmaylarını da yuttu. Telefonlar çalışıyor, suratlar terliyor, alınlar çatılıyor, damarlar öfkeden geriliyordu. On dakika geçmeden, şok dalgaları lanetli bir virüs misali diğer coğrafyalara da yayıldı. Dünya liderleri, ilk iş günündeki bir santral memurunun heyecanı ile telefonlarının başına geçmiş, birbirlerine ulaşmaya çalışıyorlardı. Büyük başkentlerde tam bir tedirginlik fırtınası esiyordu. Farklı dillerde de olsa soru hep aynıydı.

– Bu da nerden çıktı şimdi?

MİT'teki ofisinde gelişmeleri takip eden Sibel, yarı şaşkın yarı tedirgin halde Jack'e ulaşmaya çalışıyordu. Gördüklerine inanamıyordu.

- Hay Allah'ın cezası, dedi telefonunun ekranına öfkeyle bakarak. Tam lazım olacağı zaman çekmez!
- Nihayet telefon çalmaya başladı. Hemen açıldı.
- Biliyorum, gördüm, diye bağırdı Jack, Sibel'in bir şey söylemesine fırsat vermeden.
- Adam yine salladı gündemi. Hem de bu sefer gerçekten salladı. Şimdi ne olacak Jack?
- Pek iyi şeyler olacağını sanmıyorum. Başkan deliye döndü. Adamlar bizden bile gizlemişler iyi mi? Akıl alır gibi değil.
- Yapma lütfen! Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi? Hele ki söz konusu İsrail'se, diye üsteledi Sibel.
- Tam olarak bu yüzden şaşırmadım işte!
- Bir dakika Jack, kapıyı kapayacağım, burası ana bana günü oldu, çok ses geliyor.

- Evet Jack, söylesene neler oluyor sizin orda?
- Bizimkiler Körfez'deki birlikleri takviye etmeye hazırlanıyor.
- O kadar ciddi demek.
- Ankara'da durum nedir?
- Bilmiyorum, kimse renk vermiyor. Ama galiba Erdoğan bir açıklama yapmaya hazırlanıyormuş.
- Hiç kaçırmıyor fırsatları. Tahmin ediyordum.
- Eline büyük bir koz geçti, akıllı adam, dedi Sibel, gözlerini önündeki ekrana düşmeye başlayan protesto gösterilerinden ayırmadan.
- Bu kötü oldu... Çok kötü. Yazmaması için bayağı uğraşmışken üstelik.
- Anlamadım, dedi Sibel. Ne demek uyar mıştım!? Biliyor muydun yani?
- Şaşkınlıktan dilini yutacaktı.
- Evet, Hersh'le aramız iyidir, birkaç kez bahsetmiştim, hatırlarsın. Bunların sahte olduğu konusunda onu uyar mıştım.
- Ben de o yüzden aradım ya seni. Sahte mi peki?
- Sence? Neyse tatlım, gitmem gerek. Beyaz Saray çağırıyor. Direktörü görmeliydin, adamın rengi attı. Burası karmakarışık, sonra

arayacağım seni, dedi Jack ve Sibel'in bir şey demesine fırsat vermeden telefonu kapadı.

Bir saat sonra İslam dünyasının belli başlı meydanları, akşam karanlığına rağmen öfkeli kalabalıklarla dolup taşmıştı. Sibel, haber kanalları arasında gezintisini sürdürürken bir kez daha *New Yorker*'ın sitesindeki manşeti okudu. Şaşkıındı. Hem de çok. Kafası allak bulak olmuştu.

Vay anasını, ne coğrafya be! Kim kiminle ne yapıyor belli değil!

Çalan telefonla kendine geldi. Acil toplanmaları gerekiyordu, neredeydi? Soğumaya yüz tutmuş çayından alelacele bir yudum daha aldı. Toplantı odasına koştururken tüm kanallar ilk uluslararası tepkiyi veren Başbakan Erdoğan'ın açıklamalarını canlı yayınlamaya başlamıştı bile:

“Bakın... Biz Türkiye olarak... Dost acı söyler dedik ve defeatle bu konudaki endişelerimizi dile getirdik... İşte görüyorsunuz! Geç olmamasını temenni ediyor ve inanıyorum ki, bu coğrafyada Türkiye'nin dostluğuna sahip olmanın önemini birileri şimdi bir kez daha anlar... (*Alkışlar*) Filistinli kardeşlerimiz de müsterih olsunlar, dün yanlarındaydık, bugün de yanlarındayız, yarın da olacağız! (*Alkışlar*)... Umuyorum ki artık herkes şapkasını önüne koyar ve...”

Bol sütlü sabah kahvesinden bir yudum alan Hersh, mutfak balkonuna çıktı. Güneşin sıcaklığını yüzünde hissetti. Balkondaki çiçeklere su verdi. Ağır adımlarla salonu geçti. Sabah, kapısına bırakılan dergiyi aldı. Gururla kapaktaki manşet anonsuna göz gezdirdi. Yüzünü bir tebessüm kapladı. İşte, bir kez daha yapmıştı:

SUUDİ ARABİSTAN VE İSRAİL ARASINDA ÇOK GİZLİ TARİHİ ANTLAŞMA!

Ortadoğu tarihinin baştan yazılmasına neden olabilecek gizli bir antlaşma yıllar sonra gün yüzüne çıktı. İsrail ile Suudi Arabistan arasında 1977'de, dönemin fiili İsrail Başbakanı Şimon Perez ve Suudi Kralı Halid Bin Abdülaziz'in mutabakatıyla imzalanan gizli antlaş-

maya göre İsrail, Filistin meselesinde İsrail ile tam bir eşgüdüm halinde hareket etmesi, aşırı akımları engellemesi ve Batı'ya yönelik petrol ihracını kesmemesi karşılığında Suudi rejimini iç ve dış tehditlere karşı askeri ve siyasi yollarla korumayı taahhüt etmiş. Yine gizli belgelere göre söz konusu antlaşmanın, İsrail'in, çevresindeki tüm Müslüman ülkeler tarafından tanınmaya kadar yürürlükte kalması kabul edilmiş. Antlaşma çerçevesinde Suudi Arabistan'ın ayrıca, İsrail'i hedef alan hiçbir savaşa katılmamasının/savaşanlara destek olmamasının ve İsrail'e kriz dönemlerinde bedelsiz petrol vermesinin de karara bağlandığı belgelerle kanıtlandı. Ek protokollerden biriye İsrail'in Suudi Arabistan'a bedelsiz askeri teknoloji transferini öngörüyor.

SEYMOUR HERSH

Ayrıntılar, belgeler ve fotoğraflar

3. sayfadan itibaren.

5. GÜN

Kudüs / 17.00

Mısır'da Tahrir, İstanbul'da Taksim ve Bağdat'ta Firdevs meydanları; Pakistan'da İslamabad, Karaçi, Lahor, Ravalpindi, Haydarabad gibi şehirlerin sokakları; Jakarta'nın, Kuala Lumpur'un, Trablus'un, Gazze Şeridi ve Batı Şeria'nın geniş bulvarları alev alevdi. Kitlese gösterilere sahne olan coğrafyaların sayısı her geçen dakika artıyordu. Öfkenin odağında Amerika, İsrail ve Suudi rejimi vardı. Mısır'da yıllardır ilk kez bu kadar büyük kapsamlı İsrail karşıtı bir gösteri yapılyordu. Dünyanın belli başlı başkentlerindeki İsrail ve Amerikan büyükelçilikleri tahliye edilmişti.

Suudi Arabistan'da sıkıyönetim ilan edilirken, bu ülkeden yayın yapan Batılı medya kuruluşlarına kısıtlama getirilmisti. Sansürden dolayı dünya kamuoyu bilmesede, bilmesi gerekenler Krallık'ın sokaklarında öfkenin kol gezdiğini biliyordu. Bunlardan biri de İsrail Cumhurbaşkanı Perez'di. Olayları Başbakan Netanyahu'nun odasında kurmaylarıyla takip ediyordu.

– Bakın beyler dedi, başıyla. Tahrir'de meydanı kuşatan askerlerin ilgisiz bakışları altında İsrail ve Amerikan bayraklarını yakan Mısırlı gençleri işaret ederek. işte Arap Baharı dedikleri bu.

– Daha Tunus’u kaybettiğimiz gün işlerin bu noktaya geleceğini söylemiştim size, dedi Netanyahu.

Şimdi başını ellerinin arasına almış, Pakistan’daki öfkeli kalabalıkları izliyordu. Gözlerini ekrandan ayırmadan son yirmi dört saattir sürekli tekrarladığı soruyu sordu:

– Sızıntı kimden? Bizden mi onlardan mı?

– Bizden olamaz. Kimse bizden bir şey sızdıramaz. İmkânı yok, dedi Mossad Direktörü kelimelerin üzerine basa basa.

– Eminim Suudiler de aynı şarkıyı söylüyordur şimdi, dedi Perez. Adamı ciddiye almadığı belliydi.

– Ben eminim efendim. İsterseniz hemen şimdi istifamı verebilirim.

– Şimdi demokrasi oyunu oynama zamanı değil. Başımızı bu beladan kurtaralım, o zaman konuşuruz istifa mevzularını, diyerek kestirip attı Perez.

– Mossad’la aynı fikirdeyim, dedi Netanyahu. Sızıntı kesinlikle Suudilerden.

– Doğru, dedi Savunma Bakanı, başını bilmişçe sallayarak, kimin El Kaideci olduğu bile belli değil. Kraliyet’e sızmadıkları ne malum?

– Kimin sızdırdığını elbet anlarız. Asıl mesele, şimdi ne olacak, diye sordu Perez.

– Suudiler işi sıkı tutuyor efendim. Birkaç olaya rağmen sokaklar kontrol altında, dedi Mossad Direktörü. Anlık istihbarat paylaşımı yapıyoruz.

– İlginç, dedi Perez, kurmaylarını tek tek süzerek. Ben Krallık’ın daha çok karışmasını bekliyordum. Tuhaf, çok tuhaf...

– Efendim Bin Ladin’den sonra Amerikalılar bunların canlarına okudu. Hanedan da içeride büyük darbe vurdu El Kaidecilere. Birbirlerinden kopuk birkaç hücrenin haricinde elle tutulur bir güçleri kalmadı, dedi Direktör. Elindeki telefon hiç susmuyordu.

– İletişim kanalları kesik. Zevahiri bunlara ulaşamıyor olmalı, dedi Savunma Bakanı.

Perez huzursuz adımlarla odayı turluyordu.

– Ben sizin kadar rahat olamıyorum nedense, dedi son isteğini dillendiren bir idam mahkûmunun ses tonuyla. Farkındasınız değil mi? Birileri son kaleyi de düşürmeye çalışıyor.

– Buna ne pahasına olursa olsun izin vermeyeceğim, dedi Netanyahu.

– Hesabı görmeye can atanlardan biri de Erdoğan galiba, dedi İsrail Dışişleri Bakanı. Parsayı toplamak için eminim ki haberi bile okumadan televizyona çıktı!

– Bakalım nerede duracak, dedi Netanyahu.

– Duracağını sanmıyorum, dedi Perez. O gün Davos’taki şovunda hissetmişim bunu. Adam bugünler için hazırlamış kendini.

– Haber konusunda bir şey yapacak mısınız, diye sordu Başbakan. Elindeki *New Yorker*’ı buruşturmuş, cop gibi avucuna vuruyordu.

– Yapacağım, dedi Perez, Suudilerle ortak basın toplantısı yapıp yalanlayacağım. İmzayı atan benim. Ben yalanlayacağım.

– Komplo ve fotomontaj diyeceğiz yani... İşe yarayacak mı sizce, diye sordu Savunma Bakanı.

Hepsinin aklından geçen soruyu sormuştu.

Perez cevap vermedi.

– Şu an başka çaremiz var mı? Ortada belli bir hedef bile yok, dedi araya giren Netanyahu.

Cumhurbaşkanı yine cevap vermedi.

Boş gözlerle odadakileri süzdü.

– Plan, diye sordu bir kez daha.

– Hazır efendim, dedi Mossad Direktörü. Hedeflerin programlarına göre, aynı anda uygun olabilecekleri tüm günlere göre kendimizi hazırladık.

– Unutmayın, dedi Perez. Sadece tek bir vuruş şansımız olacak. İki değil, tek bir vuruş.

Direktör sürekli yanında taşıdığı dosyanın kapağına baktı.

Davud’un Hançeri... Ne plan ama! Bu ismi bulanı terfi ettirsem yeridir!

Aynı dakikalarda sevincini gizlemeye gerek görmeyen Ahmedinecad, CNN’den dünyaya sesleniyordu:

“23 Eylül 2011’de Birleşmiş Milletler Genel Kurulu’nda yaptığım konuşmada bir soru sormuştum. Kim Filistin halkının ve bölge halklarının başına hileyle ve ikiyüzlülükle Siyonizm’i getirip altmış yıldan fazla süren savaşta evsizliğe, teröre ve kitle ölümlerine sebep olmuştur ve Siyonistleri halen himaye etmektedir, diye sormuştum. Şimdi Allah’ın izniyle gerçekler ortaya çıkıyor işte...”

Aynı dakikalar

Afganistan

Obama şaşkın, Perez gergin, Erdoğan heyecanlı, Kral Abdullah tedirgin, Ahmedinecad'sa mutluydu. Ama en mutlusu, olan biteni Gaz Han'daki virane evden takip eden Eymen El Zevahiri'ydi.

Hava kararmıştı. Dışarıda birkaç köpek gürültüyle havladı. Etli pilavından bir kaşık alan El Kaide lideri, yer sofrasını paylaştığı adamlarına döndü. Ağır ağır çiğnediği lokmasını yuttu.

- Yalanlayacaklar... Adım gibi eminim.
- Yalanlayacaklar mı, diye tekrarladı masadakilerden biri.
- Evet, dedi Zevahiri, ve inşallah asıl kıyamet o zaman kopacak.

Aynı gün

MİT Müsteşarlığı - Ankara / 22.00

- Dünya çıldırdı kızım, dedi Ercüment Baba, ekrandaki ayaklanma görüntülerini izlerken. Bir yandan da bulmaca çözüyordu.

- İçimden bir ses, daha bu başlangıç diyor, dedi Sibel.

Teşkilatta hiç kimse eve gitmemiş, izindekiler bile çağrılmıştı. Bina arı kovanı gibi kaynıyordu. Fidan, sabah yapılan olağanüstü toplantıda "her an her şey olabilir" diyerek, bütün birim amirlerini uyarmıştı. Sibel endişeliydi. Koltuğuna gömülmüş son üç yılda yaşadıklarını düşünüyordu. İç sesi yine onunla konuşuyordu.

Şahap tam yakalanacakken ölüp gidiyor! Civa hem var gibi hem yok gibi. Ortalığı karıştırdı peze.... Sanki sürekli arkamızda, ama biz arkamızı dönünce o da bizimle birlikte dönüyor. Jack yine haklı olabilir mi? Adam daha da tehlikeli şeyler yapabilir mi?

İçti sıkılmıştı. Bir şeyler yapmalıydı. Birden aklına geldi. Lübnan'dan Aysel'i aradı. Hayır, ne yazık ki o kızın adını ve kim olduğunu halen öğrenememişti ama araştırmaya devam ediyordu, bugünlerde ne kadar olabilirse. Hayal kırıklığıyla telefonu kapadı. Hemen ardından İstanbul'daki cinayet masası komiserini aradı. Şahap soruşturmasını İstanbul MİT ve cinayet bürosu birlikte yürütüyordu. Evet, yine beklediği cevabı almıştı. Adamın açık kimliğine dair en ufak bir

iz bile yoktu. Bir kez daha bir şey bulmaları durumunda hemen kendisini aramasını tembihleyerek telefonu kapadı. Birden patladı.

- Bir yerde hata yapıyorum baba, ama nerde!
- Sakin ol kızım, dedi Ercüment Baba. Yedin bitirdin kendini.
- Hep bir şeyleri ucu ucuna kaçırıyormuşum gibi geliyor.
- Ne gibi?
- Bilmiyorum, tuhaf bir his.

– Anlıyorum kızım, anlıyorum ama sen de biraz kendine acı. Perişan oldun. Sürekli bir yerlere koşturuyorsun. Hem en azından İranlı adamı bulduk ya, dedi Ercüment Baba.

- Ama diğerini bulamadık! Bir şeyler yapmalıyız baba.

Bir an ona Civa'nın marifetlerini anlatmak geldi içinden ama bu düşüncesinden hemen vazgeçti. Prensiplerini çiğneyemezdi.

- Allah büyük be kızım, dedi Ercüment Baba.

Karşılıklı sustular.

- Bak ne geldi aklıma, dedi Ercüment Baba.

Yine ellerini ensesinde birleştirip arkasına yaslanmıştı.

- Bayağı zaman önce, ne zamandı şimdi çıkaramıyorum... Zeytinburnu'nda bir cinayet işlenmişti. Bir kadınla zavallı iki çocuğunu hacamat etmişler. İpucu yok.

– Aaa, baba bunu anlattın ya, dedi Sibel, adamın kendisini eğlendirmeye çalıştığını fark edip tebessüm ederek.

- Hadi ya, ne zaman anlattım?

– Oluyor epey.

- Hani anneye değil de çocuğa bakarak katili bulmuştum?

– Evet, aynen. Katil demirciydi, anlatmıştın, dedi Sibel ve birden durdu. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı.

Ercüment Baba şaşırdı:

- Kızım iyi misin, hayırdır?

– Baba ne dedin sen en son?

- Hiiççç, ne dedim ki?

– En son dediğini bir daha söyle lütfen, dedi Sibel heyecanla.

– Ya kızım, korkutma beni, ne dedim? Kadına değil de oğluna baktım işte.

- Hah, işte bu, dedi Sibel parmağını şıklatarak. Ne kadar da aptalım!

Adamın karşısına oturdu.

– Baba, bir tek kelime söyleyeceğim, sana erkeği mi kadını mı çağrıştırdığını söyle bana!

– Tamam kızım.

– Civa?

– Erkek, dedi Ercüment baba tereddütsüz.

– Evet, işte ben de aynı hatayı yaptım! Şablonun dışına çıkmadan ilk aklıma gelene odaklandım. Aptalım aptal!

Sonra Jack’in Civa hakkında söyledikleri aklına geldi. Fotoğrafını ilk gösterdiği zamanı hatırladı. Doğru ya, adam kesin konuşmamaya özen göstermişti. *Büyük ihtimalle*, demişti. Çok net hatırlıyordu aralarında geçen o konuşmayı. Bir kez daha kendine kızdı.

– Baba yürü gidiyoruz, dedi çantasını toplarken.

Ercüment Baba bulmacayı telaşla önlüğünün cebine sokuşturdu.

– La havle! Yine ne oldu?

– Kalk baba, kalk, şu kayıtları bir daha izleyelim!

6. GÜN

Ankara / 21.00

– Ne gündü be, dedi yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp çıplak ayaklarını çimlerin yumuşaklığına teslim eden Sibel.

İki sevgili, onlarca kokteyl masasından birine çöreklenmişti.

– Öyle, inanılmazdı, dedi Jack kızın ayaklarına bakarak. Sen bu havada bu şekilde üşümüyor musun tatlım?

– Biz buna gençlik diyoruz ihtiyar!

– İhtiyar ha? Bunu söylediğine pişman olacaksın, dedi Jack arsızca gülerek.

Yanlarındaki kalabalık dağılmıştı. Tesadüfen baş başa kalmış, ayaküstü laflayan iki yabancıyı oynuyorlardı.

– Kalabalıklar içinde rol yapmaktan sıkıldım Jack, dedi kadın dudaklarını büzerek.

– Mecburuz. En azından buradayız, birlikteyiz. Herkesin herkesle görüşmesinin doğal olduğu en uygun yer. Hem de böyle bir günde.

– Hayret, dedi Sibel. Ortalık kaynıyor, sizinkiler buna rağmen resepsiyonu iptal etmedi!

– Her şey normalmiş gibi davranıyorlar, bu da bir politika canım.

Atatürk Bulvarı'ndaki Amerikan Büyükelçiliği'nin bahçesi bir hayli hareketliydi. Resepsiyon her zamanki gibi şehrin kaymak tabakasını bir araya getirmişti. Etraflarında fır dönülen etkin büyükelçiler, hiç kimsenin dikkate almadığı ama şatafatlı üniformalarıyla dekoru zenginleştiren Afrikalı diplomatlar, atletik vücutlu askeri ataşeler, kariyer ve çevre yapma hırsıyla yanıp tutuşan genç memurlar, olağan bir diplomatik Ankara gecesinin ritüellerini yerine getiriyordu. Başka zaman olsa şen kahkahalarla sohbet edecek olan grupların tek konusu, öğlen saatlerinde gerçekleşen Perez-Abdullah ortak basın toplantısıydı.

İki sevgili içkilerin yudumlarken, bulutların arasından kendisini gösteren ay, elçiliğin yemyeşil bahçesini gümüşten bir fener gibi aydınlatıyordu.

– Arkadaşın Hersh bu kez fena tufaya geldi galiba, dedi Sibel.

– Onu da nerden çıkardın?

– Yalan mı? Özellikle Perez, *Suudi Arabistan bizi tanımıyor bile, nasıl böyle bir anlaşma olabilir* dediğinde, Hersh'in yüzünü görmek isterdim.

– Mantıklı bir argüman, evet. Ama en inandırıcı yalanlar, kulağa en mantıklı gelenlerdir, biliyorsun.

– Sen halen gerçek olabileceğini düşünüyorsun yani?

– Sanmıyorum ama olabilir de. Hershe haberini doğrulayacak bir şey bulamadığımı söylemiştim ama dinlemedi bile. Risk almayı sever.

– İyi de adam ısrarla “Üst düzey kaynağım doğruladı” diyor. Buna ne diyorsun?

– Ben de onu düşünüyordum... Demek ki yukarılardaki tek dostu ben değilmişim.

– Bir fikrin var mı? Kim olabilir?

– Başkan'ın ulusal güvenlik danışmanı... Bir iki kez görüştüklerini biliyorum. Ama zor, o olamaz.

– Bence o fotoğraflar da sahte. Bugünkü teknolojiyle çocuk oyuncağı.

– Umarım meydanlarda Amerikan bayrağı yakıp Suudilere küfreden kalabalıklar da senin gibi ikna olmuştur, yoksa işimiz var.

– Bence mantıksız, dedi Sibel şüphe kokan bir tonla. Siz zaten yıllardır Krallık'tasınız. Suudiler sizden izinsiz tuvalete gitmiyor. Neden İsrail'e ihtiyaç duysunlar ki?

– Duymazlardı evet, duymak zoruna bırakılmamış olsalardı, dedi Jack imalı bir şekilde.

– O ne demek şimdi?

– Sadece şeytanın avukatını oynuyorum. Beyaz Saray’ın sağı solu belli olmaz. Tarih yüzüstü bıraktığımız liderlerle dolu.

– Çok doğru, dedi Sibel. Washington, her ne kadar Suudileri dış tehditlere karşı korumaya hazır olduğunu gösterse de oldum olası Suudilerin içişlerine karışmaya yanaşmadı!

– Kesinlikle, diye onayladı Jack.

Sibel denklemi çözmenin heyecanıyla devam etti:

– Onlar da İsrail’e yanaştılar ve bu anlaşmayı sizden bile gizlediler.

– Aynen öyle, dedi adam bir kez daha.

– Düşünsene, normalde birbirlerini tanımıyormuş gibi yapan ama gizli gizli buluşan âşıklar gibi!

Sibel’in benzetmesi her ikisini de güldürdü.

– Üstelik Suudilerin Ortadoğu sicilinde Hersh’i doğrulayan birçok iz de var, diye devam etti kadın.

– İyi de neden İsrail, Sibel? Neden Almanya değil, İngiltere değil? Neden Müslümanların büyük bir bölümünün düşman bellediği bir ülke? Buna ne dersin?

– Hangi Avrupa ülkesinin Ortadoğu bataklığına girebilecek kadar gözü kara olduğunu düşünüyorsun çok merak ediyorum.

– Doğru, hiçbir, dedi Jack.

– Ama zaten o bataklığın içindeysen ve üstün askeri gücün ve teknolojin varsa... Ve konumun da mükemmel bir suç ortağı olmak için idealse... Kimse senden şüphelenmez bile!

Sibel’in mantık örgüsü Jack’i etkilemişti.

– Tamam, pes, dedi adam. CIA’in Ortadoğu Masası’nın şefini bile alt ettin! Baylıyorum bu zekâna!

– Şımartma beni, dedi Sibel gülerek.

Bir süre sustular. Sessizliği bozan yine Sibel oldu.

– Ama yine de rüyamda görsem inanmazdım. Perez ile Abdullah aynı masada... Bugünkü basın toplantısında “Bu bir komplo. Birileri var olan düşmanlıkları daha da körüklemek istiyor” derken, neredeyse ağlayacaklardı!

Soğuk bir rüzgâr esti. Bahçe boşalmış, ay bulutların arasında izini kaybettirmişti. Sibel'in gözleri parlıyordu. Etrafını kolaçan edip *seni seviyorum*, diye fısıldadı. Jack sıcacık gülümsedi. Sibel o an kendini çok güvende hissetti. Olan biteni kendi kafalarında bir mantık çerçevesine oturtmuş olsalar da, yine de bunun bir komplo olduğuna emindi. Bulutlu gökyüzünü izlerken son bir iki günde yaşadıklarını düşünüyordu.ERCÜMENT Baba'yla Büyükada'daki kayıtları tekrar taramış ve Civa olabileceğini düşündükleri iki kadın tespit etmişlerdi. Şimdi sırada Zeynep'in onların kim olduğunu ortaya çıkarması vardı. Eğer teorisi doğruysa Civa'yı paket edip Jack'in önüne atacaktı. Bir de sorularının cevabını bulabilirse...
Keyifle gülümsedi.

7. GÜN

Washington DC / 07.00

– Efendim, acilen görmeniz gereken bir şey var, hemen!

Ajanslar birbiri ardına Endonezya, Yemen, Malezya, Mısır, Türkiye ve diğer Müslüman ülkelerden protesto ve çatışma haberleri geçiyordu. Öfkeli kalabalıklar Suudi Arabistan ve İsrail büyükelçiliklerini ateşe vermişti. Pakistan’da medrese öğrencileri güvenlik güçleriyle çatışyordu. Birçok ülkede bariyerlerini aşan göstericiler, İsrail ve Suudi Arabistan elçiliklerini ateşe vermiş, açılan ateş sonucu onlarca kişi ölmüştü. Suudi Arabistan’ın değişik şehirlerinde patlamalar olduğuna dair haberler geliyordu. Washington’da Beyaz Saray nöbetçi subayı özel hattan arayarak Başkan Obama’yı bu bilgilerle uyandırmıştı.

Yarım saat içinde tam kadro halinde Oval Ofiste’ydiler. CIA Direktörü olan biteni anlatmaya çalışıyordu ama Başkan adamı duyacak halde değildi. Şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle *El-Cezire*’nin çevirip çevirip yayınladığı görüntüleri izliyordu.

– Birisi bana bunun doğru olmadığını söylesin, diye mırıldandı.

Savunma Bakanı’nın şaşkınlığı daha da büyüktü.

– Central Park’a uzay gemisi inmiş deseler inanırım ama buna asla! Oval Ofis’te hızlı bir telefon trafiği yaşanıyor, her gelen haberle yüzler daha da geriliyordu. Şimdi *El Cezire* ve *El Arabiya* gibi ha-

ber kanallarına Batılı kanallar da katılmıştı. Ekranları kaplayan görüntülerin kayıt tarihi 4 Aralık 1979'du. Kayıtlara göre Fransız üniformalı askerler, Mescid-i Haram'da şiddetli bir çatışmanın ortasındaydı. Görüntü kalitesine bakılırsa bir asker tarafından, kopan kıyametin tam ortasında çekilmişti. Bombalar patlıyor, makineli tüfekler takırdıyor, çarpışma tüm mide bulandırıcı detaylarıyla kameraya yansıyor. Ama görüntülerin en çarpıcı kısmı, Kâbe'nin etrafında sakallı birtakım adamlarla çarpışan askerlerin İbranice konuşuyor olmasıydı!

– Görüntüler gerçek mi, diye sordu Obama.

– Büyük ihtimalle efendim, dedi CIA Direktörü. El Kaide tarafından tüm ajanslara dağıtılmış.

– Olay gerçek, onu biliyoruz. Ama Suudiler bize baskını Fransız timlerinin bertaraf ettiğini söylemişlerdi. Hepimizi uyutmuşlar belli ki! Aralarındaki gizli anlaşma şimdi daha iyi anlaşılıyor, dedi Savunma Bakanı.

– Görünüşe bakılırsa bu dakikadan sonra görüntülerin gerçek olup olmaması kimsenin umurunda değil, dedi Obama. Burnundan soluyordu. Öfkeyle patladı:

– DEFCON 2* ilan ediyorum! Beşinci Filo'yu Cidde açıklarına yollayın ve bana hemen Suudi Büyükelçisi'ni bulun!

Hızla Oval Ofis'ten çıktı.

Dışişleri Bakanı'nın rengi atmıştı. Ekranlara düşen kanlı isyan görüntülerinden gözlerini alamıyordu.

– Zekice, Allah kahretsin ki çok zekice, dedi.

– Önce gizli anlaşmayı deşifre ederek dinamitleri döse... Ardından da görüntüleri ortaya dökerek fitili ateşle... Zevahiri başına konan yirmi beş milyon doları hak etmiş doğrusu. Şeytanın aklına bile gelmez bu!

Suudi Arabistan'ın Washington Büyükelçisi, çoktan Beyaz Saray'ın yolunu tutmuştu. Riyad'dan aldığı haberler fazlasıyla moral bozu-

* Amerikan ordusunun savunma durumunu belirten kısaltma (Defence Condition/ Savunma Durumu). En düşük tehlikeyi yansıtan DEFCON 5'ten en tehlikeli durum olan DEFCON 1'e (yüksek nükleer savaş ihtimali) dek çıkar. 1 ve 2'yi sadece ABD Başkanı ilan edebilir. DEFCON 3 son olarak 11 Eylül saldırılarından sonra ilan edilmişti. DEFCON 2, nükleer savaşın bir önceki safhasına karşılık düşer.

cuydu. Başkentin bazı noktalarında patlamalar meydana gelmiş, onlarca kişi hayatını kaybetmişti. Her dakika ülkenin bir başka yerinden güvenlik güçlerini, özellikle de ulusal muhafızları hedef alan saldırı haberleri geliyordu. Suudi istihbaratına göre uzunca bir süredir uykuda olan El Kaide hücreleri harekete geçmişti. Göstericilere müdahale etmeye yanaşmayan ordu mensuplarıyla emirlere riayet edenler birbirlerine kurşun sıkıyordu. Büyükelçinin cep telefonuna bir mesaj daha düştü. Riyad'dan geliyordu. Adam korkarak mesajı okudu:

Katif vilayetinde Şiiler güvenlik güçleriyle çatışmaya girdi. Çok sayıda ölü var.

Terden sıırıslıklam olmuştu. Hırsla elini arabanın zırhlı camına vurdu.

– Allah'ın belaları, bunu nasıl yaparlar, nasıl!

Washington'dan binlerce kilometre uzakta gelişmeleri keyifle izleyen biri vardı. *Doktor* lakaplı El Zevahiri, parmaklarıyla sakallarını tararken keyifle mırıldandı:

– Yılanı boynundan tuttuk, şimdi sıkıysa kurtulsunlar bakalım. Bıyıkları henüz terlemiş bir çocuk sobaya odun atarken, arkasına üzerinde ayaklanmaların patlak verdiği bölgelerin gösterildiği bir Suudi Arabistan haritası alan CNN spikeri, sesindeki heyecanı gizlemeye gerek görmeden bir son dakika bilgisi verdi:

“Henüz doğrulanamayan bir habere göre Suudi Arabistan Kralı Abdullah, kendisi ve ailesi için Washington yönetiminden sığınma hakkı talep etti. Öte yandan...”

Aynı anda İsrail Cumhurbaşkanı Perez'in telefonu çaldı.

Konuşma kısa sürdü.

Telefonu kapadı.

Duyduğu doğruydu.

Krallık çöküyordu.

Yanındaki Mossad Direktörü'ne döndü:

– *Kırık Heykel* devriliyor... Davud'un Hançeri'ni saplayın...

8. GÜN

Washington DC / 09.00

– Baba, George Washington neden yapmış burayı, diye sordu küçük kız.

Yüzünde muzip bir ifade vardı. Burnunun üzerindeki çiller, onu daha da sevimli kılıyordu.

Güzel havanın tadını çıkarmak isteyen başkent sakinleri Constitution Avenue ile Washington Anıtı arasında kalan Alman-Amerikan Dostluk Bahçesi’ni sabah olmasına rağmen devasa bir piknik alanına çevirmişti. Anıtın önü her zamanki gibi yerli ve yabancı turist kaynıyordu.

– Hayır, o yaptırmadı. Ona şükranlarını sunmak isteyen Amerikalılar, onun adına burayı yaptırdı küçükhanım. Onu ne kadar sevdiklerini göstermek için, dedi kızın babası.

Yüz altmış dokuz metreyle başkentten en yüksek yapısı olan anıtın önünde uzun bir kuyruk vardı. Kız çoktan kuyruğun maskotu olmuştu bile. Annesi sırada bekleyen diğer annelerle derin bir sohbete dalmıştı. Kendilerince Ortadoğu’da olan bitenleri anlamlandırmaya çalışıyorlardı. Acaba stok yapmaları gerekir miydi? Benzin fiyatları yükselir miydi? Ne zaman bitecekti bu Arapların meselesi sahi?

– Yani kendisi yapmadı öyle mi, diye sordu kız kıkırdayarak.

– Hayır tatlım, kendisi yapmadı. Tıpkı buradan sonra ziyaret edeceğimiz Lincoln Anıtı’nı Başkan Abraham Lincoln’un yapmadığı gibi, dedi baba.

– Ah bu çocuklar! Ne de bilmişler, dedi kızın hemen yanı başında dikilen otuzlarında bir kadın. Kıvrık saçları, esmer teni ve düzgün hatlarıyla kuyrukta hemen fark ediliyordu. Kızının sorularından bunalmış baba atılan can simidini havada yakaladı.

– Evet! Bazen bu soruları bizi çıldırtmak için özellikle sorup sormadıklarını merak ediyorum, dedi sesine bir sevecenlik katarak. Google nesli işte!

Kadın bu yavan tespiti aynı yapmacıklıkla gülererek karşıladı. Bir eliyle gözlerinin önüne düşen saçlarını geriye atarken, gözlerini küçük kızın babasının gözlerinden ayırmadan,

– Çocuklarla uğraşmak gerçekten çok zor! Bazen insanı bunaltıyorlar, dedi.

Bunu derken V yaka tişörtünün yakasını bilinçli bir şekilde aşağı çekmişti. Babanın gözleri bir an kaydı. Kuyruktaki diğer Gidon ajanı, elindeki not defteri görünümlü minik paketi küçük kızın sırt çantasına yerleştirdi. Aynı numarayı bu kuyrukta üçüncü yapışlarıydı. Benzer sahneler, başkentin diğer sembolleri Lincoln ve Jefferson anıtlarının yanı sıra, Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi’nin saklandığı Ulusal Arşiv binasında ve Amerikan siyasetinin kalbi Capitol Hill’in ziyaretçi merkezinde de yaşanıyordu. Gidonları en çok zorlayansa, o sabah Beyaz Saray Ziyaretçi Merkezi’ni gezecek turistlerden birkaçının kaldıkları otelleri tespit etmek ve bu kişilerin cep telefonlarına gereken düzeneği yerleştirmek olmuştı. Ajanlardan biri Best Western Washington’da kalan İsveçli bir turistin odasından çıkarken, az kalsın uykulu kat görevlilerinden birine yakalanıyordu ama serinkanlılığıyla tehlikeyi savuşturmayı bilmişti. Gizli Servis, randevuyla ve sıkı bir incelemeden geçirdikten sonra meraklıların Beyaz Saray’ı gezmesine izin veriyordu. Ziyaretçiler kendileriyle ilgili her türlü seyahat ve konaklama bilgisini ziyaretlerinden en az yirmi bir gün önce Washington’daki elçiliklerine bildirmek zorundaydı. Mossad’ın bu elçiliklerin her birinde adamı olduğu için ziyaretçi kayıtlarına ulaşması zor olmamıştı. Ziyaretçiler Beyaz Saray’a girerken sadece cep telefonlarını yanlarına alabiliyorlardı. Bu, operasyon için yeterliydi.

– Bomba gibisin kızım, bomba! Patlatacağın bugün başkenti, dedi Jessica çocuksu bir neşeyle.

Aynadan yüzünü inceliyordu. Sıcak basınçlı su iyi gelmişti. Omuzlarına dökülen ıslak, kızıl, dalgalı saçlarını havalandırdı. Buğulanmış aynayı eliyle silip gözlerinin kenarında kırışıklık olup olmadığını inceledi. İçini tarifsiz bir sevinç dalgası kapladı. Beyaz omuzlarına, çıkık elmacık kemiklerine, ince dudaklarına, merkezden dışa doğru siyahtan yeşile dönüşen gözlerine baktı.

Çok güzelim, çooook!

Kısa zamanda hayatı nasıl da değişmişti! Bu gözler onlarca Washington bürokratinin canını yakmış, yuvarlak bir su damlasını andıran omuz başlarını gören yabancı diplomatların dilinin bağı kolayca çözülmüştü. Nasıl olmuş, nasıl bağlantıya geçmişlerdi kendisiyle artık umurunda değildi. Güçlü adamları seviyordu. Sahi o yakışıklı Beyaz Saray danışmanı ne yapıyordu? Pahalı hediyeler alıyor ama kendisi hakkında çok fazla bir şey anlatmıyordu. Tuhaf adam! Ya Jack? Acaba bu yaptıklarını öğrense ne derdi? Mark’la olan ilişkisini biliyor muydu? Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Mutluydu. Çok kazanıyordu. Biraz cilve, biraz gösteri...

Gözlerinin çarpıcılığını daha da belirgin hale getirmek için göz kapaklarına hafif bir far çekerken, her seferinde olduğu gibi önceki gece gizli numarayla yaptığı telefon görüşmesini hatırladı.

– Jessica?

– Evet, kimsiniz?

– Her zamanki gibi adını bilmene gerek duymayacağım ama sana çok para kazandıracak biri.

– Aman ne güzel! Bu kez ne yapmanı istiyorsunuz? Kimi kandırıyorum? Soruya eşlik eden cilveli kahkahasına ahizenin diğer ucundan hiçbir tepki gelmemişti. Esrarengiz ses devam etti.

– Bu seferki çok ama çok büyük bir balık. Ve... Dahası da var.

– Evet?

– Bu işi de kotardığında seninle işimiz bitecek. Ve hesabına seni uzunca süre idare edecek kadar büyük bir meblağ yatacak.

– Her kimseniz sizi çok sevdim!

– Adam seni saat tam 10.15'te, Constitution Avenue ile 16. Cadde'nin kesiştiği noktadaki küçük süs havuzunun oradan alacak.

– Güzel... Başka?

– Bir de isteği var. Yarın sabah saat sekizde özel bir kuryeyle sana yollanacak elbiseyi giymeni ve yine kuryenin getireceği paketten çıkan telefonu kullanmanı istiyor. Gizliliğe önem veren biri... Anlarsın.

– Ooo tabii, anlamaz mıyım? Severim böyle esrarengiz ve paralı adamları. Yalnız...

– Yalnız ne?

– Elbise kısmını anlamadım?

– Bir tür fetiş diyelim... Unutma saat 10.15'te o köşede. Eğer geri kalan hayatını zengin birisi olarak geçirmek istiyorsan, ne bir dakika erken ne de geç.

– İyi de hangi saate göre bu? Ya saatlerimiz uyuşmuyorsa?

– Paketten çıkacak saate göre. Adamımız seni oraya gelmeden bir dakika önce arayacak ve ne tür bir arabayla geldiğini söyleyecek.

– Oooo... Daha da sevdim bu işi. Filmlerdeki gibi.

Adamın dediği gibi saat sekizde kurye paketi getirmişti. Hemen hazırlanması gerekiyordu. Paketi yırtarcasına açtı. *Bakalım beyefendimizin zevki nasılmış? Hmmm... Ooo... Oscar de la Renta! Zevkli adammış! Kimden hatırlıyorum ben bu markayı? Hah tamam, 2010 Oscar törenlerinde Cameron Diaz'dan! Aman Tanrım, o ne müthiş bir elbiseydi öyle!*

Jessica bu özel dikim, belden oturtmalı, tek parça, omuzları düşük, kayak yaka saten elbiseyi bir hamlede üzerine geçirdi.

Wauvvv. Derslerine iyi çalışmışlar, cuk oturdu.

Kırmızı, yeşil ve siyah renkte, iç içe geçen kalın parçalı çizgilerden oluşan ve üzerine yapışan elbiseyle göreni bayıltacağına emindi.

Bakalım telefon neymiş?

Aceleyle küçük paketi açtı. Ve bir anda gözleri kamaştı.

– Aman Tanrım... Vertu Signature Cobra!

Ünlü Fransız kuyumcusu Boucheron tarafından tasarlanan telefonu ilk görüşte tanımıştı. Telefonun üzerinde gözleri yeşil zümrütten, aletin ön yüzünü çerçeveleyen, yakuttan bir yılan işlemesi vardı.

Tanrım, sanırım delireceğim! Bu telefon bile başlı başına bir servet...

Washington DC /10.13

Ne bakıyorsunuz! Yürüsenize işinize!.. Bak sen! İhtiyar mihtiyar ama kur yapacak kadar da genç gönüllü! Hah ha!

Ah siz erkekler! Nerede kaldı bu adam sahi! Arasana!

O gün Jessica'yı görenler Greta Garbo'yu gördüklerine yemin edebilirlerdi. Zaten sabahın bu saatinde bu kadar iddialı bir halde başkent sokaklarında dolaşan bir hemcinsinin daha olabileceğine ihtimal vermiyordu. Yoldan geçen sürücülerin hayranlıkla kendisine bakmasına bayılıyordu. Kadınlarsa kıskançlık dolu bakışlarla geçip gidiyordu. Lou Boutin'in Mad Moi Top modeli topukluları üzerinde heykel gibi dikilen genç kız, biraz daha orada durmaya devam ederse, başkent trafiğini kilitleyeceğinden korkuyordu. Tam o anda beklediği telefon geldi. Elbisesini tamamlayan ve mücevher kutusunu andıran telefonun değerli taşlarla süslü ekranına heyecanla baktı.

Gizli numara. Hadi bakalım Jessica! Şimdi yeni bir hayata başlıyorsun! Kırmızı ojeli narin başparmağı "Yes"e bastı.

1. Saniye

Octanitrocubane'nin kalbi atmaya başladı. Karbon, oksijen ve nitrojenlerin derin uykusu bölündü. Elementler adeta ölümcül bir dansa tutuştu. Anıtın on yedinci katında bulunan küçük kız ve yanındakiler saniyenin yüzde biri kadar kısa bir sürede buharlaştı. Ortaya çıkan alev topu bulundukları kata denk düşen merdiven boşluklarından aşağı ve yukarı doğru yüz yıllık uykusundan uyanan öfkeli bir ejderha gibi dörtнала koşuyordu. Anıtın üst katlarına tırmanmaya çalışan yüzlerce şaşkın turist korkmaya bile fırsat bulamadan kavruldu. Anıtın sekiz yüz doksan sekiz basamaklı merdiven boşluğu göz açıp kapayıncaya kadar önüne çıkan her şeyi yutan alevden bir tünele dönüştü.

5. Saniye

Patlamayla ortaya çıkan korkunç basınç, yüz bin tonluk devasa kaideyi beşik gibi salladı. Önce hafifçe sağa sonra da sola yatan

anıt, on yedinci kat hizasından bıçak darbesiyle bağırsakları dışarı dökülen bir balığı andırır şekilde dışarı doğru patladı. Memorial Parks ve civarındaki binlerce kişi şaşkınlık ve panikle bu akıl almaz manzarayı izliyordu.

Korku dalga dalga yayıldı.

Yaşananlar giderek sürrealist bir tabloyu andırmaya başladı. Karnı yarılan anıtın üst kısmı, olduğu yerde ağır ağır sallandıktan sonra, dehşetten donup kalmış binlerce insanın üzerine doğru yıkılmaya başladı. Havayı yararak süratle devrilen devasa moloz kütlesi, çığlık çığlığa sağa sola koşan ihtiyar turistlerin, genç sevgililerin, çocuklarını göğüslerine bastırmış annelerin, yarı bilinçli bir halde kalabalığı güvenli alanlara yönlendirmeye çalışan şaşkın polislerin üzerine devrilirken, anıtın ucundaki, üzerinde Latince *Lous Deo** yazılı piriç levha güneşte son kez parladı. Jessica, şaşkın tavuklar gibi sağa sola koşturan yüzlerce kişinin ezildiğini fark edince kusmaya başladı.

– Aman Tanrım, neler oluyor!

Birkaç saniye öncesine dek arzu paratoneri olan bedeni iki büklüm olmuş, yaprak gibi titriyordu.

Parmağı halen tuştaydı.

15. Saniye

Genzini yakan bir toz bulutu ortalığa yayıldı. Çığlıklar, araba kornaları ve ağlayarak dört bir yanından koşuşturanların oluşturduğu dehşet senfonisi kulaklarını zorluyordu. İkinci patlamayı tam o anda duydu. Sirtından esen sert bir rüzgâr kızıl saçlarını şiddetle savurdu. Takip eden bir toz bulutu bedenini yalayıp geçti. Arkasına bakmaya cesareti yoktu. Süs havuzunun mermer gövdesinden güç alıp ayağa kalktığı anda, beş yüz metre ötesindeki Beyaz Saray'dan dumanlar yükseldiğini gördü. Tam o sırada ayaklarının dibine ihtiyar bir kadın kapaklandı. Yüzü gözü toz ve kan içinde kalan kadın yardım isteyen gözlerle bakıyordu. Jessica birden hıçkırıklara boğuldu. Sol eliyle kadının elini kavradı. Kadın elinin altında can çekişiyordu.

– Tanrım, sen bizi bağışla! Kıyamet kopuyor!

* Hamd Allah'a mahsustur.

25. Saniye

– Tanrı aşkına yardım et!

Bunlar ihtiyarın son sözleri oldu. Jessica'nın kadının cansız elini bırakmaya niyeti yoktu. Bırakırsa bu kargaşada yitip gitmekten korkuyordu. Keskin siren sesleri bir an dikkatini toplamasını sağladı. Etrafına baktı. Küçük bir kıyamet kopuyordu! Zorlukla nefes almaya başladı. Başı zonkluyordu. Yarısından yukarısı olmayan Washington Anıtı'ndan siyah dumanlar yükseliyordu.

O ses de ne? Helikopterler?

Başını çevirdi. Beyaz Saray helikopterleri New York Avenue üzerinden doğuya doğru süzülüyordu.

Başkan'ı kaçırıyorlar!

35. Saniye

Üçüncü patlama!

Tanrım, aklıma mukayyet ol!

Nereye bakacağını şaşırmişti. Capitol Hill'den bir başka duman bulutunun yükseldiğini fark etti. Artık korkmuyordu. Ruhu bedenini terk etmiş de bu akıl almaz sahneyi izlesin diye onu geride bırakmıştı sanki. Duygusuz gözlerle etrafına baktı. Güvenli bir yer bulabilme ümidiyle birbirlerini çiğneyerek koşanlar, aynı güdüyle hareket ederek birbirine çarpan sürücüler, gözü yaşlı, şaşkın, korkmuş, kendisi gibi çaresizce bir köşeye yığılarak akıbetini beklemeye başlamış yaşlılar, gençler, çocuklar...

İhtiyarın elini bıraktı. Elini süs havuzuna soktu.

Ne güzel suyu hissetmek.

Artık hiçbir şey duymuyordu. Peş peşe gelen diğer üç patlamayı fark etmedi bile.

Neden ama? Neden? Ne oluyor? Bu kadın niye öldü? Koşuyorlar... Arabalar... Kahretsin, elbisem de mahvoldu... Ne güzeldi oysa. Kim bunlar? Ne istiyorlar bizden...? Hem niye bu insanlar artık bana bakmıyorlar? Güzel bulmuyorlar mı beni? Bu araba neden üzerime geliyor!

Durmuyor!

Neden?

Görmüyor musun beni?

Dur! Dur!

Camları filmli, plakasız siyah Grand Cherokee son anda fren yapsa da duramadı. Jessica'ya çarptı. Frenin etkisiyle elli metre kadar sürüklendi ve hemen hızlanarak uzaklaştı. Beyaz Saray'a uzanan geniş yeşil alanda yüz metre kadar ilerledikten sonra 15. Cadd'e girerek gözden kayboldu. Sabah koşusu yaparken bu kasırgaya yakalandığı her halinden belli olan genç bir adam yerde yatan Jessica'ya doğru koşmaya başladı. Kazayı görmüştü. Yaşanan büyük kıyametten kaçarken üzerine doğru gelen orta yaşlı bir adamı, ardından da toza bulanmış genç bir kızı sert hareketlerle iterek koşmaya devam etti. Sirenler, toz bulutu, çığlıklar. Kitlesel bir delirme hali yaşanıyordu. Adam usulca eğilerek genç kızın kalbini ve nabzını kontrol etti. Ölü bedene son bir gayretle kalp masajı yapmayı denedi.

– 1.2.3... 1.2.3... 1.2.3... Hadi! Cevap ver! Hadi!

Ancak adam Jessica'ya değil, bir şey aramışçasına etrafına bakınıyordu. *Hah, işte orada!* Binalardan uzak durulması çağrısı yapan birkaç polis arabası son sürat yanlarından geçti. Adam kızın öldüğüne ikna olunca durdu. Koşarak canını kurtarmaya çalışan kalabalığa karıştı. Uzaklaşmadan önce genç kızın elinden savrulup giden telefonu bulunduğu yerden ustaca bir hareketle almayı ihmal etmemişti. Cesetle arasındaki mesafeyi açarken, tüm hareketlerinin, bölgeyi tarayan ve birkaç gün içinde kayıtları didik didik edilecek güvenlik kameralarına tam da planlandığı şekilde yansıdığından emindi.

Başkent akıl almaz bir terör saldırısına maruz kalmış, panik almış yürümüş, herkes korkuyla canını kurtarmaya çalışırken, bir araba kontrolden çıkarak kaldırımındaki genç bir kıza çarpmış, cesur bir Amerikalı genç kızı kurtarmayı denemiş ama çaresiz kalınca, o da canının derdine düşüp peş peşe patlayan bombalardan kaçmıştı. Kayıtları inceleyen görevliler yaşanan dehşetin yanında bu gayet olağan kazanın üzerinde bile durmayacaklardı. Duygulanarak izleyecekleri yardımsever Amerikalının, o kıyamet gününün bir numaralı deliliyle birlikte uzaklaştığını asla bilemeyeceklerdi.

AYNI GÜN

Aynı dakikalar / Ankara

– Leylek 1 aktif, diye fısıldadı Cohen.

Sırtındaki devasa turist çantası, çok cepli arazi şortu, saçlarını kapatan bandanası ve bir kenarda bekleyen bisikletiyle tipik bir maceracı orta yaşlı turist olmuştu. Çantasının üzerindeki minik Türk bayrağı ve İstanbul baskılı tişörtüyle fazlasıyla sempatikti. Boynunda devasa bir fotoğraf makinesi asılıydı.

Cohen ve ekibinin Ankara'ya geliş şekli, Mossad'ın taktik değişikliğinin bir sonucuydu. Ocak 2010'da Hamas komutanlarından Mahmut el Mabuh'u Dubai'de öldüren on bir kişilik Mossad suikast timinin güvenlik kameralarına yakalanması ve sahte pasaportlarla ülkeye giriş yaptıklarının anlaşılmasıyla patlak veren skandalı kimse unutmamıştı.

Bir süre önce Başbakan Erdoğan'ın korumaları ve resmi heyetinden oluşan konvoy, şehir içi ve dışında yüksek hızda güvenlik sorunu yaşadığı için küçültülmüş, basın mensuplarının araçlarıyla Başbakanlık danışmanlarının araçları da konvoydan çıkarılmıştı. Konvoyun hareket kabiliyetini ve güvenliğini arttırmayı hedefleyen bu önlem, Cohen'in işini kolaylaştırıyordu. Olası hedeflerin sayısı ne

kadar azsa, büyük balığın tespiti de o kadar kolay olacaktı. Emirler kesindi. Görsel temas olmadıkça düğmeye basmayacaktı.

Başbakanlık binasının çatısındaki keskin nişancılar ve yakın korumalar olağanüstü dikkatliydi. Ama bu dikkatleri neredeyse beş yüz metre kadar uzakta, Güven Park'ın karanfilcilere yakın tarafında, ağaçlardan birinin altında çiçek böcek fotoğrafları çeken Cohen'i fark etmelerine yetmiyordu. Deneyimli ajan, doğa âşığı turisti oynadığı son yarım saat içinde devasa objektifini bir kez bile Vekâletler Caddesi'yle, üzerinde karanfilcilerle Balgat dolmuşlarının bulunduğu sokağın arasında kalan Başbakanlık binasına çevirmemişti. Buna gerek de yoktu zaten. Ağaçlara baktığı zaman tek gördüğü, binanın çıkış kapısıydı. Mossad'ın teknoloji masası tarafından geliştirilen şaşı objektifle görmesi gereken yere doğrudan bakmasına lüzum kalmıyordu. Yanı başındaki simitçi, İsrailiyi yüzündeki yılışık ifadeyle süzerken, Cohen daldaki kuşu çeken bir turist için fazla dikkatli bir şekilde kapıyı izliyordu.

Başbakan Erdoğan ve etrafındaki devasa kalabalık tam da Menora'nın bildirdiği zamanda koşar adım Başbakanlık binasından çıkarak arabalara doğru hareketlendi. Başbakan'ın kapıdan çıkıp arabasına binmesi en fazla beş saniye sürüyordu. *Sadece beş saniye*, diye mırıldandı Cohen. Alnı terlemişti.

İşte! Gel bakalım Bay Erdoğan!

Uzun boylu Başbakan'ı tam zamanında fark etti. Objektifteki 'yüz tanıma' yazılımının kendisini uyarmasına gerek bile kalmamıştı. Objektifin dijital ekranındaki küçük kırmızı kare hedefin yüzüne oturduğunda yeşile dönüştü. Mekanizmadaki nişanlayıcı aktif hale geldi. Erdoğan'ın bindiği zırhlı araç yeşil karenin içine girer girmez, Cohen deklanşöre bastı. Objektiften çıkan lazer ışını aracı işaretledi.

– Leylek 1... Av kafese girdi.

Kulaklığını belli belirsiz bir hareketle çıkarıp derin bir nefes verdi. Bundan sonrası teknolojiye ve zamanlamaya kalmıştı. Halen kendisine manasızca sırtıtmaya devam eden simitçiden bir simit aldı. Lokmasını çiğnerken gözleriyle bulutsuz gökyüzünü tarıyordu.

Avcı her an gelebilirdi.

Akdeniz / 30 dakika öncesi

İsrail hava kuvvetlerine ait *Avcı*, 12 bin metre yüksekte son sürat süzülerek Antalya üzerinden Türk hava sahasına girdi. Necef Çölü'ndeki üstün 45 dakika önce havalanmıştı. Predator C olarak da bilinen bu insansız hava aracı, güçlendirilmiş jet motorlarıyla saatte 1000 km hızla seyrediyordu. İsraililer onu benzerlerinden iki kat daha hızlı hale getirmeyi başarmıştı. Kilometrelerce yüksekteki Tecsar askeri uydusu *Avcı*'yı tespit edip rotasını Ankara'ya doğrulttu. Avını tespit edene kadar onu Tecsar yönlendirecekti. Maviye çalan gri gövdesiyle bu yükseklikte kimsenin onu çıplak gözle görmesi mümkün değildi. Radarlar tarafından tespit edilemeyen Predator C, kendisini hayalet uçak sınıfına sokan tasarımıyla mükemmel bir cinayet aletiydi.

Görünmez, acımasız ve hızlı bir cinayet aleti.

Ankara / 17.13

(Washington DC / 10.13)

Atatürk Bulvarı'nı hınca hınç dolduranlar, belli belirsiz bir ıslık sesi duyular. Gökyüzüne baksalar da bir şey göremediler. Belli belirsiz bir hava dalgası yüzlerini yalayıp geçti. Ardından yırtılmayı andırır tiz bir patlama sesi geldi. *Avcı*'nın motorlarının sesi daha yeni geliyordu. Ankaralılar, titreyen camlara ve vitrinlere şaşkınlıkla bakarken, titanyum gövdeli kuş bir anda Güven Park'a daldı. Konvoya yöneldi. Elektronik gözleri Cohen'in işaretlediği zırhlı aracı Vekâletler Caddesi'ne çıkmasına on metre kala yakaladı. Aynı anda Necef'teki üste bulunan pilot da önündeki ekranda konvoyu gördü. *Avcı*'nın görsel temasa ihtiyacı yoktu ama hiçbir şey şansa bırakılmamıştı.

Aşıl'i topuğundan vuracaklardı.

Pilot hiçbir tereddüt duymadan düğmeye bastı. *Avcı*'nın kanatlarından fırlayan her biri ellişer kiloluk iki AGM-114 Hellfire* füzesi, zırhlı araca doğru süzölmeye başladı. Metal metalle buluştu. Kulakları sağır eden bir patlamayla ortalık cehenneme döndü.

Necef'teki pilot metalik sesiyle konuştu:

* Cehennem Ateşi

– Aşıl'ın topuğu vuruldu. Avcı, Bir Numara'nın peşinde.

İnsansız hava aracı, İsmet İnönü Bulvarı ve Meclis'i geçip geniş bir açılı çizerek sola yattı. Büyük bir iştahla yeni avına koşuyordu. Kaila, yüz yirmi beş metrelik Atakule'nin tepesindeki seyir platformunda sahneye çıkacağı anı bekliyordu. Hedefi olduğu yerden apaçık görebiliyordu. Şehrin ortasındaki patlamayı duyar duymaz harekete geçti. Platformdaki ziyaretçiler şaşkın bakışlarla patlama noktasına odaklanmıştı. Kaila avucundaki minik kumandanın düğmesine bastı. Kuleye çıkmadan önce ana elektrik paneline yerleştirdiği minik plastik patlayıcı, çok fazla ses çıkarmadan 'pof'ladı. Elektrik sisteminin devre dışı kalmasıyla birlikte kendi etrafında ağır ağır dönen seyir platformu durdu. Tam o anda Kaila, üzerlerinden geçen Avcı'nın uğultusunu fark etti. Platformdaki şaşkın kalabalık endişeyle çıkışı koştı. Olduğu yerde kıpırdamadan duran kadının sırt çantasından devasa objektifli bir fotoğraf makinesi çıkardığını kimse görmemişti bile. Rüzgârdan savrulan kıvrıkcık siyah saçlarını seri bir hareketle tepesinde toplayıp son bir kez daha etrafını kolaçan etti. Koca platformda tek başınaydı. Gözlerini kapayıp patlamaların ardından ölüm sessizliğine bürünen şehri dinledi. *Sirenler, sadece sirenler.*

Kritik iki dakikaya girmişti. O, bir şekilde yüzünü gösterecekti, biliyordu. Kendisini Necef'e bağlayan minik kulaklığını bir kez daha kontrol etti. Kamerasını kavrayıp platformun kenarına tüfek gibi yerleştirdi. Şimdi vizörden hedefi tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. Nefesini tuttu. Kendi kalp atışlarını duyuyordu.

Nerdesin be adam!

Hadi! Göster yüzünü!

Giriş...

Birinci kat...

Burası kabul katı olmalı...

Hayır, o da değil!

Kaila hedefini ararken, ekrandaki küçük kırmızı kare, vizöre girenlerin yüzünü içine alarak tek tek tarıyor ama bir türlü yeşile dönmüyordu.

– Leylek 2 aktif. Avlağı görüyorum ama Av görünmüyor, olumsuz!

– Avcı bir kez daha turlayacak. Odaklanın, dedi Necef'teki pilot. Gözünü vizörden ayırmayan Kaila sert esen rüzgârın yüzünde tokat gibi patladığını hissetti. *Kahretsin, bu hesapta yoktu işte!*

– Leylek 2... Rüzgâr çıktı burada.

– Fark ettik. Avcı uçuyor, sorun yok. Hedefi görmeye çalışın.

Kadın, objektifi kavrayan parmaklarının üşüdüğünü endişeyle fark etti. Türklerin eli kulağında olmalıydı.

Hadi... Hadi... Çık ortaya!

Rüzgâra rağmen yukarıda turlayan Avcı'nın uğultusunu net olarak duyabiliyordu. Ama tek duyduğu o değildi. Adeta havayı tokatlayarak yaklaşmakta olan sesin Super Cobra saldırı helikopterine ait olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Bak sen! Türkler erken uyandı...

Başbakanlık korumalarının “Havadan bir şey geldi” demesiyle hava kuvvetleri harekete geçmişti. Birkaç dakika içinde Etimesgut'taki Güvercinlik Üssü'nden havalanan Super Cobra, şimdi ne olduğunu bilmediği gibi, radarda da göremediği düşmanını arıyordu.

– Leylek 2... Saldırı helikopteri civarda.

– Hedefe odaklanın. Bir atış şansımız daha olabilir mi, emin değilim.

– Leylek 3 aktif... Avı göremiyorum. Olumsuz!

Kapıdaki güvenliğin dikkatini çekmeden içeri süzülme için bir hayli uğraşan Gilad'ın sesiydi bu. Nefes nefese kaldığı telsizden bile belli oluyordu. Ziaür Rahman Caddesi'ne bitişik ve hedefi olabildiğince net gören askeri lojmanlardan birinin çatısına mevzilenmeyi başarmıştı. Şimdi hedefin batısında kalan Atakule'nin tepesindeki Kaila ile doğusundaki Gilad, tıpkı planladıkları gibi, Bir Numara'yı kısıp almışlardı.

– Leylek 3. Helikopter pisti tam önümde, hareket yok.

Başbakanlarına saldırdık ama adamlar halen onu burada tutuyor! Bindirsenize şu adamı helikoptere!

Gilad'ın iç sesini gökyüzünü yırtan bir takırtı susturdu. Her iki Gidon ajanı da sesin ne anlama geldiğini biliyordu. Kollarını kıpırdatmadılar. Vizörleriyle yekvücut olmuşlardı. Cobra, görsel temas sağladığı Avcı'yı 20 mm'lik üç namlulu otomatik topuyla vurmaya çalışıyor, daha hızlı olan Avcı, helikopterin kendisine kilitlenmesine fırsat vermiyordu.

Savaş helikopterinin otomatik topu, gökyüzünün sessizliğini o ürkütücü inlemesiyle bir kez daha yırttı.

Tarrrrrrrrrt... Tarrrrrrrrrt...

Yıldızevler Mahallesi sakinleri, evlerinin camlarını inleyen motor seslerine ve gökyüzünden yağan mermi kovanlarına ancak birkaç saat sonra bir anlam verebilecekti. Gökyüzündeki kovalamacayı film gibi izliyorlardı. Helikopterle Güvercinlik Üssü arasında yoğun bir telsiz trafiği yaşanıyordu.

- Hocam, peşindeyiz ama çok zor... Olumsuz... İnsansız hava aracı olduğu kesin... Bildiğimiz modellerden farklı. Çok daha hızlı!
- Sizi görüyoruz ama o radarda görünmüyor.
- Doğrudur... Doğrudur... Bizim radarda da yok.
- Mevki bildirin.
- Dikmen Vadisi üzerinden geniş bir yay çiziyoruz. Göz teması devam ediyor.
- Size ateş açtı mı?
- Hayır hocam, hayır! Temas yok. Bir şey arar gibi daireler çiziyor.
- Başbakanlık’a saldırmış.
- Anlaşılmadı hocam.
- Başbakanlık’a saldırmış.
- ...

Kokpitteki bir anlık sessizliğin ardından bir süredir Avcı’yı indirmek için ter döken nişancının sesi duyuldu:

- Hocam, bu Köşk’e saldıracak!
- Yakaladım, diye bağırdı Kaila aynı anda.

Köşk’ün birinci katında koşturan korumalar arasından Cumhurbaşkanı Gül’ün yüzünü içine alan kırmızı kare, bir anda yeşile döndü. Kadın deklanşöre bastı. Simon Bolivar Bulvarı üzerinden dalışa geçip burnunu Köşk’e veren Avcı, bir kez daha ateş kustu. Her biri yüz yirmi dokuz kiloluk sığınak delici iki GBU-39, birkaç saniye içinde Köşk’ün duvarlarından içeri girdi. Avcı tırmanırken helikopterdekiler, Çankaya Köşkü’nün idari binasının alev topuna dönüştüğünü dehşetle fark ettiler.

- Köşk vuruldu... Tekrar ediyorum, Köşk vuruldu.

– Anlaşıldı... Anlaşıldı.

- Akıncı'dan F-16 gelsin hocam. Destek lazım!

– Anlaşıldı, F-16’lar havada! Havada!

Tam o sırada nişancı heyecanla bağırdı:

– Kilitlendik!

Her ikisi de dikine tırmanışa geçtiği için süratlen düşünce helikopterin Avcı'ya kilitlenmesi bir anlığına mümkün olmuştu. Nişancı, *Bismillah* nidasıyla füzeleri yolladı. Aynı anda fırlayan iki AIM Sidewinder 9, hayalet uçağın peşine düştü. Aletin motorundan çıkan sıcaklığı takip eden füzeler, arkalarında bıraktıkları izle Ankara semalarında şekiller çiziyordu. Gözünü vizörden ayırmayan Kaila, bir kısmı alevler içindeki Köşk'ü izlese de, görüş açısı dışında kalan füzelerin ışıltısı andırır sesini duyabiliyordu.

– Leylek 1. Avcı ateş altında.

– Tamam... Siz pozisyonunuzu koruyun. Bir Numara'yı görebiliyor musunuz?

– Leylek 1. Patlamadan kurtulduğunu sanmıyorum. Alevler görüşümü kısıtladı.

- Leylek 2. Hareket yok. Olumsuz.

- Zaman azalıyor. Hava desteği gelebilir. Bir dalış daha yapacağız, nişanlı ya da nişansız.

Av köpeği gibi hayalet uçağın ısınısını takip eden füzeler aradaki mesafeyi kapatırken, Avcı, tırmanma üst limitine ulaşmadan ani bir manevrayla sola yattı. Yunanistan Büyükelçiliği'ne doğru büyük bir süratle dalışa geçti. İnsansız uçağın bu manevrasını tahmin ederek önünü kesmeyi hesaplayan Super Cobra, füzelerini ateşledikten sonra Mahatma Gandhi Caddesi'ni içine alan bir yay çizmeye başlamıştı. Pilot birkaç saniye içinde uçağın tam önlerine düşeceğini hesaplıyordu.

Tam da öyle oldu. Otomatik top tekrar alev kustu:

Tarrrrrrrrrrrt! Tarrrrrrrrrrrt!

Avcı, yere çok az bir mesafe kala aniden sağa yattı. Mermiler ıskala-
dı. Avcı Seğmenler Parkı'na yöneldi. İnsansız hava aracının bu ani
manevrasına ayak uyduramayan füzeler burunlarını doğrultmaya
fırsat bulamadan elçiliğin önündeki açık araziye yapıştı.

Gökyüzü bir kez daha kızıla boyandı.

Helikopter pilotu inledi:

- Hocam, olumsuz. İsabet yok. Alet hızlı! Çok hızlı!
- F-16’lar gelsin, F-16’lar!

Aynı anda Kaila’nın sesi Necef’te yankılandı:

- Leylek 2... Hedef işaretlendi!

Kaç canlı bu adam be!

Helikopter pilotu çıldırmış gibiydi.

- Hocam *insansız* tekrar dalışa geçecek.
- Konumunu bildirin.
- Seymenler’de! Seymenler’de! Tekrar vuracaksa ya Uğur Mumcu’dan ya da Çetin Emeç’ten döner!

Tam o sırada önce keskin bir ısıklık sesi, ardından da gökyüzünün yırtılmasını andırır büyük bir gürültü duyuldu.

- Leylek 2... Hava desteği geldi. İki F-16 sanırım. Tekrar ediyorum, hedef işaretlendi, dedi Kaila.
- Leylek 3, dedi çatıdaki Gilad. Ben de işaretledim!
- Anlaşıldı. Siz pozisyonda kalın. Ateşlemeye 20 saniye!

F-16’ların Avcı’nın peşine düşmesiyle Super Cobra boşa çıkmıştı. Cinnah Caddesi’ni enine keserek Dikmen istikametinde ilerlerken pilot ve nişancı, parçaları birleştirmeye çalışıyordu.

- Abi, alet kör atış yapmıyor. Ayaklı nişancıları olmalı.
- Doğrudur, doğrudur. Nokta atışı yapıyor! Bize de ateş açmadı!
- Lazerli bir şeyler kullanan.
- Evet, evet... Köşk’ü net görebilen...
- Yüksek...
- ...
- Atakule abi!

Helikopter, Portakal Çiçeği Caddesi üzerindeki evlerin camlarını zangırdacak kadar alçaktan dönüp burnunu Atakule’ye verdi. Çatıdaki Gilad, vizöründen Abdullah Gül’ün yüzünü gördüğü sırada, soğukkanlı ama hızlı korumalar, Cumhurbaşkanı’nı, konutun elli metre arkasındaki atom sığınağına götürmeye çalışıyordu.

Necef'teki pilotla, Avcı'ya kilitlenmeyi başaran F-16 pilotu, aynı anda düğmeye bastı. Önce Avcı'nın fırlattığı lazer güdümlü iki GBU-12 Paveway II, Köşk'ün arka kısmına, F-16'nın fırlattığı iki akıllı füze AIM-120 AMRAAM'sa bir saniye arayla Avcı'ya yapıştı. İnsansız hava aracı infilak edip alev topuna dönüştü. Parçaları Reşit Galip Caddesi'ndeki arabaların üzerine yağarken, Köşk ikinci kez patlamalarla sarsıldı.

Kaila olan biteni vizöründen izliyordu. Arkasında siyah bir duman bırakarak yere çakılan Avcı'yı gördü.

– Leylek 2, Avcı öldü, av bitti!

Objektifi tutan parmakları gevşedi. Kulaklığını çıkardı. Alevler içindeki Köşke son bir kez daha bakmak için gözünü vizöre yapıştırdı. Gözbebekleri bir anda kocaman oldu.

Tanrım!

Gördüğü son şey, Super Cobra'nın alev kusan topu oldu.

10 dakika öncesi

MİT Müsteşarlığı / 17.00

– Sürekli haklı çıkmak zorunda mısın sanki Jack, diye söylendi Sibel. Neredeyse iki saattir aynı cümleyi tekrarlayıp duruyordu. Simidinden bir ısırık, çayından bir yudum aldı. Aldığı haberi hazmetmeye çalışıyordu. İstanbul'daki komiser sabahın köründe de olsa -nihayet- aramış ve Şahap'la ilgili gelişmeyi bildirmişti. Dediğine göre adam işsiz güçsüz bir berduşun tekiydi! Casus olduğunu destekleyecek en ufak bir bulgu dahi yoktu. Komiser, Sibel'in ısrarlı sorularına rağmen ulaştıkları bilgilerin sağlamlığından emin olduğunu söylemişti. Ama yine de soruşturmayı sürdüreceklerdi. Sibel, komisere berduşluğun, adamın gizli faaliyetlerini perdelemede kullandığı bir görüntü olabileceğini söylese de, içten içe Jack'in haklı olduğunu biliyordu. *Adam Şahap değildi.*

Birileri onlarla oynuyordu, kesindi. Öfkelendi. Simitten büyükçe bir ısırık daha aldı. Kumandayı alıp amaçsızca kanalları turlamaya başladı. Evlilik programlarındaki saçmalıklarla kafasını dağıtabileceğini düşündü. Tam o sırada ofis telefonu çaldı.

Allah'ım, bir kötü haber daha olmasın lütfen!

Zaplamaya ara vermeden telefona cevap verdi.

Beyrut'tan Aysel'in sesini duyduğuna inanamıyordu.

Hepsi bugünü mü buldu!

Kadın sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu.

– Evet şefim, eminim. Kızın adı Talin... Ermeni'ymiş. 1915'te Beyrut'a kaçan ailelerden birinin kızıymış!

– ...

Sibel, Aysel'in söylediklerine şaşırmaya vakit dahi bulamadı. Telefon elinde öylece kalmıştı.

Artık Aysel'i duymuyordu.

Telefonu elinden düşürür gibi bıraktı.

Boş gözlerle önündeki televizyondan akan alt yazıları okuyor, ama bir anlam veremiyordu:

Amerika saldırıya uğradı... Washington'da patlamalar...

Bu da ne demek oluyordu şimdi?

Washington'da bombalar mı patlamıştı?

Kanal değiştirdi.

Hepsinde aynı şey vardı!

– Aman Allah'ım, diye güçlkle kekeledi.

Aynı anda ofis telefonu çaldı.

Diğer odalardaki telefonlar da hep birden çalmaya başlamıştı.

Ne oluyordu?

Telefonu açtı.

Ne? Başbakanlık saldırıya mı uğramıştı?

Allah'ım, neler oluyor böyle! Başbakanlık... Amerika'da bombalar...

Suudi Arabistan...

Koridorlarda hummalı bir koşuşturma başlamıştı. Diğer odalardan yükselen şaşkınlık nidalarını duyabiliyordu. Göğsü körük gibi inip çıkmaya başladı. Dudakları kurudu. Jack'in korktuğu olmuştu!

O da ne? *Helikopter sesi?*

Ayağa kalkıp camdan dışarı baktı. Bir şeyler görmeye çalıştı. Ama hayır, sadece helikopterin sesini duyuyordu. Tekrar televizyona döndü. Washington Anıtı'ndan dumanlar çıktığını gördü.

Nereye bakacağını şaşırmıştı.

Elleri mi titriyordu?

Galiba bütün dünya saldırı altındaydı. Bir şeyler yapması gerekiyordu ama ne? Telefonlar yine hararetle çınlamaya başladı. Korkarak açtı.

Ne? Köşk de mi vurulmuştu!

– Allah'ım, neler oluyor! diye inledi.

Diğer bürolar da karışmıştı. Evet, orada durmamalıydı. Dışarı çıkıp bir şeyler yapmalıydı. Birden camlar zangırdadı. F-16'lar?

Allah'ım, aklımı kaçıracam! Savaş mı çıkıyor yoksa!

Çekmeceden silahını alıp beline taktı. Neden yaptığını bilmiyordu ama şimdi kendini daha iyi hissetmişti.

Güvende. Güçlü.

Koşarak lavaboya gitti. Yüzünü yıkadı. Derin derin nefes aldı. Cep telefonu çalıyordu. Koşarak odasına döndü. Bir felaket haberi daha kaldıramazdı. Korkarak açtı. Zeynep'ti bu.

– Amirim, galiba kötü bir şeyler oluyor, bilmiyorum ama o iki kadının kim olduğunu nihayet tespit ettim!

Civa?

– Hemen söyle!

– Biri Fransız, elli yaş...

– Geç onu, diğeri?

– Amerikalı. Adresi Ankara. Kırk yaşında. Türkiye'de sabıkası yok. Ve sık sık Ankara-Adana arası uçuyor.

Zeynep'in söylediği adresi aceleyle not etti. Gözü halen televizyondaydı. Amerika'dan gelen görüntüler giderek daha akıllı almaz bir hale bürünüyordu. Ama Sibel şoku atlatmıştı. Elleri artık titremiyordu. Telefon bir kez daha çaldı.

– Evet?

– ...

– İnsansız uçak mı?

– ...

– Her ikisine de?

Telefonu kapadı. Zihninde binbir teori uçuşuyordu. İnsansız uçakla kim Ankara'ya saldırabilirdi?

İran?

Yoksa ANKA'yı...?

Ya da Jack'in korktuğu gibi İsrail?

Peki Amerika'ya kim saldırmıştı?

Sanki görünmez bir el boğazını sıkıyordu. Düşüncelerini bir türlü mantıklı bir sıraya sokamıyordu. Sanki beyni erimiş, kafatasının içinde bulamaç gibi sağa sola gidip geliyordu. Jack'le konuşmalıydı hemen! Sesini duymalıydı. O zaman kendini daha da güvende hissedecekti. Teorilerinden şüphelendiği için ona bir özür borçluydu. Odasından süratle çıktı. Koridorda Ercüment Baba'yla burun buruna geldiler. Telaş içindeki adamın bir şey söylemesine izin vermeden, – Baba, kapatılacak bir hesabım var, deyip koşarak garaja indi. Jack'in telefonu cevap vermiyordu.

Dünya başımıza yıkılıyor, kimbilir neyle boğuşuyordur?

Kötüler harekete geçmişti. Durmanın zamanı değildi.

En azından birini nerede bulabileceğini biliyordu.

AYNI GÜN

Dongola - Sudan / 17.45

(Washington DC / 09.45)

(Ankara / 16.45)

Külüstür klimalar şehir merkezindeki Lord Hotel'in kasvetli lobisini homurdanarak serinletiyordu. Genç resepsiyonist Abdullah'ın içi geçmek üzereydi. Kapıya bağlı çingırağın çınlamasıyla kocaman siyah gözlerini kırıştırdı. Açılan kapıdan içeri sıcak toprak ve araba lastiği kokusu hücum etti. Abdullah elinde kocaman bir muz heveniyle içeri giren adama artık otomatikleşmiş bir sırıtışla inci dişlerini sergiledi. Arkadaşları adama *Sarışın* diyordu. Üç arkadaşıyla birlikte bir hafta önce otelin en üst katındaki dört odayı da tutmuşlardı. Adamların birbirlerine lakaplarıyla seslenmelerini tuhaf bulsa da üzerinde durmamıştı Abdullah. Bahşiş konusundaki cömertlikleri bütün şüphelerini öldürmüştü. Bu yüzden otele pasaportsuz kayıt yaptırmalarını pek de sorun etmemişti. Kimsenin mecbur kalmadıkça hatırlamadığı bu şehrinkimsenin mecbur kalmadıkça konaklamadığı bu oteline, yabancılar zaten pek uğramazdı. Otel daha çok Nil üzerinde taşımacılık yapan küçük bütçeli Arap tüccarların, şehre mallarını satmaya inen ama köylerine kalkan son otobüsü kaçıran gariban çiftçilerin ve Afrika'da bolca rastlanan

karanlık yüzölçü paralı askerlerin uğrak yeri idi. Sarışın ve arkadaşları, söylediklerine göre, düşük bütçeli belgeseller yayınlayan bir Avrupa kanalı için Afrika konulu bir çekim yapıyorlardı. Abdullah bir belgesel için devasa bir çanak anteni her daim güneşten cayır cayır yanan çatıya yerleştirmelerine şaşırsa da yağlı müşterileri sorularla bunalmanın aptalca olduğunu bilecek kadar zeki idi.

– İçimiz dışımız muz oldu bu Allah'ın belası yerde!

Muz hevingini yatağı üzerine atan Sarışın'ın söylenmesi karşılık bulmadı.

Tavandan sarkan yorgun bir pervanenin altında çalışan diğerleri, önlerine aldıkları envai çeşit aletle meşguldü. Sarışın bir kez daha odayı kolaçan etti. Birkaç dizüstü bilgisayar, disk okuma cihazları, biri oldukça büyük olmak üzere iki monitör, belli belirsiz inleyerek çalışan oldukça gelişmiş iki jeneratör, şarj olmaya bırakılmış uydu telefonları, odanın açık penceresinden çatıya uzanan birkaç kablo, biri büyük diğeri küçük olmak üzere ağızları açık pencereden gökyüzüne çevrilmiş iki portatif çanak anten.

Duvara devasa bir harita yapıştırılmıştı. Harita, dünyanın etrafında turlayan yüzlerce ticari uyduyu yörüngeleriyle birlikte gösteriyordu. Büyük oyun için her şeyleri hazırdı.

– Zavallı Afrika... Heba olan hayatlar, dedi Sarışın iç çekerek. Pencerenin önünde dikilmiş duygusuz bakışlarla daha önce hiç görmediği meyveleri üç kuruşa satabilmek için birbirlerini çiğneyen yorgun, bakımsız ve sırtları çocuklu kara tenli kadınları, onların sıkı pazarlıkçı müşterilerini, baldırı çıplak çekçekçileri, pazarın üzerinde uçuşan karasinek bulutunu, mütevazı tezgâhların altlarında amaçsızca dolaşan aç kedileri izliyordu.

– Umurumda bile değil. Bir saat sonra macera bitiyor. Ver elini Jamaika, dedi Şişko. Sonrasında izimizi bile bulamayacaklar!

– Son on dakika, dedi Sarışın.

Odadaki monitörlerden birinin ekranında beliren dijital saat, on dakikadan geri saymaya başladı.

– Beyler dikkatli, çok dikkatli. Odaklanın. Tıpkı provalardaki gibi. Hata yok!

– Hata yok, diye tekrarladı diğerleri.

Cihazlar aktif hale geldi.

– 7 dakika!

– 1 numaralı anten aktif!

– Yedek antenler aktif!

– Sinyal kesici aktif!

Dongola sakinleri, o gün kırk dakika boyunca radyo, televizyon ve telefonlarının neden çalışmadığını asla öğrenemeyecekti.

– Yedek sinyal kesici beklemede!

– Soğutucular aktif!

– Yedek jeneratör aktif!

– Beyler, şu an resmen dış dünyayla irtibatımız kesildi, dedi Cüce. Sarışın, sürgülü pencereyi kapadı. Perdeleri çekti. On gün önce Menora'nın Stockholm'de kendisine verdiği küçük metalik kutuyu açtı. İçinden çıkardığı gümüş renkli flaş diske, elinde değerli bir elmas tutuyormuşçasına hayranlıkla baktı.

– İşte küçük arkadaşımız burada.

Hepsi kendi alanında uzman olan diğerleri bir an bu bakışa ortak oldu.

– Bu mu, diye sordu Şişko.

Hayatında ilk kez flaş disk görüyor gibiydi.

– Bu, dedi Sarışın, hayatımızı değiştirecek namussuz bu!

– Beş dakika!

Sarışın, diski, ekranı en büyük olan bilgisayarın USB girişine bomba imha ekiplerinde görülen bir hassasiyetle soktu. Yumuşak bir *klık* sesi duyuldu. Diskin üzerindeki ışıklar yanıp sönmeye başladı. Ekrandan gözleriyle takip edemeyecekleri bir hızla, birtakım rakamlar akmaya başladı. Diskten bilgisayara akan veriler, fiber kablolardan bir numaralı antene, oradan da çarşaf gibi mavi gökyüzüne sinyal olarak yayıldı. Sinyaller, toprak sokakları, kurak bahçeleri, kahve-rengi damlı evleri ve yanı başından sicim gibi uzanan Nil nehriyle Dongola'yı beş yüz seksen kilometre yukarıdan izleyen Hint askeri uydusu Cartosat 2'ye ulaştı. Uydunun Bangalore'deki izleme istasyonu ile bağlantısı bir anda kesildi. Hintlilerin tek şanssızlığı, o an için sadece Cartosat 2'nin, Sarışın ve adamlarının istediği zamanda istediği noktadan geçiyor olmasıydı.

– Kuş kafese girdi, diye bağırdı Sarışın.

Elektronik aletlerin vınlaması ve soğutucuların uğultusu haricinde çıt çıkmıyordu. Şişko'nun önündeki ekranda bir harita belirdi.

Üzerindeki boylam çizgilerinin kırmızı, enlemlerinse mavi renkte görüldüğü üç boyutlu bir dünya haritasıydı bu. Ağır ağır dönen küreciğin etrafında milimetrik olarak hareket eden yüzlerce küçük noktacık, yeşil renkte yanıp sönerek ekrandan göz kırpyordu.

– Beyler... İşte karşınızda zavallı dünyamız ve onun boğazına yapışmış uydular ordusu!

– Üç dakika!

– Top sende Şişko, diye bağırdı Sarışın.

Şişko, gözlerini kısıp elleri klavyede ekrana odaklandı. Uydu şimdi diğerlerinin aksine turuncu görünüyordu. Hayatlarını değiştirecek o minik noktaya baktı.

İşte buradasın. Gel bakalım babaya... Hadi oğlum, ha gayret... Güzel kızlar, rom ve Jamaika sahilleri aşkına!

Ekranda açılan bir kutucuğa neredeyse nefes almadan girdiği rakamlar, sonsuz kombinasyonlar şeklinde kendi kendini üretmeye başladı. Sayılar o kadar hızlı değişiyorlardı ki neredeyse düz bir çizgi halini almışlardı.

Ekran bir anda dondu.

Ve bir mesaj yanıp sönmeye başladı:

GİRİŞ KODU DOĞRULANDI

Şişko tuttuğu nefesini bırakıp sevinçle küfrü bastı!

Uyduyun kumandasını ele geçirmişlerdi. Ekranda dijital bir kontrol paneli belirdi.

– Bir dakika!

Kontrolü Sarışın aldı. Yakın gözlüklerini taktı. İfadesiz bir yüzle ekrandaki paneli ve üzerindeki verileri süzüyordu. NASA'dan kovulana kadar geçirdiği on beş yılda bunun gibi binlercesini görmüştü. Bir an ortamdan koptu. Onca deneyimine, gece gündüz köpek gibi çalışmasına rağmen kendisini terfi ettirmedikleri gibi bir de itirazı üzerine kovmuşlardı. Beyaz Saray danışmanı olan kardeşi Mark bile kurtaramamıştı onu. Ama işte şimdi ne zamandır beklediği o an gelmişti.

Evet beyler, bakalım kim daha iyiymiş? O torpilli o... çocuğu mu yoksa ben mi? Göreceğiz!

Mekanikleşmiş hareketlerle ekrandaki panelin üzerinde bazı rakamları değiştirdi. Soluğunu tutup *Enter*'a bastı.

Kilometrelerce yukarıdaki elektronik kuşun jet motoru harekete geçti.

– On saniye!

– Hadi yavrum, hadi!

Uydunun motoru iki kez alev kustu.

Sayaç sıfırlandı.

Adamların neredeyse içine düştüğü ekranda yanıp sönen bir uyarı daha belirdi:

MANEVRA KABUL EDİLDİ UYDU YÖRÜNGESİ BAŞARIYLA DEĞİŞTİRİLDİ

Bingo! Uydu tam zamanında *Hint Okyanusu Bölgesi*'nden *Atlantik Okyanusu Bölgesi Batı*'ya geçmişti. Üç boyutlu harita üzerindeki turuncu nokta şimdi farklı bir çizgi üzerinde ilerliyordu.

Şişko tekrar sahnede idi.

– Şimdi CIA'deki o budalalara kimin patron olduğunu gösterelim! Kalın etli parmaklar bir kez daha tıkırdadı. Ekranda bu kez uydunun üç boyutlu görüntüsü belirdi. Şişko klavyeyi dövdükçe, uydunun anteni dönüyordu. Antenin kapsama alanına giren Kuzey Amerika'daki uydu takip merkezleri ekranda liste halinde akmaya başladı.

Nova Scotia... Cavalier... Thule... Eglin... Sororro... Cape Cod... Millstone...

– Millstone'u seç, dedi Sarışın.

Şişko denileni yaptı. Millstone'un yanında açılan minik kutucuktan diğer üçünün anlam veremediği onlarca isim akarken bu kez Sarışın, aralarından OEEO'yu seçip tıkladı.

– OEEO'ye* sinyal akışı başladı beyler!

Aynı saniyelerde Washington'ın patlamalarla altüst olduğundan hiçbirinin haberi yoktu.

– Bu OEEO de neyin nesi, diye sordu biri.

– Ne olacak, CIA'in çocukça kod isim merakı. *Gözlerimiz Düşmanlarımızın Üzerinde* manasına geliyor, dedi Sarışın nefret dolu bir tonla.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından ekranda yeni bir ışıklı çerçeve açıldı:

* Our Eyes on Our Enemies

CIA

CASUS UYDULAR DİREKTÖRLÜĞÜ

– Bingo, diye bağırdı Sarışın bir kez daha. Ekrandaki giriş şifresi isteyen kutucuğu göstererek Şişko'ya döndü.

– Bizi içeri sokman için altmış saniyen var evlat! Bir saniye fazla değil, altmış! Aksi takdirde öldüğümüzün resmidir!

Şişko, alnında biriken teri sildi. Dizüstü bilgisayarından çıkan USB kablusunun diğer ucunu ana bilgisayara taktı. Dizüstünün ekranı bir anda kırmızıya döndü. Büyük monitördeki renkli çerçevenin üzerindeki saniyeler geriye doğru akmaya başladı. Şişko bir tuşa bastı. Binlerce rakam ve harf ekranı doldurdu.

Odada tam anlamıyla elektronik bir cümbüş yaşıyordu!

– Ne halt oluyor şimdi?

Anten'di bu. İlk kez sesi çıkmıştı.

– Casus Uydu Kontrol Merkezi'nin ana kumanda bilgisayarına sızmaya çalışıyorum, dedi Şişko.

Tedirgindi.

– Son otuz saniye!

– Sakin beyler! Bu canavarın adı *çilingir*. On yılımı verdim ben ona. Şifreyi kıracak! Güvenin bana.

Sesindeki titremeyi gizlemeye çalıştığını fark etmişlerdi.

00.09

– Hadi yavrum... Göster yüzünü babana!

00.04

Sarışın sol eliyle sinirli bir şekilde ritim tutuyordu. Sağ eliyle usulca beline uzandığını hiçbiri fark etmedi.

00.02

Sarışın'ın gözü ekranda, sağ eli ritimde, sol eli belindeydi.

00.00

– ...

Sıkı bir küfür savurdu Şişko.

Hiçbir şey olmamıştı...

Ankara / 17.30

Jack, neredesin Jack?

İşte yolun sonuna gelmişti. Başlarına bu büyük belayı açan Civa'yenselemeye gidiyordu. Evet, emindi! Aradığı o kadından başkası olamazdı. Zihnindeki boşluklar süratle doluyordu. Adana'da ne vardı? İncirlik Üssü! Bu kadın CIA ile bağlantılı olabilirdi. MİT'in koridorlarında hummalı bir koşuşturma yaşanıyor. Emektar Mercedes'ine atladı. Araba homurdanarak MİT'in otoparkından çıktı. Kuzey çevreyoluna saparak son gaz Çankaya'ya yöneldi. Gökyüzünde halen jetlerin turladığını duyabiliyordu.

Erdoğan ve Gül ne durumda acaba?

Amerikalı haklı çıkmıştı.

Bunca zamandır söyledikleri boşuna değilmiş!

Ona inanmakta zorlandığı için kendine kızdı. Gaza daha çok yüklendi. Bir yandan da Jack'i arıyordu. Ama hayır, telefon kapalıydı. Ortalık yıkılıyorken telefonla uğraşamazdı ya! Amerika'da neler oluyordu acaba? Bunların hepsi birbiriyle bağlantılı mıydı?

Cinnah Caddesi'ndeki adrese ulaşması neredeyse yarım saat sürdü. Yolda gelirken polis telsizini dinlemiş ama bir şey öğrenememişti. Zihni allak bullaktı. Tek bildiği bir an evvel bu kadını bulmak için

can attığıydı. İntikam mı almak istiyordu, emin değildi. Açıkçası umurunda da değildi. Arabayı apartmanın bir sokak ilerisine park etti. Şarjörünü kontrol etti. Silahı tekrar beline taktı. Etrafı kolaçan ederek apartmandan içeri süzüldü. Alçaktan uçan iki helikopterin sesi geldi. Binanın camlarını titreterek uzaklaştılar. Acaba evde biri var mıydı?

Otomatik söndü. Yakmadı. El fenerinin cılız ışığında sessiz adımlarla binanın son katına çıktı. Bu katta tek daire vardı. Kapıyı dinledi. Sadece kendi nefesini ve kalp atışlarını duyabiliyordu. İçeride kimse olmamasını umarak maymuncuğuyla kilidi zorlanmadan açtı. Silahını çekti. Kapıyı aralayıp içeri süzüldü. Zifiri karanlıktı. Apartmana girmeden bütün panjurların kapalı olduğunu fark etmişti. Bir süre eşikte hareketsiz bekledi. İçeride en ufak bir hayat belirtisi bile yoktu. Işıkları açtı. Her şey alelade görünüyordu. Seri bir şekilde evin odalarını kolaçan etti. Üzeri mıknaatıslı biblolarla kaplı bir buzdolabıyla tam teşekküllü bir mutfak, dantel işlemeli örtülerle süslenmiş, yeni koltuklarla dolu aşırı düzenli bir oturma odası, derli toplu bir yatak odası ve oldukça abartılı döşenmiş bir çocuk odası...

Duvarlarda tablolar, saatli maarif takvimi, neşeli bir aile hayatından kesitler yansıtan mutlu fotoğraflar.

Fotoğraflar?

Tek tek fotoğraflara baktı.

Göbekli baba, saf bakışlı güzel bir anne, annenin kucağında bebek. Bebeğin yakın plan portreleri büyütülüp evin farklı köşelerine asılmıştı.

Tipik bir çekirdek Türk ailesi?

Kimdi bu insanlar? Ya da bu insanların evinde ne işi vardı? Yoksa yine mi çuvallamıştı? Civa'ya dair en ufak bir iz bile yoktu bu evde! – Allah'ım nerdeyim ben, neler oluyor böyle, diye mırıldandı.

Bir kez daha düşündü, hayır, kesinlikle emindi. Adreste bir hata yoktu.

Çaresizce koltuklardan birine çöktü. Silahı beline yerleştirdi. Kafasını toplamaya çalıştı. Evet, kesinlikle aptallık etmişti. Öfkeden dudaklarını ısırıldı. Nasıl olur da Civa gibi birinin gerçek ikametinin kayıtlara geçmesine izin vereceğini düşünürdü?

Karışık duygularla kalktı. Son bir kez etrafı kolaçan etti. Buzdolabını açtı. Yumurta, süt, yarım margarin, cam kaplarda yemekler, bebek mamaları... Her şey olması gerektiği gibiydi. Ev sahipleri gelmeden çıksa iyi olurdu. Merdivenlerden aşağı hızla inerken birden durdu. Orta katta oturan çift kavga ediyordu. Adam avaz avaz bağırıyor, karısı altta kalmıyordu. Kırılan tabak çanak seslerini duydu. Bir bebek ağlamaya başladı. Kavga eden çift birden sustu. Korkan bebeği sakinleştirmeye çalıştıklarını duyabiliyordu. Tekrar aşağıya hamle edecekken durdu.

Bu evde kaos vardı. İnsan vardı. Hayatın kokusu vardı!

Heyecanla tekrar yukarı çıktı. Kapıyı açıp içeri girdi. Az önce kolaçan ettiği evi ilk kez görüyormuşçasına bir kez daha turladı. Evet, haklıydı. Bu evde her şey biraz fazla olması gerektiği gibiydi.

Bu ev bebek kokmuyordu!

Muhakkak bir yerlerde bir ipucu olmalıydı. Gizli bölme, raf ya da şüphelerini doğrulayacak herhangi bir şey. Yapaylık kokan evin odalarını teker teker kontrol etti. Koltukları, vitrini, kütüphaneyi çekti arkalarına baktı. Halıları kaldırdı. Çekmeceleri karıştırdı. Kan ter içinde kalmıştı. Kütüphanedeki kitapları yere devirdi. Rastgele bazılarını seçip hızla içlerine göz gezdirdi, hayır, hiçbir şey yoktu! Yatak odasına gitti, yatağın altına baktı, çamaşır dolaplarını talan etti. Çocuk odasına yöneldi. Öfkesi son bir saatte yaşadığı korku ve şaşkınlığa baskın gelmeye başlamıştı. İnleyerek salondaki devasa porselen vazoyu tekmeledi. Vazo şangırdayarak parçalandı. Çıkan sese daha da öfkelenildi. Koca vitrini çekip yere indirdi. Öfkesini kontrol edemiyordu. Çılgınlık atarak çocuk odasındaki her şeyi devirmeye başladı. Önüne çıkan oyuncakları tekmeliyor, duvarlardaki çizgi film kahramanlarının posterlerini söküyor, tavandan sarkan oyuncakları hışımla çekip yere atıyordu. Hiçbir şey umurunda değildi. Gözü kararır gibi oldu. Dizleri titriyordu. Olduğu yere diz üstü çöktü.

Ruslar, ANKA, Şahap, Civa, Reyhanî, İsfahan, eli sopalı polis, Tehrangeles, okyanusun kokusu, yeşil kubbeli cami, Ercüment Baba, Ankara'nın göbeğinde patlayan bombalar, cesetler...

Simalar, mekânlar, korkular peşine düşmüştü.

Karanlık bir odadaydı. Kapkaranlık.

Bir şeyler dokunuyordu çıplak tenine.

Soğuk ve ıslak.

Midesi bulandı. Korktu. Ağlamak istiyor, ama sesi çıkmıyordu. Ellerinin titrediğini korkuyla fark etti. Su, evet su içmeliydi. Mutfağa koşup ağzını musluğa dayadı. Tekrar salona geldi.

– Allah'ım, bana bir şeyler göster, diye neredeyse inledi.

Devasa boy aynasında kendini gördü. Kendi bakışlarından korktu. Saçı başı darmadağın olmuş, makyajı akmış, yüzü kızarmış, terlemişti. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Bir yabancıya bakıyormuş gibi kendini inceledi. Aynaya yaklaştı.

Bak Sibel, yine çuvalladın! Civa'yı bulamadın, Jack'e yardım edemedin, insanlar ölüyor, sen hiçbir şeye yaramıyorsun! O da sana işe yaramaz diyecek! Tıpkı diğerleri gibi!

İnleyerek bir çığlık attı. Yumruğunu yapıştırdığı ayna çatırdayarak yere döküldü.

Eli kanıyordu ama umurunda değildi.

Çünkü aynanın arkasında beliren kapıya bakıyordu.

Dongola / 18.05

(Washington DC / 10.05)

(Ankara / 17.05)

Derin bir sessizlik kapladı odayı. Şişko'nun alnındaki ter damlacıkları burnundan süzülüp klavyenin üzerine düştü. Ekranda hiçbir hareket yoktu.

Hiçbir şey olmuyordu!

Gözlerini ekrandan ayırmayan Sarışın, belindeki Rhino'nun kabzasını diğerlerine fark ettirmeden usulca kavradı. Şişko, adamın öfkeden morarmaya başlayan yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Yalvarırcasına, "İnan bana, böyle olmaması gerekiyordu" dedi. Öfkeden gözleri kocaman olmuştu. Masaya tüm gücüyle yumruk atıp okkalı bir küfür daha savurdu. Sarışın silahı usulca belinden sıyrıyordu ki ekran canlandı.

BAĞLANTI BAŞARIYLA KURULDU

– Allah'ın belası seni, diye sevinçle inledi Şişko.

Histerik bir şekilde gülüyordu.

Cüce ve Anten, coşkuyla birbirlerine sarıldı. Sarışın'ın tetikteki parmağı gevşedi. Bir an için aklının bir köşesinden *çilingir*'in bir

saniye daha gecikmesi durumunda şu an yapmak zorunda olacağı şey geçti. Kanla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı.

– Kendinize gelin, daha işimiz bitmedi, dedi.

Cüce'ye döndü.

– Emaneti postacıya teslim et!

Cüce, yirmi beş yıl boyunca İngiliz istihbaratı için Çin ve Rus askeri tesislerine ait uydu fotoğraflarını analiz etmiş deneyimli bir uzmandı. Alkol bağımlılığı sonunu getirmiş, teşkilattan atılmıştı. Londra'daki bir birahane Sarışın'la tanışana dek hayattan ümidini kesmiş bir kaybedendi. Ender bulunan birikimini kullanmak ister miydi? Neden olmasındı? Adamın uzattığı eli nazlanmadan tutmuştu. O günden beri *emanet* üzerinde çalışıyordu. Sahne sırası ondaydı.

Gömleğinin cebinden çıkardığı siyah flaş disk'i bir süre elinde tuttu. Hint uydusunun menzilden çıkmasına on beş saniye vardı. Diski yuvasına soktu. Üzerindeki minik yeşil ışık yandı.

00.13

Neredeyse nefes almaksızın Cüce'nin ustalık eserim dediği dosyaların, önce Cartosat 2'ye, oradan da CIA istasyonundaki ana bilgisayara kopyalanışını izlediler. Saniyeler su gibi akıyordu.

00.01 VERİ AKIŞI TAMAMLANDI 00.00 BAĞLANTI KESİLDİ

Uydu menzilden çıktı.

Kıl payı sıyırmışlardı! Ama artık önemi yoktu. İşin kalanını, bağlantıyı sürdüren portatif antenler görecekti. Hintliler becerebilirse uyduyu tekrar yörüngesine oturtabilecek, aksi takdirde milyon dolarlık oyuncakları sonsuza dek yeni yörüngesinde turlayıp duracaktı. Terli yüzlerdeki rahatlık ifadesini sıkıntıyla fark eden Sarışın'ın sesi bir kez daha odayı inletti:

– Pekâlâ beyler, sıkın dişinizi. Son bir adım kaldı!

Top yine ondaydı. Son darbe için bir kez daha masanın başına geçti. Kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti! Kumanda kolunu hafifçe kavradı. Derin bir nefes alıp bir süreliğine parmaklarının ucundaki gücü hayal etmeye çalıştı. CIA'in casus uydularını kontrol eden

beyin, nam-ı diğer *postacı*, elinin altındaydı! Bir cerrah hassasiyetiyle beynin içinde gezinmeye başladı. Kumanda kolunu NROL-38 yazan kutucuğun üzerine getirerek tıkladı. Ekranda *yüklüyor* yazısının eşlik ettiği minik semboller uçuşmaya başladı. Dosyaların bin kilometre yukarıda turlayan Amerikan casus uydusu NROL-38'e yüklenişini izlediler.

– Bitti... Allah'ın belası, nihayet bitti, dedi Sarışın.

Bağlantıyı kesti. Ekran karardı.

NROL-38, Sudan'dan uzanan kol kendisine ulaşmadan on dakika önce her zamanki hedefinin üzerinden geçmiş ve rutin görevini yerine getirmişti. Şimdi Cezayir çölleri üzerinden büyük bir hızla Atlas Okyanusu'na doğru ilerlerken hafızasında kendi çektiği fotoğraflar değil Cüce'nin ustalık eseri vardı. On dakika sonra bunları CIA merkezine yollayacaktı.

Sarışın keyifle purosundan bir nefes çekti. Son birkaç ayda yaşadıklarını düşündü. Kendisine Menora diyen biri aracılığıyla yaklaşan adamların teklifi oldukça cazip gelmişti. Sahte uydu fotoğraflarıyla hükümetten birilerini kandırıp yüklü silah siparişi verilmesini sağlayacaklardı. Temiz işti. Bol sıfırlı bir çeki ve örselenen gururu tamir fırsatını kim geri çevirirdi ki? Kısa zamanda ekibini kurmuştu. Her şeyi, arkalarında en ufak bir iz bırakmayacak şekilde planlamışlardı. Dongola'ya uyguladıkları elektronik karartmanın kalkmasına üç dakika vardı. Odadaki ekipmanı neredeyse toparlamışlardı.

– Hadi beyler, kaldırın artık şu koca kışkırlarınızı, dedi Sarışın neşeyle.

– Ah! Seni sakın burada unutmayalım küçük sevgilim, dedi Cüce. Minik siyah diski yuvasından çıkardı.

Diskin üzerindeki yeşil ışık söndü.

Kırk dakika dolmuştu. Sarışın bir kenarda duran köhnemiş tüplü televizyonun kumanda düğmesine bastı.

– Bakalım zavallı dünyamızda biz yokken neler olmuş?

Bir iki parazitli kanalı atladı. Arapça bir kanala rast geldi...

Ve öylece kaldı.

Gözbebekleri büyüdü.

Şimdi diğerleri de büyülenmiş gibi ekrandan akan görüntülere bakıyorlardı. Sarışın dua eder gibi gözlerini kapadı. Kalbi deli gibi atıyordu. Bu kez heyecandan değil, korkudandı.

Tanrım... Bunlar... Bu görüntüler... Allah'ın belaları bizi kullandılar! Kullandılar! Hani sadece biraz patırtı yaratacaklardı? Yaşamazlar bizi, yaşatmayacaklar!

Hırıltıyı andırır bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı:

– Beyler, burayı hemen terk e...

Cümlesi yarım kaldı. Pencereden giren iki yüz elli kiloluk lazer güdümlü GBU-12, ortalığı cehenneme çevirdi.

Hemen bir saniye sonra bir ikincisi daha!

İlk pikesini yapan *Azrail*, korkudan çil yavrusu gibi kaçışan pazar yeri kalabalığının üzerinde keskin bir daire çizdi. Burnunu tekrar otele doğrulttu. Kanatlarındaki dört Hellfire füzesini ilk darbeden dolayı ağır ağır çökmekte olan binanın üzerine boca etti. Kuyruklarından alev saçarak hedefe yapışan füzeler adlarının hakkını verircesine ortalığı ateşe boğdu.

Yaklaşık üç saat önce Uganda'dan havalanan milliyetsiz bir C-130 kargo uçağının yük kapısı, Dongola'ya yaklaşırken Cüce'nin siyah flaş diski aktif hale getirmesiyle açılmış, uçağın kargo bölümünden boşluğa bırakılan *Azrail* kod adlı insansız saldırı uçağı MQ-9, saatte iki yüz kilometre hızla Lord Hotel'e doğru uçmaya başlamıştı. Cüce, diski yerinden çıkardığı an farkında olmadan *Azrail*'e bir davetiye göndermişti:

Görev tamamlandı. Artık canımızı alabilirsiniz.

Şişko'nun yarım saat önce dediği çıkmıştı. Bir daha kimse izlerini bulamayacaktı. *Azrail*, avının üzerinde bir tur daha atıp kendisini yutmak için bekleyen C-130'a doğru süzülürken, Abdullah'ın inci dişleri sanki bir an alevler arasında görünür gibi oldu.

AYNI GÜN

Saldırılardan önce Washington DC

Beyaz Saray / Saat 10.15

Ayağının altındaki zemin titredi.

– ...?

Donup kaldı Obama. Elinde tuttuğu telefonun diğer ucundaki Almanya Başbakanı Merkel boşluğa konuşuyordu. Kurmayları şaşkınlıkla birbirlerine bakıyordu. İkinci bir sarsıntı Oval Ofis'in camlarını titretti.

Aman Tanrım! Yoksa?

Birden Gizli Servis elemanları içeri daldı. İçlerinden biri Başkan'a hamle etti.

– Efendim, acilen sizi...

Şiddetli bir patlama cümlesini böldü. Camlar tuzla buz oldu. Duvar-daki tablolar etrafa savruldu. Son patlama çok yakında olmalıydı. Alarm zilleri çalıyordu. Dışarıdan cıglık ve ağlama sesleri gelmeye başladı. Kırık camlar ve dağılmış eşyaların arasında yere kapaklanmış olan Mark Raymon kafasını kaldırdı.

Patron'u götürüyorlar!

Korumalar Başkan'ı apar topar bahçeye çıkardı. Gizli Servis ajanlarının Başkan'dan daha fazla söz ve yetki sahibi olduğu korkulan an gelmişti. Adamlar, Oval Ofis'tekileri neredeyse sürükleyerek sığınaklara yönlendiriyorlardı. Koruma seli ortasındaki Obama bahçeye adımını atar atmaz Sikorsky SH-3 Sea King'in motorları homurdanarak çalıştı. Korumalar helikopterlerin etrafını kuşatmış, sinirli hareketlerle şüpheli bir hedef arıyorlardı. Tam o anda şehrin farklı köşelerinden peş peşe dört patlama sesi daha duyuldu. Korumalar eşliğinde ikiz başkanlık helikopterine koşturan Mark, hepsinin aklından geçen korkunç ihtimali haykırdı:

– Yine vuruyorlar!

Etraftan gelen çığlıklar ve çınlayan alarmların sesi motor gürültüsüne karışıyordu. Başkan koruma dağının arasından Beyaz Saray'ın dışında bir can pazarı yaşandığını korkuyla fark etti. Çatıdaki keskin nişancılar devasa tüfekleriyle radar gibi etrafı tarıyordu. İçlerinden biri, süratle Beyaz Saray'ın dış parmaklıklarına doğru hareketlenen bir cipin şoför mahallini hedef aldı. Tereddütsüz tetiğe asıldı. Ön camı dağılan araba hızla parmaklıklara çarpıp bahçeye daldı. Korumaların makineli tüfekleri hep bir ağızdan ölüm kustu. Ancak birkaç metre ilerleyebilen araba, kalbura dönmüş kaportasını taşıyan lastiklerin patlamasıyla tıslayarak durdu. Çocuklarını tehlike bölgesinden uzaklaştırmaya çalışırken direksiyon hâkimiyetini kaybeden bir anne delik deşik olmuştu. *Marine One*'in* pilotuyla keskin nişancıların tim komutanı arasında hızlı bir telsiz trafiği yaşanıyordu.

– *Marine One* kalkış için onay istiyor. Tamam!

– Kuzey, doğu ve batıda görünür bir tehdit yok! Güneyde Washington Anıtı'nın bir kısmı çöktü. Tekrar ediyorum, anıt çöktü. Lincoln Anıtı ve Capitol Hill'den dumanlar yükseliyor. Doğrudan tehdit yok! Tamam!

Helikopterler ağır ağır çim kaplı zeminden havalandı. Damarları adrenalinden gerilmiş keskin nişancılar, parmakları tetikte, helikoptere tehdit oluşturabilecek bir şeyler ararken 7 mm'lik Rem Mag'larının

* ABD Başkanları güvenlik gereği gidecekleri yere birbirinin ikizi iki helikopterle gider. Başkanın hangi helikopterde olduğunu, bilmesi gerekenlerin dışındakiler bilmez. Başkan hangi helikoptere binerse o helikopter *Marine One* (*Denizci Bir*) koduyla anılır.

hassas dürbününden başkentin göbeğinde kopan kıyamete şahit oluyorlardı. Amaçsızca sağa sola koşturanlar, çarpışan arabaları andıran korkunç bir trafik, yerlerde hareketsiz cesetler, saçlarını çekiştirerek ağlayanlar, bir köşeye sinmiş kıpırdamadan duranlar, *yerde yatan kızıl saçlı birine telaşla kalp masajı yapan bir koşucu*, çocuklarının üzerine kapanmış yardım isteyen genç anneler...

Marine One havalandıktan sonra burnunu Washington'ın doğusundaki Maryland'daki Andrews Hava Üssü'ne çevirdi. Obama üzerinden dumanlar yükselen şehre kederle baktı. En az dört yerden yükselen duman sütunlarını görebiliyordu. Washington Anıtı'nın yıkıldığını fark edince okkalı bir küfür savurdu. Kulağındaki kulaklıktan kendisine bilgi yağıyordu ama buna gerek yoktu. Yukarıdan gördüğü manzaradan çıkardığı sonuç netti:

Birileri Amerika'ya savaş açmıştı.

Allah kahretsin, bu da ne şimdi! Önce Suudi Arabistan, şimdi bu... Kim bunlar? El Kaide? Olabilir mi? Onca darbeden sonra? İntikam mı alıyorlar? Yoksa... İran?

Hayır hayır, buna cesaret edemezler.

Oturduğu yerde terlediğini hissedebiliyordu. Şimdiden alacağı kararların ağırlığı omuzlarına çökmüştü. Bir an gözünün önüne 11 Eylül sabahı Floridadaki okul öğrencileri arasında otururken aldığı haberle serseme dönen Bush'un yüz ifadesi geldi.

Yoksa şu an ben de öyle aptal gibi mi görünüyorum? Kahretsin, neler geliyor aklıma böyle... Kaç kişi öldü acaba?

İran mı? Ya Kuzey Kore? Daha neler! Kötü, çok kötü...

Michelle ve çocuklar ne durumda acaba? Kimbilir nasıl korkmuşlardır... Sığınakta güvende olmalılar.

Hemen yanı başında oturan iki iri kıyım Gizli Servis ajanı, elleri MP5'lerinin tetiğinde uzaklarda bir noktaya bakıyor gibiydi. Özel kalem müdürü, hararetli bir şekilde telefon konuşması yapıyordu ki bir an durakladı.

– Efendim, sanırım bunu bilmeniz gerekiyor... Beş dakika önce Ankara'da da patlamalar meydana gelmiş! Henüz detay yok.

Obama hiçbir şey söylemedi. Sinirli bir şekilde parmaklarıyla dizine vuruyordu.

Ankara mı? Aman Tanrım, neler oluyor?

Helikopterler sert bir manevrayla sağa yatıp 695 no'lu otoyolu izlemeye başladı. Anacostia Nehri'nin üzerindeyken yanı başlarında iki F-15 belirdi. Kuzey Amerika Hava Savunma Komuta Merkezi (NORAD), Başkan'a eşlik etmeleri için savaş uçaklarını yollamıştı. Obama, aşağıda gelişmelerden henüz haberi olmayan Amerikalıların günlük rutinini izlerken kulaklığında pilotun metalik sesi cınladı: – Efendim, NORAD ve FAA* şu ana dek hava trafiğinde olağandışı bir gelişme rapor etmedi. Hava sahası uçuşa kapatıldı. Havadaki bütün uçaklara inmeleri emredildi.

– Yerde durum nedir?

– Başkentte altı patlama olduğu doğrulandı. Kayıplarla ilgili henüz net bir rakam yok.

– New York başta olmak üzere büyük şehirlerdeki metro trafiği durduruldu, dedi kalem müdürü.

Helikopterin etrafında daireler çizen F-15'ler yerden fırlatılabilecek ısıya duyarlı füze ihtimaline karşı sahte ısı fişeği atarken *Marine One*'ın pilotunun metalik sesi tekrar işitildi.

– Efendim, Washington Anıtı, Beyaz Saray ziyaretçi bölümü, Lincoln Anıtı, Jefferson Anıtı, Ulusal Arşiv ve Capitol Hill'deki patlamalar doğrulandı.

Washington Anıtı'nı yıktılar! Kongre'yi... Benim evimi bile vurdular! Hem de ben içindeyken! Yine semboller... Fuck! Canınıza okuyacağım! Her kimseniz!

– Kayıplarımız?

– Yüzlerce diyorlar efendim, dedi özel kalem müdürü. Özellikle de Washington Anıtı ve civarında durum bir hayli ağırılmış.

– Ankara'dan haber var mı?

– Çelişkili bilgiler geliyor. Hükümet binaları hedef alınmış, diyorlar.

– Suudiler?

* Amerika Birleşik Devletleri Federal Havacılık İdaresi veya kısaca FAA (Federal Aviation Administration), ABD Ulaştırma Bakanlığı'na bağlı, havacılık ile ilgili düzenlemeleri yapan devlet kurumudur.

– Değişiklik yok efendim. İsyancılar birçok yerde denetimi ele geçirdi. Cidde ve Riyad halen Kraliyet'in denetiminde ama bu durum uzun sürmez. Hanedanlık sığınma talebine acil cevap bekliyor.

Helikopter Andrews Hava Üssü'nde bekleyen devasa 747'ye doğru alçalmaya başladı. Zihninde fırtınalar kopan Obama, uçağın etrafındaki hummalı koşuşturmacayı ifadesiz gözlerle izlerken, özel kalemi elindeki ipad'den saldırının ardından sanal âleme düşmeye başlayan fotoğrafları sürekli değişen bir yüz ifadesiyle takip ediyordu.

– Efendim, bir dakika içinde inmiş olacağız. Ekibiniz havalanmak için sizi bekliyor.

Helikopterin kapısı açıldı. Asfalt kokusuyla birlikte Jumbo jetin motorlarından gelen gürültü içeriye hücum etti. 747'nin üzerinde iki küçük saldırı helikopteri daireler çiziyordu.

Obama biner binmez *Air Force One* (Hava Kuvvetleri Bir) ağır ağır hareketlendi. Uçağın koridorlarında gözle görülür bir koşuşturma yaşıyordu. Elleri tetikte, terli ve sert bakışlı Gizli Servis görevlileri, heyecanlı ama bir o kadar da özenli mürettebat, sürekli telefonlarla konuşan Beyaz Saray personeli ve dört bir yandan gelen telsiz sesleriyle uçağın içinde kontrollü bir kriz yaşıyordu.

Obama hemen uçağın burnundaki suite girdi. Başı zonkluyordu. Olan biteni bir kere daha kafasında canlandırmaya çalıştı ama düşünceleri bir türlü hizaya girip anlamlı bir şeyler söylemiyordu.

– Bana hemen bir sigara bulun!

Ankara

17.31

Sürgülü kapıyı kanlı parmaklarıyla çekti Sibel. Karşısına en fazla üç metrelik loş bir koridor çıktı. Silahına sarıldı. Duvardaki elektrik düğmesini yukarı kaldırdı. Koridor floresan lambanın beyaz ışığıyla aydınlandı. Koridorun bitiminde çelik bir kapı daha vardı.

Bitmiyor bu Allah'ın belası gizemler!

Sıkı bir küfür savurdu. Öfkesi ve parmaklarındaki acı, yerini heyecana bırakmıştı. Nemli taş duvara dokuna dokuna dar koridoru adımladı. Evet, tahmin ettiği gibi kapı kilitliydi.

Güzel, demek içeride korunmaya değer şeyler var!

Etrafına baktı. Köşede bir yangın tüpü vardı. Silahı beline soktu. Tüpü alıp bütün gücüyle kilide vurdu. Bir daha, bir daha! Üçüncüde kilit yerinden attı. Kapıyı bir tekmeyle açtı. Karşısına oldukça geniş bir oda çıktı. Odanın duvarları harita ve fotoğraflarla kaplıydı. Köpük panoların üzerine notlar ve gazete kupürleri ilâştirilmişti. Duvara bitişik masanın üzerinde büyük bir monitör ve bir dizüstü bilgisayar gördü. Çekinerek masaya doğru birkaç adım attı. Bilgisayar uyku modundaydı. Tuşlardan birine bastı. Bilgisayar vızıldayarak uyanı. CIA kartalı ekranı kapladı. Birkaç saniye sonra ekranda içinde başparmak sembolü olan küçük bir kutucuk çıktı:

Merkeze bağlanmak için parmak izinizi tarayın.

Ağzı dolusu bir küfür savurdu Sibel. Jack endişelerinde yine haklı çıkmıştı. Adamın korktuğu gibi Civa tam da burnunun dibindeydi! CIA'dendi! Bu bilgisayardan bir sonuç alamayacaktı. Beklemeksizin dizüstünü çalıştırdı. Laptop açılırken aceleyle duvarlara göz gezdirmeye başladı. Onlarca fotoğraf, kiminin üzeri çarpılı, kiminin üzerine notlar alınmış, birbirleri arasındaki bağlantılara dair renkli kalemle çizilmiş çizgiler, notlar ve yine notlar. Neredeyse duvarları tamamen kaplayan irili ufaklı onlarca fotoğraf arasında işine yarayacak bir şeyler arıyordu. Türkiye'den ve Irak'tan siyasi liderler, bazıları oldukça tanındık gelen tesisler, tanımadığı birtakım adamlar, İran'da çekildiğini düşündüğü bazı kareler, Civa'yı Afganistan ve Irak'ta kamuflej elbiseleri içinde gösteren pozlar... Ya bu?

Hakan Fidan?

Evet, oydu!

Uzaktan çekilen karelerde iskeleden çıkarken görünüyordu. Civa'yla buluştukları gün olmalıydı. Heyecanla karşı duvara geçti. Teleobjektifle çekildiği belli olan fotoğraflara bakınca gözbebekleri büyüdü. Yutkundu.

Jack??

Evet, üstelik yanında gayet güzel ve fotoğraflara bakılırsa oldukça neşeli bir de kadın vardı.

Sibel kocaman olmuş gözlerle şimdi kendi fotoğrafına bakıyordu!

Bizi de izlemişler! Hem de her yerde!

Tam olarak ne hissedeceğini bilemeden öylece fotoğraflara göz gezdirdi. Kafası karışmıştı. Tehlikenin kokusunu alıyordu. Belindeki Glock'u hatırlayınca rahatladı. Bilgisayar açılmıştı. Hemen başına geçti.

– Nihayet!

Şifre yoktu. Posta kutusunu açtı. Gönderilmiş postalar klasörüne girdi. İlk birkaç tanesinde dişe dokunur bir şey yoktu. Mailleri konu başlıklarına göre hızla taramaya başladı. *Değerlendirme GUL, değerlendirme RTE, rapor, siyasi analiz, selam patron, sevgili Ankara...* Patron? Bu ilginç olabilirdi. 2 Eylül 2010 tarihliydi. Maile heyecanla tıkladı:

**Selam patron,
Mesajdan anlamışsındır. Fidan'la görüştüm.
Sözünü tuttu, yalnız geldi. Çikolata Fabrikası'na
balıklama atladılar. Detayları konuşuruz.
Öptüm.**

Bu da ne demek oluyordu şimdi? *Selam patron?* Kafası iyice allak bullak olmuştu. Belli ki Civa yalnız çalışmıyordu. Derin bir nefes aldı. Bir CIA ajanı kime patron diyebilirdi ki? Tabii ki... CIA Direktörü'ne!

Ağız dolusu bir küfür daha savurdu. Bu nasıl bir tezgâhtı böyle! Belli belirsiz bir helikopter sesi duydu. Yukarıdaki şamata daha dinmemişti. Maili tekrar okudu. İnanamıyordu? Direktör? Tabii ya Dimona'ya ondan başka kim girebilirdi ki?

Zavallı sevgilim, "Süzgece döndük" derken bu kadarını düşünmüyordun muhtemelen, diye mırıldandı.

Onu uyarmalıydı! Bu işi çok kurcaladığını öğrendikleri belliydi. Tehlikede olabilirdi.

Telefona sarıldı. Hay aksi, hat çekmiyordu! Koşarak salona çıktı. Sinyal yoktu! Tekrar gizli odaya döndü. Diğer maillere de bakmalıydı! Başlarına örmeye çalıştıkları diğer çoraplarla ilgili ipuçları bulabilirdi. Benzer içeriğe sahip birkaç mail daha okudu. Kahrolası direktörden gelen hiçbir şey yoktu. Tek taraflı bir iletişimleri olmalıydı. Adam sağlamcıydı belli ki. Eski tarihli bir mail daha?

– Bu son, dedi Sibel. Bunu da okuyup çıkacaktı bu lanet yerden. Tıkladı. Hızla okudu:

Türkler İsrail'in Akdeniz filosuyla ilgili detaylı bilgi istiyor. Bu konuda bir şeyler yapabilir misin? Ödeme yüklü olacak. Acil cevap.

Gizliliği bu kadar yüksek bilgilere ancak CIA Direktörü ulaşabilirdi. Neredeyse küçük dilini yutacaktı. Dışarıda kopan kıyameti bile unutmuştu. Bir dakika, bir dakika?

Ne yazmıştı mesajın en sonunda öyle!

Bir daha okudu.

Not: Mervan, seni çok özledim. Ne zaman geliyorsun?

İsim aklında çınlarken donup kaldı Sibel.

Bütün benliğini bir korku kapladı.

Korkunun kaynağı notta gördüğü isim miydi yoksa ensesine dayanan çelik namlunun soğukluğu muydu, hiçbir zaman bilemeyecekti...

Air Force One

10.35

Obama korumalardan birinden aldığı sigarayı yakarken pilotun kalkış anonsu duyuldu. Mavi kuş koşar adım pisti bitirdi ve burnunu yukarı dikti. Uçağa pist boyunca eşlik eden savaş helikopterleri, *Air Force One*'ın havalanmasıyla birlikte eskort görevlerini havada turlamakta olan dört F-15 jetine devretti.

Air Force One ve korumaları, bulutların arasında bilinmeyen bir istikamete doğru yükselirken uçağın karnındaki toplantı başlamıştı bile. – Efendim, Başkan Yardımcısı Biden, *Air Force Two* ile bizden on dakika önce Miami'den havalandı. Birazdan görüntülü konferans için hazır olacağız.

Kriz durumlarında ABD Başkanları ve yardımcıları güvenlik açısından en iyi seçenek olduğuna inanılan gökyüzünde olurlardı. Başkan Bush da 11 Eylül saldırılarının hemen ardından gökyüzünde sekiz saat kadar turlamıştı.

Obama ve kurmayları uçağın *Situation Room* (Kriz Odası) olarak isimlendirilen bölümündeki toplantı masasının etrafına sıralandı. Mark'ın da aralarında olduğu danışmanlar Başkan'ın ağzından çıkacakları merakla bekliyorlardı. Duvara gömülü ekranda sırasıyla Başkan Yardımcısı Joe Biden ve CIA Direktörü belirdi.

– Evet, dedi Obama. Neler oluyor?

– Washington’da altı patlama. Washington Anıtı’nın yarısından fazlası yıkıldı. Dört yüz kadar ölü. Capitoll Hill ziyaretçi bölümü tamamen bitik, dedi İç Güvenlik Bakanı.

Kahretsin, dedi Obama içinden. Tam da korktuğum gibi.

– Ankara?

– Hükümet binaları hedef alınmış. Net bilgi yok efendim. Elçilik personeli her ihtimale karşı sığınaktaymış, dedi Mark.

Bu anı yaşadığına halen inanamıyordu. Saldırıya uğramışlardı ve gözlerinin önünde bir tarih yazılıyordu! Kendisinin de bir parçası olduğu tarihi bir an.

Bulut tabakasına dalan uçak hafifçe sallandı.

– Beyaz Saray Ziyaretçi Bölümü’nde elli civarında ölü tespit edilmiş. Çoğu çocuk.

Başkan okkalı bir küfür savurdu. Yüzü sinirden morarmıştı.

– Efendim, hatta Cameron ve Putin var.

– Şimdi değil, şimdi değil!

– Terörist saldırısı olduğu belli, dedi Biden, 11 Eylül’deki gibi. Hedefler sembolik! Birileri bize savaş açtı!

– Saldırı olduğu kesin, dedi CIA Direktörü. Washington Anıtı’nda bu kadar şiddetli bir patlamaya neden olabilecek bir kaynak yok.

– Ne tür bir şey olduğunu biliyor muyuz peki? İntihar saldırısı olabilir mi, diye sordu Obama.

Kahretsin, bu dediğime ben bile inanamıyorum. Washington’ın göbeğinde intihar saldırısı?

– Her ihtimal masada, dedi Direktör. Ama bu bir tür patlayıcıysa daha önce bilmediğimiz bir şey olmalı. Beyaz Saray’a dek sokabildiklerine göre.

– Bombanın türünden ziyade arkasında kim var, şu an en çok bilmek istediğim bu, diye bağırdı Biden.

Ve Obama cümleyi tamamladı:

– Somut bir şeyler duymak istiyorum, hemen!

– Efendim, sanırım bir şeyler öğrenmeye başladık, dedi CIA Direktörü. Patlamalar bomba kaynaklı. Türünü tespit etmeye çalışıyoruz. İntihar saldırısı olup olmadığını da.

– El Kaide olabilir mi?

Dışişleri Bakanı kabindekilere tercüman olmuştu.

- Bin Ladin’i yakaladığımızdan beri nefes aldırıyoruz. Lider kadrolarının neredeyse tamamını temizledik. Değil Washington’da eylem planlamak, Afgan dağlarında çiçek toplayacak durumda bile değiller!
- Arabistan’dakileri nasıl açıklıyorsunuz o halde beyler, diye patladı Obama.

Kafasındaki ses hep aynı şeyi tekrarlıyordu.

Adamlar bizi tehdit ettiklerinde bunu mu kastetmişlerdi acaba?

- Efendim, Arabistan’da olanlar tamamen iç dengelerle ilgili. Lanet bir gazete haberi ve kahrolası bir kasetle nokta atışı yapmış olmaları bir mana ifade etmiyor. Böyle bir saldırıyı kotaracak durumda değiller, diye ısrar etti CIA Direktörü.

Uçak tekrar bir bulut kümesinin içine girdi.

- İçeriden böyle bir saldırı olması ihtimali neredeyse sıfır, dedi İç Güvenlik Bakanı. Bir sürü uçuk kaçık marjinal grup var ama hepsinde de adamlarımız var. Daha çok kendine zararı dokunan şaşkınlılar... Böyle bir şeye kalkışmayı hayal bile edemezler.
- O halde, dedi Biden. En güçlü seçenek beyler, İran!
- Adil el-Cubeyr olayından sonra böylesi bir şeye kalkışmış olabilirler mi? Daha doğrusu cesaret edebilirler mi ki, dedi biri.

Hepsi 2011 Ekim’indeki olayı gayet net olarak hatırlıyordu. FBI, İran asıllı Amerikan vatandaşları Mansur Arbabsiar ve Golam Şakuri’yi Suudi Arabistan’ın Washington Büyükelçisi Adil el-Cubeyr’e suikast ve Suudi Arabistan ile İsrail büyükelçiliklerini bombalama planı yapma iddiasıyla tutuklamıştı.

- Bir dakika, bir dakika, dedi Obama ayağa kalkarak. Güçlü deliller olmadan hiçbir ülkeye ya da gruba odaklanmayalım. Bunu sadece Başkan olarak değil, başkomutan olarak da istiyorum. Kimi vuraçağımıza emin olmadan bir kurşun bile sıkılmasını istemiyorum!
- Bu işin arkasından da Mollaların çıkması beni şaşırtmaz, dedi Biden.
- Efendim, Akdeniz’deki 6. Filo ve Bahreyn’deki 5. Filo alarm durumunda. Ayrıca Bahreyn’den patlama haberleri geliyor.
- Kahrolası Şiiler olmalı, diye atıldı yine Biden.
- Efendim, Ankara’daki patlamalarla ilgili yeni detaylar var, dedi Mark Raymon. Başbakanlık ve devlet başkanlığı konutu vurulmuş.

– Kahretsin, diye inledi Obama. Bana Erdoğan'ı ya da Gül'ü bulun, hemen!

Tanrım, neler oluyor böyle! Ankara? Başka nereleri vurdular acaba? Ya da kimler? Kim bunlar?

Saatine baktı. Saldırıların üzerinden neredeyse bir saat geçmişti. Bütün dünya bir açıklama bekliyordu. Kabini çınlatan telefon sesleri, hararetli konuşmalar ve jumbo jetin motorlarından gelen belli belirsiz uğultunun arasında, 11 Eylül akşamı Beyaz Saray'dan ulusa seslenen Bush'un, "Teröristlerle onlara ev sahipliği yapanlar arasında bir ayırım yapmayacağız" dediği an gözlerinin önüne geldi.

– Efendim, FBI Direktörü hatta.

Kabindeki ekranda adamın yüzü belirdi.

– Efendim, Soykırım Müzesi yakınlarında park halinde bir araç bulduk. İçinden Farsça birtakım teknik manüeller çıktı. Araba iki İranlı tarafından kiralanmış. Ve ayrıca... Arabada birtakım kimyasallar tespit ettik... İnceliyoruz.

– Sayın Perez hatta.

– Kahverengi hatta bağlayın, dedi Obama. Ayrıca o lanet kimyasallar her neyse bilmek istiyorum, hemen!

Telefona uzandı.

– Umarım bana bir felaket haberi de sen vermezsin Şimon, yeterince boka battık zaten.

– Öncelikle ulusum adına acınızı paylaştığımı bilmeni isterim, dedi Perez. Buralarda da can sıkıcı şeyler oluyor. İran'ın Irak sınırında yoğun hareketlilik tespit ettik.

– Ankara'da olanlar hakkında bir şey biliyor musunuz?

– Sanırım hükümet binalarında patlamalar olmuş, dedi Perez. İçinden, *Hadi be adam! İran'la ilgili bir şeyler söyle*, diye çılglık atıyordu resmen.

– Pekâlâ, irtibatla kalalım, diyen Obama telefonu kapadı.

– İranlılar hareketlenmiş. Irak sınırında.

– Demiştin... Adamlar bir haltlar çeviriyor işte, dedi Biden metalik sesiyle.

– Çok saçma, dedi Obama. Saldırıya uğrayan biziz? Onlar neden hareketlensin ki?

– Bu işin arkasında onlar olduğunu öğrenir öğrenmez tepelerine bineceğimizi biliyorlar da ondan, dedi Dışişleri Bakanı soğuk ve kararlı bir sesle.

– Türk ordusunda bir hareketlilik var mı?

Soru Savunma Bakanı'ndan gelmişti.

– İran ve Türkiye ile ilgili uydu verileri birazdan elimizde olacak, dedi CIA Direktörü ekrandan.

– Efendim, dünya sizden açıklama bekliyor. Zaman aleyhimize işliyor.

Sesine olabildiğince anlayışlı bir ton veren Mark'tı bu.

Biden:

– Hadi Barack! Çık ekrana bir şeyler söyle. Tam olarak ne söylemen gerektiğini bilmiyorum ama şu anda dünyanın seni ekranda görmek istediğini biliyorum, dedi otoriter bir tonlamayla.

– Pekâlâ, on dakika içinde yayına alın beni.

Danışmanlar Obama için konuşma metni yazarken, bu kez CIA Direktörü'nün tedirgin sesi işitildi:

– Efendim, galiba İsraililer haklı.

Gözler Direktör'ün olduğu ekrana kilitlendi.

– Sayın Başkan, casus uydu NROL-38'den şimdi aldığımız fotoğraflar İran'da büyük bir hareketlenme olduğunu teyit ediyor... Hem de sıradan olamayacak kadar büyük bir hareketlenme.

– Tam olarak nedir, diye sordu Obama ekrana yaklaşarak.

– Omidiye... Şiraz... Buşehr... Bendar Abbas... Chah Bahar hava üslerindeki uçaklar motor çalıştırmış.

– Hepsi de Basra Körfezi'ne yakın üsler, dedi Savunma Bakanı.

– Ve Suudi Arabistan'a, diye ekledi Mark.

– Dahası da var, dedi CIA Direktörü. Irak sınırında yığılmalar var. Diğer üslerden de sınıra intikaller göze çarpıyor.

Obama okkalı bir küfür daha savurdu.

– Dedim size, diye bağırdı sağ elini yumruk yapıp yukarıdan aşağı havaya bir aparkat savuran Biden. Zaman kazanmaya çalışıyorlar! Bizi bombalarla oyalayıp şaşırtacaklar. Fırsattan istifade Irak ve Suudi Arabistan'a girip oldubitti yapacaklar! Kurnaz o... çocukları!

– Mantıklı, dedi Savunma Bakanı. Ben olsam ben de öyle yapardım.

– Efendim, yeni bir gelişme var!

Kabindeki gerilimi daha da yükselten FBI Direktörü'ydü.

Tanrı aşkına, yeni bir felaket duymak istemiyorum, diye mırıldandı Obama.

– Arabada bulduğumuz kimyasallar, Beyaz Saray'la Lincoln Anıtı'ndaki patlama bölgesinden aldığımız ilk numunelerle uyuyor.

– Yani?

– Dahası da var, dedi adam. Numuneler, 13 Şubat 2012'de Hindistan ve Gürcistan'da İsraili diplomatları hedef alan saldırılarda kullanılan bombaların kimyasallarıyla birebir uyuyor. Bizim çocuklara göre bir çeşit Octanitrocubane. Detektörlere yakalanmayan yeni nesil bir patlayıcı.

FBI Başkanı'nın açıklamasına kabinde bir küfür seli eşlik etti. Herkes, o iki saldırının da İran'ın üzerine kaldığını biliyordu.

– Octanitrocubane, diye tekrarladı Mark.

Kaynağı İngiliz ve İsrail istihbaratı olan sayısız rapor okumuştı bu patlayıcıyla ilgili.

– Ben demiştim, diye bağırdı Biden.

Obama, çaresiz bir yüz ifadesiyle koltuğuna gömüldü. Kulakları uğulduyordu.

İran... Ben kaçtıkça üzerime üzerime geliyor sanki... Ya Şimon haklıysa?

Hayır hayır, çok basit. Her şey fazlasıyla açık. Bizi yönlendirmeye çalışıyorlar sanki... Tuzak?

Ya Ankara'da olanlar?

Tanrım... Kahrolası sorular...

Mutlaka emin olmam lazım...

– Bana Ankara'dan birini bulun! Ne oldu bu adamlara!

– Efendim, bizim çocuklar Erdoğan ve Gül'ün hedef alındığını söylüyor, dedi CIA Direktörü ekrandan.

Kabini uğursuz bir sessizlik kapladı. Havalandırmanın belli belirsiz gürültüsü bile duyulabiliyordu.

Gözler Obama'daydı.

– Allahın cezası o... çocukları!

Bütün kafalar bir anda bu okkalı küfrü eden Savunma Bakanı'na döndü.

Adam cep telefonu kulağında öylece kalakalmıştı.

Kudüs

10 dakika öncesi

– Niye konuşmuyor bu adam, dedi Cumhurbaşkanı Perez sesindeki öfkeyi gizlemeden.

Cumhurbaşkanlığı konutunda sinirler gergindi. Genelkurmay Başkanlığı'yla canlı bağlantı kurulmuştu. Endişeli yüzüyle ekranı kaplayan Genelkurmay Başkanı sürekli birilerine emirler yağdırıyordu.

– Efendim, hazırız.

Perez başıyla onayladı.

– Ankara'dakiler şokta... Ve bir süre daha öyle kalacaklar. Karar alma mekanizmaları felç olmuş durumda, dedi Netanyahu.

Odanın ortasında sinirli bir şekilde volta atıyordu.

– Bu bize istediğimiz zamanı verecek, eminim, dedi Savunma Bakanı.

– Beyaz Saray'dakiler kışını kaldırabilirse tabii, dedi Mossad Direktörü. Federaller bulmaları gerekeni buldu. Menora uydu resimlerinin adrese ulaştığını teyit etti. Şimdi her şeyi biliyorlar işte!

– O halde neyi bekliyor bu adam, diye parladı Netanyahu. Hepsinin zihnini kemiren o lanetli soruyu sordu.

– Ya zokayı yutmazsa?

Odada bir hayal kırıklığı rüzgârı esti. Yüzler asıldı. Bir kişinininki hariç.

– Emin olmak istiyor... Parçaları birleştirmeye çalışıyor... Ama yutacak... Aşağılanan silahşor, ancak tetiğe asıldıktan sonra mantıklı düşünmeye başlar.

Perez, bunları söylerken yüzünde en ufak bir tereddüt işareti yoktu.

– Efendim, dedi Perez’in gözlerinin içine bakan Netanyahu. Zamanımız azalıyor, büyük parçayı yerine yerleştirmesine yardım etsek... Tahran ve Ankara tepki vermeden?

Perez, odadakileri süzdü. Krizin başından bu yana gömüldüğü koltuğundan ağır hareketlerle kalktı.

– Tarihe “Savaşta bütün gecikmeler tehlikelidir” diyen Dryden’i haklı çıkarmış biri olarak geçmek istemem, dedi.

Netanyahu mesajı almıştı.

Hançeri biraz daha batıracaklardı.

Ekrandaki Galant’a döndü.

– Kuşları salın.

Netanyahu’nun emrinden iki saat kadar önce, Hayfa yakınlarındaki Ramat David hava üssünde olağanüstü bir hareketlilik vardı. Sekiz F-16 çok gizli görevleri için hazırlanıyordu. Yakıt depoları dolduruluyor, vidalar sıkılıyor, ölüm kasmaya hazır füzeler yuvalarına mekanikleşmiş hareketlerle monte ediliyordu. Slaytlar, haritalar ve rotalar bir kez daha gözden geçirildi.

Uçakların gövde ve kuyrukları ustaca makyajlanmış, bayrakları değiştirilmişti. Hiç kimsenin onların Amerikan Hava Kuvvetleri’ne ait olmadığını anlamasına imkân yoktu.

On dakika sonra pist başı yapan jetler, çölün sessizliğini yırtarak havalandı. Ürdün’ü kat edip Suudi Arabistan’ın kuzeyinden süzülerek Irak semalarına girdiler. Bu üç ülkedeki erken uyarı sistemi tam zamanında körleştirilmişti. Uçaklar, Irak hava sahasını terk edip Basra Körfezi’ne girdi. Kuveyt semalarında kendilerini bekleyen tanker uçakla buluştuklarında, Ankara ve Washington’daki saldırıların üzerinden bir saat geçmişti.

Uçaklar, Kudüs'ten gelen emirle körfezle birleştiği noktadan İran'a girdi. Abadan üzerinden geçip asıl hedeflerine yöneldiler. Filo komutanı dijital kaskının sağ üst köşesindeki sinyali izliyordu.

Buşehr: 450 mil.

Filo komutanı, avının üzerine atlayan panter çevikliğiyle hareket eden uçağı, ani bir hareketle pike yaptırıp hedefe doğru dalışa geçti. Hemen altındaki ovada koyunlarını otlatan bir çoban, gökyüzünün yırtıldığını duydu. Yukarı baktı. Havayı yararak gelen ateş topları, hemen önündeki dikenli tellerin ardında uzanan kum rengindeki yapılara doğru süzülüyordu. İçgüdüyle koşmaya başladı. Hızla atmaya başlayan kalbi, ölümün çok yakınlarda olduğunu fısıldıyordu. Sığınak delici lazer güdümlü GBU 28'ler, Buşehr Nükleer Santrali'nin yeraltındaki uzantılarına girip birbiri ardına patladı. Dili dışarıda koşan çobanın son hatırladığı, altındaki zeminin yarıldığıydı. Son kez baktı parlak gökyüzüne.

Akıllı bombaların Buşehr'i dövmeye başladığı dakikalarda, Basra Körfezi'nin ılık sularında farklı bir hareketlilik yaşanıyordu. 2010'dan bu yana körfezde turlayan İsrail donanmasına ait 7. Denizaltı filosundan nükleer denizaltı Tekuma, Suudi rejimi çatırdamaya başladığı andan itibaren acil bir emirle Amerikan destroyeri USS Momsen'i takibe almıştı. Bu sıradışı sefer emrini yadırgayan denizaltı kaptanının tereddütleri, Davud'un Hançeri'ni öğrenince uçup gitmişti. O yüzden Genelkurmay'dan gelen emri ikiletmedi bile:

– Momsen'i vurun!

Air Force One

10 dakika sonrası

– Allah'ın cezası o... çocukları! Vurmuşlar, dedi Savunma Bakanı. Körfez'de USS Momsen'i vurmuşlar!

Bir saniye önce Bakan'a dönmüş tüm yüzler dondu kaldı. Başkan dâhil herkes ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

– Çok sayıda denizciyi kaybetmişiz, diye devam etti Savunma Bakanı bumbuz bakışlarla.

– Vuran kim, biliyor muyuz, diye sordu Obama.

Kurmayları çoktan adını koydukları düşmana küfürler ediyordu.

– Henüz bilmiyoruz efendim, dedi Bakan.

– Tanrı aşkına Barack, daha neyi bekliyoruz! Washington’a atom bombası atmalarını mı?

Biden’di bu. Öfkeden yüzü kızarmış, damarları çıkmıştı.

– Beyler Başkomutan olarak bu ülkeye ve dünyaya karşı sorumluluğum var! Kahrolası dünya çatırdarken, işleri daha da içinden çıkılmaz hale getirmek istemiyorum!

– Krallık çöküyor. Eğer gerçekten nükleeri yapmışlarsa, bu çılgınca ortamda bunu kullanmaları an meselesi. Sen de biliyorsun, dedi Dışişleri Bakanı.

Obama, İranlı liderlerin “İsrail yeryüzünden silinmelidir” şeklindeki demeçlerini hatırladı. Zorlanarak yutkundü. FBI Direktörü Beyaz Saray’dan iki blok ötede içinde Farsça yazılmış bir vasiyet bulunan terk edilmiş bir araç daha bulduklarını anlatıyordu. Obama artık hiçbir şey duymuyordu. Kabindeki pencerelerden birinin önüne gitti. Hiçbir şey söylemeden okyanusu izlemeye başladı. *Air Force One*’a eşlik eden jetlerden birinin pilotu, dışarı bakan yüzü, bir an için hücresinin penceresinden dışarı bakan bir mahkûmun yüzüne benzetse de hafif bir manevrayla uzaklaşması uzun sürmedi. Kabindekiler sinirli jestler, öfkeli küfürler, telefonla sağa sola verilen talimatlar arasında olası seçenekleri tartışırken, Mark Raymon kalabalıktan sıyrıldı. Kravatını gevşetti. İçinde bulundukları olağanüstü duruma, kopan fırtınaya, son bir haftadır yaşanan ve son iki saatte iyice çığırından gelişmelere karşın, anlam veremediği coşkulu bir ruh hali içindeydi. Bir an gözlerini kapadı. Giderek bir potada eriyerek adeta tatlı bir melodiye dönüşen motorların uğultusunu, ekranda bağırıma devam eden Biden’ın tehditlerini, iç karartıcı haberler vermeye devam eden CIA ve FBI direktörlerini, kabin içindeki TV kanallarında gelişmeleri aktaran muhabirlerin duygu yüklü konuşmalarını ve iç sesini dinledi. Obama’nın kulağına fısıldadı:

– Yes Sir, you can.*”

* “Evet efendim, yapabilirsiniz...”

Ankara

17.40

– Bravo, dedi boğuk bir kadın sesi. Sandığımızdan daha zekiymişsin. Namluyla dürterek kalkmasını işaret etti. Sibel ağır ağır ayağa kalktı. Ensesindeki metalin soğukluğu, zihninde kopan fırtınayı bir süreliğine dondurmuştu. Katilin maktulü öldürmeden önce uzun bir söylev çekmesinin filmlere mahsus bir ayrıcalık olduğunu bilecek kadar zekiydi. Arkasında dikilen CIA ajanı, kurdukları tezgâhın çözüldüğünü fark etmişti. Onu yaşatmazlardı. Hele ki dünya böylesine altüst olmuşken.

Sibel, Civa ile odanın gri duvarı arasında sıkışmıştı. Kadının tetiği çekmesi an meselesiydi. Muhtemelen gizli oda kan olmasın, etraf batmasın diye onu aradaki dar koridorda öldürecek. Hepi topu beş adım... Soğuk terlerin sırtından kuyruk sokumuna süzülüğünü hissedebiliyordu. Kasıkları sızlamaya başlamıştı. Kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. *Korkudan altına yapmak dedikleri bu olsa gerek*, diye düşündü bir an. Kadın kafasını koridora doğru sertçe bir kez daha dürttü. Sibel tereddütlü bir adım attı. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki ensesindeki silah olmasa bile içinde kopan fırtına onu zaten öldürebilirdi. Ellerini iki yandan kafasının hizasına kaldırmıştı. Gözlerini kapadı. Kendisini öylesine zavallı, aptal ve

çaresiz hissediyordu ki... Artık yaşayıp yaşamamak umurunda bile değildi. Neredeyse yaşayan bir ölüydü. Her halükarda kaybedecek bir şeyi yoktu.

Düşünecek zaman yoktu.

Harekete geçmesi gerekiyordu.

Ya şimdi ya da hiç...

Belinden ve sol bacağından güç alarak sağ tarafından süratle geriye döndü.

Colt M1911 tok bir sesle patladı.

Mermi sağ kulağını sıyrıp geçti. Kulağında dayanılmaz bir yanma hissetti. Dönerek arkaya attığı sağ koluyla kadının ensesine yapıştı. Bütün gücüyle öne doğru çekti. Sol eliyle kadının silah tutan sağ elini yakalamaya çalıştı. Tam bileği kavradığında kadın ikinci kez tetiği çekti.

Sağ omzunda korkunç bir acı hissetti Sibel.

Kurşun bu kez sıyırmamış, delip geçmişti!

Kafası hızla duvara çarpan Amerikalı sersemledi. Sibel kadının silah tutan elini tüm gücüyle duvara vurdu. Silah düştü. Kadının yattığı yerden savurduğu tekme Sibel'in sırtında patladı. Sendeleyerek koridora kapaklandı Sibel. Dudakları kan içinde kalmıştı. Kadının küfrederek ayağa kalktığını hissetti. Elinden fırlayan silaha uzanıyordu. Her an tetiği çekebilirdi. Az önceki yangın söndürme tüpünü fark etti. Tüpü can havliyle sapından tutup tek eliyle kadına fırlattı. Tam silahın patlayacağı anda tüp Amerikalının omzuna isabet etti. Kadının dengesi bozuldu. Buna rağmen tetiği çekmişti.

Patlayan kurşun bu kez Sibel'in yanağını sıyrıp arkasındaki duvara saplandı.

CIA ajanı sırt üstü devrildiği yerden hızla doğruldu.

İnatçı or...pu!

Duvardaki kamuflajlı fotoğrafları şimdi daha iyi anlıyordu Sibel. Amerikalı tekrar nişan aldı.

Kadının gözbebekleri bir anda büyüdü.

Silah patladı.

Merminin göğüs kafesine girerken çıkardığı ses duyuldu.

Amerikalı ağır ağır yere yığıldı.

Sibel donup kalmıştı!

– Kullanmak bugüne kismetmiş!

Bu ses?

Sibel yattığı yerden kafasını çevirdi.

Ercüment Baba, gizli koridorun girişinde, elinde Magnum 357'yle öylece dikiliyordu.

Silahın namlusundan dumanlar tütüyordu.

Sibel, sendeleyerek ayağa kalktı. Halen şaşkınlığını üzerinden atamamış adama sarıldı.

– Kızım, seni öylece görünce dayanamadım takip ettim, dedi Ercüment Baba elindeki silahı işaret ederek. Bu emektarı da temizletmek için bugün yanımda getirmiştım.

– Allah gönderdi seni baba, dedi Sibel.

– Kızım, her yerin kan içinde yahu, diye inledi Ercüment Baba.

– Sen beni düşünme baba, iyiyim ben!

Böyle söylemesine rağmen elleri titriyordu. Parmakları kesilmiş, bir mermi kulağını sıyırmış, diğeriye omzunu delmişti. Perişan haldeydi. Ağzında biriken kan tükürdü. Omzuna baktı. Kanıyordu ama dayanabilirdi. Evin banyosuna koştu. Küçük havlulardan birini alıp kanayan omzuna tampon yaptı.

Ercüment Baba mutfakta bulduğu bir bezle, telaşla kızın kan içindeki parmaklarını sararken,

– Hadi kızım, bir an evvel çıkalım şurdan, dedi.

– Henüz değil baba, dedi Sibel.

Dizüstü bilgisayarın başına oturup aceleyle bazı mailleri kopyaladı.

– Allah'ım, inşallah geç kalmamışımdır diye telaşla bağırıp kopyaladığı mailleri bir başka adrese yolladı.

Artık hiçbir şey düşünmüyordu. Tek istediği bir an evvel evine gitmekti. Birden kendini çok hafiflemiş ve rahatlamış hissetti. Jack'i görmek istiyordu. Ona ulaşmalıydı. Adamı aradı. Telefonu bu kez çaldı.

– Jack, diye fısıldadı telefon açılır açılmaz.

Ağlamaya başlamıştı.

– Yine saldırdılar! Korktuğum başıma geldi işte! Sizi de vurdular, diye bağırırdı Jack.

– Erdoğan ya da Gül'den haberin var mı? Biz ulaşamıyoruz, dedi merakla.

– Hiç kimseye ulaşamıyorum Jack! Helikopterleri, jetleri duydum, çıldıracağım! Kim yaptı bunu!

– Bizi vuran İran... Sizi emin değilim. İran da olabilir İsrail de! Bundan korkuyordum. Her şey çöküyor Sibel! Neredesin sen?

– Dışarıdayım ve yaralıyım! Seni görmek istiyorum Jack! Bana gel!

– Ne yaralanması, ne oldu! Kahretsin! Hemen geliyorum, sakın ol! Jack telefonu kapadığında Elçilik'te kıyamet kopuyordu. İçlerinde belki de en soğukkanlısı şu an sorumlu olduğu coğrafya her an patlayabilecek bir saatli bombaya dönüşmüş olan Jack'ti. Giderek etrafında büyümekte olan panik dalgasına baktı. Çalışanlar Washington'dan gelen görüntüleri dehşet nidaları içinde izlerken bir yandan da Ankara'da olan bitenleri anlamaya çalışıyorlardı. Büyükelçi her kimle konuşuyorsa, adamın kafası "Emredersiniz" demekten kopacak gibiydi. Yüzü bembeyazdı. Telefonlar çalıyor, sekreterler ve ataşeler koşuşturuyor, gizlilik derecesi yüksek belgeler olası bir tahliye için kasalara yerleştirilirken gereksiz görülenler portatif fırında yakılıyordu. Neredeyse güzel bir tabloyu izlemekten keyif alan bir müzesever gibi etrafındaki curcunayı izleyen Jack, ısrarla çalan telefona baktı. CIA Direktörü'ydü.

– Neredesin be Allah'ın cezası! Neler oluyor orda! Erdoğan ve Gül'e ulaşamıyoruz! Başkan ve ekibi havada... Ne biliyorsun?

– Efendim, söylemesi garip ama galiba ikisi de havadan saldırıya uğradı. Tahminim insansız uçaklarla... İran olabilir...

– İnsansız uçak? İran? Neyse, detayların canı cehennemle! Acilen somut bir şeyler öğren! Patron karar aşamasında.

Adam küfrederek telefonu kapamıştı ki telefon bir kez daha çaldı. Arayan Mark'tı.

Hah bir sen eksiktin!

– Jack, neler oluyor orda, biriniz söyleyebilir mi? Burası tutuştu... Habire İran'la ilgili bir şeyler geliyor. Acilen Ankara'dan birilerini bulun. Canlı ve konuşabilecek durumda olsun ve hemen! Yoksa...

– Yoksa ne Mark? Elimizden geleni yapıyoruz!

– Yoksa Patron hepinizi çarmıha gerekecek haberin olsun!
– Bizzat ilgileniyorum... Ama şunu bil dostum. Aylardır buralar-
dayım ve içimden bir ses Mollaları işaret ediyor.

Daha fazla oyalanmadan kendini iyice hareketlenen Ankara so-
kaklarına attı.

Aynı dakikalarda Ercüment Baba tekrar teşkilata dönerken Sibel,
kendi arabasına bindi.

Zihninde onlarca düşünce arsızca köşe kapmaca oynuyordu.

Şahap kimsesizin teki miymiş? Kimsesiz ve ayyaş ha?

Talin... Mervan... Mervan seni çok özledim...

Aklının kalbine dayattığı sonucu kabullenmemek için delice bir
savaş veriyordu.

Kanayan yaralarını bile unutmuştu.

Taşlar şimdi eksiksiz yerine oturmuştu.

Kafasındaki soru işaretleri büyük bir hızla cevaplarına koşuyordu.
Jack'e bir an evvel Civa'yı enselediğini söylemek için can atıyordu.

Jack soluk soluğa eve girdiğinde Sibel son beş dakikadır Washington'daki Alev'le konuşuyordu.

– Ne pahasına olursa olsun birilerine ulaş ve sana yolladıklarımı göster Alev! Ne pahasına olursa olsun, diye bağırarak telefonu kapadı. Meraklı gözlerle kendisine bakan adamı görmüyordu bile.

Yüzü bembeyazdı.

Güçlkle nefes alıyordu.

Sağ omzundaki acı dayanılmaz hale gelmişti. Duvara yaslanıp kaldı. Bomboş gözlerle Jack'e bakıyordu. Adam koşarak kadına sarıldı, saçlarını kokladı.

– Gececek tatlım, şoktasın, diye fısıldadı.

Kadının ellerindeki kanı ve omzundaki kırmızı lekeyi fark etti.

– Ne oldu sana böyle Sibel? Neler oluyor?

– Anlatacağım, iyiyim ben, dedi Sibel fısıltıyla.

Adam sürekli çalan telefonunu kapatıp umarsız bir hareketle bir köşeye fırlattı. Sibel'in elleri titriyordu. Dışarıda alçaktan uçan jetlerin sesini duydular. Camlar sallandı. Televizyon ekranından dehşet görüntüleri akmaya devam ediyordu.

– Nasıl bu kadar soğukkanlı kalmayı başarabiliyorsun Jack, nasıl? Sesi titreyen Sibel devam etti.

– Neden kapadın telefonunu? Dünya savaşı çıktı Jack, farkında mısın?

– Umurumda değil, dedi adam.

– Nasıl yani? CIA Ortadoğu Masası Şefi’sin ve tüm olan bitenler karşısında tek diyeceğin bu mu? Cevap ver. Neden?

Jack hiçbir şey söylemedi. Sibel sanki ilk kez duyduğu bir lisanı konuşuyordu. Kadının ellerini avuçlarının içine aldı. Buz gibiydi Sibel’in kanlı elleri.

Kadın ellerini hızla Jack’in avuçlarından kurtardı.

– Gidelim buradan, her şeyi bırakıp... Ben... Çok yorulдум... İnan. Hiçbir şeyi engelleyemedim, hiçbir şeyi. Yenildim, dedi Jack.

– Haklısın Jack, yenildik, dedi Sibel.

Sessizce ağlıyordu.

– Yenildik sevgilim... Mervan Safadi kazandı.

Jack’in gözbebekleri bir anda büyüdü.

Az önce Sibel’in kanlı ellerini ısıtmaya çalışan güçlü parmaklarıyla kadının boğazına yapıştı!

Adamın üzerine abanmasıyla Sibel’in kafasını duvara çarptı. Gözleri karardı. Burnundan kan geliyordu. Gözlerinden nefret akan adamın parmakları mengene gibi boğazını sıkıyordu. Boş yere cırpındı Sibel. Jack onu adeta duvara yapıştırmıştı. Nefes alamıyordu! Kafası zonklamaya, karnına ve kafasının içine tatlı bir uyuşukluk yayılmaya başladı.

Ölüm böyle bir şey miydi?

Yanılmamışım... Neden Jack! Neden? Neden? Lütfen dur... Yalvarırım...

Kendisini ölüme yollayan bu adamı mı sevmişti? Burnundan akan kanların boynundan aşağı süzüldüğünü hissetti.

Kalan son gücünü toplayıp dizini, küfürler savuran adamın bacak arasına geçirdi.

Boğazındaki parmaklar bir an gevşedi.

Can havliyle duvarda asılı olan hançere uzandı. Jack doğrulup tekrar üzerine atlayınca, hançeri olanca gücüyle adamın göğsüne soktu. Sendeleyen Jack, bir iki adım geri attı. Ayakta durmaya çalışırken Fas’tan Sibel’e hediye olarak getirdiği hançerin kabzasını kavradı. Ağzından sızmaya başlayan kan kirli sakalından süzülürken, güçlkle “Nasıl anladın?” diye kekeledi.

Gözlerindeki ifade Sibel’i ürkütmüştü.

Kadın boğazını tuttu.

Güç bela nefes alıyordu.

Burnundan akan kanı sildi.

– Hep çok iyiydin Jack, hep çok iyi ve çok zeki.

Hırlamaya devam eden adam, göğsündeki hançeri kavramış halde arkasındaki koltuğa devrildi.

– Hep çok kontrollüydün Jack... Ama insanın kâbuslarını kontrol edemediği gerçeğini ıskaladın!

– ...

– Talin!

– ...

– Reyhanî!

– ...

– Bazı kadınların isimlerini sayıklıyordun hep... Bunlar sevdiğin kadınların haricinde kim olabilirdi ki? Emin olamasam da aklımın bir köşesine kaydetmiştim isimlerini... Sana ilk âşık olduğun kadının adını sorduğumda bir süre düşünüp farklı bir isim söylemiştin. O ismi o an uydurduğunu fark etmiştim... İlk o zaman rahatsız olmuşum bir şeylerden Jack... Giderek bende saplantıya dönüşen, isimlendiremediğim o sıkıntıyı ilk kez o zaman o kadar güçlü bir şekilde hissetmiştim. Çünkü hiçbir erkek ilk âşık olduğu kadının adını unutmaz.

– Bravo, dedi adam hırlar gibi.

Sibel olduğu yere çöktü.

– Kiskandım Jack... Belli ki yaralıydın. Bana yalan söyleme ihtimalini buna bağladım... Geçmişini, acılarını, bu kadınların hikâyesini öğrenmek istedim... İçimdeki sıkıntıdan, ben farkında olmasam da zihnimi kemiren o şüpheden ancak böyle kurtulabilirdim. Bana onca zaman kendinle ilgili doğru dürüst bir şey anlatmamıştın. Bunu pozisyonuna ve beni koruma isteğine bağladım hep, aptal gibi...

– Ama değilmişsin bak, dedi Jack güçlülle.

– Elimdeki tek ipucu Harvard'dı... Tek hatan Harvard'da okuduğunu söylemendi... İpin ucunu çektim. Sonra ağır ağır etrafına ördüğün duvar yıkılmaya başladı. Önce Reyhanî'yi buldum... İranlı aşkını. Hayatındaki ikinci kadını... Molla rejiminden kaçıp Amerika'ya gitmiş, Amerikalıların düşürdüğü uçakta ölmüştü. Sonra o fotoğrafı buldum... Ama fotoğraftaki sen, benim tanıdığım sen değildin Jack!

– Mervan diyebilirsin artık, dedi adam belli belirsiz gülerek.

– Başlangıçta CIA’de çalıştığın için farklı bir isim kullanmanı, hatta bana gerçek adını söylememeni bile kabullendim. Okul arşivinden bile silinmiştin. Ama derinlerde sürekli olarak beni huzursuz eden, adını koyamadığım bir şeyler vardı... Bana karşı çok açık olman, yükselmem için kendini bile tehlikeye atman, sınırsız bir anlayış ve şefkat göstermen. Bıkmadan usanmadan bay mükemmeli oynaman...

– Çünkü senden hoşlandım...

– Sadece hoşlandın Jack, sadece hoşlandın... Tıpkı diğer kimliklerinle avucuna aldığın diğer kadınlardan hoşlandığın gibi... Ama rolünü iyi oynamak için hiçbir kadına bağlanmaman gerekiyordu... Şimdi anlıyorum neden bana bir kez bile “seni seviyorum” demediğini... Tabii, senin gibi süper bir casus için benim şefkate ve sevdiği insan tarafından takdir edilmeye aç bir kadın olduğumu keşfetmek çocuk oyuncaydı...

– ...

– Sonra Talin’i öğrendim. Aslında ilk onun adını sayıklamıştın ama onunla ilgili araştırmam bir noktada tıkanıp kalmıştı. Birkaç saat öncesine dek onu unutmuştum bile...

– Gerçekten takdire şayan bir performans, dedi adam soğukkanlı bir gülüşle.

– Kabul etmeliyim ki güvenimi kazanmak için akıl almaz bir oyun oynadın. Benimle CIA’in bütün sırlarını paylaştın, hatta bin Ladin’i bile! Tanıştığımız andan itibaren bana işime yarayacak bilgiler sızdırarak yükselmemi sağladın. Ben yükseldikçe benim üzerimden ulaşabileceğin alan da genişliyordu doğal olarak... Sevdiği kadından gizlisi saklısı olmayan aşığı oynadın... Hepsi gardımı düşürüp beni avuçlarının içine almak içindi!

– Bravo, dedi Mervan yine inleyerek.

– Bütün o Civa saçmalıkları, gösterdiğin sahte fotoğraflar... Beni büyük oyununa dâhil etmek içindi. O meşhur Civa, sendin. Benim üzerimden MIT’le olan son alışverişinin güvenliğini kontrol etmek için Civa’yı bile anlattın bana!

Mervan oturduğu yerde cılız bir alkış tutturdu. Kafası öne düşmüştü.

– İranlılar hiçbir zaman ANKA’ya sızamamıştı. Beni ustaca köşeye sıkıştırdın. İşimi korumak için birçok şeyi göze alabileceğimi biliyordun! Paris Tuzağı’yla ölümü gösterip sıtmaya razı ettin beni! Ben de aptal gibi koşarak ANKA’yı sana gümüş tepsi içinde sundum!

Onu İranlılara veren sendin! İsfendiyar da senin hayal gücünden başka bir şey değildi!

Adam sessizce güldü.

– Ve İran’a tek verdiğin ANKA değildi... En başından beri dört ülkeyi birden idare ediyordun! Çünkü hepsinden nefret ediyordun Jack... Ya da Menora... Ya da Şahap...

– Halen de ediyorum, dedi adam alaycı bir gülümsemeyle.

– İlk aşkın Talin’in yaşadığı acıların faturasını Türkiye’ye kesmiştin... Reyhanî için İran ve Amerika’nın ipini çektin.

– ...

– Ve yine Talin uğruna İsrail’i, zaten bulaşmak istediği belanın ortasına sürükledin.

– Dehşet bir zekâ, dedi Mervan. Gerçekten iyi bir çift olabilirdik.

– Geçmişinle CIA için paha biçilmez bir eleman oldun. Senin gibi istikbal vaat eden çok yönlü bir adamı gözlerden sakınmak için seninle ilgili bütün izleri sildiler.

– Çok sürükleyici, devam et, dedi Mervan ağzından sızan kanı silerek. Sibel halen nefes nefeseydi. Gözyaşlarını silerek devam etti.

– Sahte Şahap’ın ya da Civa’nın peşine düşebileceğimi hiç ummuyordun. Ankara’daki o kaçakçıyı bulduğum zaman başına iş açabileceğimi fark ettin. Zaten başından beri beni izletmen de korumak için değil, bana çizdiğin sınırlar içinde kaldığımdan emin olmak içindi! Sürekli hedef şaşırtıyordun. Şahap diye önüme yem olarak attığın o kimsesiz garibanı da bulduğumu öğrenir öğrenmez, uygun bir mizansenle adamı ortadan kaldırttın. Bunu ne yazık ki ancak bu sabah öğrenebildim! Lübnan’a gittiğimi de sadece sen biliyordun. Geçmişini araştırdığımı bilmeni istemediğim için sana o masum görev yalanını uydurmuştum. Lübnan’daki ihtiyarı da sen öldürttün! Aptal ben, orada bile uyanamadım...

– Aptal? Kendine haksızlık etme sevgilim...

– Şahap da sendin, Menora da. CIA’daki en kritik adamlardan biri. Süper ajan Jack Rice! İran ve İsrail, seni gizlemek için ellerinden geleni yaptı. Her iki taraf da diğerinden nefret ettiğine ve bunun için geçerli nedenlerin olduğuna emindi. Üstelik bu doğrudu da! Onlara her bildiğini anlatmadın ama her anlattığın gerçektir. Onlara da aynı eşsiz güven telkin etme oyununu ustalıklarla oynadın! Sahte Civa’yı, yani senin emrinde çalışan o CIA ajanı sevgilini kullanarak

kendini bizimkilerden de gizledin. Çünkü CIA'ın Türkiye'de güçlü olduğunu ve bir şekilde deşifre olabileceğini biliyordun. Ama hiçbir taraf resmin tamamını göremedi! Mossad'ı bile kandırdın! Çikolata Fabrikası'na sızmayı başardın. Son anda o mailin sonunda ismini görmesem, Civa'nın sizin direktör olduğuna inanmaya hazırdım. CIA ajanı sevgilin tek bir hata yaptı, o da bana yetti Mervan! Boğazıma sarıldığıın ana kadar yanılıyor olmak için o kadar çok dua ettim ki!

Jack güçlkle öksürerek yana devrildi.

Halen bir eli hançerin kabzasındaydı.

Sibel emekleyerek yanına gitti. Saçlarından tutup adamın kafasını kaldırdı.

– Hayır Mervan! Henüz bitmedi, dinle beni!

– ...

– Dünya savaşı çıkaracak kudretin yoktu. Ama bunun olmasını hızlandırmak için mükemmel bir konumun vardı. Mevcut düşmanlıkları daha da arttırmak için elinden geleni yaptın, hem de çok zekice. Türlü kılığa girerek herkesin sırrını birbirine sattın! Herkesi kullandın! Tahrik ettin! Akıl almaz ama korkunç bir zekân vardı Jack...

– İtiraf et, iyi iş çıkardım değil mi cicim?

– Ve o koku... Saçlarını sürekli boyuyordun kılıktan kılığa girmek için. Ama onda bile bana yalan söyledin...

Söylediklerine kendisi bile inanmakta güçlük çekiyordu.

– İtiraf edeyim ki tezgâhın mükemmeldi. Herkese sadık kalıp aynı zamanda herkese ihanet ettin!

Mervan, belli belirsiz ellerini çırpı.

– Alkışlar bana o halde, dedi.

– Güya kıyameti önlemeye çalışıyordun ama aslında yalancı bir peygamberdin!

– Ne yazık ki tatlım, dedi adam kanlı kanlı öksürerek. Hikâyemin tamamını asla hiç kimse öğrenemeyecek. O eşsiz zekâna rağmen... Sen bile.

Sibel adamın yanı başında dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı. Tam o sırada açık olan televizyonda Başkan Obama belirdi. Öfkeli bir yüz ifadesiyle Air Force One'daki koltuğuna kurulmuştu. Bir teknisyen son kez önündeki mikrofonu düzelitti. Başkan öksürerek boğazını temizledi.

Devrildiği yerden güçlükle ekrana bakan Mervan, belli belirsiz güldü.

Dudakları son kez kıpırdadı:

– Görüyorsun işte tatlım. Ben kazandım... Kıyamet başlıyor...

Obama tam ağzını açtığı sırada görüntüye telaşlı olduğunu saklama-ya gerek duymayan Mark girdi. Elindeki belgeleri Başkan'ın önüne bıraktı ve adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Obama belgeleri incelerken Mark, hararetle adamın kulağının dibinde bir şeyler anlatıyordu. Obama'nın yüz ifadesi bariz bir şekilde değişti. Mark görüntüden çıktı. Obama önündeki mikrofona eğildi:

“Baylar bayanlar... Hepinizin bildiği gibi güne, ulusumuzu olduğu kadar sizi de derinden sarstığını bildiğim acı gelişmelerle başladık... Ne yazık ki bugün başkent Washington saldırıya uğradı... Evet... Acılıyız, yaralıyız ve öfkeliyiz... Ama her şeye rağmen gizli ve açık düşmanlarımıza şunu söylemek istiyorum. Tüm kışkırtmalarınıza rağmen tuzağınıza düşmeyecek kadar da akıllıyız... Evet, akıllıyız! Parmağınızla işaret ettiğiniz yere bakmayı reddediyorum... Birleşik Devletler Başkanı olarak tüm dünyanın şu aşamada sadece şunu bilmesini istiyorum: Tüm dünya, büyük bir komployla karşı karşıya kalmıştır. Ve ben bu aşamada, sadece bu komplonun başarısız olduğunu söylemekle yetineceğim... Son olarak, bu şeytani planı engellemek adına hayatına riske eden tüm isimsiz kahramanları ulusum ve dünya adına selamlıyorum...”

Müttefikimiz Türkiye’de yaşananları da biliyorsunuz... Yaşadığımız acıya rağmen Türk halkının yanında olduğumuzu söylememe lütfen izin verin...

Diğer gelişmeleri birazdan ilgili arkadaşlarım aktaracak... Tanrı hepinizi korusun...”

– Tam zamanında! Harikasın Alev, diye sevinçle haykırdı Sibel. Gözleri alev saçıyordu. Bütün acısını unutmuştu. Mervan’a doğru eğildi. Parmaklarıyla kavradığı hançeri bir kez daha bütün gücüyle bastırıp çevirdi.

Son nefesini vermekte olan adamın kulağına fısıldadı:

– Sana deli gibi âşık olsa da... Bir kadının zekâsını asla küçümseme... Kaybettin işte...

“Yaşamak en iyi intikamdır”

Müslümanların kiblesi **Kâbe**'de gerçekleşen esrarengiz bir baskın... Baskından tam 30 yıl sonra **Arap Baharı**'yla çivisi çıkan **Ortadoğu**... Derin uykusundan uyanan gizli ve **ölümcül bir protokol**... Türkiye, İran, İsrail ve ABD arasında patlak veren akıl almaz bir istihbarat savaşı...

Haritaları yeniden çizebilecek kudrette bir kaos...
Ve tüm bunların ortasında gözüpek bir kadın.

MİT Karşı İstihbarat Masası Şefi Sibel Ulutürk, Türkiye'yi tarihinin en büyük tehdidinden kurtarmaya çalışırken, zaaf kabul ettiği **duygularının**, aslında en güçlü **silahı** olduğunu keşfediyor...

Tarihi Değiştirenler Serisi'nin usta yazarı Ali Çimen, nefesleri kesen bir istihbarat romanı ile, aksiyon dolu bir espionaj macerasının yanında Ortadoğu'nun kadim tarihiyle örülü bir gerilim vaat ediyor.

facebook.com/kirikheykel
twitter.com/kirikheykel
alicimen.org

ISBN 978-605-08-0847-6

9 786050 808476

₺17,50 TL

timas.com.tr